

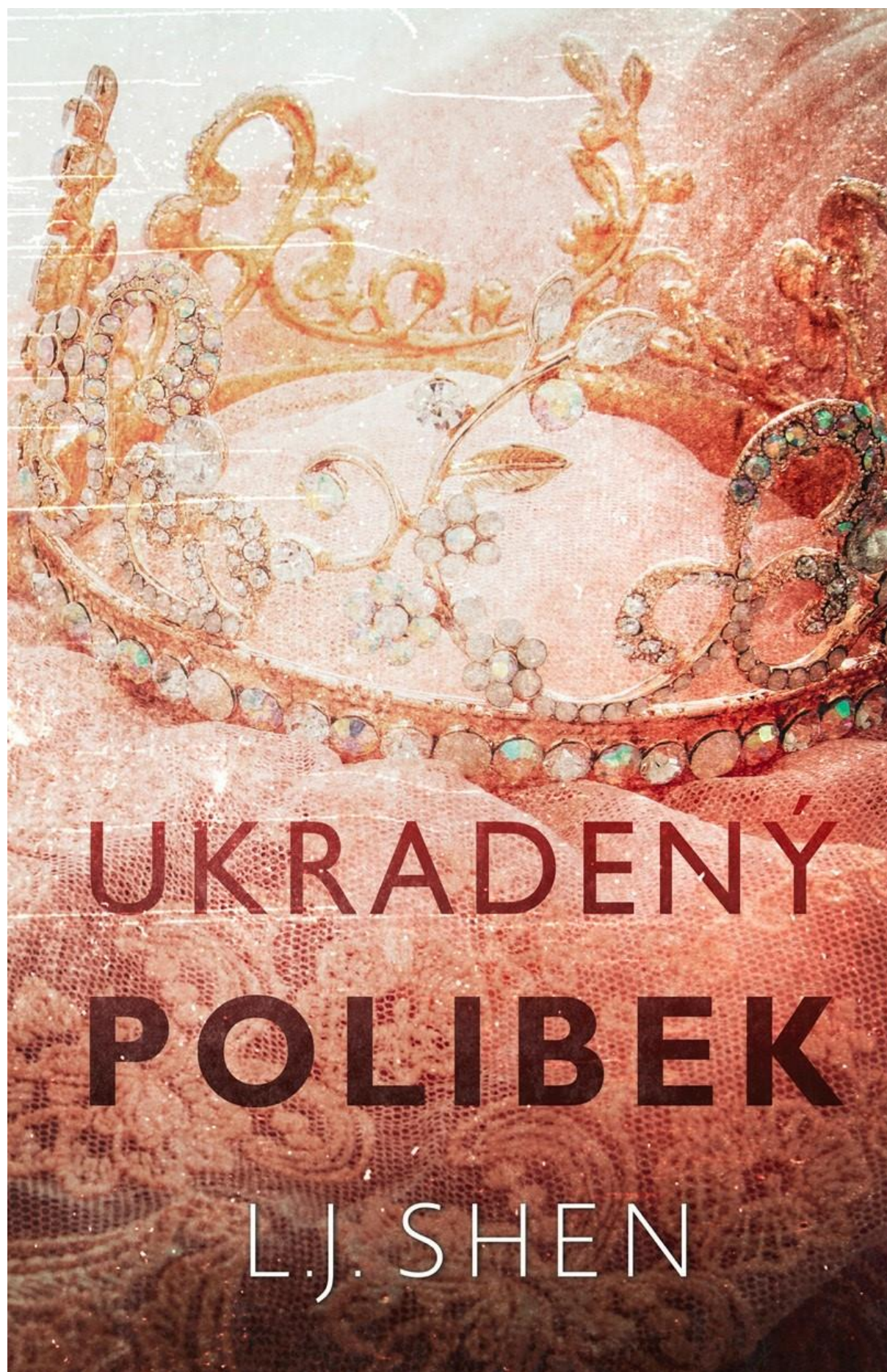

UKRADENY

POLIBEN

LISHEN

UKRADENÝ POLIBEK

L.J. SHEN

Přeložila:

ZUZANA ĽALÍKOVÁ

L. J. Shen: Ukradený polibek

Vydání první

Copyright © 2019. The Kiss Thief by L. J. Shen

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,
www.baronet.cz v roce 2020 jako svou 2343. publikaci

Přeloženo z anglického originálu The Kiss Thief vydaného v roce 2019

Český překlad © Zuzana Ľalíková

Odpovědná redaktorka Renata Heitelová

Korektorka Marie Kejvalová

Cover Designer: Letitia Hasser, RBA Designs

Grafický motiv kapitol: Shutterstock.com

Obálka Ricardo a Baronet

Sazba a grafická úprava Ricardo

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-269-1322-1 (Formát ePub)

ISBN 978-80-269-1323-8 (Formát MobiPocket)

BARONET Praha

2020

L. J. Shen

Ukradený polibek

„Je zvláštní, jak neotřesitelná bývá představa,
že krása je totéž co dobro.“

Lev Nikolajevič Tolstoj, *Kreutzerova sonáta*¹

¹ TOLSTOJ, Lev Nikolajevič. *Kreutzerova sonáta*. Překlad Jakub Šedivý. Praha: Odeon, 2018. 141 s. ISBN 978-80-207-1831-0.

*Věnováno Brittany Danielle Christinové,
Jacquie Czech Martinové a
všem silným ženám na světě.
Nechť jimi jsme, nechť je vychováváme
a nechť je podporujeme.*

Seznam písní

- „Young and Beautiful“ – Lana Del Rey
- „Take Me to Church“ – Hozier
- „Young God“ – Halsey
- „Can't Truss it“ – Public Enemy
- „Back to Black“ – Amy Winehouse
- „Nothing Compares 2 U“ – Sinead O'Connor
- „Everybody Wants to Rule the World“ – Tears for Fears
- „I'm Shipping Up to Boston“ – Dropkick Murphys

Prolog

Francesca

Nejhorší na tom všem bylo, že já, Francesca Rossiová, jsem měla celou budoucnost zamčenou v naprosto obyčejné staré dřevěné truhličce.

Ode dne, kdy jsem se o ní dozvěděla – bylo mi šest let – jsem věděla, že ať už se v ní skrývá cokoli, buď mě to zabije, nebo zachrání. Proto není divu, že jsem se včera za úsvitu, kdy se slunce dotklo oblohy, rozhodla osud trochu popohnat a tu truhlu jsem otevřela.

Neměla jsem vědět, kde moje matka ukrývá klíč.

Neměla jsem vědět, kde můj otec schovává tu truhličku.

Když však sedíte celé dny doma a jen se staráte, abyste dosáhli nesplnitelných očekávání svých rodičů, máte času na rozdávání.

„Ani se nehni, Francesko, jinak tě píchnu špendlíkem,“ varovala mě Veronica.

Snad posté jsem si přečetla zažloutlý vzkaz, zatímco na mě matčina stylistka navlékala šaty, jako bych to snad sama nedokázala. Ta slova se mi propálila do paměti, uložila jsem si je do zásuvky v mysli, kam neměl přístup nikdo jiný.

Žilami mi proudilo vzrušení, oči se mi v zrcadle přede mnou leskly odhodláním. Roztřesenými prsty jsem ten list papíru složila a schovala si ho do výstřihu zatím nezašněrovaného korzetu.

Začala jsem přecházet po pokoji sem a tam, nedokázala jsem chvíli postát v klidu. Mámina kadeřnice a stylistka mě okřikovaly a jako v sitcomu se mi hnaly v patách.

Jsem jako Groucho Marx ve filmu Kachní polévka. Chyťte mě, jestli to dokážete.

Veronica mě chytila za tkanice korzetu a přitáhla mě zpátky před zrcadlo, jako by mě měla na vodítku.

„Hele! To bolí,“ stěžovala jsem si. „Řekla jsem, ani se nehni!“

Byla jsem zvyklá, že se ke mně zaměstnanci mých rodičů chovají jako k pudlovi z dobrého chovu. Ne že by na tom záleželo. Dnes večer políbím Angela Bandiniho. Nebo přesněji – *dovolím* mu, aby mě políbil.

Lhala bych, kdybych tvrdila, že jsem každý večer ode dne, kdy jsem se před rokem vrátila ze švýcarské internátní školy, kam mě rodiče poslali, nesnila o tom, že Angela políbím. Když mi bylo devatenáct, Arthur a Sofia Rossiovi se oficiálně rozhodli, že mě představí chicagské společnosti, kde si ze stovek vhodných Italoameričanů napojených na chicagskou mafii vyberu budoucího manžela. Dnešním dnem započne řetězec událostí a společenských návštěv, já však už moc dobře vím, koho si chci vzít.

Papá a mamá mi oznámili, že na vysokou můžu zapomenout. Mám se soustředit na to, abych si našla dokonalého manžela, protože jsem jedináček a jediná dědička majetku a firem rodu Rossiových. Vždy jsem snila o tom, že jako první žena v naší rodině získám vysokoškolské vzdělání, nejsem ale tak hloupá, abych se rodičům postavila. Naše služebná Clara často říkává: „Nepotřebuješ si najít manžela, Frankie. Potřebuješ jen dostát očekáváním svých rodičů.“

Nemýlí se. Narodila jsem se do zlaté klece. Je sice velká, ale přesto na zámek. Pokusy o útěk by mohly znamenat smrt. Ve vězení se mi nelíbí, ale vím, že dva metry pod zemí by se mi líbilo ještě méně. A tak jsem se nikdy neopovážila ani vykouknout zpoza mříže své cely, abych zjistila, co se ukrývá na druhé straně.

Můj otec, Arthur Rossi, je hlavou chicagské mafie zvané Organizace.

Ten titul, tak bolestně nemilosrdný, se vůbec nehodí k muži, který mi zapléтал vlasy, učil mě hrát na piano, a dokonce i prolil slzu, když jsem v Londýně hrála při recitálu na piano před tisícovkami diváků.

Angelo – jak asi tušíte – je v očích mých rodičů dokonalým adeptem na manžela. Přitažlivý, bohatý a s vhodným původem. Právě jeho rodině patří dobrá půlka budov ve čtvrti Malá Itálie a ve většině z nich můj otec provozuje mnoho nezákonných aktivit.

Angela znám od narození. Viděli jsme se dospívat tak, jako rozkvétají květiny. Pomalu, a přesto rychle. Během letních prázdnin na těch nejluxusnějších místech a pod přísným dohledem příbuzných, mafiánů – mužů, kteří prošli zasvěcovacím rituálem a stali se plnohodnotnými členy mafie – a osobních strážců.

Angelo má čtyři sourozence, dva psy a úsměv, z kterého by vám roztála italská zmrzlina v ruce. Jeho otec vede účetní firmu, která spolupracuje s mou rodinou, a oba jsme každý rok jezdili na dovolenou do Syrakus na Sicílii.

Angelovy kdysi blond vlasy během let ztmavly a zkroutil je sestřihem. Jeho třpytivé oči, modré jako oceán, mu zvážněly a zatvrdily se věcmi, které mu bez pochyb ukázal a naučil ho jeho otec. Jak se mu prohloubil hlas, zdůraznil se jeho italský přízvuk. Štíhlá chlapecká postava se postupně proměnila ve svaly a s výškou mu narostlo i sebevědomí. Stal se z něj mnohem tajuplnější a méně impulzivní muž, který promluví jen málokdy, ale když už to udělá, z jeho slov mi roztaje nitro.

Zamilovat se je tak tragická věc. Není divu, že je z toho lidem smutno.

A ačkoli v mých očích Angelo dokáže roztát zmrzlinu, nejsem jediná dívka, která z jeho neustále zachmuřeného pohledu taje, kdykoli se na ni podívá.

Bylo mi zle jenom z pomyšlení, že zatímco já jsem se na konci prázdnin vrátila do katolické školy pro dívky, on se vrátil do Chicaga, kde trávil čas, povídal si a líbal se s ostatními dívkami. Vždycky jsem se s ním ale cítila, jako bych byla Ta pravá. Zastrkával mi květiny do vlasů, a když se nikdo nedíval, nechával mě pít víno. Kdykoli jsem promluvila, oči se mu smály. Kdykoli si mě jeho mladší bratři dobírali, vytahal je za uši a odehnal je. A každé léto si našel chvíli a dával mi pusku na špičku nosu.

„Francesco Rossiová, jsi ještě krásnější než loni.“

„To říkáš vždycky.“

„A vždycky to myslím vážně. Nemám ve zvyku plýtvat slovy.“

„Tak mi pověz něco důležitého.“

„Ty, moje bohyně, se jednoho dne staneš mojí ženou.“

Každou vzpomínku z těch letních prázdnin jsem si střezila jak posvátnou zahradu obehnanou plotem citu a zalávala ji, dokud z ní nevyrostla zahrádka jako z pohádky.

Víc než co jiného si pamatuju, jak jsem každé léto tajila dech, kdykoli přišel do mého pokoje nebo do obchodu, který jsem navštívila, nebo ke stromu, pod nímž jsem si četla knihu. Jak roky plynuly a my dospívali, tyto naše „okamžiky“ prodlužoval a s neskrývaným pobavením se díval, jak se snažím – a selhávám – chovat jako ostatní kluci, přestože jsem byla naprosto zjevně dívkou.

Zastrčila jsem si vzkaz hlouběji do podprsenky, právě když mi Veronica zabořila masité prsty do slonovinové kůže, oběma rukama popadla korzet a upevnila mi ho kolem trupu.

„Kéž by ze mě byla zas devatenáctiletá kráska,“ povzdechla si teatrálně. Propletla hedvábné tkanice a já jsem zalapala po dechu. Jen ta nejvyšší smetánka italské mafie se na společenské události připravuje s pomocí stylistek a služebných. A moji rodiče se považují za druhé Windsory. *„Pamatuješ ty časy, Almo?“*

Kadeřnice se uchechtla. Odhrnula mi ofinu na stranu a upravila drdol na týlu. *„Zas tolik si věřit nemusíš. V devatenácti jsi byla hezká jako obrázek. Oproti tobě je však Francesca jako *Stvoření Adama* od Michelangela. Nejste ze stejné ligy. Dokonce nehrajete ani stejnou míčovou hru.“*

Ucítila jsem, jak mi kůže hoří rozpaky. Tušila jsem, že se lidem pohled na mě líbí, ale krása jako taková mě děsí. Krása je mocná, avšak pomíjivá. Jako krásně zabalený dárek, který jednoho dne nevyhnutelně ztratím. Nechtěla bych ho otevřít, ani si vychutnat jeho obsah, protože rozloučit se s ním by pak bylo ještě těžší.

Jediný člověk, kterému by neměl dnes večer na maškarním plesu v chicagském Institutu umění uniknout můj vzhled, je Angelo. Tématem galavečeru jsou bohové a bohyně z řecké a římské mytologie. Víím, že většina žen se tam ukáže v kostýmu Afrodity nebo Venuše. Možná Héry nebo Rhey, pokud je posedne chuť na trochu originality. Já však ne. Já se chystám jít za Nemesis, bohyni pomsty. Angelo mě vždy oslovoval bohyně a dnes večer chci své přezdívce dostát tím, že se tam ukážu jako ta nejmocnější bohyně ze všech.

Máme jednadvacáté století a ode mě je možná přece jenom trochu naivní, že se chci v devatenácti letech vdát a usadit se v domluveném manželství, avšak v Organizaci si všichni ceníme tradic. Jen ta naše holt patří do devatenáctého století.

„Co stálo v tom vzkazu?“ Veronica mi oblékla šaty a na záda připevnila dvojici sametových černých křídel. Šaty byly bez ramínek a barvy jasné letní oblohy, s nádhernou vlnitou sukni z modrého tylu. Za mnou se táhla půlmetrová vlečka a u nohou služebných se rozlévala jako oceán. *„Však víš, v tom, co sis ho schovala do korzetu.“* Uchechtla se a do uší mi nasadila zlaté náušnice ve tvaru křídel z perí.

„Stálo tam to,“ – dramaticky jsem se usmála a zadívala se na ni v odrazu zrcadla před námi, ruku jsem si přitiskla na hrud', kde se ukrýval ten vzkaz, *„co je začátkem zbytku mého života.“*

1. kapitola

Francesca

„Nevěděl jsem, že Venuše měla křídla.“

Angelo mě ve dveřích Institutu umění políbil na hřbet ruky. Srdce mi pokleslo, než jsem stihla to hloupé zklamání potlačit. Dělal si legraci. Navíc mu to ve smokingu oslnivě slušelo, takže bych mu byla schopná odpustit jakoukoli chybu, když pominu chladnokrevnou vraždu.

Muži, na rozdíl od žen na galavečeru, měli smokingy a poloviční masky. Angelo svůj smoking doplnil zlatou benátskou maškarní maskou, která mu zakrývala většinu obličeje. Naši rodiče si vyměnili zdvořilosti, zatímco my jsme tu jen postávali a opájeli se pohledem na pihy a každý centimetr odhalené kůže toho druhého. Nevysvětlila jsem mu, že na sobě mám kostým Nemesis. O mytologii jsme se mohli bavit kdykoli jindy – budeme na to mít celý život. Jen jsem si chtěla být jistá, že si dnes večer ukradneme další okamžik. Akorát tentokrát, až mě políbí na nos, zvednu hlavu a spojím naše rty a spolu s nimi i naše osudy.

Jsem Amor, ozbrojený šípy lásky, jež míří přímo do Angelova srdce.

„Jsi krásnější, než když jsem tě viděl posledně.“ Angelo si sevřel klop smokingu nad srdcem a předstíral kapitulaci. Všichni kolem nás ztichli a já si všimla, že si naši otcové vyměnili spiklenecké pohledy.

Dvě mocné, zámožné italoamerické rodiny se silnými vzájemnými vazbami.

Don Vito Corleone by byl pyšný.

„Viděl jsi mě před týdnem na Giannině svatbě.“ Nejradši bych si olízla rty, zatímco se mi Angelo díval přímo do očí.

„Na svatbách ti to sluší, ale se mnou, když jsi celá moje, ti to sluší ještě víc,“ pronesl prostě a mně se rozbušilo srdce, než se otočil k otci. „Pane Rossi, smím doprovodit vaši dceru ke stolu?“

Otec mi zezadu stiskl rameno. Jeho přítomnost jsem si v hustém oparu euforie uvědomovala jen matně. „Drž ruce tak, abych na ně viděl.“

„To já vždycky, pane.“

Zavěsila jsem se Angelovi do rámě a jeden z desítek číšníků nás doprovodil k našemu stolu zakrytému zlatým ubrusem a prostřenému křehkým černým porcelánem. Angelo se ke mně naklonil a zašeptal mi do ucha: „Nebo aspoň dokud nebudeš oficiálně moje.“

Rodiny Rossiových a Bandiniových seděly několik míst od sebe – k mému zklamání – avšak nepřekvapilo mě to. Otec byl vždy srdcem každého večírku, a kdekoli se chystal ukázat, tam si štědře zaplatil ta nejlepší místa. Naproti mně studovali vinný lístek guvernér státu Illinois Preston Bishop s manželkou. Vedle nich byl muž, kterého jsem neznala. Obličej mu zakrývala jednoduchá černá maska a oblečený byl ve smokingu, který soudě podle kvalitní látky a dokonalého střihu musel stát jmění. Vedle něj seděla hlučná blondýna v róbě z bílého tylu a se špagetovými ramínky. Další z desítek Venuší, které se tu ukázaly v těch samých šatech.

Muž vypadal, že se nudí k smrti, točil sklenkou s whisky a krásné ženy vedle sebe si nevšímal. Když se k němu naklonila a pokusila se s ním navázat hovor, odvrátil se a sklopil oči k mobilu, až nakonec ztratil zájem úplně a jen zíral na zeď za mnou.

Bodl mě osten smutku. Ta žena si zasloužila víc, než co jí nabízel. Víc než jen chladného muže, s kterým ji nečeká nic dobrého a z něhož vás mrazí v zádech, aniž se na vás podívá.

Vsadím se, že tenhle muž by svojí přítomností dokázal udržet zmrzlinu mraženou několik dní.

„S Angelem si očividně rozumíte,“ poznamenal papá konverzačně a pohlédl na moje lokty, které jsem opírala o stůl. Okamžitě jsem je odtáhla a zdvořile se usmála.

„Je milý.“ Ráda bych řekla „super milý“, ale táta moderní mluvou pohrdá.

„Zapadá do skládačky.“ Papá se napil. „Požádal, jestli by tě mohl vzít příští týden na schůzku, a já souhlasil. Samozřejmě vás doprovodí Mario.“

Jak jinak. Mario je jedním z desítek otcových strážců. Vypadá jak cihla a má stejně vysoké IQ. Tušila jsem, že mě otec dnes večer nespustí z dohledu, především protože věděl, že si s Angelem rozumíme možná až moc dobře. Papá mě celkově vzato podporuje, avšak má rád vše po svém. A to „po svém“ by většinu lidí mého věku připadalo zpátečnické a možná že i na hranici barbarství. Nejsem hloupá. Víím, že si kopu hrob, když jsem si nevydupala vzdělání nebo dobré zaměstnání. Víím, že bych se sama měla rozhodnout, za koho se provdám.

Jenže také víím, že buď bude po jeho, nebo vůbec. Svoboda by znamenala, že ztratím rodinu – a rodina pro mě představuje úplně všechno.

Když pomínu tradici, chicagská mafie se dalece liší od toho, jak je představovaná ve filmech. Zapomeňte na zaplivané uličky, oslzlé fetišky a krvavé přestřelky s policií. V dnešní době se zabýváme praním špinavých peněz, obchodem a recyklací. Můj otec se otevřeně dvoří policii, přátelí se s politiky v těch nejvyšších pozicích, a dokonce pomohl FBI dopadnout několik velmi nebezpečných podezřelých.

Po pravdě to je také důvod, proč jsme sem dnes večer přišli. Otec souhlasil, že věnuje závratnou částku na novou charitativní nadaci, která má pomáhat sociálně slabé mládeži k dosažení vyššího vzdělání.

Ach, ironie. Má odvěká přítelkyně.

Popíjela jsem šampaňské, zírala přes stůl na Angela, který hovořil s dívkou jménem Emily, jejíž otec vlastnil největší baseballový stadion v Illinois. Angelo jí prozradil, že se chystá přihlásit na magisterský program na Severozápadní univerzitě a při studiu pracovat v otcově účetní firmě. Pravda je, že bude pro mého otce prát špinavé prachy a do konce života sloužit Organizaci. Už jsem přestávala jejich konverzaci vnímat, když se ke mně otočil guvernér Bishop.

„A copak vy, slečno Rossiová? Chystáte se na vysokou?“

Všichni kolem nás si povídali a smáli se s výjimkou muže přede mnou. Ten si stále nevšímal svého doprovodu, raději se věnoval sklence a ignorování mobilu, který se co chvíli rozsvítil, jak mu každou minutou chodila snad stovka nových zpráv. Když se na mě zahleděl, jako by se díval spíš skrz mě. Hlavou mi proletělo, kolik mu asi je let. Vypadal starší než já, ale ne tak docela v otcově věku.

„Já?“ Zdvořile jsem se usmála a záda mi ztuhla. Uhladila jsem si ubrousek v klíně. Moje dobré způsoby jsou bez chybičky a dokážu proplovat jakoukoli společenskou konverzací. Ve škole se mi dostalo všeobecného vzdělání a studovala jsem i etiku a latinu. Dokázala bych bavit kohokoli, od světových lídrů po kus odplivnuté

žvýkačky. „Před rokem jsem maturovala. Ted' bych ráda tady v Chicagu rozšiřovala své společenské vazby a získávala nové známé.“

„Jinými slovy nepracujete, ani nestudujete,“ shrnul to muž přede mnou, kopnul do sebe zbytek drinku a střílel po mém otci zlověstným šklebem. Cítila jsem, jak mi hoří špičky uší. Zadívala jsem se na otce, očima jsem ho prosila o pomoc. Nejspíš muže neslyšel, protože na jeho poznámku nijak nereagoval.

„Kristepane,“ ucedila blondýna vedle toho nevychovance a zrudla. Jenom mávl rukou.

„Jsme tu mezi přáteli. Tohle nikdo ven nevynese.“ *Nikdo to ven nevynese?* Co je ten člověk sakra zač?

Narovnala jsem se a napila se ze sklenice. „Samozřejmě se věnuji i dalším činnostem.“

„Jsem jedno ucho,“ vybědl mě výsměšně s předstíraným zájmem. Naše strana stolu zmlkla. Bylo to vážné ticho. Takové, které naznačovalo, že se blíží velmi trapný okamžik.

„Velmi ráda se věnuji charitě...“ „To není skutečná činnost. Co děláte?“

Slovesa, Francesko. Použij slovesa.

„Jezdím na koni a baví mě zahradničení. Hraji na piano. A... hm, nakupuji, co potřebuji.“ Akorát jsem to zhoršovala a moc dobře jsem si to uvědomovala. On však nedovolil, aby se konverzace stočila jiným směrem, a nikdo mi nepřispěchal na pomoc.

„To jsou koníčky a požitky. Jaký je váš přínos společnosti, slečno Rossiová, když pomínou podporu národní ekonomiky tím, že kupujete tolik oblečení, že by se jím dala zakrýt celá Severní Amerika?“

Příbory zacinkaly o křehký porcelán. Nějaká žena zalapala po dechu. Ted' už utichly i ty poslední zbytky hovoru.

„To stačí,“ zasyčel můj otec ledovým hlasem a se zuřivým výrazem v očích. Škubla jsem sebou, muž za maskou však zachoval klid. Víc než co jiného se zdálo, že ho baví, kudy se konverzace ubrala.

„Souhlasím, Arthure. Myslím, že jsem se o vaší dceři dozvěděl vše, co šlo. A to ani ne do minuty.“

„Copak jste doma zapomněl své politické i veřejné povinnosti, stejně jako své vychování?“ ucedil můj otec jako vždy nade vše zdvořile.

Muž vycenil zuby. „Právě naopak, pane Rossi. Pamatuji si je velmi dobře, tedy k vašemu budoucímu zklamání.“

Preston Bishop se ženou uhasili celou tuhle společenskou katastrofu tím, že se mě začali vyptávat na moje dětství v Evropě, recitovaly a na to, co bych chtěla studovat (botaniku, ačkoli jsem nebyla tak hloupá, abych si stěžovala, že mě vysoká nečeká). Rodiče se nad mými bezchybnými konverzačními dovednostmi pyšně usmívali, a dokonce i žena sedící vedle toho neurvalého cizince se váhavě připojila ke konverzaci a pověděla nám, že před nástupem na vysokou putovala po Evropě. Byla to novinářka a procestovala celý svět. Avšak bez ohledu na to, jak byli všichni milí, jsem nedokázala zapomenout na to strašlivé ponížení, které mi uštědřil ostrý jazyk jejího partnera, jenž se – jen tak mimochodem – se znuřeným výrazem vrátil k zírání do sklenky čerstvě dolité whisky.

Uvažovala jsem, že bych poznamenala, že spíš než další drink by s ním úplné zázraky dokázala profesionální pomoc.

Po večeři přišel na řadu tanec. Každá přítomná žena měla kartičku s tanečním pořádkem, vyplněnou jmény těch, kteří tanec s ní vyhráli v tiché aukci. Veškerý výtěžek poputuje na charitu.

Zašla jsem si taneční pořádek prostudovat k dlouhému stolu se jmény všech přítomných žen. Srdce se mi při pohledu na něj rozbušilo, protože mi na něm neušlo Angelovo jméno. Nadšení však hodně rychle vystřídala zlá předtucha, protože můj seznam, mnohem delší než taneční pořádky ostatních, byl po okraj popsán italsky znějícími jmény. Očividně strávím celý večer tancem, až mi z toho odpadnou nohy. Ukrást si s Angelem chvilku pro polibek bude náročné.

Jako první mě čekal tanec s federálním soudcem. Pak s bouřlivým italoamerickým playboyem z New Yorku, který mi prozradil, že sem přišel jenom proto, aby zjistil, jestli jsou zvěsti o mém vzhledu pravdivé. Políbil mě na lem šatů jako nějaký středověký vévoda, než ho, namol opilého, přátelé odtáhli zpátky k jeho stolu. *Prosím, nechoď se otce ptát, jestli se mnou můžeš na schůzku*, sténala jsem v duchu. Působil na mě jako zazobaný hlupák, který by můj život proměnil ve verzi z *Kmotra*. Třetí byl na řadě guvernér Bishop a čtvrtý Angelo. Jednalo se o relativně krátký waltz, snažila jsem se však nenechat se tím otrávit.

„Tak tady ji máme.“ Angelo se rozzářil, když si ke mně a guvernérovi přišel pro náš tanec.

Ze stropu visely lustry a mramorová podlaha pod klapajícími podpatky tanečníků zpívala. Angelo se ke mně sklonil, chytil mě za ruku a druhou mi položil kolem pasu.

„Jsi nádherná. Krásnější než před dvěma hodinami,“ vydechl, až mě na tváři zahřál teplý vzduch. V srdci se mi rozletěli droboučcí sametoví motýlci.

„To jsem ráda, protože v tom nemůžu dýchat.“ Zasmála jsem se a zadívala se mu do očí. Věděla jsem, že mě teď nemůže políbit. Motýlky zalila panika, až se utopili v přívalu obav. Co když si ten okamžik vůbec neukradneme? Pak by ten vzkaz byl naprosto zbytečný.

Ta dřevěná truhlička mě buď zachrání, nebo zabije.

„Pokud ti dojde dech, moc rád ti dám dýchání z úst do úst.“ Přejel pohledem po mém obličejí a ohryzek se mu zhloupl, když ztěžka polkl. „Moc rád bych ale začal tím, že tě příští týden vezmu na schůzku, pokud bys chtěla.“

„Chci,“ vyhrkla jsem možná až příliš rychle. Zasmál se a přitiskl čelo k mému.

„Chtěla bys taky vědět kdy?“

„Kdy si vyjdeme?“ zeptala jsem se přihloupě.

„To taky. A mimochodem to bude v pátek. Myslel jsem ale, odkdy jsem věděl, že se staneš mojí ženou?“ zeptal se bez zaváhání. Stěží jsem dokázala přikývnout. Chtělo se mi plakat. Cítila jsem, jak mě uchopil kolem pasu ještě pevněji, a uvědomila si, že ztrácím rovnováhu.

„Pochopil jsem to v létě, když ti bylo šestnáct. Mně bylo dvacet. Připadal jsem si jako pedofil.“ Zasmál se. „Do naší chaty na Sicílii jsme dorazili pozdě. Táhl jsem zrovna kufr podél cesty k našim chatkám, když jsem tě zahlédl, jak na molu splétáš věnec z květín. Usmívala ses na ty květiny, byla jsi tak krásná a nedosažitelná, a já nechtěl kouzlo okamžiku zničit tím, že bych na tebe promluvil. Pak vítr ty květiny rozfoukal všude kolem. Ani jsi nezaváhala. Vrhla ses do řeky a pochytila všechny květy, které se uvolnily z toho věnce, i když jsi věděla, že je tak jako tak zničený. Proč jsi to udělala?“

„Matka měla narozeniny,“ přiznala jsem. „Nesměla jsem ji zklamat. A ten narozeninový věnec byl nakonec dokonalý.“

Pohled mi sklouzl k tomu bezútěšnému prostoru mezi námi.

„Nesměla jsi ji zklamat,“ zopakoval Angelo zamyšleně.

„Toho dne jsi mě na toaletách v restauraci políbil na nos,“ připomněla jsem mu.

„To si pamatuju.“

„Znovu si dneska ukradneš polibek na nos?“ zeptala jsem se.

„Nikdy bych ti nic neukradl, Frankie. Svůj polibek si od tebe koupím za plnou cenu do posledního měďáku,“ odpověděl dobrosrdečně a mrkl na mě. „Ale bojím se, že vzhledem k tvému plnému tanečnímu pořádku a tomu, že dnes musím prohodit pár slov s každým členem mafie, kterému se podařilo ukořistit vstupenku na tuhle akci, to budeme muset odložit. Neboj, už jsem pověděl Mariovi, že mu štědře zaplatím, aby si dal v pátek načas, až bude vyzvedávat naše auto z parkoviště restaurace.“

Náznak paniky se teď už proměnil v čirou hrůzu. Jestli mě dnes večer nepolíbí, věštba z toho vzkazu se nevyplní.

„Prosím.“ Pokusila jsem se rozzářeně usmát, abych svůj děs zamaskovala za nedočkavost. „Moje nohy si zaslouží odpočinek.“

Kousl se do pěsti a zasmál se. „Tolik sexuálních narážek, Francesco.“

Nevěděla jsem, jestli se chci spíš rozbrečet beznadějí, nebo rozkřičet podrážděním. Nejspíš obojí. Píseň ještě ani neskončila a my jsme se pořád kolébali v náručí toho druhého, uhrnutí temným kouzlem, když jsem na odhalené kůži mezi lopatkami ucítila pevnou, silnou dlaň.

„Myslím, že jsem na řadě,“ uslyšela jsem za sebou tichý, hrozivý hlas. Zamračeně jsem se otočila a zjistila, že na mě hledí ten buran v černé masce.

Byl vysoký – tak metr devadesát nebo devadesát pět – a inkoustově černé vlasy měl dokonale uhlazené. Silné, pevné tělo měl štíhlé, avšak zároveň široké. Jeho oči byly břidlicově šedé, lehce zešílené a hrozivé, až příliš hranatá čelist mu rámovala plné rty a dodávala jeho jinak pohlednému vzhledu na drsnosti. Na rtech se mu usadil pohrdavý neosobní úšklebek. Nejradši bych mu ho setřela fackou. Očividně se ještě stále dobře bavil těmi nesmysly, které ze mě padaly při večeři. A soudě podle pohledů, jež po nás s neskrývaným zájmem vrhali ostatní hosté, jsme neunikli pozornosti. Ženy se na něj dívaly jako vyhládlí žraloci na rybí akvárium. Muži se napůl zubili pobavením.

„Pozor na ruce,“ varoval ho Angelo, když píseň skončila a on už si mě nemohl nechat v náručí.

„Hleďte si svého,“ zavrčel muž.

„Určitě vás mám v tanečním pořádku?“ Se zdvořilým, avšak slabým úsměvem jsem se k muži otočila. Ještě stále jsem byla z rozhovoru s Angelem trochu dezorientovaná, když si mě ten cizinec přitáhl k pevnému tělu a majetnický mi položil dlaň na záda níž, než by bylo společensky přijatelné, jen milimetry od mého zadku.

„Odpovězte,“ zasyčela jsem.

„Můj příhoz na tanec s vámi byl ze všech nejvyšší,“ odpověděl suše.

„Příhozy jsou anonymní. Nevíte, kolik zaplatili ostatní.“ Pevně jsem stiskla rty, abych se nerozkřičela.

„Vím, že to dalece přesáhlo hodnotu tohoto tance.“ *Naprosto neskutečné.*

Začali jsme tančit kolem sálu, zatímco ostatní páry nejen kroužily a bavily se, ale také po nás vrhaly závistivé pohledy. Čiré, syrové pohledy, které mi prozradily, že ta blondýna, s níž přišel na maskarní, rozhodně není jeho manželka. A že jsem sice v Organizaci považovaná za cenné zboží, avšak že ten neurvalec je stejně žádaný jako já.

Byla jsem v jeho náruči ztuhlá a chladná, on jako by si toho ale nevšiml – nebo mu to nevadilo. Tančit waltz uměl lépe než většina lidí, k tanci však přistupoval technicky a chyběla mu vřelost a Angelova hravost.

„Nemesis.“ Tím mě překvapil, dravým pohledem mě přitom svlékal donaha. „Rozdává radost a šíří zoufalství. To k té poddajné dívce, která před chvílí bavila u stolu Bishopa a tu jeho manželku s kobylím obličejem, moc nepasuje.“

Málem jsem se zalkla. On vážně právě o manželce guvernéra řekl, že má kobylí obličej? A že já jsem *poddajná*? Odvrátila jsem se. Snažila jsem se nevšímat si opojné vůně jeho kolínského ani toho, jak se jeho tělo jako z mramoru tiskne k mému.

„Nemesis je moje spřízněná duše. To ona nalákala Narcise k vodě, kde se zadíval na svůj odraz na hladině a zemřel na marnivost. Pycha je strašlivá vlastnost.“ Střelila jsem po něm výsměšným úsměvem.

„Některým by se hodilo jí onemocnět.“ Odhalil dvě rovné řady bílých zubů.

„Arogance je nemoc. Soucit je lék. Většina bohů neměla Nemesis ráda, ale jenom proto, že měla kuráž.“ „A vy?“ Povytláhl tmavé obočí.

„A já co?“ Nechápatě jsem svařila obočí, můj zdvořilý úsměv se začínal bortit. Takhle o samotě byl ještě neurvalejší než předtím.

„Máte kuráž?“ zeptal se. Hleděl na mě tak troufale a intimně, až mi připadalo, jako by vdechoval do mé duše oheň. Nejradši bych ustoupila z jeho dosahu a vrhla se do bazénu plného ledu.

„Samozřejmě,“ odpověděla jsem a narovnála se. „Kde jste nechal slušné způsoby? To vás vychovala smečka divokých kojetů?“

„Uveďte příklad,“ vybídl mě. Na můj žert nijak nereagoval. Začala jsem se od něj odtahovat, on si mě však prudce přitáhl zpátky do náruče. Třpytivý sál kolem nás ustoupil do pozadí. Přestože jsem si začínala uvědomovat, že ten muž skrývající se za maskou je nezvykle krásný, jeho odporné chování bylo to jediné, co vystupovalo do popředí.

Jsem válečnice a dáma... a rozumný člověk, který si s tímhle příšerným mužem dokáže poradit.

„Mám moc ráda Angela Bandiniho.“ Ztišila jsem hlas a stočila pohled od jeho očí ke stolu, kde seděla Angelova rodina. Můj otec seděl několik míst od nich, pozoroval nás mrazivým pohledem, obklopený mafiány, kteří si spolu povídali.

„A víte, v mé rodině máme tradici, která se datuje deset generací do minulosti. Před svatbou dostane každá nevěsta z rodiny Rossiových dřevěnou truhličku – vyřezávanou a vytvořenou čarodějnici, která žila ve vesnici v Itálii, odkud pocházejí mí předci – a přečte si tři vzkazy, které jí napsala předcházející nevěsta. Je to takový talisman pro štěstí a věštba dohromady. Dneska jsem tu truhličku ukradla a jeden ze vzkazů si přečetla, jenom abych osud trochu popohnala. Stálo tam, že mě dnes políbí láska mého života, a, no...“ Vtáhla jsem spodní ret do úst a zadívala se na Angelovo prázdné místo. Muž na mě lhostejně zíral, jako bych byla cizojazyčný film, kterému nerozumím. „Dnes večer ho políbím.“

„Tak tohle je ta vaše kuráž?“

„Když mám cíl, jdu si za ním.“

Maska se mu zkřivila ješitným úšklebkem, jako by si myslel, že jsem naprosto hloupá. Zadívala jsem se mu do očí. Můj otec mě naučil, že nejlepší způsob, jak jednat s muži jako on, je konfrontace, ne útek. A tenhle muž? Ten by se vydal na lov.

Ano, věřím v tu tradici.

Ne, nezáleží mi na tom, co si myslíte.

Pak jsem si uvědomila, že jsem mu během večera postupně prozradila celý svůj životní příběh, a přitom jsem se ho ani nezeptala na jméno. Nechtěla jsem to vědět, ale etiketa žádala, abych to aspoň předstírala.

„Zapomněla jsem se zeptat, kdo jste.“

„To proto, že vám to bylo jedno,“ odsekl.

Poté se na mě dlouze zadíval. V jeho pohledu se mísila divokost s protichůdnou nudou.

Neodpověděla jsem, protože řekl pravdu.

„Jsem senátor Wolfe Keaton.“ Ta slova se mu ostře převalila na jazyku.

„Nejste trochu mladý na to, abyste byl senátorem?“ Zalichotila jsem mu jen z principu, abych zjistila, jestli dokážu roztavit tu silnou vrstvu kreténství, kterou kolem sebe vybudoval. Někdy lidé potřebují jen pevně obejmout. Kolem krku. Ne, počkat, ve skutečnosti jsem uvažovala, že bych ho uškrtila. To není totéž.

„Třicet. Narozeniny slavím v září. Loni v listopadu mě zvolili.“

„Blahopřeji.“ *Víc ukradené už mi to být nemůže.* „Musíte mít radost.“ „Jsem v sedmém nebi.“ Přitáhl si mě ještě blíže a přitiskl si mé tělo k svému.

„Můžu se vás zeptat na něco osobního?“ Odkáslala jsem si.

„Jen pokud pak budu moct udělat totéž,“ opáčil.

Zamyslela jsem se.

„Souhlasím.“

Sklonil bradu a tím gestem mě pobídl, ať pokračuju.

„Proč jste mě požádal o tanec, a navíc jste za toto pochybné potěšení musel zaplatit horentní sumu peněz, když je naprosto zřejmé, že ve vašich očích představuji povrchnost a nevкус?“

Poprvé za celý večer se mu přes tvář mihl náznak úsměvu. Vypadalo to na něm nepřírozeně, skoro jako pouhá iluze. Došla jsem k závěru, že se moc často nesměje. Nebo se nesměje vůbec.

„Chtěl jsem se přesvědčit, zda jsou pověsti o vaší kráse pravdivé.“

Další takový. Nejradši bych mu dupla na nohu, ale odolala jsem. Muži jsou tak jednoduchá stvoření. Ovšem, připomněla jsem si, Angelo si už *dřív* myslel, že jsem krásná. Myslel si to o mně v době, kdy jsem ještě nosila rovnátka, nos a tváře jsem měla poseté pihami a na hlavě neposlušné vlasy neurčité hnědé barvy, které jsem se teprve měla naučit zkrotit.

„Jsem na řadě,“ prohlásil, aniž by můj vzhled okomentoval. „Už jste vybrala jména pro děti, které si s tím svým Banginim pořídíte?“

To byla zvláštní otázka. Bez pochyb ji položil proto, aby si ze mě utahoval. Chtěla jsem se otočit a nechat ho tu stát jako kůl v plotě, skladba však končila a bylo by hloupé hodit ručník do ringu, když náš tanec měl už tak jako tak skončit. Navíc to vypadalo, že ho nudí cokoli, co řeknu. Proč bych měla promarnit perfektní šanci?

„*Bandinim*. A ano, po pravdě je už vybrané mám. Christian, Joshua a Emmaline.“

Dobře, tak jsem si už pro ty děti vybrala i pohlaví. To tak bývá, když máte spoustu volného času.

Teď už se cizinec v polomasce naplno křenil, a kdyby mi ze vzteku neproudil žilami čirý jed, možná bych i dokázala jeho úsměv jak z reklamy ocenit. Místo aby se poklonil a políbil mi ruku, což bylo dle informační brožury k maškarnímu plesu povinné, odstoupil a výsměšně mi zasalutoval. „Děkuji, Francesko Rossiová.“ „Za tanec?“

„Za informace.“

Po tom prokletém tanci se senátorem Keatonem šel večer hodně rychle od desítky k pěti. Angelo posedával u stolu s několika muži a zapáleně s nimi o něčem diskutoval, zatímco já šla z ruky do ruky, povídala si, usmívala se a s každým dalším tancem ztrácela naději a přičetnost. Nemohla jsem té absurdní situaci uvěřit. Ukradla jsem matčinu dřevěnou truhličku – jednu jedinou věc, kterou jsem kdy ukradla – abych si přečetla vzkaz a získala odvahu Angelovi ukázat, co cítím. Pokud mě dnes večer nepolíbí – pokud mě dnes večer *nikdo* nepolíbí – znamená to, že jsem odsouzena k životu bez lásky?

Tři hodiny po začátku maškarního bálu se mi podařilo vyklouznout z muzea. Zastavila jsem se na širokém betonovém schodišti a nadechla se svěžího vzduchu. Můj poslední tanečník musel odejít o něco dřív. Naštěstí začala jeho žena předčasně rodit.

Objala jsem se kolem těla, odolávala chicagskému větru a smutně se jen tak smála. Kolem vysokých budov se mihl jediný žlutý taxík a dva lidé choulící se k sobě kličkovali po chodníku ke svému cíli.

Cvak.

Jako by někdo vypnul vesmír. Pouliční lampy po celé ulici náhle zhasly a veškeré světlo se vytratilo.

Bylo to až morbidně krásné – jediným zdrojem světla byl mihotající se srpek měsíce nade mnou. Zezadu mě objala paže. Dotkla se mě sebejistě, silně, ovinula mi tělo, jako by mě muž, jemuž patřila, už nějakou dobu studoval.

Celé roky.

Otočila jsem se. Zpoza Angelovy zlatočerné masky na mě hleděly oči. Vzduch mi zmizel z plic, tělo mi roztálo. Úlevou jsem se mu zhroutila do náruče.

„Ty jsi přišel,“ zašeptala jsem.

Pohládl mě palcem po tváři. Krátce, mlčky přikývl.

Ano.

Sklonil se a přitiskl rty na moje. Srdce mi v hrudi vyjeklo.

Nemůžu tomu uvěřit. Ono se to opravdu děje.

Chytila jsem ho za klopy smokingu a přitáhla si ho blíž. Bezpočtukrát jsem si náš polibek představovala, nikdy mě však ani nenapadlo, že to bude takovéhle. Že to pro mě bude představovat domov. Kyslík. Věčnost. Jeho plné rty přelétly po mých, do úst mi vyslaly jeho horký dech. Prozkoumával, ochutnával, kousl mě do spodního rtu, než si mé rty znovu vzal. Maličko naklonil hlavu a divoce přitiskl rty na moje. Jazykem mi pronikl do úst. Oplatila jsem mu to. Přitáhl si mě blíž, pomalu, vášnivě mě ochutnával. Položil mi ruku do prohlubně zad a zasténa mi do úst, jako bych byla jedinou studnou v poušti. Vydechla jsem mu do úst a bez sebemenších zkušeností jsem mu olízla koutek rtů. Cítila jsem se trapně, vzrušeně a především svobodně.

Svobodně. V jeho náruči. Existuje víc osvobozující pocit než vědomí, že vás někdo miluje?

Zakolébala jsem se mu v náruči, líbala ho dobré tři minuty, než se můj omámený mozek vzpamatoval. Chutnal po whisky, a ne po vínu, které Angelo celý večer pil. Byl výrazně vyšší než já – vyšší než Angelo – i když ne o moc. Pak mě do nosu udeřila vůně jeho vody po holení a vzpomněla jsem si na ty ledové oči, syrovou sílu a temnou smyslnost, která mi v nitru rozhořela plameny vzteku. Pomalu jsem se nadechla a ucítila, jak uvnitř znovu začínám hořet.

Ne.

Odrhla jsem rty od jeho a klopýtla, zakopla jsem o schod. Chytil mě za zápěstí a škrbnutím si mě k sobě přitáhl, abych nespadla, avšak znovu se mě políbit nepokusil.

„Vy!“ vykřikla jsem. Hlas se mi třásl. S dokonalým načasováním se pouliční lampy rozsvítily a ozářily ostré křivky jeho obličeje.

Angelo měl měkké křivky a vyrýsovanou čelist. Tento muž měl ostré hrany a drsné rysy. Ani ve škrabošce se nepodobal muži, jehož jsem milovala.

Jak to udělal? Proč to udělal? Vhrkly mi slzy do očí, ale potlačila jsem je. Nechtěla jsem dát tomuto muži pocit zadostiučinění, kdyby mě viděl, jak se hroutím.

„Jak se opovažujete!“ ucedila jsem tiše. Abych nekřičela, kousla jsem se do tváře, až jsem na jazyku ucítila krev.

Odstoupil ode mě, sundal si Angelovu masku – bůh ví, jak k ní přišel – a odhodil ji na schody, jako by byla špinavá. Zpod ní se jako umělecké dílo vynořil jeho obličej. Krutý a děsivý. Nedokázala jsem od něj odtrhnout oči. O krok jsem ustoupila, potřebovala jsem mezi námi prostor.

„Jak? Snadno,“ odpověděl lhostejně, téměř přezíravě. „Chytrá žena by se však zeptala proč.“

„Tak proč?“ odfrkla jsem si. Předchozích pět minut jsem nehodlala brát na vědomí. Políbil mě někdo jiný. Angelo – jak diktovala tradice mé rodiny – nebude láskou mého života. Zato tenhle pitomec...

Teď odstoupil on. Širokými zády blokoval vchod do muzea, proto jsem neviděla, kdo za ním stojí se schoulenými rameny, s ústy dokořán, s obličejem nezakrytým maskou a zírá na nás.

Angelovi stačil jediný pohled na mé napučené rty. Otočil se a vrátil se dovnitř. Emily se za ním rozběhla.

Wolfe už nebyl vlk v rouše beránčím. Vyrazil po schodech a já jsem hleděla za jeho vzdalujícími se zády. Když došel ke dveřím, jako na zavolanou se v nich objevila jeho partnerka. Wolfe si ji zavěsil do rámě a doprovodil ji po schodech dolů. Nevěnoval mi jediný pohled. Stála jsem na tom betonovém schodišti a slyšela, jak mu ta žena něco šeptá. Suše jí odpověděl a vzduchem se roznese její smích.

Když se za nimi zavřely dveře limuzíny, rty mě pálily tak ukrutně, až jsem se jich musela dotknout, abych si byla jistá, že mi nevzplály. Ten výpadek proudu nebyl žádná náhoda. Zařídil to on.

Vzal osud do svých rukou. Vzal do svých rukou *můj* osud.

Vytáhla jsem si z živůtku vzkaz, odhodila ho na schody a dupla na něj jako vzteklé dítě. Wolfe Keaton mi ukradl polibek.

2. kapitola

Francesca

Zatímco jsem toho večera hleděla na pavučinky a nedokonalosti stropu své ložnice a kouřila cigaretu, zmítal mnou vztek.

Ta tradice je hloupá, nedá se brát vážně. Těžko se to dá považovat za něco vědecky podloženého. Jistě, ne všechny věštby napsané na kus papíru se vyplní. Wolfa Keatona stejně už nejspíš nikdy neuvidím.

Nicméně jsem se měla brzy vidět s Angelem. I kdyby naši schůzku příští pátek zrušil, tento měsíc se bude konat mnoho svateb, svátků a dalších společenských událostí, kterých jsme se měli oba účastnit.

Vysvětlím mu to tváří v tvář. Jeden hloupý polibek přece nevymaže roky slovní předejhy. Dokonce jsem si i začala představovat, jaké bude mít výčitky, až zjistí, že jsem senátora Keatona políbila jenom proto, že jsem si myslela, že je to on.

Típla jsem cigaretu a zapálila si další. Mobilu jsem se nedotkla. Odolala jsem nutkání poslat Angelovi vzkaz plný hysterických omluv. Potřebovala jsem si o tom všem promluvit se sestřenkou Andreou. Bydlí na opačném konci města, a jelikož jí je něco málo přes dvacet, je jediná, na koho se obracím s žádostmi o radu ohledně opačného pohlaví.

Obloha se s nadcházejícím ránem zalila růžovou a zlatou barvou. Venku, za zdmi našeho sídla z vápence, začali zpívat ptáci, usazení na římse mého okna.

Zakryla jsem si oči předloktím a v ústech cítila pachutí popela a zklamání. Byla sobota a potřebovala jsem odejít z domu, než si matka začne něco vymýšlet. Třeba že by mě vzala na nákupy drahých šatů, během nichž by se mě vyptávala na Angela Bandiniho. Na to, že mi šatník přetéká oblečením a botami, jsem podle měřítek italoamerické smetánky spíš docela prostá dívka. Hraju svou roli, protože mi nic jiného nezbývá, ale šťve mě, že se mnou zacházejí jako s hloupou neschopnou princezničkou. Nepoužívám skoro žádný make-up a vlasy

nejradši nosím rozpuštěné. Dávám přednost jízdě na koni a zahradničení, než abych v jednom kuse nakupovala nebo chodila na manikúru. Odpočívám při hře na piano. Trávím celé hodiny ve zkušební kabince a poslouchat komentáře matky a jejích přítelkyň je mojí osobní definicí pekla.

Omyla jsem si obličej, oblékla si černé rajtky, jezdecké holínky a bílou bundu přes hlavu. Zašla jsem do kuchyně, vytáhla štos čísel magazínu *Vogue*, zapálila si cigaretu a hodila do sebe cappuccino a dva prášky proti bolesti hlavy. Z úst mi vycházely obláčky modrého kouře, zatímco jsem okousanými nehty bubnovala do stolu. V duchu jsem senátora Keatona znovu proklínala. Včera měl při večeři dokonce tu drzost poznamenat, že jsem si svůj způsob života nejen zvolila, ale také se mi líbí. Ani ho nenapadlo, že jsem se s ním třeba jen smířila, že bojuju jen tehdy, když z toho můžu vyjít jako vítěz, místo abych se pouštěla do předem prohraných bitev.

Vím, že si nesmím budovat kariéru. Smířila jsem se s tím, přestože mi to lámalo srdce, tak proč jsem nemohla mít to jediné, co jsem stále chtěla? Život s Angelem, jediným mužem v Organizaci, kterého mám upřímně ráda.

Slyšela jsem na schodech klapání podpatků matčiných lodiček a její hlas, jak o něčem zaníceně mluvila, a pak zakvílení dveří otcovy kanceláře. Uslyšela jsem, jak se papá o něčem po telefonu hádá v italštině. Nato se máma rozplakala. Moje matka neměla ve zvyku plakat a můj otec zas neměl ve zvyku zvedat hlas, proto mě zaujalo, že se právě teď dělo obojí.

Rozhlédla jsem se po otevřeném půdorysu přízemí, kde kuchyně spojená s obývacím pokojem volně přecházela v rozlehlou terasu, a spatřila Maria a Stefana, kteří o něčem hlasitým šepotem italsky debatovali. Zmlkli, když si všimli, že na ně zírám.

Hodiny na zdi mi prozradily, že ještě není ani jedenáct.

Znáte ten pocit, že se blíží katastrofa? Kdy se vám poprvé zem zatřese pod nohama, poprvé na stole zacinká šálek s kávou a pak udeří bouře? Přesně tohle se teď dělo.

„Frankie!“ zaječela máma. „Čekáme hosty. Nikam nechod.“

Jako bych snad mohla odejít. Tohle bylo první varování. Zamrazilo mě z toho.

„Kdo přijede?“ křikla jsem.

Odpověď na otázku jsem dostala ani ne o vteřinu později. Zrovna když jsem se chystala vyrazit po schodech, abych se rodičů zeptala, co se děje, ozval se zvonek.

Otevřela jsem dveře a před sebou spatřila svého nového úhlavního nepřítele Wolfa Keatona. Stál za dveřmi, na obličeji zlomyslný úšklebek. Poznala jsem ho, přestože mu po většinu včerejšího večera zakrývala tvář maska. Sice jsem toho muže nenáviděla, avšak dostal do vínků nezapomenutelný obličej.

Vědomě odměřeně a nesnesitelně elegantně vešel do vstupní haly, na sobě skvěle padnoucí kostkovaný oblek a na míru šitý trenčkot. Okamžitě si setřásl ranní rosu z polobotek. V patách mu byli jeho osobní strážci.

„*Nemesis*.“ To slovo vyštěkl, jako bych ho snad obelstila já. „Jak se dnes ráno cítíte?“

Mizerně a je to vaše vina. Samozřejmě nebylo potřeba, aby se dozvěděl, že má na moji náladu jakýkoli vliv. Už tak stačilo, že mě obral o první polibek s Angelem.

Zavřela jsem za ním dveře, aniž bych mu věnovala jediný pohled, a přivítala ho stejně, jako bych vítala samu Smrt.

„Mám se opravdu skvěle, senátore Keatone. Po pravdě jsem vám chtěla za včerejšek poděkovat,“ dodala jsem a nasadila svůj nejfalešnější zdvořilý úsměv.

„Vskutku?“ Skepticky povytáhl obočí, svlékl si trenčkot a podal ho jednomu ze svých osobních strážců, protože jsem se nenabídla, že to udělám.

„Ano. Ukázal jste mi, jak se skutečný muž *nemá* chovat, a dokázal jste tak, že je pro mě Angelo Bandini ten pravý.“

Strážce pověsil Wolfův trenčkot na věšák. Moji přítomnost nebral na vědomí. Keatonovi osobní strážci se od otcových lišili. Měli uniformy a pravděpodobně i vojenský výcvik.

„Jako gentleman jste mě zklamal. Jako podvodníkovi vám ale musím dát jedničku s hvězdičkou. Udělal jste na mě opravdu dojem.“ Zvedla jsem oba palce.

„Jste vtipná.“ Rty měl sevřené do tenké linie.

„A vy jste...?“ vyhrkla jsem, on mi však prudce skočil do řeči.

„Právník, proto nemám s irelevantními řečmi trpělivost. Sice bych tu moc rád dál postával a klábosil s vámi o naší nemastné neslané první metě, Francesco, ale potřebuju vyřídit nějaké záležitosti. Radím vám, abyste počkala, než tu skončím, protože tenhle náš velmi příjemný rozhovor byla pouze ukázka.“

„Hodně špatná ukázka. Nepřekvapilo by mě, kdyby ten film propadl.“

Naklonil se ke mně a narušil mi tak osobní prostor. Dloubl mě do brady a stříbrné oči mu přitom zářily jako vánoční stromeček.

„Sarkasmus není u dobře vychovaných dívek žádanou vlastností, slečno Rossiová.“

„Krádeže polibků také nemám na seznamu vlastností hodných gentlemanů.“

„Políbila jste mě velmi ochotně, Nemesis.“ „Než jsem si uvědomila, kdo jste, *Mizero*.“

„Čekají nás další polibky a všechny mi je dáte, aniž bych si o ně musel říkat, proto byste neměla slibovat, co nedokážete dodržet.“

Otevřela jsem pusy, abych mu odsekla, že by si měl nechat vyšetřit hlavu, ale než jsem stihla promluvit, vyrazil po schodech a nechal mě tu stát u dveří, naprosto v šoku. Jak jen věděl, kam má jít? Odpověď však byla nasnadě.

Už tu někdy byl.

Zná mého otce.

A ani za mák se mu nezamlouvá.

Další dvě hodiny jsem v kuchyni kouřila jednu cigaretu za druhou, přecházela sem a tam a připravovala si cappuccina, která jsem po jediném loku vylévala do dřezu. Kouření byl jediný zlovyk, který jsem si dovolila. Máma mi poradila, že mi to potlačí chuť k jídlu, a otec patřil ke generaci, která kouření považovala za sofistikovaný a světácký zvyk. Kouření mi dodávalo pocit, že jsem dospělá, přestože mě ostatní opečovávali a chránili jako malé dítě.

Dvacet minut poté, co se Wolfe odebral nahoru, dorazili dva z otcových právníků a další dva lidi, kteří také působili jako právní zástupci.

I máma se chovala podivně.

Poprvé od mého narození vstoupila do tátovy pracovny během jeho obchodní schůzky. Vyšla odtamtud jen dvakrát. Poprvé aby zařídila občerstvení, což byl úkol, který obvykle spadá mezi povinnosti naší hospodyně Clary. Podruhé vyšla na chodbu, hystericky si něco mumlala a omylem převrhla vázu.

Připadalo mi, že uplynuly snad celé dny, než se dveře nakonec otevřely. Jediný, kdo sešel dolů, byl Wolfe. Stála jsem tam, jako bych čekala na verdikt lékaře, který mi měl oznámit, že mám nějakou smrtelnou nemoc. Z jeho poslední poznámky se mi převracel žaludek, jako bych v něm měla klubko hadů, jejichž kousnutí byla smrtící a plná jedu. Věřil, že ho znovu políbím. Pokud ale chtěl otce požádat o schůzku se mnou, čeká ho hořké zklamání. Není Ital, nepochází z rodiny patřící k Organizaci a mně se pranic nelíbí. Tři věci, které by otec vzal v úvahu.

Wolfe se zastavil na posledním schodu, mlčky tak zdůrazňoval, jak je vysoký a majestátní. A jak malá a bezvýznamná jsem já.

„Připravena na verdikt, *Nem*?“ Hříšně povytáhl koutek rtů.

Chloupky na pažích se mi zježily. Připadala jsem si jako na horské dráze vteřinu předtím, než kabina sjede dolů. Roztřeseně jsem oddechovala, do hrudi mi narážely vlny strachu.

„Nemůžu se dočkat.“ Obrátila jsem oči v sloup.

„Pojďte se mnou ven,“ přikázal mi.

„Ne, děkuji.“

„To není prosba,“ odsekl.

„To jsem ráda, protože vám ji nevyplním.“ Ta krutá slova byla i mně samotné proti srsti. Ještě nikdy jsem nebyla na nikoho takhle neurvalá. Wolfe Keaton si však nic než můj hněv nezasloužil. „Sbalte si kufr, Francesco.“

„Co prosím?“

„Sbalte. Si. Kufr,“ zopakoval pomalu, jako bych snad měla problém se sluchem, a ne s iracionálním obsahem jeho slov. „Před patnácti minutami jste byla oficiálně zasnoubena s mou maličkostí. Svatba se bude konat koncem měsíce, což znamená, že dostojíte té hloupé tradici s truhlou. Díky za historku, hezky to doplnilo moji žádost o vaši ruku,“ prozradil mi chladně tu novinu, zatímco se mi zem pod nohama třásla a skřípala, jak mnou zmítal vztek a šok.

„To by mi otec nikdy neudělal.“ Nohy jsem měla jako přilepené k podlaze, příliš jsem se bála vyjít nahoru, abych zjistila, zda mám pravdu. „Neprodal by mě za nejvyšší nabídku.“

Naitech se mu usadil domýšlivý úsměv. S neskrývaným hladem hodoval na mém vzteku.

„Kdo tu tvrdí, že moje nabídka byla nejvyšší?“ Vší silou jsem se na něj vrhla.

Nikdy jsem nikoho neudeřila – učili mě, že jako žena bych se snížila na úroveň spodní třídy. Proto facka, kterou jsem mu vrazila, neměla takovou sílu, v jakou jsem doufala. Spíš to připomínalo téměř přátelské plácnutí, které se jeho hranaté čelisti stěžejí dotklo. Ani sebou neškubl. V jeho nekonečných, jasných očích se zračily lítost a nezájem.

„Dám vám dvě hodiny, abyste si dala do pořádku všechny náležitosti. Co tu necháte, tu také zůstane. Nepokoušejte můj smysl pro dochvilnost, slečno Rossiová.“ Přistoupil ke mně a na zápěstí mi nasadil zlaté hodinky.

„Jak jste to mohl udělat?“ Ve vteřině mě vzdor opustil, zbyly mi jen slzy v očích. Strčila jsem ho do hrudi. Nemyslelo mi to. Ani jsem si nebyla jistá, jestli vůbec dýchám. „Jak jste přesvědčil moje rodiče, aby s tím souhlasili?“

Jsem jedináček. Matka několikrát potratila. Říkala mi, že jsem její drahocenný poklad – a teď jsem tu stála s hodinkami značky Gucci, které mi věnoval úplný cizinec, s hodinkami, které jasně představovaly jenom zlomek daru, který jim za mě slíbil. Moji rodiče pečlivě vybírali každého muže, který mě měl doprovázet na společenské události, a co se mých přátel týče, velmi mě chránili. Natolik, že jsem ani *neměla* vlastní kamarádky, jenom ženy, které se mnou sdílely jméno Rossiová.

Kdykoli jsem se spřátelila s dívkou svého věku, byla podle mých rodičů příliš provokativní nebo nebyla dostatečně na úrovni. Proto mi celá tahle situace připadala neuvěřitelná. Zároveň jsem však kdovíproč ani na okamžik nezapochybovala, že je to pravda.

Poprvé v životě jsem ve svém otci neviděla boha. Má své slabiny. A Wolfe Keaton je všechny objevil a využil k vlastnímu prospěchu.

Oblékl si kabát a vyšel ven, osobní strážci mu byli v patách jako oddaná štěňata labradorů.

Vyběhla jsem do patra, jako by mi za patami hořelo, hnal mě adrenalin.

„Jak jsi mohla!“ První, na koho jsem obrátila hněv, byla matka, která mi slíbila, že mě v otázce manželství podpoří. Vyrasila jsem k ní, ale otec mě zastavil a Mario mě chytil za paži. Bylo to poprvé, kdy se mě některý z jeho mužů dotkl – poprvé, kdy mě takto zastavil *on sám*.

Kopala jsem a vrískala, zatímco mě táhli z otcovy kanceláře. Matka tam celou dobu jen stála a v očích se jí třpytily neprolité slzy. V koutě postávali právníci, skláněli se nad smlouvami a předstírali, že se neděje nic neobvyklého. Nejradši bych řvala tak, až by se celý tenhle dům zbortil a pohřbil nás pod sutinami. Chtěla jsem je zostudit. Chtěla jsem se jim postavit.

Je mi devatenáct. Mohla bych utéct.

Ale kam? Jsem naprosto sama. Nikoho neznám, jen své rodiče. Navíc jaké prostředky mám po ruce?

„Francesco,“ pronesl papá hlasem prodchnutým neústupným odhodláním. „Ne že by na tom záleželo, ale tvoje matka za nic nemůže. Wolfa Keatona jsem vybral, protože z nich dvou představuje lepší volbu. Angelo je sice milý, ale je to skoro nuzák. Jeho dědeček byl prostým řezníkem. Keaton je ten nejžádanější starý mládenec v Chicagu a pravděpodobně budoucí prezident Spojených států. Je také značně bohatší, starší a z dlouhodobého hlediska výhodnější spojenec pro Organizaci.“

„Já ale nejsem Organizace!“ Skoro jsem cítila, jak se mi třesou hlasivky, zatímco mi ta slova letěla z úst.

„Jsem člověk.“

„Jsi obojí,“ odsekl. „A jako dcera muže, který vybudoval Organizaci od samého základu, musíš něco obětovat, ať už chceš, nebo ne.“

Odnesli mě k mé ložnici na konci chodby. Mamá šla za námi a šeptala omluvy, které jsem ve svém vyděšeném stavu ani nevnímala. Nechtělo se mi věřit, že by otec *vybral* Keatona, aniž by to se mnou nejdřív probral. Také jsem si však uvědomovala, že je příliš hrdý na to, aby to přiznal. Moc však držel v rukou Keaton, a já jsem netušila proč.

„Nechci toho nejžádanějšího starého mládence v Chicagu, prezidenta Spojených států, ani samotného papeže. Chci Angela!“ ječela jsem, nikdo mě však neposlouchal.

Jsem jako vzduch. Neviditelná a nedůležitá, ale zároveň živá.

Zastavili se před mým pokojem a zápěstí mi sevřeli ještě pevněji. Tělo mi ochablo, když jsem si uvědomila, že se už nehýbají, a nakoukla jsem dovnitř. Clara mi právě ukládala oblečení a boty do zavazadel otevřených na posteli a otírala si přitom slzy. Mamá mě chytila za ramena a otočila mě k sobě.

„Ve vzkazu stálo, že ten, kdo tě políbí, je láskou tvého života, ne?“ Rudé, napučené oči jí v důlcích skoro tančily. Chytala se stěbel. „A on tě políbil, Frankie.“

„Obelstil mě!“

„Vždyť Angela skoro neznáš, *vita mia*.“

„Senátora Keatona znám ještě míň.“ A to, co jsem o něm věděla, jsem nesnášela.

„Je bohatý, pohledný a čeká ho zářná budoucnost,“ vysvětlila máma. „Neznáte se, ale to se změní. Tvého otce jsem před svatbou také neznala. *Vita mia*, co je láska bez trochy rizika?“

Radost, pomyslela jsem si a věděla, že ať se stane cokoli, Wolfe Keaton udělá, co je v jeho silách, aby můj život byl co možná nejnejpříjemnější.

O dvě hodiny později jsem v černém Cadillacu DTS projela černou tepanou bránou Keatonova sídla.

Během jízdy jsem prosila mladého poďobaného řidiče v laciném obleku, aby mě vysadil u nejbližší policejní stanice, ovšem ten předstíral, že mě neslyší. Prohrabala jsem tašku, hledala svůj mobil, avšak nebyl tam.

„Krucinál!“ povzdechla jsem si.

Muž na sedadle spolujezdce se ušklíbl a já si vůbec poprvé uvědomila, že je s námi ve voze i osobní strážce.

Moji rodiče žijí v Malé Itálii, čtvrti bohaté na katolické kostely, malebné restaurace a rušné parky plné dětí a studentů. Wolfe Keaton však bydlí na chladné a prestižní ulici Burling Street. Vlastní zářivě bílé ohromné sídlo, které v porovnání s okolními domy působí směšně velké. Soudě podle jeho velikosti jsem odhadovala, že k jeho stavbě bylo zapotřebí zbourat několik okolních domů. Zdálo se, že ten muž má ve zvyku ničit vše, co se mu postaví do cesty.

Přivítaly mě upravené trávníky a sídlo s okny připomínajícími ta středověká, se zdmi porostlými kapradím a břečťanem, jež budovu ovíjel jako majetnické prsty ženy bloudící po mužově těle.

Wolfe Keaton je sice senátor, avšak své jmění nenabyl v politice.

Zastavili jsme u dveří, dva sluhové otevřeli kufr vozu a vytáhli z něj má četná zavazadla. Ve dveřích se v nažehlené černé uniformě objevila žena se sponkami ve stříbrných vlasech, která působila jako starší a vychrtlejší verze Clary.

Zvedla bradu a s úšklebkem si mě prohlédla.

„Slečna Rossiová?“

Vystoupila jsem z auta, kabelku jsem si tiskla k hrudi. Ten parchant mě ani nepřišel přivítat. Vykročila ke mně, páteř jak pravítko, paže složené za zády. Poté ke mně napřáhla ruku.

„Jsem paní Sterlingová.“

Zírala jsem na její ruku, aniž bych si s ní potřásla. Pomáhala Wolfu Keatonovi s mým únosem a nuceným manželstvím. Z pouhých zbytků zdvořilosti jsem ji nesejmula kabelkou od Louboutina.

„Ukážu vám vaše křídlo.“

„Moje křídlo?“ Vydala jsem se za ní čistě automaticky, namlouvala jsem si – ne, *slibovala* jsem si – že je to celé jen dočasné. Potřebovala jsem sebrat veškerý svůj důvtip a vymyslet plán. Žijeme v jednadvacátém století. Brzy se dostanu k mobilu, počítači a na *policejní stanici* a tahle noční můra skončí dřív, než začala.

A pak co? Postavíš se svému otci a budeš riskovat smrt?

„Ano, má milá, křídlo. Mile mě překvapilo, jak staromódně se ke své nevěstě rozhodl pan Keaton postavit. Žádné sdílení lože ještě před svatbou.“ Přes rty jí přeběhl náznak úsměvu. Očividně se jí ten nápad líbil. To jsme dvě. Raději bych si vyškrabala oči, než abych s tím ďáblem ulehla do jedné postele.

Z odpočívadla z bílého mramoru se zleva i zprava zvedala dvě schodiště. Mátově zelené zdi zdobené portréty bývalých prezidentů, vysoké propracované stropy, krby a rozlehlá zahrada viditelná za vysokými okny mi splynuly dohromady.

Zalapala jsem po dechu, když jsme minuly otevřené dvojkřídle dveře, za nimiž se ukrývalo piano Steinway obklopené knihovnami vysokými od podlahy až ke stropu a zaplněnými snad tisíci knihami. Celá místnost byla zařízená ve smetanové a černé barvě.

„Připadáte mi mladá.“

„To je konstatování faktu, ne otázka. O co vám jde?“ zeptala jsem se neurvale.

„Měla jsem dojem, že dává přednost poněkud starším společnícím.“ „Možná by mohl pro změnu dávat přednost *svolnějším* společnícím.“ *Kristepane. Já to opravdu řekla!* Plácla jsem se přes pusu.

„Senátor Keaton ženy vždy přitahoval. Po pravdě až moc,“ prohlásila paní Sterlingová, zatímco jsme mířily do východní části domu. „Taková škála žen a možností ho začínala nudit. Dělal jsem si o něj starosti.“ Potřásla hlavou, na tenkých rtech se jí usadil nostalgický úsměv.

Takže navíc ke všemu to je ještě děvkař. Škubla jsem sebou. Angelo je naproti tomu navzdory svým životním zkušenostem a krutému dětství skutečný gentleman. Není panic – to vím – ale ani se nehoní za každou sukní.

„Tak to by mi asi mělo dělat starosti, když s ním mám sdílet lože,“ vyštěkla jsem. Moje slušné vychování očividně zůstalo za dveřmi spolu s mojí svobodou.

Když jsme došly k mojí ložnici, ani jsem nedokázala ocenit postel se čtyřmi sloupy a nebesy, těžké sametové závěsy, rozlehlý šatník, široký toaletní stolek ani vyřezávaný dubový stůl a kožené křeslo s výhledem na zahradu. Ten nejkrásnější výhled na Chicago mi byl ukradený. Chtěla jsem se vrátit zpátky do rodného domu, kde bych snila o svatbě s Angelem.

„Udělejte si pohodlí. Pan Keaton musel odletět do Springfieldu. Už se vrací domů.“ Uhladila si lem šatů.

No tak je americký senátor. A nemusela jsem se ptát – vím, že si soukromé letadlo pořídil předtím, než se pustil do politiky. Víím z paměti, jaký mají naši představitelé rozpočet na reprezentaci, protože otec se mnou často o takovýchto pravidlech hovořil. Táta tvrdí, že pokud chcete pravidla porušovat, musíte je dobře znát. Za svůj život podplatil celou řadu politiků.

Kdovíproč mě fakt, že senátor vlastní soukromé letadlo, podráždil ještě víc. Už jenom dojížděním za prací zanechával uhlíkovou stopu, na jejíž nápravu by bylo potřeba vysadit středně velký les. Jaký svět za sebou chce zanechat svým dětem a vnoučatům, když každou chvíli sedne na letadlo do Springfieldu nebo Washingtonu, D. C.?

Napadlo mě, že jsem paní Sterlingovou nezkusila přesvědčit, aby mi pomohla. Možná ani netuší, že mám potíže. Už mířila ke dveřím, když jsem ji uchopila za chladnou, křehkou ruku a zastavila ji.

„Prosím,“ naléhala jsem. „Vím, že to bude znít šíleně, ale váš šéf mě právě koupil od mých rodičů. Potřebuju se odtud dostat.“

Jen na mě prázdně hleděla.

„Ach, panečku, myslím, že jsem zapomněla vypnout sporák.“ Vyběhla ven a zavřela za sebou dveře.

Pospíšila jsem si za ní a šukla za kliku. Ona mě tu *zamkla*. Krucinál!

Přecházela jsem sem a tam, pak popadla závěsy a vyškubla je z garnýží. Sama jsem netušila, proč jsem to udělala. Chtěla jsem v jeho domě něco zničit tak, jako on zničil mě. Vrhla jsem se na postel a z plných plic zařvala.

Toho dne jsem se probrečela do spánku. Ve snu jsem si představovala, jak Angelo přijede na návštěvu k mým rodičům, zjistí, co se stalo s Wolfem, a začne mě hledat po celém městě. V tom snu sem přijel, protože nedokázal snést byt jen představu, že jsem s jiným mužem, a postavil se Wolfovi. V tom snu mě odvezl pryč, do dalekého tropického ráje. Do bezpečí. Právě díky tomu jsem pochopila, že je to pouhý sen – pokud Wolfa nedokázal zastavit můj otec, nedokáže to nikdo.

Když jsem se probudila, vysokými holými okny pronikaly dovnitř poslední paprsky slunce. Hrdlo jsem měla bolavé a suché, oči tak napuchlé, že jsem je skoro nedokázala otevřít. Vražдила bych za sklenici vody, raději bych však zemřela, než abych o ni někoho požádala.

Postel na jedné straně poklesla. Pootevřela jsem oči a zjistila důvod.

Na okraji široké matrace seděl Wolfe. Hleděl na mě pronikavým pohledem, který jako by se mi propaloval do kůže, kostí i srdce a měnil je v prach.

Přimhouřila jsem oči a otevřela pusy, abych mu dala co proto.

„Než něco řeknete,“ varoval mě. Vyhrnul si rukávy nažehlené bílé košile a odhalil tak žilnatá, svalnatá, opálená předloktí, „nejdřív je na řadě omluva.“

„Vy myslíte, že omluva něco spraví?“ vyštěkla jsem jedovatě a přitáhla si příkrývku, abych zakryla ještě větší část svého těla, přestože jsem pod ní ležela oblečená.

Usmál se a já si uvědomila, že ho naše rozhovory baví.

„Byl by to příjemný začátek. Řekla jste, že nejsem gentleman, a já tvrdím pravý opak. Ctil jsem vaši tradici a požádal o vaši ruku až poté, co jsem vás políbil.“ *Neuvěřitelné.*

Ted' už jsem byla úplně probuzená a zády se opírala o čelo postele.

„Vy chcete, abych se *já* omluvila *vám*?“

Uhladil hebké povlečení. S odpovědí si dával na čas.

„Škoda, že z vás rodiče chtějí mít poslušnou ženušku. Jste od přírody velmi chápavá.“

„A vy jste blázen, jestli si myslíte, že vás přijmu za manžela.“ Složila jsem si paže na hrudi.

Wolfe se nad mémi slovy vážně zamyslel, jeho prsty putovaly blízko mého kotníku, aniž by se ho dotkly. Kopla bych ho, jenže můj výbuch vzteku by ho akorát pobavil.

„Představa, že se mě nebo čehokoli z mého majetku můžete dotýkat, jakkoli se vám zachce, když tedy pomenu, že byste mi vykourila ptáka, kdykoli bych vám to velkoryse dovolil, mě opravdu velmi baví. Co kdybychom se dnes večer trochu poznali při večeři, než prohlásíte ještě další věci, pro které nemáte žádné pádné důkazy? Existují určitá pravidla, která musíte dodržovat.“

Panebože, tak strašně ráda bych mu ublížila, až mě z toho pálily prsty.

„Proč? Raději bych snědla shnilé ovoce a vypila vodu z čističky, než abych s vámi večeřela,“ zavrčela jsem.

„Tak dobrá.“ Vytáhl něco zpoza zad. Jednoduchý bílý kalendář. Položil ho na noční stolek. Bylo to milé gesto vzhledem k tomu, že mi předtím daroval hodinky, které na mě působily spíš jako okovy než dar.

Když promluvil, díval se přitom na kalendář, ne na mě.

„Zvyk se získá za dvacet jedna dní. Doporučuju vám, abyste si na mě začala zvykat. Protože dvacátého druhého srpna,“ oznámil a vstal z postele, „budete stát před oltářem a slíbíte mi věrnost až do konce svých dní. Ten slib hodlám brát naprosto vážně. Jste splátka dluhu, odplata a po pravdě budete po mém boku i docela pěkná ozdoba. Dobrou noc, slečno Rossiová.“ Otočil se, vydal se ke dveřím a cestou jen odkopl závěs stranou.

O hodinu později mi paní Sterlingová přinesla stříbrný tác s rozmačkaným, shnilé vyhlížejícím ovocem a sklenici podivně naředěné vody. Hleděla na mě se zničujícím zoufalstvím, kvůli kterému se její vrásčitý obličej zdál ještě starší.

V těch očích se zračila omluva.

Nepřijala jsem ani ji, ani to jídlo.

3. kapitola

Wolfe

Do prdele.

Kurva.

Kuřbuřt.

Sráč.

Průser.

Doprdelekurvaprácejásenatovyseru.

Tohle všechno patří mezi výrazy, které nesmím jako senátor za stát Illinois vyslovit, a to ani na veřejnosti, ani nikde jinde. Sloužit svému státu – své zemi – je mojí jedinou skutečnou vášní. Problém je, že moje skutečná výchova se na hony liší od té, kterou popisují média. V duchu jsem nadával. A hodně.

A zvlášť se mi chtělo nadávat teď, kdy mě moje nevěsta k smrti vyčerpávala.

Oči měla barvy rozdrčených lučních květů a lesklé kaštanové kadeře tak hebké, že mě v podstatě prosily, abych si jimi omotal pěst a zatáhl.

Chicagská smetánka padla před krásou Francesky Rossiové na kolena už v okamžiku, kdy před rokem přijela do Chicaga, a humbuk, který tím rozvířili, nebyl poprvé v jejich mizerných životech úplně bezdůvodný.

K mé smůle se však ukázalo, že moje budoucí nevěsta je také rozmazlená, naivní a přehnaně opečovávaná malá holka s egem velikosti Connecticutu a nulovou chutí do čehokoli jiného než jízdy na koni, trucování a – po pravdě tohle je hodně divoký tip, ačkoli podložený pozorováním – tahat za nos světlooké mladé kluky stejně rozmazlené jako ona sama.

Má však to štěstí, že se mé budoucí nevěstě dostane stejného pohodlného života, jaký ji rodiče naučili vést. Hned po svatbě ji hodlám zavřít v okázalém sídle na opačném konci města, nacpat jí peněženku kreditkami a hotovostí a ozvat se jí, jenom kdybych potřeboval, aby mě doprovázela na veřejná vystoupení, nebo kdybych chtěl pocuchat jejímu otci peříčka. Potomci nepřicházejí v úvahu, ačkoli v závislosti na její míře spolupráce, kterou by se zrovna teď hodilo trochu vylepšit, by si mohla dítě pořídit s pomocí dárce spermatu.

Ne se mnou.

Sterlingová mi oznámila, že se Francesca té špinavé vody a shnilého ovoce ani nedotkla a nesnědla ani snídaní, kterou jí dnes ráno přinesli do pokoje. Nedělalo mi to starosti. Ta puberťačka začne jíst, až ji z hladu začne bolet břicho.

Opřel jsem se o pracovní stůl od Theodora Alexandra, ruce strčil hluboko do kapes a dvacet otupujících minut jsem sledoval, jak spolu guvernér Bishop a náčelník chicagské policie Felix White verbálně soupeří.

Víkend, kdy jsem se jen tak z rozmaru zasnoubil s Franceskou Rossiovou, byl také tím nejkrvavějším víkendem, jaké ulice Chicaga zažily od osmdesátých let. Další důvod, proč je mé manželství pro přežití města tak životně důležité. Jak Bishop, tak i zkušený policista White kroužili kolem faktu, že za každou z těch třiaadvaceti vražd, k nimž došlo od pátku do neděle, je přímo i nepřímo zodpovědný Arthur Rossi. Ani jeden z nich však jeho jméno nezmínil.

„Za váš názor bych i zaplatil, senátore.“ White seděl v koženém křesle a hodil po mně pencí, kterou svíral mezi palcem a ukazováčkem. Nechal jsem ji spadnout na zem, aniž bych z něj spustil oči.

„Zajímavé, že mluvíte o penězích. Protože přesně ty potřebujete, abyste míru zločinu potlačil.“

„Co máte na mysli?“ „Arthura

Rossiho.“

Bishop i White si vyměnili neklidné pohledy a obličeje jim zesinaly. Uchechtl jsem se. O Arthura bych se dokázal postarat i sám, ale potřeboval jsem to udělat postupně. Právě jsem mu vzal jeho nejcennější majetek. Bylo důležité, aby si na novou situaci začal zvykat, abych ho mohl v dlouhodobém horizontu rozdrtit.

Rozhodnutí oženit se s Franceskou Rossiovou – na rozdíl od zničení jejího otce, které plánuju od svých třinácti let – bylo spontánní. Nejdřív se objevila jako Nemesis – ta ironie mě pobavila. Pak jsem si všiml lesku v Arthurových očích, když z ní na maškarním plese nespouštěl pohled. Vypadal hrdě a vidět ho, jak je šťastný, mi lezlo na nervy. Bylo zřejmé, že jeho dcera je jeho Achillovou patou. Pak způsobila rozruch. Její krása a dobré vychování neprošly bez povšimnutí. Proto jsem došel k závěru, že bych mohl Francesku využít – manželstvím s ní seberu Arthurovi klid, protože v tom uvidí neustálou hrozbu, a také se zbavím pověsti Casanovy.

Bonus navíc: spolu s Franceskou budeme jedinými dědici impéria Rossiových. Rossi na mě prakticky přepíše svoje firmy, ať už to bude chtít, nebo ne.

„Hříchy otce by neměly dopadat na jeho děti.“ Arthurovi se třáslы rty, když jsem ráno po maškarním plese dorazil k němu domů. Napsal jsem mu ještě tentýž večer, zrovna když mi moje partnerka rozepnula v limuzíně kalhoty a chystala se mi ho vykouřit. Poradil jsem Arthurovi, aby vstal brzy. Teď už byl tak bledý, až mě

napadlo, že možná dostane infarkt. Mé zbožné přání. Ten parchant stál přede mnou, hleděl na mě a očima mě prosil, ať to nedělám.

„Tak teď budete parafrázovat bibli?“ Provokoval jsem ho zívnutím. „Jsem přesvědčený, že se v ní píše i o několika příkázáních, které jste tak jednou nebo tisíckrát porušil.“

„Nezatahujte ji do toho, Keatone.“

„Tak za ni prostě, Arthure. Na kolenu. Chci vidět, jak kvůli té své rozmazlené dcerunce se stříbrnou lžičkou v puse, která v životě nezažila tvrdou práci, odložíte svoji hrdost i důstojnost. Zřetelnice vašeho oka, nejkrásnější žena na jakémkoli bálu a, jaké překvapení, i má budoucí žena.“ Moc dobře věděl, co po něm chci – a proč to chci.

„Je jí devatenáct, vám třicet.“ Snažil se mě přemluvit. Velká chyba. Kdysi dávno, když jsem se ho snažil přemluvit já, to nezabralo. Ani zdaleka.

„Je plnoletá. Skvěle vychovaná a po všech stránkách dokonalá krásná žena je přesně to, čím prý napravím svoji shnilou pověst.“

„Není to žena na ozdobu, a pokud chcete, aby bylo vaše první funkční období coby senátora také posledním...“ Sevřel ruce v pěsti tak pevně, až mu z dlaní zmizela krev. Skočil jsem mu do řeči.

„Moji kariéru ničím neohrozíte, protože oba moc dobře víme, co na vás mám. Na kolena, Arthure. Když budete dost přesvědčivý, možná vám dovolím, abyste si ji nechal.“

„Jmenujte svou cenu.“

„Vaše dcera. Další otázka?“

„Tři miliony dolarů.“ V čelisti mu v rytmu jeho pulzujícího srdce škubal sval.

„Ach, Arthure.“ S uchechtnutím jsem naklonil hlavu.

„Pět.“ Stiskl rty a skoro jsem slyšel, jak drtí zuby. Je to mocný muž – příliš mocný, než aby se vzdal – a poprvé v životě mu nic jiného nezbývalo. Protože to, co jsem na něj věděl, by ohrozilo nejen celou Organizaci, ale také jeho drahocennou manželku a dceru, které by, jakmile bych ho na zbytek života strčil za katr, skončily bez měďáku.

Obrátil jsem oči v sloup. „Měl jsem za to, že láska je k nezaplacení. Co kdybyste mi dal to, co skutečně chci, Rossi? Vaši hrdost.“

Muž přede mnou – domýšlivý vůdce mafiánů, kterého z celého srdce nenávidím – pomalu klesl na kolena, na tváři chladnou masku plnou nenávisti. Jeho manželka a naši právníci hleděli do země, ve vzduchu se vznášelo jejich ohlušující mlčení.

Teď už byl pode mnou, pokorný, ztracený a ponížený.

Skrz zaťaté zuby ucedil: „Prosím vás, abyste ušetřil moji dceru. Jděte si po mně, jak budete chtít. Protáhněte mě soudy. Seberte mi majetek. Chcete válku? Budu s vámi bojovat čestně a spravedlivě. Ale Francesky se nedotýkejte.“

Převalil jsem v puse pepřmintovou žvýkačkou a odolal nutkání prokřupnout si čelist. Mohl bych vyzradit tajemství, díky kterému mám nad ním moc, a bylo by po všem, avšak utrpení, které jsem kvůli Rossimu zakusil, se táhlo stejně jako ta věc v mojí puse. Jako žvýkačka, která se bolestně táhla celé roky. Oko za oko a tak dál. Ne?

„Žádost se zamítá. Podepište ty papíry, Rossi.“ Postrčil jsem k němu dohodu o mlčenlivosti. „Toho spratka si беру s sebou.“

Zpátky v přítomnosti mezitím Bishop a White zvedli hlasy do takových výšek, že by to ohlušilo i velryby. Hádali se jako dvě školačky, které na školní ples dorazily ve stejných šatech z Forever 21. „... měl být už dávno informován!“

„Kdybych měl víc lidí...“

„Oba dva sklápěte.“ Lusknutím prstů jsem zastavil ten proud slov, co jim padal z pusy.

„V problematických oblastech potřebujeme víc policistů v ulicích, tečka.“

„Tak to mi povězte, jakým rozpočtem bych měl váš návrh podložit?“ Felix si promnul rosolovitou bradu lesknoucí se potem. Obličej měl zjizvený po akné, temeno holé, jen spánky poprášené šedinami.

Probodl jsem ho pohledem, který mu ten jeho úšklebek hodně rychle setřel z obličeje. Měl volnou hotovost a oba jsme věděli, odkud pochází.

„Máte bokem volné prostředky,“ odpálkoval jsem ho suše.

„Geniální nápad.“ Preston Bishop se opřel. „Kapitán Morálka nás všechny zachrání. Člověk má hned lepší náladu.“

„Moc rád vám ji zase zničím. Což mi připomíná – volné prostředky máte bokem i vy,“ prohlásil jsem suše, právě když se dveře pracovny rozlétly dokořán.

Do místnosti vpadla Kristen, moje partnerka z maškarního, světová mistryně v orálu a neskutečně otravná žena. Oči měla stejně divoké jako vlasy. Jelikož si pečlivě vybírám společnice bez jakéhokoli citu pro drama, pochopil jsem, že se dozvěděla to, o čem přítomní pánové neměli zatím ani tušení. Nic jiného by ji takhle nerozčílilo a koneckonců zjišťovat důležité informace je náplní její práce.

„To jako fakt, Wolfe?“ Odhrnula si blondaté pramínky vlasů z čela, oči jí málem vyskočily z důlků. Její ošuntělý vzhled vysvětloval, proč hned za ní vběhla dovnitř Sterlingová plná zbytečných omluv. Hospodyní jsem odehnal a soustředil se na Kristen.

„Probereme to venku, než ti praskne žilka a zakrvácíš mi mramorovou podlahu,“ navrhl jsem přátelsky.

„Nebud' si tak jistý, že po našem rozhovoru budu krváčet já,“ ucedila a pohrozila mi prstem. Chudák holka. To je ten problém se všemi dívkami, které přijedou do velkoměsta z nějakého zapadákovu v Kansasu a stanou se z nich úspěšné obchodnice. Protože ta holka z Kansasu? Ta v ní ještě pořád žije.

Pracovna je v západním křídle sídla hned vedle mé ložnice a několika pokojů pro hosty. Odvedl jsem Kristen do ložnice a nechal dveře dokořán pro případ, že by snad měla náladu na něco jiného než mluvení. Přecházela sem a tam s rukama v bok. Moje široká postel tu stála jako připomínka místa, kde jsem ji nikdy neměl. Moc rád s ženami souložím na nezvyklých místech. Sdílet s někým postel se mi nechce. Zjistil jsem, že lidé vám do života často přijdou a bez rozloučení odejdou. Samota je víc než jenom způsob života. Je to ctnost. Určitý druh přísahy.

„Tak ty sis se mnou po plese zašukal, a druhý den se zasnoubil? Děláš si ze mě prdel?“ vybuchla Kristen. Slova jí padala z úst, zatímco mě ze všech sil strkala do hrudi. Odvedla v tomhle směru lepší práci než Francesca, její hněv na mě však neudělal žádný dojem – a co je důležitější, nechal mě naprosto chladným.

Věnoval jsem jí soucitný pohled. Moc dobře věděla, že náš vztah má do monogamie hodně daleko. Nic jsem jí nesliboval. Ani orgasmy. Vyžadovaly by z mé strany určitou námahu, a proto jsem je považoval za promarněný čas.

„Kam tím míříte, slečno Rhysová?“ zeptal jsem se.

„Proč ona?“

„Proč ne?“

„Je jí devatenáct!“ zařvala Kristen znovu a nakopla nohu postele. Její škubnutí mi prozradilo, že právě zjistila, že postel, stejně jako moje přesvědčení, je z oceli. Mám v oblíbě drahý a neobvyklý nábytek, což by zjistila, kdybych ji do svého domu někdy pozval.

„Smím se zeptat, jak ses o mých osobních záležitostech dozvěděla?“ Setřel jsem si chuchvalec slin, který mi zanechala na košili. Lidé jako celek nepatří mezi deset mých nejoblíbenějších věcí na světě. Hysterické ženy nedosahují ani na žebříček top tisíc. Kristen byla vzhledem k okolnostem velmi nevyrovnaná. Proto představovala v cestě za postem prezidenta a službou mé zemi překážku.

„Moje agentura získala fotografie tvou mladé nevěsty. Zachytili ji, když se zrovna stěhovala k tobě domů. Máme fotky, jak si vykračuje jako princezna, zatímco za ní tvoji zaměstnanci nesou hromady jejích kufrů. Hádám, že z ní brzy bude dokonalá manželka na ozdobu. Mluví pěti jazyky, vypadá jako anděl a nejspíš šuká jak siréna.“ Kristen dál přecházela sem a tam, rukávy kostýmku si vyhrnula k loktům.

Na Francesku se navzdory mnoha jejím nedostatkům nedívá zrovna špatně. A pravděpodobně má širokou praxi v oblasti sexu vzhledem k tomu, že její velmi přísný tatínek žil po většinu jejího mládí na jiném kontinentu a ona si tak mohla po libosti užívat lehkovážného života. Což mi připomíná, že bych jí měl zařídit test na přítomnost drog a sexuálně přenosné choroby. Chyby nepřicházejí v úvahu a veřejné zostuzení by ji vyneslo na můj seznam nepřátel, což, jak by její otec potvrdil, není zrovna příjemné.

„Hodláš tu dál pokládat otázky a sama si na ně odpovídat?“ Zlehka jsem ji strčil do ramene a ona dopadla na polstrovanou smetanovou sedačku pode mnou. Zavřela a hned vyskočila na nohy. Tolik k tomu, že jsem se ji snažil uklidnit.

„Přišla jsem ti říct, že chci exkluzivní článek o Bishopovi, jinak povím všem, koho to bude zajímat, že ta tvoje různolící nevěstinka je dcerou nejmnocnějšího chicagského mafiána. Byla bych nerada, kdyby se to zítra objevilo na titulních stranách, ale – jak jistě souhlasíš – klepy prodávají, že?“ Promnul jsem si bradu.

„Dělejte, co uznáte za vhodné, slečno Rhysová.“

„To myslíš vážně?“

„Tak vážně, jako to jenom jde, aniž bych musel požádat o zákaz přiblížení za to, že ses pokusila vydírat člena senátu. Vyprovodím tě.“

Tohle jsem jí musel uznat – Kristen nepřišla truchlit nad naším románkem. Šlo jí jen o práci. Chtěla, abych zradil guvernéra, a zachránil tak sám sebe, dal jí materiál, který jí zítra vynesla nabídku od CNN – nebo bulvární TMZ. Kristen však měla tu smůlu, že nejsem zrovna diplomat. S teroristy nevyjednávám – a už vůbec ne s novináři. Po pravdě bych nevyjednával ani se samotným prezidentem. Francesca na maškarním plesu

poznamenala, že Nemesis pokořila Narcise, dala mu lekci z namyšlenosti. Brzy zjistí, že hrdosti svého manžela se nemá co dotýkat ani špičkou prstu.

Ironií samozřejmě je, že právě Francesčin otec byl tím, kdo mě to naučil.

„Ech?“ zafuněla Kristen.

„Klidně to rozhlas. Já to překrouťm tak, že svoji snoubenku zachraňuju před zlým vlkem.“ Tím

zlým vlkem jsem sice já, to však víme jenom já a Francesca.

„Vždyť se ti na maškarním ani nelíbila.“ Kristen vyhodila ruce do vzduchu. Zkusila na to jít jinak. Pečlivě jsem jí položil ruku na záda a odvedl ji ke dveřím.

„Náklonnost nemá s dobrým manželstvím co dělat. My dva jsme skončili.“

Když jsem zabočil za roh, zahlédl jsem mihnutí hnědých kudrn poletujících v hale. Francesca se vydala na průzkum a pravděpodobně celý rozhovor slyšela. Starosti mi to nedělalo. Jak jsem už řekl – je stejně neškodná jako kotě bez drápků. Zda začne vrnět, nebo ne, je čistě na ní. Mně o její cit vůči mně nejde, můžu si ho najít jinde.

„Takže aby bylo jasno, mezi námi je konec?“ pípla Kristen, zatímco jsem ji vedl do přízemí a ven.

„Chytrá jako tágo,“ zamumlal jsem si pro sebe. Proti milenkám nic nemám, ale románky si už dovolit nemůžu. A protože je Kristen hladová novinářka, dokázala by rozpoutat pořádný skandál.

„Víš, Wolfe, věříš, že jsi nedotknutelný, protože jsi měl štěstí. Pohybuju se ve své branži už hodně dlouho, a tak vím, že jsi příliš povýšený na to, abys to dotáhl někam dál. Jsi vážně dáreček. Věříš, že ti všechno projde.“ Zastavila se před dveřmi domu. Oba jsme věděli, že je tu dnes naposled. Ušklíbl jsem se a mávl rukou.

„Napiš si ten článek, krásko.“

„Přitáhne to k tobě nežádoucí pozornost, Keatone.“

„Velkolepá letní katolická svatba dvou mladých příslušníků vyšší vrstvy? To risknu.“

„Zas tak mladý nejsi.“

„Ty zas nejsi moc chytrá, Kristen. Sbohem.“

Poté co jsem se zbavil slečny Rhysové, jsem se vrátil do pracovny, kde jsem se rozloučil s Bishopem a Whitem, a pak zamířil do východního křídla za Franceskou.

Dnes ráno se u brány ukázala její matka, přinesla několik věcí své dcery a křičela, že neodejde, dokud neuvidí na vlastní oči, že je její dcera v pořádku. Sice jsem Francesku varoval, že co si nesbalí, to zůstane v jejím rodném domě, uklidnit její rodiče bylo ale důležitější než jí dát cennou lekci do života. Její matka za nic nemohla. Stejně jako sama Francesca.

Otevřel jsem dveře ložnice své nevěsty dokořán a zjistil, že se zatím nevrátila z procházky. Strčil jsem ruce do kapes a přešel přes pokoj k oknu. Spatřil jsem ji v zahradě, kde si ve žlutých letních šatech mumlala pro sebe. Zabodla lopatku do květináče, malé ruce jí ve velkých zelených zahradnických rukavicích plavaly.

Pootevřel jsem okno. Skoro mě i zajímalo, jaké nesmysly z ní padají. Oknem ke mně pronikl její hlas. Mumlala si hrdelním, ženským hlasem, vůbec ne jako hysterická puberťačka, jak bych to od někoho v její situaci čekal.

„Kdo si myslí, že je? Za tohle zaplatí. Nejsem žádná hej nebo počkej. Nejsem tak blbá, jak si myslí. Klidně budu držet hladovku, dokud neustoupí. To by se mu pak ty novinové články vysvětlovaly hodně špatně,“ vrčela a potřásla hlavou. „A co jako chce dělat? Nacpat mi jídlo násilím do krku? Uteču odtud. Jo, a P. S., senátore Keatone, nejste ani zrovna extra pohledný. Jenom vysoký. Naopak Angelo? To je nádherný muž zevnitř i venčí. Ten hloupý polibek mi jistě odpustí. Jasně že mi ho odpustí. Přinutím ho...“

Zavřel jsem okno. Chystala se zahájit hladovku. Dobře. Její první lekcce se bude týkat mojí lhostejnosti. Ani to její plácání o Bandinim se mnou nehnulo. Láska dvou štěňat pro vlka nic neznamená. Vrátil jsem se ke dveřím, když jsem na nočním stolku zahlédl vyřezávanou dřevěnou truhličku. Došel jsem k ní, v duchu jsem slyšel ozvěnu jejích slov na maškarním bálu. Truhla byla zamčená, tušil jsem však, že z ní v zoufalství, aby změnila svůj osud, vytáhla další vzkaz. Prohrabal jsem postel a ten vzkaz našel pod polštářem. Ta moje nádherná, předvídatelná, hloupá nevěsta. Otevřel jsem vzkaz.

Další muž, který ti dá čokoládu, bude láskou tvého života.

Ucítil jsem, jak se mi po tváři rozlévá úšklebek, a na vteřinu mě napadlo, kdy jsem se vlastně naposledy usmál. Naposledy to bylo, tuším, když mi ta hloupá Francesca něco pověděla v hale jejich domu, než jsem jejímu otci zkroutil ruku a přinutil ho, aby mi ji dal.

„Sterlingová!“ vyštěkl jsem, aniž bych se hnul od postele své nevěsty. Stará hospodyně vběhla do pokoje, zběsilý pohled v jejích očích mi prozradil, že očekává to nejhorší.

„Pošli Francesce ten největší koš s čokoládou Godiva, který se dá sehnat, a připoj kartičku ode mě. Nech ji prázdnou.“

„To je báječný nápad,“ vyjekla a plácla se do kolene. „Od včerejška skoro nejedla, takže se do toho hned pustím.“ Seběhla do kuchyně v přízemí, kde měla uložené *Žluté stránky* větší než ona sama.

Odsunul jsem vzkaz stranou a vrátil polštáře na původní místo, takže postel vypadala stejně rozházeně, jako když jsem přišel.

Víc než s Francesčíným tělem mě bavilo pohrávat si s její hlavou. Tomu říkám ta správná předehra.

4. kapitola

Francesca

Uplynuly dva dny, kdy se nedělo vůbec nic. Čas se vsakoval do zdí mého pokoje jako krev.

Odmítala jsem s kýmkoli mluvit. Nedotkla jsem se ani zahrady, která zoufale potřebovala trochu lásky, ani rostlin a zeleniny, které jsem zasadila poté, co za mnou druhý den mého pobytu ve Wolfově domu přišla matka. Přinesla mi krabičku se semínky begónií. „*Nejodolnější květiny, Francesko. Jako ty.*“ Pak se o mém koníčku dozvěděla paní Sterlingová a přinesla mi semena ředkvi, mrkve a rajčat, aby mi zvedla náladu a možná mě i donutila vydat trochu energie a dostat do sebe i něco jiného než kohoutkovou vodu.

Spánek byl krátký, mučivý a přerušovaný noční můrou: ve stínu za dveřmi ložnice se skrýval netvor a cenil na mě zuby, kdykoli jsem se zadívala tím směrem. Netvorovy oči mě uhranuly, jeho úsměv mě však děsil. A když jsem se snažila probudit, osvobodit se z toho snu, nedokázala jsem se na matraci ani hnout.

Zoufale jsem toužila po dvou věcech – aby Wolfe pochopil, že se nemůžeme vzít, a aby si Angelo uvědomil, že ten polibek byl čiré nedorozumění.

Paní Sterlingová mi každých pár hodin nosila do ložnice jídlo, vodu a kávu a ták se všemi těmi dobrotami mi nechávala na nočním stolku. Pila jsem vodu, abych neomdlela, ale toho ostatního jsem se ani nedotkla.

Zvlášť jsem si nevšíkala obrovského koše čokolády, který mi poslal můj nastávající manžel. Stál v koutě na luxusním stolku, kde na něj padal prach. Přestože mi z nízké hladiny cukru v krvi naskakovaly při každém prudším pohybu skvrny před očima, věděla jsem, že by ta drahá čokoláda chutnala jako moje porážka. Tak hoře, že by to nedokázal osladit ani všečen cukr na světě.

A pak tu byly ty vzkazy. Prokleté, zničující vzkazy.

Otevřela jsem už dva z těch tří a oba mi prozrazovaly, že Wolfe je láskou mého života.

Snažila jsem se namluvit si, že je to čistá náhoda. Keaton by se mohl rozmyslet. Možná se rozhodl usmířit si mě dary. Něco mi však napovídalo, že ten muž od chvíle, kdy se poprvé nadechl, neudělal jediný neuvážený krok.

Wolfe si každý den žádal moji přítomnost při večeři. Nikdy to však neudělal osobně, vždy poslal paní Sterlingovou. Pokaždé jsem odmítla. Když pro mě poslal jednoho z osobních strážců, zamkla jsem se v koupelně a odmítla vyjít, dokud paní Sterlingová toho mohutného muže nevyhnala pryč. Pak mi Wolfe přestal posílat jídlo – kvůli tomu na něj pak paní Sterlingová v kuchyni ječela, až se otřásaly okenní tabulky, avšak s Wolfem to ani nehnulo. Smála jsem se, protože bych stejně nic nejedla. Nakonec mě třetího dne Keaton poctil svojí návštěvou. Zůstal stát ve dveřích a v přimhouřených očích se mu zračila chladná hrozba.

Wolfe vypadal vyšší a nevlídnější než posledně. Na sobě měl dokonalý námořnický modrý oblek a ozbrojen byl jízlivým úšklebkem, v němž nebylo stopy po spokojenosti. V jinak temných očích mu tančila pobavená světlá. Nedivila jsem se mu. Hladověla jsem, abych mu dokázala něco, na čem mu pranic nezáleželo. Neměla jsem však na vybranou. Neměla jsem mobil, a ačkoli mi máma každý den volala na pevnou linku, aby se ujistila, že jsem v pořádku, podle mělkého, pravidelného dechu jsem věděla, že naše rozhovory poslouchá paní Sterlingová. Sice jí záleželo na tom, abych byla fyzicky v pořádku, avšak stranila Wolfovi.

Na jazyku mě pálily prosby, plány a sliby, že se budu chovat slušně – že budu ta nejlepší dcera v celém Chicagu – pokud rodiče požádají, abych se vrátila. Chtěla jsem se zeptat na Angela a zjistit, jestli se táta snaží dostat mě zpátky, ale nakonec jsem jí jen na její otázky odpovídala ano a ne.

Předstírala jsem, že se snažím uhladit látku přikrývky. Hleděla jsem si na nohy a nevšíkala si ho.

„Nemesis,“ oslovil mě s líným cynismem, který mě nějak – netuším jak – ještě stále dokázal bodnout hluboko do nitra. „Mohla byste se obléknout i do něčeho víc na úrovni než do pyžama? Dnes večer jdeme ven.“

„Dnes večer jdete ven vy. Já zůstávám tady, leda byste mě odvezl zpátky k rodičům,“ opravila jsem ho.

„Proč si myslíte, že to vůbec přichází v úvahu?“ Opřel se paží o zárubně, košile se mu vyhrnula a odhalila svalnaté břicho poprášené tmavými chloupky.

Byl to ryzí muž a to mě trochu rozhodilo. Já jsem se ještě stále nacházela v tom mezidobí mezi ženou a puberťačkou, ani tam, ani tady. Štvalo mě, jakou výhodu nade mnou má.

„Uteču,“ pohrozila jsem mu planě. Kam bych ovšem šla? Věděla jsem, že otec by mě vrátil do Wolfovy náruče. A věděl to i on. Žila jsem ve zlaté kleci. S hedvábným povlečením a senátorem coby budoucím manželem. V domě plném krásných lží a zničujících pravd.

„Kde byste k tomu vzala energii? Sotva se plazíte, natož abyste dokázala běžet. Oblečte si ty tmavě zelené šaty. Ty s rozparkem.“

„Abych mohla udělat dojem na vaše zvrácené staré přátele z politiky?“ zavrčela jsem a přehodila si vlasy přes rameno.

„Abyste mohla udělat dojem na svého naprosto lhostejného budoucího manžela.“

„Nemám zájem, děkuji.“

„Budou tam i vaši rodiče.“

To mě okamžitě zaujalo – další věc, která mě štvála. Měl nade mnou moc. Měl informace. Znal celou skládačku.

„Kam jdeme?“

„Syn Prestona Bishopa se žení. Bere si nějakou kobylu s hezkýma nohama.“ Odtáhl se ode dveří a došel k nohám postele.

Vzpomněla jsem si, že se o Bishopově manželce také vyjádřil jako o „kobyle“. Je povýšený, neurvalý, arogantní a neskutečně vulgární, ale pouze uvnitř. Viděla jsem ho na maškarním plesu. I když byl odměřený a hrubý vůči mně a otci, ke všem ostatním se choval jako dokonalý gentleman.

„Budeme mít příležitost představit vás jako budoucí paní Keatonovou. Což mi připomíná...“ Z přední kapsy něco vylovil a hodil po mně hranatou černou věc ze sametu. Zachytila jsem ji a otevřela. Uvnitř se třpytil zásnubní prsten s diamantem Winston Blue velikosti mojí hlavy. Odrážely se od něj paprsky slunce pronikající dovnitř holými okny. Věděla jsem, že každá minuta strávená v tomhle domě mě vede o krok blíže k manželství s Wolfem Keatonem a není před tím úniku. Jediný, kdo by mě mohl před mým budoucím manželem zachránit, je, po pravdě, můj budoucí manžel. Prosit ho, aby se mě vzdal, by bylo zbytečné. Možná bych ho ale mohla zkusit přesvědčit, že si mě ve skutečnosti nechce vzít.

„Kdy odcházíme?“ zeptala jsem se. „Vy“ se změnilo v „my“, přesto to nevypadalo, že z toho má radost.

Ztrapním tě tam tak, že se z toho nevzpamatuješ.

„Za několik hodin. Pochopil jsem, že jste zvyklá na to, že vás lidé rozmazluje a hýčkají, proto vám s přípravou pomůžte Sterlingová.“

Budeš litovat dne, kdy jsi na mě upřel ty svoje odporne oči.

„Odvolejte to,“ řekla jsem mu.

„Co prosím?“

„Odvolejte to. Přestaňte mě urážet kvůli mému původu a mé výchově,“ přikázala jsem.

Ušklíbl se a otočil k odchodu.

„Nikam nejdu.“ Mrštla jsem prstenem přes pokoj. Přestože ho mohl chytit, neudělal to a nechal ho spadnout na zem. Bojovat o něco – aspoň tedy o mě – bylo pod jeho úroveň.

„Jdete, jinak můžete na telefon zapomenout. Nechám odstříhnout pevnou linku. Navíc bych vám moc nerad napíchl žílu, abych do vás dostal živiny,“ dodal a vycouval z pokoje, než se zastavil ve dveřích. Stál zády ke mně, když se začal třást tichým smíchem.

„Taky budete mít na ruce za všech okolností zásnubní prsten.“ „Jinak co?“ opáčila jsem drze, hlas se mi třásl.

„Jinak vás odvezu do Vegas, kde se vezmeme, a roznesu zvěsti o vašem těhotenství, které poškodí pověst vaší rodiny.“

Nadechla jsem se a poprvé si uvědomila, co jsme.

Náš příběh je příběhem Nemesis a Mizery bez šance na šťastný konec. Příběhem, v němž princ nezachrání princeznu.

Mučí ji.

A Šípková Růženka nespí.

Je uvězněná.

V noční můře.

O tři hodiny později jsme prošli dveřmi do tanečního sálu v Madisonu, v jednom z nejluxusnějších hotelů v Chicagu. V chladném větru mi třpytící se budovy na Magnificent Mile a červený Michigan Avenue Bridge připomínaly, že jsem stále ve svém oblíbeném městě, a nasála do plic naději.

Na sobě jsem měla modrou róbu od Armaniho na jedno rameno, která mi zdůrazňovala oči, a vlasy jsem si spletla do francouzského copu.

Paní Sterlingová skoro pištěla, když mi upravovala vlasy a make-up, a připomněla mi tak, jak moc se mi stýskalo po Claře. Domov jsem měla na opačném konci města, ale zároveň mi to připadalo jako v jiném světě. Všechno, co jsem milovala a pro co jsem žila – mí rodiče, zahrada, jízda na koni – pro mě bylo nedosažitelné. Vzpomínka, která se mi každou uplynulou vteřinou každého dne vzdalovala stále víc.

Můj snoubenec v oslnivém černém obleku mi majetnický položil ruku na záda a provedl mě vchodem do sálu, kde se konala hostina. Privítaly nás křišťálové lustry a zakřivené schodiště. Sál byl v barvách mléka a medu a podlaha byla vyložena černým a bílým mramorem. Na Bishopův obřad v kostele jsme pozváni nebyli a cestu sem jsme strávili mlčením, které mi drásalo nervy. Senátor Keaton se mnou však tento pocit nesdílel. Naopak odpovídal po telefonu na e-maily, štěkal rozkazy na svého mladého řidiče Smithyho a předstíral, že tu nejsem.

Pozornost mi věnoval, jen když poznamenal: „Tohle nejsou šaty, které jsem vám přikázal obléknout.“ „Překvapuje vás, že mám vlastní názor?“ Zírala jsem z okna, zatímco auto projíždělo chicagskými ulicemi. „Koneckonců jsem přece pouhá hloupá puberťačka.“ „A taky pěkně neposlušná,“ dodal.

„Hrozná nevěsta,“ uzavřela jsem to.

„Takových, jako jste vy, bych dokázal zkrotit tučet ještě před snídaní.“

Sotva jsme vešli okázalými širokými dveřmi, lidé obklopili Wolfa, jako by to byl sám ženich. Přitáhl si mě k sobě, až mi z toho tělem proletěl výboj horka. Usmíval se a zdvořile konverzoval se svými obdivovateli. Když nebyl ve svém domě nebo autě, choval se úplně jinak, sálalo z něj osobní kouzlo. S dvěma osobními strážci za patami rozdával široké úsměvy a pronášel zdvořilé průpovědky. Naprosto se lišil od toho hrůzu nahánějícího muže, s nímž bydlím.

První, kdo si nás ukradl pro sebe a zahájil s námi osobní konverzaci, byl pár postarších politiků, kteří přijeli až z Washingtonu. Wolfe mě představil jako svoji budoucí nevěstu a věnoval mi dobrosrdečný úsměv.

„Nestyď se. Ukaž jim prsten.“

Ztuhla jsem, srdce mi bušilo až v hrudi. Bála jsem se, že mi každou chvíli vyskočí z pusy. Wolfe mi odtrhl ruku od boku a ukázal jim zásnubní prsten s obrovským kamenem. Žena zalapala po dechu, prohlédla si ho a přitiskla si dlaň na hrud'

„Ach, ten je dokonalý. Jak vás požádal o ruku?“ Zvědavě na mě hleděla, napětím skoro nedýchala. Pro mě to byla příležitost, abych Wolfovi zničila výsledky vši té dřiny.

Usmála jsem se a pomalu pohnula rukou, až se od diamantu odrazilo světlo a oslnilo všechny v dosahu.

„Na schodech Institutu umění. Chudák můj snoubenec se opravdu předvedl. Když si klekl, roztrhly se mu kalhoty. Byl mu vidět celý zadek.“ Povzddechla jsem si, avšak ani jsem se neodvažovala na něj pohlédnout.

„To snad ne!“ Muž se rozesmál a poplácal Wolfa po rameni. Žena si odfrkla a věnovala Wolfovi úsměv plný obdivu i chťiče. Riskla jsem pohled na Wolfa a všimla si, jak podrážděně stiskl rty. Na rozdíl od nich ho moje historka nijak nepobavila.

Jejich reakce mi však pomohla. Nemohla jsem se dočkat, až ten trik vyzkouším zas. Na okamžik mě napadlo, že jim prozradí, že lžu. To však není Wolfův styl. Bylo by to pro něj příliš snadné, a on působí spíš jako muž, který se k vítězství rád prodere co nejdelší, nejnáročnější cestou.

„Za ten trapas to stálo.“ Zazubil se na mě a přitáhl si mě k sobě, až mi blesklo hlavou, že mě do sebe úplně pohltí. „Navíc,“ dodal tak tiše, abych ho slyšela jenom já, na krku mě tak zalechtal jeho horký, mátou vonící dech, „kdyby mě moje nevěsta aspoň trochu znala, věděla by, že já nikdy před nikým nepokleknu.“

Nějakou dobu jsme jen rozhlašovali novinku o svém zasnoubení a stále víc lidí nám chodilo blahopřát. Novomanželů si tak nevšímali. Bishopovi mladšímu a jeho nevěstě však očividně nevadilo, že se na ně neupírá pozornost. Po pravdě vypadali šťastně a oči se jim třpytily citem, takže jsem se akorát o to víc zlobila na Keatona za to, že mi zabránil být s mojí skutečnou láskou. Senátor Wolfe Keaton mě prováděl po sálu jako výstavního koně a ukazoval mě jako vzácný přírůstek ke svému jmění. Žaludek mi kružel hladem a stálo mě veškeré zbytky sil, abych se po Wolfově boku neroztřásla jako osika. Aby to bylo ještě horší, Wolfe do mě šťouchl, kdykoli bylo potřeba, abych se usmála, objímal mě, kdykoli jsem se odtáhla, a přihlásil mě jako dobrovolnici na tři různé charitativní události, které se chystaly v následujících měsících.

Přitažlivé ženy se hihňaly a podstrkovaly mu svoje čísla, když nám přicházely blahopřát, a domnívaly se, že jsem si ničeho nevšímala. Jedna z nich, vyslankyně OSN, mu dokonce připomněla báječné časy, které spolu před dvěma lety strávili v Bruselu, a naznačila, že se ve městě chvíli zdrží.

„Měli bychom zajít na skleničku. Probrat, co je nového,“ navrhla krásko s mahagonovými vlasy a sladkým francouzským přízvukem. Věnoval jí úsměv hodný Angela. Takový, který přeskládal molekuly vzduchu a z kterého vám poskočilo srdce. „Zítra ráno se ti ozve moje sekretářka.“ *Parchant.*

Lidé naše zasnoubení pochvalovali a nezdálo se, že by jim náš věkový rozdíl nějak vadil. Po pravdě kromě samotného Prestona Bishopa, jenž s námi seděl na maškarním plesu a byl svědkem slovního útoku, kterého se mi ze strany Wolfa Keatona dostalo, nikomu nepřipadalo na našem nečekaném zasnoubení nic zvláštního. A i Bishop se spokojil jen s povytaženým obočím.

„To je vskutku milé překvapení,“ pověděl nám.

„To je,“ souhlasil Wolfe. „Život je jich, zdá se, plný.“

Odpověděl věcně, avšak v jeho slovech zazníval skrytý význam, který jsem nepochopila.

Kdykoli jsem byla představena Wolfovým známým, vymyslela jsem si jinou historku o zasnoubení.

„Zapomněl, co chtěl říct, a začal šišlat. Měl všechno sepsané na papíře, a dokonce tam měl několik pravopisných chyb. Bylo to roztomilé.“

„Bylo to tak romantické. Staromódně požádal otce o moji ruku, a když jsem souhlasila, rozplakal se. Dojalo mě to. Po tvářích se mu koulely slzy jako hrachy, že, Wolfíčku? Nic, co by nespravila trocha xanaxu a piña colada. Vůbec by mě nenapadlo, že zrovna tohle bude oblíbený koktejl mého budoucího manžela.“

„Moc se těším, až se provdám za senátora. Vždy jsem chtěla navštívit hlavní město. Věděli jste, že z Washingtonu pocházela i Nirvana? Ach, počkat, lásko, to není ten samý Washington, že ne?“

Byla jsem k nezastavení. Dokonce i když Wolfe přešel z lehkého podráždění k čirému vzteku a tik v čelisti naznačoval, že sotva se ocitneme o samotě, obojí se na mě, dál jsem plácala nesmysly, o kterých jsem věděla, že ho jenom ztrapní. A on – coby na veřejnosti dokonalý gentleman – se tiše pochechtával, ani jednou mě neopravil a zároveň konverzaci pokaždé svedl k práci a nadcházejícím volbám.

Představit mě půlce chicagské smetánky vyžadovalo obrovské množství času. Tolik, že jsem ani neměla kdy se podívat po rodičích. Uplynuly snad celé hodiny, než jsme se s Wolfem dostali ke svému stolu. Posadila jsem se, ztěžka polkla a snažila se neomdlít z nedostatku jídla. Keaton si položil ruku na opěradlo mé židle, hladil mě po odhaleném rameni. U stolu uprostřed sálu seděli novomanželé a pronášeli přípitek. My jsme byli usazeni vedle dalšího senátora, dvou diplomatů a bývalého ministra zahraničních věcí. Rozhlížela jsem se po stolech, hledala svoji rodinu. Věděla jsem, že je najdu, až se bude podávat zákusek a začne se tančit, toužila jsem však spatřit svoji mamá.

Rodiče jsem našla usazené na opačném konci sálu. Papá působil jako obvykle impozantně a nebezpečně, jen tmavé kruhy pod očima dokazovaly jeho únavu. Mamá vypadala dokonale jako vždycky, všimla jsem si však maličkostí, které jiným unikly. Jak se jí třese brada, když mluví s ženou sedící naproti ní. Nebo jak se jí chvěje ruka, když se natáhla po sklenici vína. Vedle mých rodičů seděli Angelovi rodiče a vedle nich... Srdce se mi zastavilo, nadmulo se mi v hrudi jako balón, který každou chvíli praskne.

Angelo si přivedl partnerku. Ne však ledajakou partnerku, ale *partnerku*. Tu jedinou, kterou všichni očekávali, že si přivede.

Jmenuje se Emily Bianchiová. Její otec Emmanuel Bianchi je známým obchodníkem a nedeklarovaným členem Organizace. Emily je dvacet tři let, má hedvábné blond vlasy a nádherné lící kosti. Je vysoká, s plnými prsy a moje štíhlá, drobná postava by se jí vešla do dlaně. Patří k italoamerické smetánce, avšak jelikož je Angelova věku, rodiny spojené s Organizací očekávaly – dokonce se modlily – aby se z nich stali manželé.

Několikrát jsem se s ní setkala a vždy se mnou jednala znuřeně a lhostejně. Ne vyloženě neurvale, avšak natolik nezdvořile, aby mi dala najevo, že se jí nezamlouvá, kolik pozornosti se mi dostává. Nijak nepomáhalo, že Emily chodila s Angelem do školy a naprosto mnou pohrdala kvůli tomu, že jsem s ním trávila každé léto.

Na sobě měla obepnuté černé šaty až na zem s hlubokým rozparkem, který jí sahal po pravé stehno, a doplňovalo je tolik zlata na jejím krku a v uších, že by to stačilo na zařízení celé jedné zastavárny. Zatímco konverzovala s lidmi ve svém okolí, svírala Angelovu ruku. Bylo to drobné, majetnické gesto, které neodmítl. Ani když se rozhlédl po sálu, spatřil mě a zadívali jsme se na sebe v bitvě pohledů, kterou nikdo nevyhraje.

Ztuhla jsem, srdce mi divoce naráželo do žeber.

Vzduch. Potřebovala jsem víc vzduchu. Víc místa. Víc *naděje*. Protože co jsem spatřila v jeho očích, mě děsilo víc než můj budoucí manžel. Bylo to naprosté a úplné smíření s celou situací.

Oběma je přes dvacet.

Oba jsou krásní, nezadaní a ze stejné společenské vrstvy.

Oba jsou připraveni na manželství.

Hra tím pro mě skončila.

„Francesco?“ Jeden z diplomatů, jehož jméno jsem nepochytila, se uchechtl do ubrousku a pokusil se přitáhnout moji pozornost zpátky ke konverzaci u stolu. Odtrhla jsem oči od Angela, zamrkala a zatěkala pohledem mezi postarším mužem a svým budoucím manželem. Skoro jsem viděla, jak se Wolfovi napíná čelist podrážděním, jež v něm během večera narůstalo, a věděla jsem, že mu neunikl pohled, který jsem si se svým kamarádem z dětství vyměnila.

Omluvně jsem se usmála a uhladila si šaty.

„Mohl byste tu otázku zopakovat, prosím?“

„Prozradila byste nám, jak vás senátor Keaton požádal o ruku? Musím přiznat, že na mě nikdy nepůsobil jako přehnaně romantický typ,“ uchechtl se a uhladil si vousy jak postava z *Harryho Pottera*. Ani mi už nezbývala síla na to, abych si Wolfa dobírala. Na to mě příliš šokoval fakt, že můj život oficiálně skončil a že se Angelo ožení s Emily, a tudíž se vyplní moje největší noční můra.

„Ano, jistě... On... on... mě požádal na...“

„Schodech muzea,“ doplnil mě Wolfe a pohladil mě po bradě v gestu předstíraného citu, z kterého se mi zjezily chloupky na těle. „Nevím, čím jsem si její vášnivý polibek zasloužil. Ukradla jsi mi dech.“ Otočil se ke mně, jeho šedé oči se upřely na mé modré, dvě studánky plné krásných lží. Lidé kolem nás zalapali po dechu, okouzlení neodolatelnou silou jeho výrazu, s nímž na mě hleděl. „Ukradl jsem ti srdce.“ *Ukradl jsi mi první polibek.*

A pak i mé štěstí.

A nakonec i můj život.

„A-ano, přesně tak.“ Poklepala jsem si krk plátěným ubrouskem. Najednou se mi zvedl žaludek, byla jsem příliš zesláblá, než abych s ním dokázala bojovat. Tělo se mi po dnech bez jídla začalo hroutit. „Nikdy na ten večer nezapomenu.“ „Ani já.“

„Jste vskutku krásný pár,“ poznamenal někdo. Trpěla jsem takovou závratí, že jsem ani nepoznala, jestli to řekla žena, nebo muž.

Wolfe se ušklíbl a zvedl si sklenku whisky ke rtům.

Vzdorovitě – a nepochybně hloupě – jsem stočila pohled zpátky ke stolu, u nějž jsem toužila sedět. Emily právě nehty s francouzskou manikúrou hladila Angela po paži. Angelo na ni hleděl, na rtech mu pohrával široký úsměv. Neuniklo mi, že ho navnadila na představu, že budou spolu. Že dokázala, krůček po krůčku, dotek po dotyku, proniknout jeho obranou.

Sklonila se k němu, něco mu zašeptala do ucha a uchechtla se a on ke mně znovu střelil pohledem. Mluví snad o mně? Dělá ze sebe blázna, když na mě tak otevřeně zírá? Vzala jsem do ruky sklenku šampaňského a chystala se ji do sebe hodit na jeden lok.

Wolfe mě uchopil za zápěstí a zastavil mě, než jsem stihla zvednout flétnu ke rtům. Byl to něžný, pevný dotek. Mozolnatý, plný chloupků. Dotek muže.

„Lásko, o tomhle jsme už mluvili. Tohle je *skutečné* šampaňské. Takové, které pijí dospělí,“ pověděl mi s náznakem unaveného soucitu v hlasu, až osazenstvo stolu zařvalo bujarým smíchem.

„To je ten problém, když si berete hodně mladou ženu,“ odfrkl si jiný senátor.

Wolfe bohorovně povytáhl husté obočí. „Manželství je ošemetná záležitost. Což mi připomíná...“ Naklonil se a jeho prázdný výraz se změnil v soucitné zamračení. „Jak zvládáte rozvod s Ednou?“

Teď už jsem vztekem zrudla tak, že se to skoro nedalo snést. Nejradši bych ho zabila. Zabila ho za celý tenhle hloupý výstup, za to, že mě nutí provdat se za něj, a za to, že tím vrhl Angela do náruče Emily.

Odložila jsem šampaňské na stůl a kousla se do jazyka, abych nepoukázala, že na galavečeru, kde jsme se potkali, jsem toho vypila hodně a že tehdy mu na tom tolik nezáleželo. Spíš naopak, využil mojí špičky a lstí mě přiměl, abych ho políbila.

„Omluvili byste mě?“ Odkáslala jsem si, a aniž bych čekala na odpověď, vstala jsem a vydala se k toaletám. Věděla jsem, že mě můj úhlavní nepřítel nespouští z očí, stejně jako Angelo a mí rodiče. Cítila jsem jejich pohledy v zádech, namířené na mě jako hlavně nabitých zbraní.

Toalety se nacházely na opačném konci sálu. Místnosti pro dámy a pány se nalézaly naproti sobě pod širokým zakřiveným schodištěm s tepaným zábradlím. Vklouzla jsem dovnitř, opřela se o zeď, zavřela oči a nadechla se tak hluboce, jak to jenom korzet pod mým živůtkem dovoľoval.

Dýchej.

Hlavně dýchej.

Rameno mi sevřela ruka. Malé, teplé prsty se dotkly mé klíční kosti. Pootevřela jsem oči, vyjekla a uskočila, až jsem hlavou narazila do kachlíček za sebou.

„Panebože!“

Byla to mamá. Takhle zblízka vypadal její obličej ustaraně, staře, cize. Připadalo mi, jako by přes noc zestárla o deset let. Veškerý vztek, který se ve mně za poslední tři dny nahromadil, vylétl oknem. Oči měla podlité krví a napučené plácem. Její jindy hrdá hnědá hřívka byla prokvetlá šedinami. „Jak se držíš, *vita mia*?“

Místo odpovědi jsem se jí vrhla do náruče a vzlykla, jak jsem to toužila udělat od chvíle, kdy mě Wolfe usadil dnes večer do svého elegantního černého escalade. Jak bych jí mohla cokoli vyčítat? Vypadala stejně zoufale jako já.

„Nenávidím to tam. Nejím. Skoro nespím. A aby to bylo ještě horší...“ Popotáhla jsem a odtáhla se od ní, abych se jí zadívala do očí. „Angelo chodí s Emily.“ Oči mi naléhavostí málem vypadly z důlků.

„Jsou spolu teprve na první schůzce,“ ujistila mě mamá, poplácala mě po zádech a znovu mě objala. V ohbí jejího ramene jsem zavrtěla hlavou.

„Ani nevím, proč mi na tom záleží. Budu se vdávat. Je po všem.“

„Broučku...“

„Proč, mami?“ Znovu jsem se od ní odtáhla a přistoupila k majestátním umyvadlům, kde jsem vytáhla z dávkovače papír, abych si úplně nezničila make-up. „Co to tátu napadlo, že udělal něco takového?“ Dívala jsem se na ni v odrazu zrcadla. Na její ramena ochablá pod černými šaty, které jí byly maličko větší. Uvědomila jsem si, že ani ona toho v poslední době moc nesnědla.

„Tvůj otec se mnou o mnoha věcech nemluví, ale věř mi, když ti říkám, že to pro něj nebylo snadné rozhodnutí. Námi oběma otřásl, co se stalo. Přáli bychom si, abys dala senátoru Keatonovi šanci. Je pohledný, bohatý a má dobrou práci. Nevdáváš se pod úroveň.“ „Vdávám se za netvora,“ odsekla jsem.

„Mohla bys být šťastná, *amore*.“

Potřásla jsem hlavou, zaklonila ji a rozesmála se. Nemusela to říkat nahlas. Měla svázané ruce. Vůči svému otci jsem chovala mnoho špatných pocitů, avšak pomyslet si to – natož to přiznat nahlas – bylo jako nalít kyanid do otevřené rány. Mamá těkala pohledem ke dveřím a zas ke mně a já věděla, co si myslí. Déle jsme tu zůstat nemohly. Lidé by se začali vyptávat. Zvláště kdyby si všimli, že jsem plakala. Ve světě mafie bylo důležité zachovávat zdání dokonalosti, a pokud by lidi získali podezření, že otcí drží u hlavy zbraň mladý ambiciózní senátor, kterého donedávna nikdo neznal, zničilo by mu to pověst.

Mamá otevřela kabelku, něco z ní vytáhla a strčila mi to do ruky.

„Našla jsem to pod hromadou špinavého oblečení v tvém pokoji. Použij ho, *vita mia*. Začni si zvykat na nový život, protože nebude zlý. A pro lásku boží, začni jíst!“

S těmi slovy odešla a já jsem tam zůstala stát, jen s tím předmětem v ruce. Byl to můj mobilní telefon. Můj drahocenný mobilní telefon. Plně nabitý a plný zpráv a zmeškaných hovorů. Nejradši bych si je všechny pročetla – v soukromí a až to čas dovolí. Věděla jsem, že předpokládám, že mi senátor Keaton zakázal telefonovat, aniž bych se ho na to výslovně zeptala, je trochu extrémní. Na druhou stranu vydíral mého otce, aby získal moji ruku, což se dá těžko považovat za romantické dvoření, proto se mi nikdo nemůže divit, že jsem k takovým závěrům došla.

Vyhodila jsem použitý papírový ručník do koše a vyběhla z temnělého výklenku pod schody, až mi deseticentimetrové podpatky lodiček od Louboutina klapaly o mramorovou podlahu. Podařilo se mi udělat dva kroky, než mě vysoká postava s jemnými rysy přitiskla k zrcadlu, v němž se odrážela zadní strana schodiště. Zasténala jsem a otevřela oči, zatímco se moje páteř vzpamatovávala z dopadu na zrcadlo.

Angelo mě uvěznil mezi svými pažemi, rukama se opíral po obou stranách mé hlavy, tělem se tiskl k mému. Hrudí se otřel o odhalenou, jemnou kůži v mém výstřihu a naše srdce do sebe narážela ve sjednoceném rytmu, naše dechy se smísily.

Našel mě. Přišel za mnou. Stále mě *chce*.

„Bohyně,“ zašeptal. Vzal mou tvář do dlaní a přitiskl čelo k mému.

Hlas měl tak prodchnutý citem, až se mi ruce na cestě k jeho obličejí roztráslly. Poprvé jsem uchopila jeho tvář do dlaní. Přitiskl mi palec na rty.

Popadla jsem ho za klopy saka. Věděla jsem, co žádám, a stejně jsem o to požádala. Potřebovala jsem být v jeho náruči víc, než jsme oba potřebovali udělat správnou věc. Toužila jsem, aby mě ujistil, že pro něj Emily nic neznamena, přestože to vůči ní nebylo fér. Ani vůči němu. A už vůbec ne vůči mně.

„Moc jsem se o tebe bál.“ Horce se otřel nosem o můj. Tohle bylo nejvíc, jak jsme se dotýkali od našeho narození, a z toho – a také z hladu, který jsem cítila – se mi hlava točila na plné obrátky.

Přikývla jsem, nic jsem však neřekla.

„Nezvedala jsi mi telefon.“ Chytil mě za ruku, v níž jsem přístroj svírala, a na důraz svých slov mi ji stiskl.

„Držím ho v ruce poprvé od maškarního bálu,“ vydechla jsem.

„Proč?“ podivil se Angelo a tělem se otřel o moje. Hlavou se mi mihl záblesk paniky. Což když se mě Angelo dotýká tak, jak se to nikdy předtím neodvážil, protože nemá co ztratit? Můj otec by mu nikdy nevyčítal, že se mnou zašel příliš daleko – protože by se před Arthura Rossiho stejně nikdy nepostavil, aby ho požádal o moji ruku.

Zoufale jsem mu chtěla vysvětlit, jak je to s mým nečekaným zasnoubením doopravdy. Zároveň jsem však věděla, že pokud s tím nemohl nic nadělat můj otec, nepomohl by mi ani Angelo. Nechtěla jsem, aby se z nás stali osudem pronásledovaní milenci, kteří si jen tu a tam ukradnou okamžik a polibek. Stíhaní zakázanou láskou. O svém budoucím manželovi jsem toho moc nevěděla, jedno mi však bylo jasné – pokud způsobím skandál, pomstí se mi a ublíží těm, které miluju. Nevadilo by mi, kdyby svůj hněv obrátil proti mně, avšak Angelo si trest nezaslouží.

„Angelo.“ Pohládila jsem ho po hrudi. Ještě nikdy jsem se takhle žádného muže nedotýkala. Tak otevřeně. Jeho svaly mi pod rukama tuhly. I přes látku jeho obleku jsem cítila žár jeho těla.

„Pověz mi to,“ pobídl mě.

Zavrtěla jsem hlavou. „Hodíme se k sobě.“ „*My* se k sobě hodíme,“ opáčil. „*On* nestojí za nic.“ Zasmála jsem se, přestože se mi hrdlo svíralo slzami.

„Tolik tě chci políbit, bohyně.“ Popadl mě za zátylek – už ne něžně, chápavě, škádlivě. Šel si po tom, co chtěl. Snažil se mi něco dokázat. Dokázat to, co jsem už sama věděla.

„Tak navrhuju, abys to udělal pořádně, protože za osmnáct dní z ní bude vdaná žena a já ti zpřelámu hnáty za to, že ses jí dotkl,“ zaburácel za Angelem suchý, hrozivý hlas.

Omráčeně jsem nechala ruku z Angelovy hrudi klesnout, nohy pode mnou poklesly překvapením. Angelo mě chytil kolem pasu a pomohl mi udržet rovnováhu. Z očí mu zmizela planoucí touha. Stočil pohled na Wolfa. Můj budoucí manžel nenuceně kráčel k pánským toaletám, mířil k nám lhostejným krokem, jako by na něj láskyplný výjev, který spatřil, neudělal žádný dojem. Je mnohem vyšší, širší a temnější než Angelo, navíc skoro o dekádu

starší a sálá z něj aura a moc, které nechcete zkřížit cestu. Jeho autorita je téměř hmatatelná. Kousla jsem se zevnitř do tváře, abych se mu neomlivila za to, co se před ním odehrálo. Místo toho jsem shlédla k zemi. Nechtěla jsem přiznat porážku.

Angelo se díval přímo na něj.

„Senátore Keatone,“ vyštěkl.

Wolfe se zastavil ve dveřích. Skoro jsem cítila jeho monumentální tělo, zatímco mezi námi těkal pohledem a s chladným nezájmem vyhodnocoval situaci.

„Myslel jsem vážně každé slovo, Bandini,“ prohlásil Wolfe chraplavě. „Jestli chcete moji snoubenku políbit na rozloučenou, dnes večer máte šanci. V soukromí. Až se setkáme příště, takové pochopení mít nebudu.“

S těmi slovy pohladil můj zásnubní prsten v ne zrovna nenápadné připomínce, komu skutečně patřím, až jsem se z toho rozechvěla. Než jsem stihla popadnout dech, zmizel za dveřmi toalet. Napadlo mě, že Angelo možná uteče, sotva se k němu Wolfe obrátí zády, avšak zůstal tu.

Znovu mě pažemi uvěznil u zrcadla a potřásl hlavou.

„Proč?“ zeptal se.

„Proč Emily?“ opáčila jsem a zvedla bradu.

„Jsi jediná žena, kterou znám, která by v takovéhle situaci začala mluvit o Emily.“ Sevrhel ruce v pěst a udeřil do zdi vedle mojí hlavy. Polkla jsem.

„S Bianchiovou jsem přišel, protože jsi zasnoubená a budeš se vdávat.“ Angelo si olízl rty. Snažil se ovládnout emoce. „A také protože kvůli tobě teď vypadám jako idiot. Všichni čekali, že se během následujících měsíců zasnoubíme. Každý parchant z Organizace to čekal. A teď tu sedíš na opačném konci sálu u stolu s ministrem zahraničních věcí, v náruči Wolfa Keatona a hraješ si na poslušnou snoubenku. Musel jsem si zachránit tvář. Tvář, kterou jsi pošlapala těmi svými krásnými, svůdnými lodičkami. A co je na tom nejhorší, Francesco? Ani mi nechceš říct proč.“ *Protože můj otec je slaboch a obětí vydírání.*

Věděla jsem však, že to říct nahlas nemůžu. Moji rodinu by to zničilo, a přestože jsem otcem v současné době pohrdala, nemohla jsem ho zradit.

Aniž bych si uvědomila, co dělám, vzala jsem jeho tváře do dlaní a usmála se skrz slzy, které se mi koulely po tvářích jedna za druhou.

„Navždy budeš mojí první láskou, Angelo. Navždy.“

Na tváři mě zalechtal jeho ostrý dech, horký a prodchnutý vůní sladkého těžkého vína.

„Pořádně mě polib.“ Hlas se mi při těch slovech třásl, protože když mě někdo políbil naposledy – a zároveň poprvé v mém životě – bylo to celé špatně.

„Políbím tě tak, jak to můžu udělat, aniž bych ti dal své srdce, Francesco Rossiová. Tak, jak si zasloužíš.“

Sklonil se a přitiskl mi rty na špičku nosu. Cítila jsem, jak se mu třese tělo vzlykem, který hrozil, že mu rozerve kosti. Všechny ty roky. Všechny ty slzy. Všechny ty noci probdělé očekáváním. Počítání týdnů, dní i minut, dokud se zas v létě neuvidíme. Hry v řece, kdy jsme si byli až příliš blízko. Prsty propletené pod ubrusy stolů v restauracích. Všechny tyhle okamžiky se nesly tím jediným nevinným polibkem. Toužila jsem udělat to, co toho večera na maskárním plese. Zvednout hlavu. Přitisknout rty na jeho. Zároveň jsem však věděla, že bych si neodpustila, kdybych mu to s Emily zničila. Nemohla bych pošpinit začátek jejich vztahu jenom proto, že ten můj byl odsouzen k záhubě.

„Angelo.“

Přitiskl čelo na moje. Oba jsme zavřeli oči a vychutnávali si ten hořkosladký okamžik. Nakonec jsme se konečně společně nadechli. Abychom od sebe byli navěky odloučení.

„Možná v příštím životě,“ pověděla jsem mu.

„Ne, bohyně, rozhodně ještě v tomto.“

S těmi slovy se otočil a odešel potměnou chodbou. Dal mi chvíli, abych se mohla nadechnout na uklidněnou. Poté jsem vyšla zpod schodiště a postavila se čelem věcem příštím. Když jsem se přestala třást, odkašlala jsem si a vydala se ke svému stolu.

S každým dalším krokem jsem se snažila posbírat víc sebevědomí. Usmála jsem se maličko zářivěji. Trochu narovnála ramena. Když jsem zahlédla svůj stůl, všimla jsem si, že tam Wolfe není. Rozhlédla jsem se po něm, žaludek se mi přitom svíral podrážděním a obavami. Naposledy jsme se viděli za velmi nepříjemné situace, proto jsem nevěděla, co mám čekat. Z části jsem doufala – modlila se – že mě má konečně plné zuby a dohodu s otcem odvolá.

Čím déle jsem pátrala po jeho vysoké postavě, tím hlasitěji mi srdce bušilo v hrudi.

Pak jsem ho našla.

Můj budoucí manžel, senátor Wolfe Keaton, elegantně procházel mezi stoly. Metr za ním se táhla Emily Bianchiiová, vysoká a provokativní, pohupovala přitom boky jako zralým, zakázaným jablkem. Světlé vlasy se jí leskly – stejně jako jeho doprovodu na maskárním plese. Nikdo si nevšiml, že má zruřovělé tváře. Že sice kráčí kus od sebe, avšak stejným směrem.

Za těžkým hedvábným černým závěsem zmizela Emily jako první, vyklouzla ze sálu, aniž by si toho kdokoli všiml.

Wolfe se zastavil, potřásl si se starším, bohatě působícím mužem, a dobrých deset minut s ním konverzoval, než ustoupil stranou a znovu vykročil k zadní části sálu.

Jako by na sobě vycítil můj pohled, otočil se Wolfe ke mně, přestože nás dělily stovky lidí, a naše oči se střetly. Mrkl, aniž by mu cukly rty, a jeho nohy ho odnesly do cíle.

V žilách se mi vařila krev. Zatímco jsem se snažila opanovat svůj chtíč vůči jejímu partnerovi, Emily si mého budoucího manžela ukradla na rychlovku.

Stála jsem tam, ruce sevřené u stehů v pěst. Srdce mi bušilo tak hlasitě, až jsem se bála, že mi vyskočí z hrudi a začne se na podlaze zmítat jako ryba na suchu.

Wolfe a Emily nás zradili.

Zrada měla svou vlastní chuť.

Byla hořká.

Kyselá.

Dokonce maličko nasládlá.

A především mi dala cennou lekci – to, co jsme my čtyři měli, už nebylo posvátné. Naše srdce byla pošpiněna. Poskvrněna. A provinilá.

Nepředvídatelná.

A brzy se měla zlomit.

5. kapitola

Francesca

Příštího dne ráno jsem čokoládu Godiva vyhodila do koše v kuchyni, kde si jí snad Wolfe všimne. Celá vyhladovělá jsem dobrovolně vstala z postele, hnána něčím silnějším než bolestí z hladu – pomstou.

Poháněly mě textovky, které jsem našla v mobilu. Dorazily mi ten večer, kdy se konal maškarní ples, stejný večer, kdy jsem se mobilu vyhýbala ze strachu, že bych začala Angela prosit a akorát se ztrapnila.

Angelo: Mohla bys mi laskavě vysvětlit ten polibek?

Angelo: Jedu k vám.

Angelo: Tvůj otec mi právě oznámil, že už k vám nesmím, protože se brzy zasnoubíš.

Angelo: ZASNOUBÍŠ.

Angelo: A ne se mnou.

Angelo: Víš co? Táhni k čertu, Francesko.

Angelo: PROČ?

Angelo: Protože jsem čekal rok? Chtěl to tak tvůj otec. Každý den jsem ho chodil prosit o schůzku s tebou. Angelo:

Byla jsi pro mě jediná, bohyně. Další mi od té doby už neposlal.

Stále jsem odmítala jít – zaslechla jsem, jak si na to paní Sterlingová po telefonu stěžovala Wolfovi. Zrovna jsem ji mījela v květovaných pouzdrových šatech, jež halily moje stále vyhublejší tělo. Žaludek to už vzdal a přestal kručet. Včera jsem se přinutila sníst několik soust chleba, zrovna když měl Wolfe plné ruce práce s Emily, uspokojit můj smrtštěný žaludek se mi však nepodařilo. V koutku mysli jsem doufala, že omdlím nebo si způsobím natolik vážné problémy, abych musela do nemocnice, kde otec možná konečně učiní celé téhle jedné velké noční můře přítrž. Doufat v zázrak bylo však nejen nebezpečné, ale také zničující. Čím víc času jsem v tomhle domě trávila, tím větší dávaly všechny ty zvěsti smysl – senátor Wolfe Keaton byl předurčen k úspěchu. Stanu se první dámou a velmi pravděpodobně ještě před třicátkou. Wolfe vstal dneska hodně brzy, aby se dostal na místní letiště včas, a dokonce měl v úmyslu zaletět o víkendu do Washingtonu, kde ho čekaly důležité schůzky.

Do svých plánů mě nezahrnul. Věřila jsem, že by mu bylo jedno, i kdybych umřela, když tedy pomínu jeho obavy, že by se tím pádem objevily v novinách nežádoucí titulky.

Pod svým oknem ovinutým břečťanem, schovaná v srdci zahrady, jsem se starala o rostliny a zeleninu. Překvapilo mě, jak skvěle se jim i po několika dnech bez vody daří. Léto bylo zatím kruté, mnohem rozpálenější, než jak tomu v Chicagu v srpnu bývá. Na druhou stranu celé ty poslední týdny byly šílené. Počasí se akorát podle všeho rozhodlo, že nebude vybočovat z řady a svým stylem bude ladit ke zbytku mého rozdrásaného života. Nová zahrada však byla odolná, a když jsem si dřepala, abych vyplela keříky rajčat, uvědomila jsem si, že jsem taková i já.

Odnesla jsem dva pytle hnojiva na místo pod oknem a v malé kůlně v koutě zahrady jsem zkusila najít další starší semena a prázdné květináče. Ten, kdo měl tuto zahradu na starosti, očividně dostal za úkol zařídit, aby vypadala upraveně a příjemně na pohled, ale moc se nepředřel. Zahrada byla zelená, avšak chladná. Krásná, přesto nesnesitelně smutná. Ne nepodobná svému majiteli. Na rozdíl od jejího pána jsem se však narodila se zelenýma rukama a toužila jsem zahradu upravit. Nosila jsem v sobě spoustu lásky a oddanosti, neměla jsem ovšem nic a nikoho, koho bych jimi mohla zahrnout.

Poté co jsem veškerý materiál vyskládala do úhledné řady, zadívala jsem se na zahradnické nůžky, které jsem svírala v ruce. Našla jsem je v kůlně. Paní Sterlingové jsem vysvětlila, že s nimi potřebuju otevřít pytlík s hnojivem, a počkala, až se ke mně drobná postarší žena otočí zády. Teď, kdy se ostří nůžek třpytilo ve slunci a nic netušící paní Sterlingová v kuchyni právě hubovala chudákovi kuchaři za to, že k večeři koupil špatný druh ryby (bezpochyby stále v naději, že dnes večer poctím senátora Keatona svou přítomností), nadešla moje chvíle.

Vkradla jsem se do domu a minula elegantní chromovanou kuchyni. Schody jsem brala po dvou a zabočila do západního křídla ke Keatonově ložnici. Už jsem tam jednou byla, když jsem odposlouchávala jeho rozhovor s tou hezkou novinářkou. Zapadla jsem do jeho ložnice s vědomím, že se Wolfe vrátí domů nejdřív za hodinu. Sice mezi městy cestuje letadlem, avšak chicagskou dopravní špičku neovlivní ani on.

Zatímco můj pokoj zařídili ve velkolepém stylu Hollywoodu první poloviny dvacátého století, Wolfova ložnice byla elegantní, rezervovaná a střídme zařízená. Široká okna rámovaly černobílé závěsy, postel doplňovalo prošíváné černé čelo a na obou jejích stranách stály jako uhlí černé noční stolky. Zdi byly vymalované tmavošedě, barvou jeho očí, a ze středu stropu visel jediný křišťálový lustr, jenž jako by se klaněl mocnému muži, jemuž tento pokoj patřil.

Neměl tu televizi, skříň ani zrcadlo. Přítomnost skříňky s alkoholem mě však nepřekvapila vzhledem k tomu, že by se za alkohol i oženil, kdyby to bylo ve státě Illinois legální.

Zamířila jsem k jeho osobní šatně a s novou dávkou energie vesele cvakala nůžkami. Otevřela jsem dveře. Z chladně bílé mramorové podlahy se zvedaly černé dubové police. V dokonalých řadách visely desítky obleků různých barev, střihů a designů, dokonale vyžehlené a připravené k obléknutí.

Vlastnil stovky perfektně poskládaných šál, které by stačily na otevření pobočky obchodu Bottega Veneta, stejně jako přehršel blejzrů a kabátů. Věděla jsem však, co hledám. Zásuvka obsahovala přes sto kravat. Okamžitě jsem je začala stříhat. Spokojeně jsem přitom sledovala, jak mi jejich látka padá k nohám, jako se na podzim snáší k zemi oranžové a rezavé listy.

Šmik, šmik, šmik, šmik, šmik.

Ten zvuk mě uklidňoval. Dokonce jsem díky němu i zapomněla, jaký mám hlad. Wolfe Keaton se vyspal s Angelovou partnerkou. Nemohla jsem – a ani nechtěla – se mu za takové hanebné chování pomstít tím, že bych ho také podvedla, ale určitě jsem se mohla postarat, aby si zítra ráno neměl co obléknout, jen ten svůj pitomý domýšlivý výraz.

Poté co jsem rozstříhala všechny kravaty, jsem se přesunula k nažehleným košilím. *Měl tu drzost předpokládat, že bych se ho někdy dotkla*, pomyslela jsem si hořce, zatímco jsem stříhala luxusní látky ve smetanové, labutí bílé a světle modré barvě. Očekávalo se, že naše manželství naplníme, avšak navzdory Wolfovu pohlednému vzhledu je mi odporný jeho neřestný způsob života, příšerná pověst a fakt, že spí s celým zástupem žen. Zvlášť když jsem já sama tak bolestně nezkušená.

A tím nezkušená myslím, že jsem panna.

Ne že by panenství bylo zločin, avšak považovala jsem ho za něj, protože jsem věděla, že by Wolfe tuto informaci použil proti mně, aby zdůraznil, jak jsem světa neznalá a naivní. Ne že bych ve světě, v němž jsem žila, měla dovoleno o panenství přijít. Moji rodiče očekávali, že budu až do svatby držet celibát, a mně vzhledem k tomu, že jsem stejně netoužila po sexu s někým, koho bych nemilovala, nevadilo jim přání splnit. Rozhodla jsem se, že své panenství budu řešit, až na to přijde vhodná doba. *Pokud* taková někdy nastane.

Tak jsem se soustředila na svůj úkol – na zničení oblečení a kravat v hodnotě desítek tisíc dolarů – že jsem ani nezaslechla klapání podpatků jeho polobotek, dokud nevstoupil do místnosti. Přesněji jsem si jeho příchodu všimla, až když se zastavil před dveřmi ložnice a přijal hovor. „Keaton.“ *Ticho.*

„Co že udělal?“ *Ticho.*

„Postarám se, aby se ve městě ani nehnul, leda by měl chuť na policejní přepadovku.“ Pak hovor ukončil.

Kruci, zaklela jsem v duchu, odhodila nůžky na zem a rozběhla se ke dveřím šatny. Cestou jsem narazila do otevřené zásuvky s jeho hodinkami, něco jsem přitom shodila na zem a vyběhla ven. Dvojkřídlé dveře ložnice jsem rozrazila dokořán, právě když se chystal vejít dovnitř. Ještě pořád se mračil na telefon.

Bylo to poprvé, co jsme se od včerejší svatby viděli. Poté co zmizel s Emily, vrátil se za dvacet minut a oznámil mi, že odcházíme. Cesta domů proběhla v tichu. Bez ostychu jsem ze svého mobilu poslala textovku sestřenici Andree, ovšem nevypadalo to, že by mu na tom záleželo. Když jsme dorazili domů (*Není to tvůj domov, Frankie!*), odebrala jsem se rovnou do svého pokoje, třískla za sebou dveřmi a ještě je pro jistotu zamkla. Nedopřála jsem mu to potěšení, abych se ho na Emily zeptala. Po pravdě jsem mu nedala najevo, že by mi na tom vůbec záleželo.

Ted' když stál přede mnou, jsem si uvědomila, že nezáleží na tom, jak se postavím vůči jeho aféře s Emily, ani mi to v naší bitvě nevynese plusové body. Veškerou moc drží v ruce on. Instinktivně jsem ustoupila o krok a ztěžka polkla.

Chladnýma očima mi sjel po těle, jako bych snad před ním stála nahá a nabízela se mu. Rty stále pevně tiskl k sobě. Dnes si oblékl ležérní šedé kalhoty bez blejzru a rukávy košile si vyhrnul k loktům.

„Chyběl jsem vám?“ zeptal se suše a prošel kolem mě do pokoje. Roztřeseně jsem se zasmála hrůzou, když jsem si uvědomila, že si možná všiml rozbité zarámované fotografie, která ležela lícem k zemi na podlaze, kam jsem ji při svém úprku shodila, stejně jako zničeného oblečení, které na něj čekalo v šatně. Sotva se ke mně otočil zády, po špičkách jsem vykročila z pokoje.

„Na to ani nemyslete,“ varoval mě stále zády ke mně, zatímco si u okna s výhledem na ulici naléval štědrou dávku pití. „Skotskou?“

„Vždyť jste říkal, že pít nemůžu,“ připomněla jsem mu výsměšně. Sarkasmus, který mi odkapával z úst, překvapil i mě. Tenhle dům mě měnil. Zatvrdila jsem se, zvenčí i uvnitř. Měkká kůže mi lnula k tvrdým kostem, moje povaha se měnila z přátelské na cynickou a srdce mi pokryl led.

„Venku za zdmi tohoto domu nesmíte. Chystáte se provdat za senátora a nebylo vám ještě jednadvacet. Tušíte, jak špatné by to na mě vrhalo světlo?“

„Není fér, že uzavřít manželství můžeme od osmnácti, ale pít můžeme až od jednadvaceti. To první rozhodnutí je rozhodně důležitější než to druhé,“ plácala jsem nervózně přimrazená na místě a hleděla na jeho široká záda. Pravidelně cvičí a je to na něm poznat. Vždycky když v pět ráno sešel do vstupní haly, slyšela jsem,

jak si jeho trenér zpívá písničky z osmdesátých let. Wolfe cvičí každý den v suterénu domu, a kdykoli to čas dovolí, před večeří si jde zaběhat.

Otočil se ke mně, v ruce svíral dvě sklenky. Jednu mi podal. Jeho mírové ratolesti jsem si však nevšímala a založila jsem si paže na hrudi.

„Přišla jste se mnou diskutovat o zákonné věkové hranici konzumace alkoholu, Nem?“

Zas ta pitomá přezdívká. Je docela ironické, že mě oslovoval Nemesis. Je totiž zatraceně domýšlivý a stejně jako v případě Narcise bych ho moc ráda škrtila, dokud by se nepropadl do věčného spánku.

„Proč ne?“ navázala jsem, abych oddálila jeho cestu do šatny, kde na něj čeká hromada zničených kravat a oblečení. „Mohl byste to přece změnit, ne?“

„Vy chcete, abych změnil zákon, abyste mohla na veřejnosti legálně pít?“

„Po včerejšku myslím, že si zasloužím právo pít kdekoli, kde jste vy.“

Něco se mu zalesklo v očích, než to zas potlačil. Náznak potěšení, ačkoli jsem nerozšifrovala, co to přesně bylo. Sklenku, kterou mi nalil, postavil na bar za sebou, opřel se o něj bokem a zadíval se na mě. Točil jantarovou tekutinou ve skleničce a zkřížil nohy v kotnících.

„Jste spokojená?“ zeptal se.

„S čím?“

„S mým šatníkem.“

Cítila jsem, jak rudnu, a proklínala své tělo za to, jak reagovalo. Wolfe se přece včera vyspal s jinou! A ještě měl tu drzost, aby mi v tom ráchal čumák. Měla bych na něj ječet, mlátit ho, házet po něm věcmi. Fyzicky jsem však byla vyčerpaná z nedostatku jídla a duševně unavená ze zprávy o našem zasnoubení. Přestože mě lákalo vztekat se, neměla jsem na to energii.

Pokřčila jsem ramený. „Už jsem v životě viděla lepší, větší a hezčí šatny.“

„Jsem rád, že na vás neudělala dojem, jelikož po svatbě se do této ložnice stěhovat nebudete,“ oznámil mi jízlivě.

„Předpokládám ale, že po mně budete chtít zahřát postel, až budete mít chuť na trochu ‚domácího štěstí‘?“ Zamýšleně jsem si promnula bradu a odpověděla stejně cynickým tónem, jaký odkapával z jeho hlasu. Vychutnávala jsem si vítězoslavný pocit, který mě zaplavil, když mu pohled klesl na moji ruku, avšak zasnubní prsten na ní nespátlil.

„Beru to zpátky. Přece jenom máte kuráž. Pravda, mohl bych ji rozdrtit.“ Pyšně se usmál. „Ale máte ji.“

„Tak to vám děkuju za uznání. Jak víte, ničeho si necením víc než vašeho názoru na mě. Leda možná ještě špíny za nehty.“

„Francesco.“ Mé jméno mu vyklouzlo z úst, jako by ho řekl už milionkrát. A možná že ano. Možná jsem byla součástí jeho plánů dřív, než jsem se vrátila do Chicaga. „Jděte do mé šatny a počkejte tam, dokud nedopiju. Musíme toho hodně probrat.“

„Vaše rozkazy poslouchat nebudu,“ odsekla jsem a zvedla hlavu.

„Mám pro vás nabídku. Takovou, kterou byste neměla odmítnout. A jelikož nevyjednávám, bude to jediná nabídka, kterou vám navrhnou.“

V hlavě se mi roztočila kolečka. Nechá mě jít? Spal s jinou. Přistihl mě, jak jsem málem políbila svoji lásku z dětství. A jistě, až uvidí ten nepořádek v šatně, jeho city vůči mně ochladnou ještě víc, pokud je to vůbec možné. Vydala jsem se k šatně, dřepala si a zvedla nůžky, abych se měla pro všechny případy čím bránit. Přitiskla jsem se zády k řadě zásuvek a snažila se ovládnout dech.

Zaslechla jsem cinknutí sklenky pokládáné na skleněný bar a pak jeho blížící se kroky. Tep mi poskočil. Zastavil se na prahu a lhostejně na mě hleděl, čelist ze žuly, oči z oceli. Hromada na zemi mi sahala nad kolena. Nebylo pochyb o tom, čím jsem strávila většinu odpoledne.

„Uvědomujete si, kolik jste právě zničila peněz?“ zeptal se odměřeným a jako vždy lhostejným tenorem. Bylo mu jedno, že jsem mu zničila oblečení. Cítila jsem se o to beznadějněji a ztraceněji. Působil nedotknutelně, nedosažitelně, jako osamělá hvězda visící na nebi, jasně se třpytící galaxie daleko od mých agresivních rukou toužících po pomstě.

„Ne dost, aby mě to stálo hrdost.“ Stříhla jsem nůžkami do vzduchu a prudce se nadechla.

Schoval ruce do kapes a opřel se ramenem o zárubně.

„Co vás žere, Nemesis? Fakt, že si váš přítel včera přivedl jinou, nebo že jsem si s tou zmíněnou jinou užil?“

Právě jsem získala jeho přiznání. Kdovíproč jsem chtěla věřit, že senátor Keaton nedělal s Emily za zavřenými dveřmi nic nepřístojného. Teď to však už byla skutečnost, která zabořila. Bože, nemělo by mě to tolik bolet. Bylo to jako rána do prázdného žaludku. Zrada, bez ohledu na to, kdo se jí proviní, hluboko ve vás něco zlomí. Pak musíte žít s žaludkem plným chřestících úlomků.

Senátor Keaton pro mě nic neznamená.

Ne, to taky není pravda.

Představuje všechno zlé, co se mi kdy přihodilo.

„Samozřejmě Angelo,“ odfrkla jsem si nevěřicně a sevřela nůžky ještě pevněji. Sjel pohledem na mé bílé klouby svírající zbraň. Jeho úšklebek mi prozradil, že by mě odzbrojil pouhým mrknutím, natož celým svým tělem.

„Lžete,“ pronesl bez náznaku jakéhokoli tónu. „A ještě mizerně.“

„Proč bych měla žárlit, že jste byl s Emily, když vy jste sotva žárlil, když si mě našel Angelo?“ Bojovala jsem s přívalem slz, které mi svíraly hrdlo.

„Za prvé to s ní bylo fantastické a Angelo má velké štěstí, že bude mít k dispozici její nádherná, zkušená ústa,“ vysmíval se mi, zatímco si rozepínal první knoflíček košile. Žilami se mi šířil žár, tělo mi sálalo horkem, jaké bývá jen v pecích. Nikdy se mnou nemluvil o ničem, co se týkalo sexu, a doteď mi naše manželství připadalo spíš jako trest než skutečnost. Když si rozepnul druhý knoflík, zahlédla jsem chomáček tmavých chloupků.

„Za druhé jsem ve skutečnosti byl s vaším malým emočním představením velmi nespokojený. Dostala jste příležitost se řádně rozloučit. Které jste se, soudě podle toho, jak jste se objímali, když jsem odcházel na toaletu, chopila oběma rukama. Užila jste si to?“

Zírala jsem na něj a snažila se pochopit, co to říká. Věří snad, že Angelo a já...? Kristepane, on tomu vážně věří! Jeho lhostejný výraz nedokázal před chvílí zakrýt emoci, kterou jsem spatřila v jeho očích. Myslel si, že jsem se s Angelem na té svatbě vyspala, a pomstil se za zločin, ze kterého mě ani neobvinil.

Zuřivost zachvátila všechny kosti v mém podvyživeném těle. Když jsem dnes vstoupila do této místnosti, nevěřila jsem, že bych ho mohla nesnášet víc než v tu chvíli. Teď jsem pochopila, že jsem se mýlila.

Protože teď? Teprve teď jsem cítila skutečnou nenávist.

Jeho domněnku jsem mu nevyvrátila. Ponížení z toho, že mě podvedl, mě však bolelo o něco míň. Rovnováha mezi našimi hříchy se aspoň trochu vyrovnala.

Napjala jsem ramena a nepopřela to čistě proto, že jsem chtěla, aby trpěl stejně jako já.

„Ano, s Angelem jsem spala mnohokrát,“ zalhala jsem. „Je to ten nejlepší milenec v celé Organizaci, o čemž jsem se *samozřejmě* přesvědčila osobně,“ dodala jsem schválně. Možná když uvěří, že se chystá oženit s lehkou děvou, nechá mě jít.

Wolfe naklonil hlavu. Jeho pronikavý pohled mě obral i o ty poslední zbytky sebevědomí.

„Zvláštní. Přisahal bych, že jste říkala, že ho chcete na tom maškarním políbit, a nic víc.“

Polkla jsem a rychle přemýšlela. Na prstech jedné ruky bych spočítala, kolikrát jsem v životě zalhala.

„Protože to tak stálo v tom vzkazu. Jen jsem chtěla dostát tradici. Líbala jsem ho už tisíckrát,“ zasmála jsem se. „Toho večera mi šlo jen o osud.“

„Osud vás přivedl ke mně.“ „Vy

jste mi osud ukradli!“

„Možná, ale to neznamená, že mi nepatří. Včera to byla jednorázová záležitost. Dal jsem vám příležitost pomstít se. Pokud chcete, berte to jako zásunbní dar od mé maličkosti. Odted jsem ale vaše jediná možnost. Berte, nebo nechte být.“

„Předpokládám, že pro vás totéž pravidlo neplatí.“ Povytáhla jsem obočí a znovu stříhla nůžkami. Znuděně na ně pohlédl.

„Jste vsutku chytrá, slečno Rossiová.“

„V tom případě, senátore Keatone, vám dávám na vědomí, že neplatí vůbec. Budu spát, s kým budu chtít a kdykoli budu chtít, dokud to budete dělat i vy.“

Bojovala jsem za svou svobodnou volbu, abych mohla spát s každým druhým, přitom jsem ve skutečnosti větší panna než jeptiška. Wolfe je jediný muž, kterého jsem kdy políbila. Nešlo mi však ani tak o moje právo spát se všemi muži z chicagské smetánky, jako spíš hlavně o princip. Rovnost pro mě byla důležitá. Možná proto, že vůbec poprvé jsem věřila, že bych jí mohla dosáhnout.

„Vyjasníme si to.“ Vešel do šatny a překonal část vzdálenosti mezi námi. Sice nestál tak blízko, abychom se dotýkali, avšak už jen z jeho blízkosti mi páteří projel výboj vzrušení a strachu.

„Ty odmítáš jít a já odmítám tuhle dohodu odvolat, i kdyby to znamenalo, že brzy, až ti tělo vypoví službu, tu tvoji pěknou mrtvolku pohřbím. Můžu ti ale zpříjemnit život. Můj problém se týká tvého otce, ne tebe, a bude od tebe rozumné, když to tak necháš. Takže, Nemesis – co ti můžu dát, co ti nedali rodiče?“ „Snažíš se mě koupit?“ odfrkla jsem si.

Pokrčil rameny. „Už mi tak jako tak patříš. Rád bych se postaral, aby byl tvůj život snesitelnější. Přijmi to.“

V hrdle mě zalechtal smích. Cítila jsem, jak se mi přičetnost odpařuje z těla jako pot. Ten muž je opravdu neuvěřitelný.

„Jediné, co od tebe chci, je svoboda.“

„U rodičů jsi nikdy svobodná nebyla. Neurážej inteligenci nás obou tím, že bys předstírala opak.“ Jeho věcný tenor se mi oťel o obličej. Vstoupil o něco hlouběji do místnosti. Přilepila jsem se k zásuvkám, jejich bronzové úchytky mě tlačily do zad.

„Přemýšlej,“ vyzval mě. „Je něco, co ti na rozdíl od tvých rodičů můžu dát?“

„Nechci žádné šaty. Nechci nové auto. Nechci ani nového koně,“ vykřikla jsem a zoufale si setřela slzy. Papá řekl, že ten, kdo se rozhodne si mě vzít, by mi měl koupit koně, aby prokázal dobrou vůli. A to jsem si *tehdy* myslela, jak jsem zničená.

„Nepředstírej, že ti záleží na materiálních věcech,“ vyštěkl. Otočila jsem se a hodila jsem po něm oxfordku, aby se ke mně už víc nepřibližoval, on se však botě jen vyhnul a zasmál se.

„Přemýšlej.“

„Nic nechci!“

„Všichni něco chceme.“

„Co chceš ty?“ Zdržovala jsem.

„Sloužit své zemi. Žádat spravedlnost a trestat ty, kteří si zaslouží předstoupit před soud. Ty také něco chceš. Vzpomeň si na maškarní ples.“

„Univerzitu!“ vykřikla jsem. Konečně se to ve mně zlomilo. „Chci studovat. Nikdy by mi nedovolili získat vyšší vzdělání a něco se sebou udělat.“ Překvapilo mě, že Wolfovi neuniklo, jak jsem v sobě musela potlačit stud a zklamání, když se mě Bishop zeptal na vysokou. Měla jsem skvělé známky i vynikající výsledky v přípravných testech. Moji rodiče se však domnívali, že bych jen marnila energii a že bych svůj čas měla věnovat spíš hledání manžela, plánování svatby a pokračování v odkazu Rossiových tím, že bych rodila dědice.

Zastavil se.

„Máš to mít.“

Jeho slova mě šokovala natolik, že jsem zmlkla. Moje mlčení pochopil jako pobídnutí, aby ke mně došel. Usmál se a musela jsem přiznat, byť neochotně, že je to opravdu pohledný muž – jeho tvář má rysy ostré jako origami – o to víc, když se mu na rtech usadí úsměv hodný samotného Adonise. Uvažovala jsem, jak by asi vypadal, kdyby se usmál naplno. Snad se tu nezdržím tak dlouho, abych to zjistila.

„Tvůj otec mě výslovně požádal, abych tě po svatbě neposlal na vysokou, protože by se tím porušila tradice týkající se žen v Organizaci, avšak tvůj otec taky může táhnout do hajzlu.“ Jeho slova mě bodla jako nůž.

Mluvil teď úplně jinak než na veřejnosti. Jako by to byl zcela jiný člověk s kompletně jiným slovníkem.

Nedovedla jsem si představit, že by jinde než v tomhle domě vyslovil cokoli vulgárního. „Můžeš na vysokou. Můžeš jezdit na koni, navštěvovat přátele, létat na nákupy do Paříže. Mně je to jedno. Můžeš vést svůj život nezávisle na mém, hrát svoji roli, a až uplyne několik let, můžeš si i najít diskrétního milence.“

Kdo je tenhle muž a co se mu stalo, že je z něj tak chladný člověk? Za celý život ani za celou dobu, kterou jsem strávila v přítomnosti nemilosrdných členů mafie, jsem nikdy nepotkala nikoho tak cynického. I ti nejstrašnější muži toužili po lásce, věrnosti a manželství. Dokonce i oni chtěli děti. „A co chceš na oplátku?“ Zvedla jsem bradu a stiskla rty.

„Budeš *jíst*,“ vyštěkl.

To zvládnou, pomyslela jsem si chmurně.

„Budeš hrát roli poslušné manželky.“ Udělal další krok. Instinktivně jsem se přitiskla k zásuvkám ještě těsněji, neměla jsem však kam jinam jít, ani jak uniknout. Ještě dva kroky a bude stát tak blízko mě jako včera večer Angelo a já bych musela snášet horkost jeho těla a chlad v jeho očích.

Zvedl zničenou vínovou kravatu a jediným odhodlaným krokem ke mně přistoupil. „Chtěl jsem odletět do Washingtonu, ale vzhledem k tomu, jaké potíže dělá tvůj otec, jsem se rozhodl zůstat ve městě. Což znamená, že v pátek budeme mít hosty z hlavního města. Dokonale se upravíš, místo vymyšlení trapných historek o našem zasnoubení si připravíš jednu slušnou verzi a budeš je perfektně bavit, jak tě to rodiče naučili. Po večeři jim zahraješ na piano a poté se se mnou odebereš do západního křídla, protože hosté stráví noc ve východním křídle.“

„Budu spát ve tvé posteli?“ zasmála jsem se. To se mu povedlo.

„Budeš spát v sousední ložnici.“ Tyčil se nade mnou a dotýkal se mě, aniž by se mě doopravdy dotýkal. Sálalo z něj horko, které do sebe moje tělo žíznivě přijímalo, a přestože jsem ho nenáviděla, nechtěla jsem, aby odstoupil.

Chystala jsem se odpovědět, nic mi však ze rtů nevyšlo. Chtěla jsem odmítnout, zároveň jsem však věděla, že pokud na jeho nabídku přistoupím, dostanu možnost slušně žít. Nemohla jsem se mu však podvolit bez boje. A ne tak rychle. Vyjmenoval svá pravidla, svá očekávání a svou cenu za tu pokřivenou verzi mé svobody. Vyjednávali jsme ústní dohodu a přidat do ní jednu dvě vlastní klauzule pro mě bylo životně důležité.

„Mám jednu podmínku,“ oznámila jsem.

Tázavě povytáhl obočí. Špička kravaty v jeho ruce si našla cestu k mému krku. Automaticky jsem zvedla nůžky, připravena bodnout ho do toho jeho černého srdce, jestli se mě jakkoli nevhodně dotkne. Nejen že neustoupil, ale dokonce mě odměnil úsměvem, nad kterým jsem před chvílí přemýšlela. Měl dolíčky. Dva. Právý o něco hlubší než levý. Kravata mě zalechtala na lopatce, až mi bradavky v podprsence ztuhly. Modlila

jsem se, aby byly vycpávky v košíčkách dostatečně silné a nic nebylo poznat. Stáhlo se mi břicho, žaludek mi poklesl. Nitrem se mi rozlilo příjemné horko.

„Promluv teď, nebo navždy mlč, Nemesis.“ Jeho rty se na vteřinu ocitly tak blízko mých, že bych nic nenamítala, kdyby mě políbil.

Kristepane. Co se to se mnou děje? Přece ho nenávidím. Zároveň jsem však po něm toužila. Strašlivě.

Vzhledla jsem a zatnula zuby. „Nebudeš ze mě dělat blázna. Pokud ti mám být věrná, budeš mi věrný i ty.“

Odtáhl kravatu z mé lopatky, nechal mi ji klesnout do výstřihu a poté mi s ní vyjel po krku. Zachvěla jsem se, měla jsem co dělat, abych udržela oči otevřené. Bavlňené kalhotky mi zvlhly. Oči měl smrtelně vážné, když se zeptal: „To je tvoje jediná podmínka?“

„A vzkazy,“ dodala jsem ještě. „Vím, že o nich víš, protože jsi mi zničil polibek s Angelem. Nečti moje vzkazy. Tu dřevěnou truhlu otevírá jenom já a její obsah si přečtu taky jenom já, až na to budu připravená.“

Vypadal tak nevzrušeně, že jsem nepoznala, jestli už do té krabičky nakoukl, nebo ne. A věděla jsem, že mi můj budoucí manžel nikdy nic dobrovolně neprozradí.

Můj budoucí manžel. Takže se to opravdu stane.

„Ústní dohody беру velmi vážně.“ Otřel kravatu o mou tvář, úsměv mu ani na okamžik nezakolísal.

„Stejně jako já.“ Polkla jsem a ucítila, jak mi rozevírá prsty. Nůžky spadly na zem. Stiskl mi dlaň – potřáslí jsme si.

Srdce nám bušila úplně jinak, než když jsme se včera večer schovávali s Angelem v temném výklenku jako dva neohranbí pubertáci, kteří se poprvé líbají. Tentokrát mi to připadalo nebezpečné, divoké. Dokonce i vzrušující. Jako by mě dokázal roztrhat na kusy bez ohledu na to, kolika nůžkami se vyzbrojím. Přinutila jsem se si vzpomenout, že se včera večer vyspal s Emily, přestože byl zasnoubený s jinou ženou. Přinutila jsem se myslet na jeho krutá slova, když si myslel, že jsem se vyspala s Angelem téhož večera, kdy jsem ukázala zasnubní prsten příslušníkům chicagské vyšší společnosti.

Není to můj spoluhráč. Je to netvor.

Wolfe zvedl naše propletené ruce až k úrovni mé brady. Fascinovaně jsem se dívala, jak ve své velké tmavé dlani svírá moji drobnou slonovinovou. Nad všemi klouby měl drobný poprašek černých chloupků, paže měl silné, opálené, žilnaté. A přesto se rozdíl v našich velikostech nezdál nijak nepřiměřený.

V hrudi mi divoce bušilo srdce, když se senátor Keaton sklonil a otřel rty o mé ucho.

„Teď uklid' ten nepořádek. Do večera dostaneš nový počítač připojený k wi-fi a brožuru Severozápadní univerzity. Pak *sníš* večeri. A zítra ráno po snídani začneš cvičit na piano a zajedeš si koupit takové šaty, z jakých půjde našim hostům pěna od pusy. Je to jasné?“

Křišťálově jasné. Rozhodla jsem se však odtáhnout, zatřepotat řasami a odpovědět mu výsměšným úsměvem, který měl sám tak v oblíbě. Z nás dvou jsem to nebyla já, kdo držel v rukách skutečnou moc, proto mě ten sarkasmus nic nestál, a měla jsem ho tolik, že bych ho mohla přehazovat vidlemi.

Protáhla jsem se kolem něj a odešla, nechala jsem ho v té šatně samotného. „Na někoho, kdo nevyjednává, jsi zašel docela daleko.“

Uchechl se a potřásl hlavou.

„Já tě zničím, Nemesis.“

6. kapitola

Wolfe

Vzal jsem do ruky novou žlutou kravatu a odhodil ji na podlahu.

Moc klidná.

Z věšáku jsem stáhl zelenou kravatu, omotal si ji kolem krku, a pak si to rozmyslel.

Moc veselá.

Vytáhl jsem černou hedvábnou kravatu a přitiskl si ji k bílé košili.

Perfektní.

Sexuální frustrace mi už začínala lézt na mozek. Sotva jsem dokázal ujít pár kroků, aniž bych přemýšlel, že strčím penis do první otevřené pusy ve své blízkosti. Uplynulo už několik dní, kdy jsem naposledy smočil, a moje poslední zkušenost s něžnějším pohlavím dopadla nemastně, neslaně.

S Emily to byla naprostá nuda. Reagovala jenom o něco málo víc než mrtvola a byla stejně tak okouzlující. Na její obranu však musím přiznat, že jsem především potřeboval vyšukat ze sebe ten vztek, než abych se staral, jestli je to pro kohokoli z nás snesitelné. Byla dokonce tak ubohá, že předstírala orgasmus, a já byl tak v prdeli, že jsem dokonce předstíral, že jsem si toho nevšiml.

Na svatbě mi stačil jediný pohled na Francesku s tím modrookým Bandinim, abych si uvědomil, že už mají rozehranou předeheru, ať už to sami vědí, nebo ne. Její oči, dokonce i v temnělé chodbě, sálaly tak pronikavě, až mi blesklo hlavou, že bych ji nejradši odtáhl do sálu a za trest ji ojel přímo na stole novomanželů. Žárlivost a

majetnickost však zaprvé nemám v povaze a zadruhé by mi na cestě k cíli nijak nepomohly. Navíc odkdy mě berou puberťačky? Dovolit jim poslední rodeo proto bylo kontraproduktivní.

Pokud něco pošpiním, nepřipoutám se k tomu.

A tak jsem dovolil, aby ji Bandini pošpinil za mě.

Pořádně.

Nemesis mě však překvapila, když řekla, že chce vzájemnou věrnost. Předpokládal jsem, že když si s ní budu týdný drsně hrát, pochopí, že naše dohoda není v jejím zájmu, a pošle mě za nejbližší volnou milenkou. Kristen samozřejmě už nepřicházela v úvahu, protože se pokusila zveřejnit článek o mém zasnoubení s Rossiovou. V důsledku toho byla Kristen degradována z přední reportérky na rešeršistku. Zavola jsem jejímu šéfredaktorovi a oznámil jsem mu, že ta hezká blondýna, kterou před deseti lety najal hned po promoci na Yaleu, leze do postele se špatnými lidmi.

S lidmi, o jejichž životech píše.

Jako třeba o tom mém.

Byl pátek večer, čas na velké představení. Ministr energetiky Bryan Hatch přijede i s manželkou, abychom probrali jeho podporu mojí budoucí kampaně. Čeká mě ještě téměř šest let v Senátu, avšak cíl je jasný: post prezidenta. Přiznám se, že to je aspoň částečně důvod, proč je slečna Rossiová hrdou majitelkou jednoho z nejdražších zásnubních prstenů ve státě. Poupravit si pověst z někoho, kdo strčil ptáka do tolika úst, že by to umlčelo většinu národa, na zachránce mafiánské princezny mi získá tolik potřebné body. Její noblesní výchova se jí bude jako první dámě také hodit. Navíc postupně zničím podniky jejího otce i bez ohledu na takzvané city vůči manželce.

Budou mě považovat za mučedníka a ona nikdy nebude moct prozradit pravdu.

Uvázal jsem si nově koupenou kravatu a zamračil jsem se do zrcadla před sebou. Šatnu jsem nechal uklidit a zničené kusy nahradit. Sáhl jsem do zadní části zásuvky, abych vytáhl zarámovanou fotografii, na kterou jsem se díval pokaždé, kdy jsem si potřeboval připomenout, odkud pocházím a kam mířím.

Nebyla tam.

Pomalu jsem vytáhl celý šuplík ven. Fotografie tam *opravdu* nebyla. Francesca ji buď zničila, nebo si ji odnesla. Vsadil bych spíš na to první, protože poté co zjistila, že jsem ojel nejnovější hračku jejího bývalého, chovala se jako nepřítel. Copak čekala, že se budu dívat, jak se otírá o péro cizího chlapa, a akorát jí podám kondom? Tak jako tak zašla příliš daleko.

Vyšel jsem z ložnice a zamířil do východního křídla. V chodbě mi skočila do cesty Sterlingová, právě když vycházela ze svého pokoje. Vyhodila ruce do vzduchu a zasmála se jako spokojená kvočna.

„Vaše snoubenka vypadá úchvatně, senátore Keatone! Nemůžu se dočkat, až uvidíte, jak překrá—“ Větu nedokončila. Beze slova jsem ji minul a zamířil rovnou do Francesčiny ložnice. Sterlingová se vydala za mnou, já však zavrčel: „Ani na to nemysli, ty stará čarodějnice.“

Bez zaklepání jsem vpadl do dveří. Tentokrát opravdu zašla příliš daleko. Oblečení a kravaty stály jenom peníze a ve větším měřítku byly naprosto bezvýznamné. Ta fotografie však byla k nezaplacení.

Svoji nevěstu jsem našel u toaletky. Na sobě měla obepnuté černé sametové šaty – jako bychom se shodli i na něčem jiném než na tom, že si chceme navzájem probodnout srdce – z koutku plných rtů jí visela cigareta. Právě sypala hlínu do květináče. Zahradničila ve své ložnici, ve večerní róbě od Chanela. Je blázen.

Můj blázen.

Do čeho jsem se to do pekla pustil?

Rychlým krokem jsem došel k ní, vytáhl jí cigaretu z pusy a jednou rukou jsem ji rozlomil. Francesca vzhledla a několikrát zamrkala. Je kuřačka. Další věc, kterou jsem na ní nesnášel, stejně jako na lidech obecně. Teď už jsem začínal uvažovat, že tuhle holku poznám co nejlíp, jenom abych ji mohl o to víc zničit. Přestože jsem se, už když jsem ji žádal o ruku, rozhodl, že o ní nechci nic vědět – teda možná krom toho, jak horká a těsná bude, až do ní vrazím.

„V mém domě nekuř,“ zavrčel jsem. Z hlasu mi odkapával vztek a to mě naštválo ještě víc. Nikdy jsem se nerozčiloval, nikdy jsem se nenechal ničím rozhodit, a především – nikdy mi absolutně nezáleželo na ničím a na nikom než na mně.

Vstala a s pobaveným úsměvem maličko naklonila hlavu.

„Myslíš v *našem* domě.“

„Nezahrávej si se mnou, Nemesis.“

„Tak se nechovej jako hračka, Narcisi.“

Byla dnes v dobré formě. To mám za to, že jsem s ní vyjednával. Patří mi to. Jediným plynulým pohybem jsem ji přitlačil ke zdi a zavrčel jí do obličeje.

„Kde je ta fotka?“

Její výraz se změnil z nadšeného v ustrašený, z plných rtů jí opadl úsměv. Shlédl jsem na její zakřivené černé řasy. Na oči jako dva korálky. Příliš sytě modré, než aby vypadaly skutečně. Nejradši bych se postaral, aby jí i kůže ladila k těm očím, až bych ji uškrtil za to, jak je tvrdohlavá. Kdybych jen býval tušil, jaké s ní budou problémy, asi bych odolal pokušení, abych ji jejímu fotrovi vzal. Teď však představovala už jen můj problém, a já nemám ve zvyku přiznat porážku, natož abych se nechal porazit puberťačkou.

Myslel jsem, že bude hrát blbou – což by udělala kterákoli slabá žena – avšak Francesca měla chuť mi dokázat, že na sobě nenechá štípat dříví. Od naší dohody jsem málem i uvěřil, že je spokojená. Každý den jezdila na koni a procházela si Severozápadní univerzitu v doprovodu mého řidiče Smithyho, s tou svojí otravnou služebnou Clarou a sestřenicí Andreou. Dorazily ke mně domů, jako by se chystaly prohlédnout si Bílý dům. Sestřenice Andrea připomínala s prodlouženými vlasy, umělým opálením a obepnutým oblečením ztracenou členku klanu Kardashianových. Měla ve zvyku na konci každé věty prásknout žvýkačkovou bublinu. Přísahal bych, že to dělá místo tečky.

„Pěkná váza.“ Prásk.

„Vy dva to spolu fakt myslíte vážně? Protože je trochu starý.“ Prásk.

„Myslíš, že bys mohla uspořádat rozlučku se svobodou v Cabu? Páč jsem tam nikdy nebyla.“ Prásk.

Sterlingová mi pověděla, že Francesca ráno cvičila na piano, jí tři jídla denně a ve volném čase se věnuje zahradě.

Myslel jsem, že obrátila.

Myslel jsem špatně.

„Rozbila jsem ji,“ přiznala a vzdorovitě zvedla bradu. Ta holka byla plná překvapení, ale zvláště dneska jsem měl náladu na klidný večer. „Omylem,“ dodala. „Nemám sklony ke zbytečnému vandalismu.“

„A já snad ano?“ chytil jsem se s úsměvem na návnadu. Víc než co jiného mi dělalo starost, že uklízečky nejspíš tu fotku v rozbitém rámečku vyhodily. Byla to poslední fotografie, na které jsme byli my dva. Celý můj svět ukrytý za kusem skla. Moje nevěsta měla štěstí, že jsem se rozhodl držet v mezích zákona. V mžiku bych jí mohl ten její hezký krček zlomit vedví.

Zdvořile, chladně se usmála. „Samozřejmě že ano.“

„Pověz mi, Nemesis, co jsem ti rozbil?“ vyzval jsem ji skrz zaťaté zuby. Nakláněl jsem se k ní stále blíže a tiskl se k ní tělem, větším než to její.

„Nuže, můj milý snoubenče, zlomil jsi mi srdce a pak i ducha.“

Chtěl jsem jí odpovědět, když Sterlingová tiše zaklepala na dřevěné zárubně a strčila dovnitř bělovlasou hlavu. Až pak jsem si uvědomil, že mám koleno mezi Francesčiny stehny a že obě ženy na to koleno zírají očima vykulenými šokem. Jedna ode dveří, druhá s pootevřenými rty a ztěžklými víčky. Ustoupil jsem.

Sterlingová polkla. „Pane, přijeli za vámi pan ministr s chotí. Mám... mám jim vyřídit, že jste zaneprázdněný?“

Odfkl jsem si, zavrtěl hlavou a naposledy si Francesku opovržlivě změřil.

„V životě jsem se nenudil víc.“

Večere proběhla dobře vzhledem k tomu, že já i Francesca jsme příbory použili jen na poširované hrušky a jehněčí na bylinkách místo na sebe navzájem.

S Bryanem jsme seděli naproti sobě a moje plány ohledně budoucnosti jsme začali probírat, ještě než přišel na řadu hlavní chod, zatímco moje úchvatná, ohromující snoubenka – Bryanova slova, *ne* moje – se ptala jeho nudné ženy na všechny ty její otupující charitativní nadace včetně „Adoptuj klauna“ na podporu nemocných dětí a „Podrž mi hadici“ – tou hadicí se myslí doslova hasičská hadice. Bryan nikdy nezapomene, jaký název jeho manželka pro tu poslední zmíněnou nadaci zvolila. Francesca se však jen usmívala a přikyvovala, přestože jsem bez sebemenšího stínu pochyb věděl, že se k smrti nudí. Co se týče etikety, chybělo jí už jen zdvořilé zamávání, jaké by jí záviděla i Kate Middletonová. Měl jsem z ní zvláštní radost – a to mě dráždilo. Zvláště vzhledem k tomu, že se jí podařilo zničit to jediné, na čem mi v celém tomhle předraženém a zbytečném sídle záleželo. *Tu fotografii.*

Zrovna jsem trhal na kusy hlavní chod – humra – a představoval si, že to jsou končetiny mé budoucí ženy, když Galia Hatchová zvedla hlavu od talíře a věnovala Francesce další nadšený úsměv hraničící se šílenstvím. Vlasy měla odbarvené a nalakované tak, že jí suché prameny na vršku hlavy skoro chrastily, a její obličej působil tak plastově, že bych si ho klidně spletl s krabičkou na jídlo. Navíc někde po světě běhala středověká čarodějnice, která chtěla svoje příšerné černé šaty vrátit.

„Ach, panečku, už vím, proč jste mi tak povědomá! Také jste se věnovala charitě, že, drahá? V Evropě. Ve Francii, pokud se nemýlím.“ Cinkla vidličkou o sklenku šampaňského, jako by snad pronášela velkolepé, pitomé oznámení.

Už jsem chtěl lhostejně odfrknout. Nemesis se zajímala jenom o svoje koně, zahradu a Angela Bandiniho. Ne nutně v tomhle pořadí. Mé partnerce okamžitě zrůžověly uši. Odložila příbory na zpola zaplněný talíř.

„Ve Švýcarsku.“ Z koutku rtů si ubrouskem otřela neexistující drobek jídla.

Přestal jsem poslouchat, jak Bryan pje ódu na ministra zahraničních věcí, a obrátil pozornost ke konverzaci přítomných dam. Francesca sklopila zrak a mě zaujal náznak jejího výstřihu. Plná prsa se jí v těsné podprsence tiskla k sobě. Nehrozilo, že bych se v nejbližší době odvrátil. Existovala však docela slušná šance, že brzo umřu na modré koule.

„Byla to vskutku fascinující charitativní akce. Vzpomínám si, že se týkala zahradničení? Před několika lety jste nás tam provedla. Ještě celé měsíce poté jsem básnila o té milé mladé Američance, která nám ukázala zahrady,“ smála se Galia hlasitě.

Odtrhl jsem oči od hrudníku své budoucí ženy a zvedl je k jejímu obličejí. Zrudla ještě víc, tvář měla tak svěží a mladistvou pod tím minimem make-upu, který si nanasla. Nechtěla, abych to věděl. Netušil jsem, proč se to přede mnou rozhodla zatajit, leda ze strachu, že by se mi začala líbit, kdybych zjistil, že je filantropka.

Nemusíš se bát, má drahá.

„Věděl jste, že je vaše snoubenka patronka?“ Bryan povytáhl husté šedé obočí, když si všiml, že vůbec nevěnuju pozornost tomu, co říká. Teď už jsem to věděl. A ačkoli měla obdivuhodné schopnosti první dámy, včetně krásy, chytrosti a umu zabavit ženy i tak tupé jako Galia, která by i opici dohnala k alkoholismu, velice mě tím rozčílila. Francesca oficiálně dokázala, že má osobnost výraznější, než by bylo potřeba. Bylo na čase, abych Nemesis přistříhl inkoustově černá křídla.

„Přirozeně.“ Odhodil jsem ubrousek na stůl a naznačil čtyřem sloužícím postávajícím po jednom u každé zdi jídelny, že můžou sklídit ze stolu a přinést zákusky. Francesca se vyhýbala mému pohledu, protože vycítila, jak jsem podrážděný. Teď už ve mně dokázala číst. Další věc na nekonečný seznam toho, co se mi na ní nelíbí. Když její noha našla pod stolem moji a ostrou špičkou lodičky mě varovně kopla do polobotky, uvědomil jsem si, že chci svoji dohodu s Arthurem Rossim odvolat.

Jeho dcera není hračkou ani zbraní.

Představuje přítěž.

„V chudších oblastech té země, hlavně tam, kde zaměstnávali uprchlíky a imigranty, kteří zde žili v nuzných podmínkách, jsme založili zeleninové zahrady dostatečné k jejich obživě,“ prozradila Nem, opřela se a dlouhými, štíhlými prsty se pohladila po krku. Mému pohledu se vyhnula. Její bota mi vyjela až ke kolenu a pak zamířila vzhůru po vnitřní straně stehna. Odtáhl jsem židli od stolu, než dostala příležitost rozmašírovat mi podpatkem koule.

Tuhle hru můžou hrát i dva.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala se Galia Francesky s ustaraným úsměvem na tváři, když si moje snoubenka zvedla ruku ke rtům. Ve stejné chvíli jsem pod stolem zvedl nohu a přitiskl patu mezi její stehna. Z její strany to byla automatická reakce, jako by si na těch rtech něco zapomněla, a z mojí strany to byla taktéž automatická reakce, když se mi při pohledu na to gesto pták v kalhotách postavil, jako by říkal: *Ano, Nemesis, já jsem to, co ti v tý puse chybí.*

Připadalo mi, že ten polibek na schodech muzea byl její první. Když se pak začala vytahovat, kolikrát už s Anjelem spala, a nejspíš ojela i půlku té jejich mafiánské organizace, došel jsem k závěru, že moje budoucí žena umí jednoduše velmi přesvědčivě líbat. Kdybych na její tváři uviděl ten samý znechucený výraz znovu, až přitisknu rty na její, vzpomenu si na tu chladnou čubku, která mi tolik připomíná toho hajzla, jejího otce.

„Mám chuť na cigaretu.“ Francesca se omluvně usmála, odstrčila židli od stolu a ulevila tak svému rozkroku od mojí přitisknuté nohy, která jí bezpochyby tlačila na klitoris.

„Zlobíte. Taková krásná dívka, a má tak ošklivý zlozvyk.“ Galia nakrčila nos. Nenechala si ujít příležitost, aby svoji mladší, krásnější společnici nezkritizovala.

Nejradši bych podotkl, že mám rád svoji snoubenku zlobivou, avšak samozřejmě jsem si tu nemístnou odpověď nechal pro sebe. Kouření je neřest a jakákoli neřest představuje slabinu. Sám sobě jsem si je nikdy nedovolil. Občas piju, vždy si však dávám pozor na množství, kvalitu i četnost svého pití. Krom toho jím jídla z kvalitních potravin, nesázím, nekouřím, nefetuju, dokonce nehraju ani hry na mobilu.

Nejsem na ničem závislý. Samozřejmě krom toho, abych udělal Arthurovi Rossimu ze života peklo.

Toho se nemůžu nabažít.

„Omluvíte mě?“ Francesca si odkašlala.

Netrpělivě jsem mávl rukou. „Rychle se vrať.“

Po dezertu, kterého jsme se s Bryanem nedotkli, avšak Galia ho snědla celý, a dokonce požádala o druhou porci, jsem si všiml, že Francesca snědla dvě sousta, než prohlásila, že je dort hříšně dobrý, avšak už je plná (ta internátní škola stála za každý měďák). Poté jsme se odebrali s drinky do salonu, abychom si poslechli, jak moje nastávající hraje na piano. Jelikož Nem je děvčátko a ve světě, v němž se pohybuju, je ještě dítětem, bylo potřeba ukázat, jak je slušně vychovaná, mívá a předurčená stát se americkou královnou. My tři jsme se posadili na polstrované sedačky otočené k pianu, k němuž usedla Francesca. Zdi místnosti jsou vyložené knihami. Tuhle místnost jsem vybudoval, abych měl čím ohromit kolegy a známé, avšak manželka, která hraje na hudební nástroj, je ještě působivější.

Francesca si na stoličce precizně upravila šaty, záda měla rovná jako pravítko, krk dlouhý a jemný, žadonící, abych ho pevně sevřel. Prsty jí poletovaly po klávesách – flirtovaly s nimi, stěžily se jich dotýkaly. S nástrojem, který jsem podědil po rodičích, si dávala na čas.

Zesnulí Keatonovi milovali klasickou hudbu. Až do dne své smrti mě prosili, abych se naučil hrát.

Bryan i Galia tajili dech a hleděli na to, na co jsem sám musel upírat zrak – neměl jsem na vybranou. Moje snoubenka byla v černých sametových šatech a s vlasy upravenými do francouzského drdolu bolestně nádherná, zatímco si obdivně prohlížela starobylé piano a s okouzleným úsměvem na tváři ho zlehka hladila špičkami prstů. Skrývá se v ní, k mému naprostému rozčarování, mnohem víc než jenom slonovinová socha, drahá a dechberoucí, avšak zbytečná a nehybná. Je živá, s pulzem, který jste cítili i na opačném konci místnosti, a poprvé od chvíle, kdy jsem ji odvedl od otce, jsem si upřímně přál, abych to býval nikdy neudělal. Nejen kvůli té fotografii, ale protože ji zas tak snadno nezkrotím. Už v raném věku jsem se rozhodl, že lidi, s kterými není snadné pořízení, mi nejsou po chuti.

Začala hrát Chopina. Prsty jí elegantně poletovaly po klávesách, avšak zradil ji výraz ve tváři. Pronikavá radost, kterou jí hudba přinášela, mě uchvacovala a hnala k nepříteli. Vypadala, jako by měla každou chvíli vyvrcholit, hlavu měla zakloněnou, oči zavřené, rty si tiše pobrukovala. Svými rty lovila noty.

Poposedl jsem si a zadíval se doleva na Hatchovy, zatímco se pokoj za dramatické hudby odrážející se od zdí zmenšoval a narůstalo tu horko. Galia se usmívala a přikyvovala a vůbec netušila, že její manžel má v kalhotách stožár délky její paže. Až doteď jsem neměl s Bryanem Hatchem žádný problém. Po pravdě se mi naopak líbil, přestože by se nedokázal postarat ani o zlatou rybičku, natož aby zvládl povinnosti, jaké s sebou přináší místo ve vládě. Teď jsem však na něj zcela změnil názor.

Moje věci patří jenom mně.

On je nemá co obdivovat.

Nemá po nich co toužit.

Nemá se jich co dotýkat.

Najednou se mě zmocnila neutuchající touha své mladé budoucí nevěstě tento okamžik zničit. Moje provokativní snoubenka, která měla tu drzost, že se vyspala s jiným mužem téhož večera, kdy jsem jí nasadil na prst zásnubní prsten, jenž stál víc, než co dají někteří lidé za dům, a poté ji představil svým kolegům a známým, za to zaplatí.

Klidně a velmi domýšlivě jsem si zvedl sklenku whisky ke rtům, vstal a zamířil k Francesce. Jelikož jsem k ní krácel za jejími zády, neviděla by mě, ani kdyby otevřela oči. To však neudělala, na to ji příliš strhly umění a touha. Chtěl z ní kapal na podlahu přímo před zraky našich hostů a ti se jím opájeli – natolik, že jsem s tím musel něco udělat, aby to oni i ona pochopili.

S každým dalším krokem byla melodie pod jejími prsty hlasitější a dramatictější. Kus dosáhl vrcholu, právě když jsem ji zezadu zlehka, hebkce políbil na lopatku. Okamžitě otevřela oči a překvapením sebou škubla. Nezvedla prsty z piana, nepřestala hrát, avšak celá se zachvěla, když jsem jí přejel rty po hebkém, horkém krku a přitiskl je na místečko za jejím uchem, kam jsem jí vtiskl další svůdný polibek.

„Nepřestávej hrát, Nemesis. Je na tebe vskutku působivý pohled, jak se mi tu chystáš každou chvíli vyvrcholit na mé starožitné piano. Snažíš se snad vyrovnat Emily?“

Cítil jsem, jak se jí po kůži rozlévá žár, jak se chvěje vášní, když jsem jí rty přejel po rameni, kousl do hebké kůže, zabořil zuby do měkké pokožky přímo před našimi hosty a prokázal tak strašlivý nedostatek sebeovládání, za který bych si nejradši jednu vrazil.

Francesca pokazila několik tónů, prsty jí bez ladu a skladu přelétaly po klávesách. Líbilo se mi, že jsem ji dokázal vyvést z rovnováhy. Odtáhl jsem se a narovnal. Vystoupil jsem z toho sladkého oparu, jenž obklopoval její tělo. Předpokládal jsem, že přestane hrát, ona však jen znovu položila prsty na klávesy, zhluboka se na uklidněnou nadechla a začala hrát „Take me to church“ od Hoziera. Okamžitě jsem pochopil, že mě tím vybízí, abych ji znovu políbil.

Shlédl jsem. Ona vzhlédla. Zadívali jsme se na sebe. Pokud takhle reaguje na cudné polibky, jak asi bude reagovat v posteli?

Přestaň si ji představovat v posteli, hlupáku.

Znovu jsem se k ní sklonil, palcem ji pohladil po krku a otřel se jí o něj nosem.

„Oni vědí, jak jsi vlhká. Vzrušuje je to.“

„Ježíši,“ vydechla. Znovu začala kazit tóny. Její verze té písně se mi líbila víc. Nebyla tak dokonalá. Víc připomínala to, po čem jsem tak toužil – její selhání.

„I mě to vzrušuje.“

„Nedělej mi to,“ vydechla. Hrud' se jí ztěžka zvedala a klesala. Přesto tu jednu jedinou jednoduchou věc neudělala – nepožádala mě, abych s tím přestal.

„Jen ať se vynadívají. V tomhle domě nejsi jediná exhibicionistka, Nem,“ vysmíval jsem se jí.

„Wolfe,“ varovala mě. Bylo to poprvé, kdy vyslovila mé jméno. Aspoň přede mnou. Další zeď mezi námi padla. Chtěl jsem ji znovu vybudovat, avšak ne tak, jak moc jsem jí chtěl ublížit za to, že překonala má očekávání.

„Prosím tě, hlavně se mi tu neudělej. Na moje hosty by to udělalo hodně mizerný dojem. Navíc bys pak tu sedačku musela olízat dočista.“

Třískla prsty do kláves, právě když se k nám naši hosté vydali. Postaral jsem se, aby byla atmosféra v místnosti všem nepříjemná, a oni zareagovali přesně tak, jak jsem potřeboval. Odeberou se do své ložnice a přestanou slintat nad mojí snoubenkou. Ministr Hatch i s tím stanem v kalhotách a paní Hatchová s nešťastným vkusem na názvy charitativních nadací a nepřírozeně ztuhlými vlasy nám popřáli dobrou noc.

„Byl to opravdu zajímavý večer,“ pověděla mi Galia a upravila si vrstvené šaty, jež zakrývaly její plnou postavu. Jejího manžela jsem ušetřil ponížení a neotočil se, abych ho přistihl s erekcí v kalhotách. Francesca mi nestála za to, abych si s ním pokazil pracovní vztahy.

„Byl to opravdu příjemný večer.“ Odkášlal si, z hlasu mu stále zaznívala touha.

„Drahá, popřej našim hostům dobrou noc,“ přikázal jsem a zády k nim se zadíval na svoji budoucí ženu.

„Dobrou noc,“ zašeptala Francesca. Ani ona se neotočila, protože jsem měl obličej stále zabořený do jejího ramene. Sotva se za nimi zavřely dveře, vyskočila ze sedačky. Ve stejné chvíli jsem vyrazil ke dveřím. O další mučivou hádku s přidrzlou puberťáčkou jsem neměl zájem.

„Do západního křídla,“ přikázal jsem zády k ní.

„Nenávidím tě.“ Zvedla za mnou hlas, klidný a vzpurný. Do ničeho nekopla, ani do mě nestrčila, jako to udělala Kristen. Rozstříhala mi oblečení, aniž by mi to ukňouraně připomínala.

Zavřel jsem jí dveře před nosem a odešel. Za odpověď mi nestála.

O deset minut později jsem si v ložnici rozvazoval kravatu. Svůj denní příděl alkoholu jsem už spotřeboval, proto jsem teď popíjel vodu a z okna sledoval hlavní ulici. Zaslechl jsem, jak v chodbě za zavřenými dveřmi mé ložnice klapou lodičky mé snoubenky. Chvilí poté mě do nosu udeřil pach cigaretového kouře. Snažila se mi tím oznámit, že žádná pravidla domu dodržovat nebude, avšak tím, že si zapálila cigaretu, si zahrávala s mnohem větším ohněm. Domnívá se snad, že jsme si rovni? Tak to se jí brzy dostane pořádné porce koláče pokory. A na rozdíl od zákusku ji přinutím sníst ho až do posledního drobků, dokud to konečně nepochopí.

Právě jsem se chystal vejít do šatníku a převléknout se, když se dveře ložnice rozlétly dokořán.

„Jak ses opovázíš!“ zasyčela s očima přimhouřenýma tak, že byste v nich teď jejich jedinečnou barvu hledali marně. Mezi prsty svírala zapálenou cigaretu. Mířila ke mně odměřenými kroky hodnými přehlídkového mola.

„Neměl jsi právo se mě dotýkat. Neměl jsi právo říkat o mém těle takové věci.“

Obrátil jsem oči v sloup. Zkoušela meze, jako by jí byly dva roky. Nemám však rád lháře a od ní to znělo, jako by byla panenská svěťice, která se přece nepokusila dotknout mého penisu špičkou lodičky a ani se málem neudělala, když jsem ji ne zas tak dávno políbil na rameno.

„Pokud jsi mi nepřišla vykourit ptáka, prosím, odejdi z mé ložnice. Nerad bych zavolal ostrahu a nechal tě odvézt do hotelu, ale udělám to.“

„Wolfe!“ Strčila mě do hrudi a málem přitom ztratila rovnováhu. Už jsem byl tak dost naštvaný kvůli té fotografii, kvůli ztrátě jediné hmotné věci, na které mi záleželo.

Puberťáčka, pomyslel jsem si hořce. *Ze všech žen v Chicagu se chystáš oženit s puberťáčkou.*

Z kapsy jsem vytáhl mobil a stiskl zkrácenou volbu na svého osobního strážce. Vykulila oči a pokusila se mi mobil vytrhnout. Chytil jsem ji za zápěstí a odstrčil.

„Co to děláš?“ vykřikla.

„Varoval jsem tě, že tě vyhodím. Myslím to vážně.“

„Proč?“

„Protože jsi zmatená, nadržovaná a lezeš mi na nervy. Přišla jsi za mnou jenom proto, že bys ráda sex. Akorát že ho nechceš se mnou. A jelikož nemám ve zvyku brát si ženy násilím, nehodlám tu půl hodiny poslouchat, jak se vztekáš, než ti to konečně dojde.“

Zavrčela, avšak nic neřekla. Zrudla ještě víc. Znovu potáhla z cigarety. Její rty byly stvořené k tomu, aby mučily dospělé muže. Tím jsem si byl jistý.

„Ven,“ přikázal jsem.

„Kdo byl na té fotce?“ zeptala se zničehonic.

„Do toho ti nic není. Viděla jsi, kdo u mě uklízel?“ Najal jsem si firmu, která ke mně posílá třikrát týdně uklízečku. Nemají ve zvyku věci vyhazovat, avšak fotografie nejspíš skončila pohřbená pod kupami oblečení. *Další věc, kterou mi zničila.* Samozřejmě že se Francesca neobtěžovala ten nepořádek sama uklidit. Vychovali ji jako královnu. Uklízet po sobě jí nic neříká.

„Ne,“ vydechla, kousla se do nehtu na palci a sklopila zrak. Cigaretu uhasila v mé sklenici s vodou (Já ji zabiju!) a zadívala se mi do očí. „A přišla jsem z jiného důvodu.“ „A z jakého?“ Povytáhl jsem obočí a předstíral zájem.

„Přišla jsem ti říct, aby ses mě už nikdy nedotýkal.“

„Takže jsi mi něco takového přišla říct v noční košilce, která ti sotva zakrývá prsa a odhaluje každý centimetr tvých nohou.“ Znovu jsem se zadíval z okna, protože pohled na ni byl pro mě náhle nesnesitelný.

Zahlédl jsem ji koutkem oka, jak na sebe shlíží, překvapená, že se už stihla převléknout do světle modré noční košile. Neměla to v hlavě vůbec srovnané. V životě jsem poznal už pěknou řádku žen, ale ještě jsem nepotkal žádnou, která by se mohla přetrhnout, aby mě svedla, a přitom by vycouvala, sotva bych projevil stopu zájmu.

„Dobře.“ Přešel jsem si palcem přes rty a lhostejně vyhlížel na upravenou čtvrt.

„Dobře?“

„Ano. Mám takový pocit, že s tebou bude v posteli docela nuda.“

„Raději být nudná v posteli než být psychopat.“

„Ponížení ti sluší, Nemesis. A teď už jdi,“ přikázal jsem jí suše a stáhl si kravatu z krku.

V odrazu okna jsem sledoval, jak vykročila ke dveřím, s rukou na jedné z klik se zastavila a znovu se ke mně otočila. Tentokrát jsem se k ní také otočil.

„Víš, jak jsem poznala, že nejsi Angelo, když jsme se políbili? Ne kvůli tvój výšce nebo přízvuku. Ale protože jsi chutnal jako popel. Jako zrada. Vy, senátore Keatone, chutnáte hořce a chladně jako jed. *Chutnáte jako mizera.*“

To byla poslední kapka. Došel jsem k ní, příliš rychle, než aby si stihla rozmyslet další krok, zabořil jí ruku do vlasů a přitiskl ústa na její, abych ji umlčel. Druhou rukou jsem jí obtočil kravatu kolem zátylku, přitáhl si ji k sobě a spoutal nás.

Byl to dlouhý, násilný polibek. Narazili jsme do sebe zuby, a sotva jsem ji přitiskl ke dveřím, její jazyk se dotkl mého. Zazubil jsem se jí do úst, když zády narazila na kliku. Její rty pohybující se po mých mi potvrdily, že je lhářka, a její rozkrok vypínající se k mému mi potvrdil, že chce, abych ji ojel – akorát se jí nelíbila představa, že by se musela vzdát zrovna mně. Chytil jsem ji za hlavu ještě pevněji a polibek prohloubil. Byla omámená, což jsem poznal z toho, jak mi vyjela dlaněmi po hrudi, chytila mě za tváře a přitáhla si mě k sobě ještě blíž. Totéž udělala s Angelem na té svatbě. Právě v téhle pozici jsem je přistihl, když jsem vyšel z toalety. Ruce měla na jeho tvářích. Jediným pohybem se její dotek změnil z vášnivého na intimní. Stáhla kravatu mezi nás a bezmocně mi zasténala do rtů. Okamžitě jsem se odtáhl. *Náš příběh však není příběhem lásky.*

„Odejdi,“ vyštěkl jsem.

„Ale...“ nechápala.

„Odejdi!“ Otevřel jsem dveře a čekal, až odtud vyběhne. „Dal jsem jasně najevo svůj postoj. Tys dala najevo svůj. Já vyhrál. Stáhni ocas mezi nohy a vypadni odtud, Francesco.“

„Proč?“ Vykulila oči. Soudě podle toho, jak se objala kolem hrudi, aby zakryla tvrdé bradavky, jež se jí zvedaly pod noční košilkou, se spíš styděla, než že bych se jí dotkl. Ještě nikdy ji nikdo neodmítl. Raněna byla však její hrdost, ne city.

Protože miluješ jiného muže a snažíš se předstírat, že jsem on.

Věnoval jsem jí jízlivý úsměv, plácl ji po zadku a vystrčil ze dveří.

„Řekla jsi, že chutnám jako mizera, ale ty chutnáš jako oběť. Teď si seber ty zbytky sebeúcty a vypadni.“

Zabouchl jsem jí dveře před nosem.

Otočil jsem se.

Popadl jsem sklenici s vodou, v níž plaval cigaretový nedopalek. A mrštil s ní z okna.

7. kapitola

Francesca

Moji rodiče nehodlali bojovat za mou svobodu.

Mělo mi to dojít dřív, ale držela jsem se té naděje jako okraje útesu. Bezmocně, bláhově, potupně.

Ráno poté, co mě Wolfe vyhodil ze své ložnice, jsem zavolala matce a pověděla jí o textovkách od Angela a o událostech předchozího večera. Na obličeji a krku mi přitom naskákaly rudé skvrny. Žaludek se mi svíral strašlivým studem za to, jak lehkovážně jsem se včera chovala. Pravda, jsme zasnoubení a chystáme se vzít, avšak nejsme pár. Ne doopravdy. Technicky vzato se jednalo jen o polibek. Já však byla u toho a bylo v tom mnohem víc. Víc doteků. Víc tisknutí. Víc vychutnávání. Víc pocitů, které jsem nedokázala pojmenovat – do lásky měly daleko, avšak byly až překvapivě blízko citu.

Když se matka dozvěděla o zprávách od Angela, vyhubovala mi, že vůbec uvažuji, že na ně odpovím. „*Jsi zasnoubená, Francesko. Prosím, chovej se podle toho.*“ Když mi obličej zahořel studem natolik, až jsem se bála, že snad vybuchnu, přepojila mě na druhé lince na otce. Společně mi, velmi taktně, oznámili, že Angelo se zúčastní nadcházející svatby spolu s Emily coby svým doprovodem, a otec dodal, že na Bishopově svatbě z nich byl krásný pár. Právě v tu chvíli jsem si konečně uvědomila, že mě nejenže můj otec nepříjde zachránit, ale že ani nechci, aby mě zachránil právě on. Jediný rozdíl mezi tím netvorem, s nímž momentálně sdílím dům, a mužem, kterému jsem se narodila, je, že ten první neplýtvá prázdňými sliby, ani na mě nehraje, jak mu na mně záleží.

Říká se, že je snazší čelit zlu, které člověk zná, avšak začala jsem mít pocit, že svého otce ve skutečnosti vůbec neznám. Jeho city vůči ostatním očividně závisí na okolnostech a po mně chtěl, abych dosáhla všech jeho očekávání.

Kvůli včerejšímu ponížení a tomu, že moje matka změnila přes noc názor a otec chtěl, abych dělala, co Wolfovi na očích uvidím, se ve mně zvedla vlna vzdoru.

„Určitě jim to spolu bude moc slušet, papá. Jsem také ráda, že se s Angelem uvidím a o jeho vztahu s Emily si poslechnu přímo od něj.“ Nenuceně jsem si prohlédla nehty špinavé od hlíny, jako by mě moji rodiče snad mohli vidět. Procházela jsem zahradou, právě jsem si dávala pauzu od sázení a hnojení ředkviček. Paní Sterlingová předstírala, že si v altánu kousek ode mě čte, nos měla zabořený do historického románu tak tlustého jako její brýle, věděla jsem však, že můj telefonát poslouchá. Po pravdě jsem si všimla, že šmíruje každého, kdo v domě otevře pusou – uklízečky, zahradníky a kurýry nevyjímaje. Byl by pro mě šok, kdyby už dávno nevěděla o našem polibku i o hádce, která následovala, než mě Wolfe vyhodil z ložnice.

Tváře mi hořely jenom při pomýšlení na předchozí večer. Zatímco jsem spala, senátor Keaton doprovodil hosty ke svému soukromému letadlu a od té doby nevyšel ze své ložnice. Byla bych naprosto spokojená, kdybych ho po zbytek víkendu, měsíce i svého života už nikdy nezahlédla.

„Jak se ti daří?“ chtěl vědět otec.

„Po pravdě, papá, mám ty nejúžasnější novinky. Můj ženich se rozhodl, že mě pošle studovat. A to na Severozápadní univerzitu. Už jsem se tam byla podívat a dnes vyplním přihlášku. Velmi mě v tom podporuje,“ dodala jsem a všimla si spokojeného úsměvu na rtech paní Sterlingové, která už hodně dlouho hleděla na tu samou stránku. Byla jsem si jistá, že otec ví, že se Angelo také přihlásil k magisterskému programu na Severozápadní. Moc dobře si uměl spojit všechny indicie.

Před několika dny jsem si v zahradě s povzdachem postěžovala, že potřebuju víc květináčů a novou zahradní konev. Hned další den na mě obojí čekalo v kůlně. Paní Sterlingová je sice vlezlá, ale rozhodně není tak špatná jako můj nastávající.

„Dokonce mě podpořil v záměru vybudovat si kariéru. Teď už jenom potřebuju vymyslet, čím se chci stát. Uvažovala jsem, že bych se stala právníčkou nebo policistkou.“ Ten dovětek už byl jen třesinkou na dortu. Můj otec nenávidí právníky a policisty víc než pedofily a ateisty. S nelogickou zuřivostí, jež mu hořela v krvi.

Dělala jsem svým rodičům loutku tak dlouho, že mi přestříhnout nitky připadalo děsivé a zakázané. Nosila jsem dlouhé sukně a šaty, které jsem nenáviděla, ale jim se líbily. Pravidelně jsem v neděli chodívala na mši, přestože mě ostatní dívky v kostele nesnášely, jelikož jsem nosila lepší oblečení a hezčí boty. Abych potěšila přísné rodiče, nikdy jsem se nelíbala s kluky. A k čemu mi to všechno bylo? Můj otec mě prodal senátorovi. A moje matka mu v tom navzdory své bolesti a zklamání nedokázala zabránit. Přesto mě neodrazovala, abych se vydala po stejné cestě jako ona.

Nepřála si, abych studovala a našla si práci.

Chtěla, abych skončila stejně závislá jako ona.

„To má být nějaký vtip?“ Otec se zakuckal svým drinkem. „Moje dcera nebude *pracovat*,“ vyštěkl.

„Tvůj budoucí zeť tento názor nesdílí,“ pronesla jsem zpěvavě a na okamžik v sobě potlačila nenávist vůči Wolfovi.

„Francesko, jsi krásná, bohatá a máš dokonalý původ. Nenarodila ses, abys pracovala, *vita mia*. Jsi bohatá sama o sobě a po svatbě s Keatonem budeš ještě bohatší,“ vykřikla matka. Než se tohle všechno seběhlo, ani jsem netušila, že nějaká bohatá rodina Keatonových existuje. Nikdy jsem se na ně nikoho neobtěžovala zeptat, nejméně ze všech svého budoucího manžela, protože peníze jsou to poslední, na co jsem myslela.

„Jdu na vysokou. Ledaže...“ Byl to šílený nápad, ale dával smysl. Na rtech se mi usadil vychytralý úsměv. Přes zahradu jsme se na sebe s paní Sterlingovou zadívaly. Sotva postřehnutelně mi kývla.

„Ledaže co?“ zavrčel otec.

„Ledaže mi povíte, proč jste dali Wolfovi moji ruku. Pak zvěřím, že na vysokou nepůjdu.“ Hlavně potom už budu znát celou skládačku. Pochybovala jsem, že bych v téhle chvíli dokázala svůj osud změnit, chtěla jsem však vědět, do čeho mě to uvrtal, abych vymyslela, jestli z toho existuje cesta ven.

Otec si odfrkl. Jeho chladný tenor mi lezl na nervy. „Obchodní záležitosti s ženami neprobírám. Natož s vlastní dcerou.“

„Co je špatného na tom být žena, papá?“

Ty ses jako baba choval toho dne, kdy jsi mě dal Wolfu Keatonovi.

„Hrajeme jiné role,“ odsekl.

„Ta moje je rodit děti a vypadat dobře?“

„Tvoje je pokračovat v odkazu své rodiny a nechat práci lidem, kteří ji potřebují.“

„Takhle to působí, jako bys ve mně neviděl rovnocenného člověka,“ zasyčela jsem, přidržela si mobil mezi uchem a ramenem, zabodla lopatku do hlíny a zároveň si otřela čelo. „To proto, že mi nejsi rovna, má milá Frankie.“ S těmi slovy mi zavěsil.

Toho dne jsem zasadila květiny do dvaceti květináčů. Pak jsem se vrátila do ložnice, osprchovala se a začala vyplňovat přihlášku na Severozápadní univerzitu. Rozhodla jsem se, že jako hlavní obor zvolím politologii a právo. Po pravdě jsem si vždycky myslela, že mým posláním je zahradničení, avšak jelikož mě můj otec přiváděl k nepříčetnosti, možnost vyráchat mu čumák v oboru, který budu studovat, mi stála za roky a roky studia něčeho, co mě upřímně řečeno nejspíš ani nebude zajímat. Sice to ode mě bylo poněkud malicherné, ale získám vzdělání, a to byla příjemná představa.

Zrovna jsem se skláněla nad dubovým stolem, když se atmosféra změnila. Ani jsem nemusela zvednout hlavu, abych zjistila, co se děje.

Můj snoubenec se přišel podívat na svoji uvězněnou nevěstu.

„Zítřka tě čeká první zkouška šatů. Jdi spát.“

Koutkem oka jsem si všimla, že na sobě nemá oblek. Bílé tričko s výstřihem do V mu zdůrazňovalo opálené, štíhlé, ale svalnaté tělo a tmavé džíny mu visely nízko na úzkých bocích. Vůbec nevypadal jako senátor, nechoval se jako politik a fakt, že jsem ho nedokázala zařadit do žádné z těchto škatulek, mě zneklidňoval.

„Vyplňuju přihlášku na univerzitu,“ odpověděla jsem a znovu ucítila, jak mi po tvářích a krku stoupá horko. Proč jsem měla pocit, jako by mě ponořil do tekutého ohně pokaždé, kdy na mě upřel oči? A jak to zastavím?

„Marníš čas.“

Okamžitě jsem zvedla hlavu a věnovala mu pohled, po kterém tak toužil.

„Slíbil jsi mi to,“ zavrčela jsem.

„A také ti to splním.“ Odtáhl se od záruční, vešel do pokoje a vydal se ke mně. „Přihlášku vyplňovat nemusíš. Už se o to postarali mí lidé. Brzy z tebe bude Keatonová.“

„Jsou snad Keatonovi příliš křehcí na to, aby si vyplnili vlastní přihlášku na vysokou?“ odsekla jsem mu. Nemohla jsem si pomoci.

Zvedl lejstra ze stolu, zmuchlal je a mrštil s nimi do koše. „Tím myslím, že bys na ty papíry mohla nakreslit péra všech tvarů a velikostí, a stejně by ses tam dostala.“

Vyskočila jsem ze židle, abych od něj byla o něco dál. Nechtěla jsem riskovat další polibek. Rty mě pálily pokaždé, kdy jsem pomyslela na jeho odmítnutí.

„Jak se opovažuješ!“ zařvala jsem.

„Tuhle otázku pokládáš docela často. Mohla bys laskavě změnit písničku?“ Jednu ruku strčil do přední kapsy džín, ze stolu zvedl můj mobil a poklidně začal palcem ťukat na displej. Rodiče mi zakázali mít na mobilu heslo. Když mi matka telefon vrátila, chránit své soukromí neleželo na prvních příčkách toho, co mě zajímalo, protože jsem o soukromí tak jako tak z větší části už přišla.

„Co to děláš?“ zeptala jsem se hlasem klidným i šokovaným zároveň.

Vůbec od mobilu nezvedl oči. „Pokračuj. Chtěla ses na něco zeptat. Jak se opovažuju, že?“

Byla jsem příliš omráčená, než abych dokázala dát dohromady celá slova. Ten muž je divoch v obleku. Při každé příležitosti se mi vysmívá a rozčiluje mě. Můj otec je sice tvrdohlavý pablb, ale tento muž... *tento* muž je ďábel, který se každou noc vkrádá do mých nočních můr. Je jako peklo ukrývající se za maskou nebe. Jako oheň. Nádherný na pohled, ale smrtící na dotek.

„Okamžitě mi ten mobil vrať.“ Natáhla jsem k němu dlaň. Lhostejně mi ruku odstrčil, aniž by odtrhl oči od mých textových zpráv. Od zpráv od *Angela*.

„To nemůžeš!“ Vrhla jsem se po něm, natahovala se po mobilu. Zvedl paži, druhou mě chytil kolem pasu, v ruce mi sevřel obě zápěstí a mé spoutané ruce si přitiskl ke svému břichu ukrytému pod trikem.

„Pohni se a uvidíš, co se mnou dokáže tvůj vztek. Přátelská rada: vzrušuje mě a více způsoby, než bys chtěla poznat na vlastní kůži.“

Nejradši bych se mu vzepřela, aby mi ruce stáhl ještě níž. Ještě nikdy jsem se na tom místě muže nedotýkala a ta představa mě vzrušovala. Můj život byl už tak v troskách. Slušné mravy jsou to jediné, co mi zbylo, a po pravdě už mě unavovalo je dodržovat.

Schválně jsem se pohnula a on se ušklíbl, pročetl moje zprávy a pevně mi svíral zápěstí. Slib, že mi přitiskne ruce na své mužství, nesplnil.

„Odpovíš tomu svému milovníkovi?“ prohodil konverzačně.

„Do toho ti nic není.“

„Stane se z tebe moje žena. Je mi něco do všeho, co se tě týká. Zvláště do malých kluků s modrýma očima a úsměvem, kterému nevěřím.“

Pustil mi ruce, schoval můj mobil do kapsy a naklonil hlavu. Zamračeně si mě prohlížel. Chtělo se mi brečet. Za to včerejší ponížení se mi nejen že neomluvil, ale také se mi kvůli němu dvakrát vysmál – jak tím, že vyhodil moji přihlášku do koše, tak i tím, že si přečetl moje zprávy.

Sebral mi mobil, jako bych byla jeho dcera.

„Můj telefon, Wolfe. Vrať mi ho.“ O krok jsem ustoupila. Tak moc jsem mu chtěla ublížit, až to bolelo. Jen na mě tiše, klidně hleděl.

„Pod podmínkou, že si smažeš číslo na Bandiniho.“

„Je to můj kamarád z dětství.“

„Jen tak ze zvědavosti, to šukáš se všemi kámoši z dětství?“

Sladce jsem se na něj usmála. „Bojíš se, že uteču a znovu se s Angelem vyspím?“

Zlověstně si špičkou jazyka olízl spodní ret. „Já? Ne. Ale on by se měl bát. Leda by chtěl, abych mu ustříhl ptáka.“

„Teď zníš spíš jako mafián než budoucí prezident.“ Vystrčila jsem bradu.

„Na obou pozicích má člověk obrovskou moc, jen ji využívá jinak. Překvapilo by tě, kolik věcí mají společného.“

„Přestaň ospravedlňovat svoje kroky,“ varovala jsem ho.

„Přestaň se bránit osudu. Nijak svému otci nepomáháš. I on chce, aby ses mi podvolila.“ „Jak to víš?“

„Dnes ráno shořela jedna z jeho budov ve čtvrti Magnificent Mile. Padesát kilogramů kokainu přímo z Evropy – *puf!* Pryč. Ani se nemůže ozvat pojišťovně, dokud neuklidí důkazy, a oni pak zjistí, že se s místem činu hýbalo. Právě přišel o celé miliony.“

„To jsi zařídil ty,“ obvinila jsem ho a přimhouřila oči. Pokrčil rameny.

„Drogy zabíjejí.“

„Udělal jsi to, aby mě srovnali do latě,“ pochopila jsem.

Zasmál se. „Zlatíčko, jsi přinejmenším přítěž a za to riziko vůbec nestojíš.“

Než jsem mu stihla vrazit facku – nebo udělat něco horšího – raději jsem vyrazila ven, vztek se za mnou táhl jako stín. Z domu jsem nemohla, protože jsem neměla auto, ani jsem neměla kam jít, ale chtěla jsem zmizet. Rozběhla jsem se k altánu, kde jsem se zhroutila, padla na kolena a rozplakala se.

Už jsem to dál nedokázala snášet. Můj otec se choval jako tyran a Wolfe se snažil zničit moji rodinu i můj život. Bylo toho na mě moc. Opřela jsem si hlavu o chladné bílé dřevo lavice, tiše vzlykala a cítila, jak mě vzdor pomalu opouští.

Po zádech mě pohladila uklidňující ruka. Bála jsem se otočit, přestože jsem instinktivně věděla, že Wolfe by se za mnou nevydal, ani by se to se mnou nesnažil urovnat.

„Potřebujete rukavice?“ zeptala se paní Sterlingová tiše. Zavrtěla jsem hlavou skrytou mezi pažemi.

„Víte, je z celé té situace stejně zmatený jako vy. Jediný rozdíl je, že on se za ty roky naučil skrývat své emoce.“

Cenila jsem si, že se snaží mého snoubence v mých očích polidštit, avšak nefungovalo to.

„Měla jsem to potěšení Wolfa vychovávat. Vždycky to byl chytrý chlapec. Vždycky v sobě nosil vztek.“ Její hlas zněl jako zvon, zatímco mě krouživými pohyby hladila po zádech, jak to dělávala máma, když jsem byla malá. Mlčela jsem. Bylo mi jedno, že má Wolfe vlastní problémy. Jeho chování jsem si ničím nezasloužila.

„Nechte se ošlehat bouřkou, má milá. Myslím, že až si tu zvyknete, zjistíte, že spolu tvoříte výbušnou směs, protože jste jeden v druhém konečně našli výzvu.“ Posadila se na lavici nade mnou a shrnula mi pramínky vlasů z obličeje. Vzhledla jsem k ní.

„Podle mě senátora Keatona nevyděláš vůbec nic.“

„To byste se divila. Stačí, že mu přidáváte štědrnou dávku starostí. Nepředpokládal, že budete taková... svá.“

„Co tím myslíte?“

Svrážila čelo, jako by pečlivě vážila slova. Wolfe ji evidentně najal, protože ho vychovávala a on si k ní vybudoval vztah, a to mi dávalo naději, že jednoho dne možná pookřeje i vůči mně.

Napřáhla ke mně ruce, a když jsem je uchopila, k mému překvapení mě vytáhla na nohy a zároveň sama vstala. Objala mě. Obě jsme stejně vysoké – tedy drobné – a ona je ještě vyhublejší než já. Promluvila mi do vlasů.

„Myslím, že jste ve svém milostném příběhu vykročili špatnou nohou, ale právě díky tomu bude ten příběh velkolepý. Wolfe Keaton si kolem sebe vystavěl zdi, ovšem vám se je už podařilo nalomit. Bojuje s tím i s vámi. Chtěla byste znát tajemství, kterým byste Wolfa Keatona odzbrojila, má drahá?“

Nevěděla jsem, jak na to mám odpovědět. Z části jsem se upřímně bála, že kdybych dostala příležitost, roztrhám ho na kusy. A pak bych nedokázala žít sama se sebou, kdybych někomu tak strašlivě ublížila.

„Ano,“ uslyšela jsem samu sebe.

„Milujte ho. Proti vaší lásce bude bezbranný.“

S těmi slovy se ode mě odtáhla, vrátila se k proskleným dveřím a pak už rozlehlé sídlo pohltilo její drobnou postavu. Zhluboka jsem se nadechla.

Ten muž právě zničil budovu, v níž můj otec zpracovával drogy. A napůl mi to přiznal. Také mi dovolil studovat. Dovolil mi odejít, kdykoli se mi zachce.

Mrkla jsem na hodinky na zápěstí. Byly dvě ráno. Nějakým způsobem se mi podařilo strávit v zahradě dvě hodiny. Dvě hodiny, během nichž Wolfe nejspíš přečetl všechny zprávy, které mi kdy dorazily.

Noční vzduch mě mrazil v kostech. Zkroušeně jsem zamířila k domu. Pak teprve jsem si všimla, že Wolfe stojí na prahu otevřených dveří. Jednou paží se opíral o zárubně a svým tělem mi tak bránil vejít. Došla jsem k němu rozvážnými kroky.

Zastavila jsem se až sotva čtvrt metru od něj.

„Vrať mi mobil,“ přikázala jsem. K mému překvapení zalovil v zadní kapse a telefon mi hodil do ruky. Sevřela jsem ho v pěsti, stále ještě rozčilená z naší poslední hádky, avšak zároveň podivně dojatá faktem, že zůstal vzhůru a počkal na mě. Koneckonců každý den vstával v pět ráno.

„Stojíš mi v cestě.“ Přeshlápla jsem a snažila se nedrkat zuby.

Jen na mě hleděl.

„Strč do mě. Bojuj za to, co chceš, Francesko.“

„To by přece znamenalo, že jsme nepřátelé.“ Na rty si našel cestu krutý úsměv. „Protože se od tebe chci osvobodit.“

Tentokrát se ušklíbl on.

„Chtít a bojovat jsou dvě rozdílné věci. Jedna je pasivní, druhá aktivní. Jsme nepřátelé, Nemesis?“

„Co jiného bychom byli?“

„Spojenci. Já poškrábu záda tobě a ty mně.“

„Po věcejšku se tě už nikdy dotýkat nebudu.“

Pokrčil rameny. „Víc bych ti věřil, kdyby ses o mě tak neotírala, než jsem tě vykopl z ložnice. Samozřejmě se můžeš kdykoli vrátit. Avšak neulehčím ti to, dokud mi nedáš slovo, že si smažeš Bandiniho z mobilu i ze svého života.“

Pochopila jsem, proč to chtěl takhle. Mohl to udělat sám, chtěl však, abych se o to postarala sama. Nestál o další boj – chtěl, abych se mu zcela podvolila.

„Angelo bude vždy součástí mého života. Vyrůstali jsme spolu a to, že sis mě koupil, neznamená, že ti patřím,“ pronesla jsem klidným hlasem, přestože jsem ve skutečnosti vůbec neměla v úmyslu na Angelovy textovky odpovídat. Zvlášť když se chystá na druhé rande s tou proradnou Emily. „Pak se obávám, že v sobě budeš muset vykřesat jiskru a bojovat se mnou.“ „Můžu se tě na něco zeptat?“ Unaveně jsem si promnula čelo.

„Jistě. Je však otázka, jestli ti odpovím.“ Usmíval se stále domýšlivěji a výsměšněji.

„Jakou páku máš na otce? Je zřejmé, že tě k smrti nenávidí, přesto si mě nevyžádal zpátky, ani když jsem mu řekla, že jdu na vysokou. Poskvrní mu pověst, když lidé zjistí, že jsem se zařídila proti jeho přání. Ta páka musí být hodně silná, když mě radši nechá v tvé posteli, než abys zveřejnil kompro proti němu.“

Pátravě jsem se na něj zadívala, skoro jsem čekala, že mi vyhubuje, jako to dnes udělal otec.

Wolfe mě však znovu překvapil.

„To, co na něj mám, by ho mohlo připravit o všechno, na čem pracoval, a navíc bych ho tím mohl uvrhnout do vězení, kde by strávil zbytek svého ubohého života. Tvůj otec tě však nepředhodil psům. Věř mi, že ti neublížím.“

„A je to od něj bláhové?“ Vzhledla jsem.

Wolfovi se pod trikem napnula paže. Ten pohyb byl sotva postřehnutelný.

„Nejsem netvor.“

„Skoro bys mě obelstil. Tak už mi řekni proč?“ zašeptala jsem. Vzduch mi zašustěl v plicích. „Proč ho tak moc nenávidíš?“

„To jsou dvě různé otázky. Jdi spát.“

„Uhni mi z cesty.“

„Úspěch je uspokojivější, když cestou k němu překonáš překážky. *Bojuj se mnou, drahá.*“

Proklouzla jsem mu pod paží, vešla do domu a zamířila ke schodišti. Jediným plynulým pohybem mě chytil kolem pasu, přitáhl si mě do náruče a přimáčkl k silné hrudi. Sjel mi klouby po páteři, až mi naskočila husí kůže. Přitiskl rty na mé ucho, tak horké a hebké a úplně jiné než ten drsný muž, jemuž patřily. Jeho dech mě zalechtal ve vlasech.

„Možná jsem přece jenom netvor. Koneckonců vycházím ven za noci. Avšak ty, maličká, ty jsi v té temnotě se mnou.“

8. kapitola

Wolfe

Nechat vybuchnout Arthurovu nemovitost neboli varnu drog – a s ní i všechny kokain – byl pro mě jen další úkol běžného dne. Práci světců vykonávali jiní a o tu moji bylo postaráno.

Další čtyři dny jsem Whiteovi a Bishopovi kroutil paže, dokud jsem je nezlomil a oni nesouhlasili, že přeřadí dalších pět set policistů, kteří budou chránit chicagské ulice před chaosem, který jsem rozpoutal. Rozpočet tím sice vyletí do nebes, avšak stát Illinois o finance nepřijde. Peníze půjdou čistě z kapes Whitea a Bishopa.

Z kapes nacpaných od mého budoucího tchána.

Který, jen tak mimochodem, přestal přemlouvat svoji dceru, aby mě začala mít v oblibě, a rozhodl se mi pomstít tím, že v parcích po celém Chicagu nechal vysypat stovky kil odpadků. Na víc se vzhledem k materiálu, který jsem na něj měl, nezmohl. V naší hře mám v rukách moc já. Kdyby se dotkl toho, co je mé – kdyby mi byť jenom poškrábal auto – krutě by za to zaplatil a navíc by k sobě přitáhl nežádoucí pozornost FBI.

Odpadky posbírali dobrovolníci a naházeli mu je na zahradu. Tehdy začal volat. Znovu a znovu a znovu jako opilá zoufalá bývalka na Valentýna. Nezvedl jsem mu to. Jsem přece senátor a on mafián se širokou sítí konexí. Sice jsem si mohl vzít jeho dceru, avšak nehodlal jsem poslouchat, co mi chce on sám. Mojí prací je vyčistit ulice, které pošpinil drogami, zbraněmi a krví.

Doma jsem se zdržoval co nejméně, což vzhledem k tomu, jak často jsem létal do Springfieldu a hlavního města, nebylo moc těžké.

Francesca stále trvala na tom, že večeret bude ve své ložnici (ne že by mi na tom záleželo). Plnila však své závazky a ochutnávala dorty, zkoušela šaty a dělala všechny ostatní věci spojené s přípravou svatby, které jsem jí hodil na hlavu (pro mě za mě, ať se na svatbě klidně ukáže v pytli od brambor). O náklonnost své snoubenky jsem nestál. Co se mě týče, pokud se postará, aby mi neupadly koule v důsledku dohody, že se nikoho jiného nedotknu, ať si klidně až do smrti žije na svojí straně domu – nebo ještě lépe na opačném konci města.

Pátého dne jsem se po večeři pustil v pracovním do papírování, když mě Sterlingová zavolala do kuchyně. Bylo už po jedenácté a Sterlingová věděla, že mě nemá rušit, proto jsem pochopil, že jde o něco kriticky důležitého.

To poslední, co jsem potřeboval, bylo dozvědět se, že Nemesis plánuje útěk. Připadalo mi, že si Francesca neuvědomuje, že z téhle dohody není cesta ven.

Seběhl jsem schody. Když jsem došel do přízemí, z kuchyně ke mně zavanula vůně cukru, upečeného těsta a čokolády. Sladká lepkavá nostalgická vůně, která vás dokázala bodnout jako ostrý nůž. Zastavil jsem se na prahu a díval se, jak drobná, přísná Sterlingová nese na dlouhý jídelní stůl jednoduchý čokoládový dort se šestačtyřiceti svíčkami. Ruce se jí třáslý. Otřela si je do zástěry, když jsem vešel dovnitř, a ani se na mě nepodívala.

Oba jsme věděli proč.

„Romeovy narozeniny,“ zamumlala tiše a došla ke dřezu, aby si umyla ruce.

Odtáhl jsem židli od stolu, posadil se a měřil si dort, jako by to byl nepřítel. Nejsem zrovna sentimentální člověk, ani nemám ve zvyku pamatovat si životní data, což nikomu nevádí, protože všichni členové mé rodiny jsou mrtví. Datum jejich smrti jsem si však pamatoval.

A nezapomněl jsem ani na příčinu jejich smrti.

Sterlingová mi podala talíř, na který nabrala takový kus dortu, že by se tím dal ucpat záchod. Nemohl jsem se rozhodnout, jestli jí poděkovat za to, že vyjádřila úctu člověku, kterého jsem ze všech lidí na světě miloval nejvíc, nebo se na ni rozkřičet, proč mi připomíná tu díru v srdci velikosti pěsti Arthura Rossiho. Nakonec jsem se rozhodl nacpat si pusou dortem, aniž bych vnímal jeho chuť. Sladké jsem moc často nejedl, avšak připadalo mi neuctivé neochutnat, když si s tím dala tolik práce.

„Kdyby byl naživu, byl by na tebe moc pyšný.“ Posadila se naproti mně a sevřela v rukou kouřící šálek bylinkového čaje. Seděl jsem zády ke kuchyni. Ona čelem k ní – a ke mně. Zabodl jsem vidličku do dortu, vrstvy čokolády a cukru jsem rozřízl, jako by to byly lidské vnitřnosti, a s každým pohybem jsem do nich bodal silněji a silněji.

„Wolfe, podívej se na mě.“

Zvedl jsem k ní oči a vyhověl jí tak z důvodu, který jsem sám nechápal. Poslušnost jsem neměl v povaze. Něco v jejích slovech však ode mě vyžadovalo jinou emoci než pohrdání. Dívala se na mě obrovskými očima modrýma jako obloha. Snažila se mi tím pohledem něco říct.

„Buď k ní něžný, Wolfe.“

„To by jí dalo falešnou naději, že to, co mezi sebou máme, je skutečné, a to by bylo i na moje měřítko příliš kruté,“ opáčil jsem a talíř s dortem odstrčil.

„Je osamělá. Je mladá, izolovaná a vyděšená k smrti. Jednáš s ní jako s nepřítelem, a to tě přitom ani jedinkrát nezklamala. Ví o tobě jenom to, že jsi mocný muž, nenávidíš její rodinu a nechceš s ní mít nic

společného. A přesto jsi jí dal jasně najevo, že ji nikdy nenecháš odejít. Je tu uvězněná," dodala. „Za zločin, který nespáchala.“

„Říká se tomu zástava.“ Propletl jsem prsty za hlavou a opřel se. „S kýmkoli jiným by vedla skoro stejný život. S tou výjimkou, že na rozdíl od většiny mafiánů bych jí nelhal, kdybych ji podvedl.“

Sterlingová sebou škubla, jako bych ji udeřil. Poté se natáhla přes stůl a vzala moji ruku do své. Stálo mě veškerou sílu, abych se od ní neodtáhl. Nerad jsem se dotýkal jiných lidí, když nepočítám chvíle, kdy jsem zabořil ptáka do některé z jejich děr, a Sterlingová je ten poslední člověk na světě, s kterým bych měl sex. Navíc jsem po pravdě neměl zrovna rád, když otevřeně dávala najevo svoje city. Bylo to od ní nevhodné a překračovala tím meze své pracovní pozice.

„Vybrat si něco předem odsouzené k zániku a být k tomu přinucena jsou dvě dočista odlišné věci. Slitovat se nad ní tě neoslabí. Spíš ji to ujistí, že si jsi svou mocí jistý.“ Teď zněla jako Oprah.

„Co máš na mysli?“ ušklíbl jsem se. Kdyby stačilo, abych Francesku zahrnul penězi a poslal ji na nákupy do Evropy, kde by strávila čas se svojí sestřenicí Andreou a já bych ji tak neměl na očích, v mžiku bych to udělal. Dokonce jsem už začal uvažovat, že bych ji poslal do Caba. Byla by na stejném kontinentu, avšak dost daleko odtud.“

„Vezmi ji k jejímu rodičům.“

„Tys něco pila?“ Zůstal jsem na ni zírat. Snad nepila. Sterlingová a alkohol jsou nebezpečná kombinace.

„Proč ne?“

„Protože to kvůli jejímu otci slavím Romeovy narozeniny *bez* Romea.“

„Ona ale *není* její otec!“ Sterlingová vyskočila na nohy. Třískla dlaní do stolu, až se ozval zvuk, jakého jsem ani netušil, že je schopná. Vidlička na mém talíři zarachotila a sjela po stole.

„V žilách jí proudí jeho krev. To stačí, aby byla v mých očích špinavá,“ pronesl jsem suše.

„Ale ne dost, aby ses jí nechtěl dotýkat,“ podotkla.

Usmál jsem se. „Pošpinit, co je jeho, je jenom příjemný bonus.“

Vstal jsem. Za mnou spadla na podlahu váza, bez pochyb svržená mojí budoucí ženou. Po podlaze z tmavého dřeva se rozběhla bosá chodidla, pleskala po schodech směrem k jejímu křídlu. Nechal jsem Sterlingovou v kuchyni, aby se dusila svým vztekem, a schválně pomalu se vydal za svojí nevěstou. Na vrcholu schodiště jsem se zastavil na hranici mezi levým a pravým křídlem a nakonec se rozhodl vrátit do pracovny. Uklidňovat ji nemělo smysl.

Ve tři ráno, poté co jsem osobně odpověděl na všechny e-maily včetně vzkazů od ustaraných občanů, zda bude ve státě Illinois dostatek rajčat, jsem se rozhodl zajít za Nemesis. Štvalo mě, že je sova, protože jsem musel každé ráno vstávat ve čtyři hodiny, avšak ona usínala až pozdě v noci. Rozhodně mě moc ráda dráždila. Došel jsem k jejímu pokoji a bez klepání vstoupil. Ložnice byla prázdná.

V žilách se mi zvedl vztek. Polkl jsem nadávku. Přistoupil jsem k oknu. No jistě, byla dole, z koutku těch jejích růžových plných rtů jí visela cigareta a plela zeleninovou zahradu, která tam nebyla, když jsem ji přitáhl do východního křídla a nechal vlastnímu osudu.

„S trochou naděje a hromadou lásky přežiješ do zimy,“ povídala právě... ředkvičce? A mluvila o sobě, nebo o nich? Fakt, že si povídala se zeleninou, dodal její už tak podivné osobnosti nový a znepokojivý zvrat. „Buďte na mě hodné, ano? Protože on nebude.“

Ty bys taky nevyhrála cenu za snoubenku roku, Nem.

„Myslíš, že mi někdy poví, čím narozeniny to byly?“ Dřepla si a pohladila hlávku salátu.

Ne, nepoví.

„Jo, ani já tomu nevěřím.“ Povzdechla si. „No nic, napijte se vody. Ráno se na vás přijdu podívat. Stejně nemám nic lepšího na práci.“ Uchechtla se, vstala a cigaretu uhasila o dřevěný sloupek zahradního oblouku.

Nem každý den posílá Smithyho, aby jí koupil novou krabičku. V duchu jsem si poznamenal, že jí musím říct, že manželka senátora nesmí na veřejnosti hulit jak komín.

Chvilí jsem počkal a pak se vrátil do chodby. Předpokládal jsem, že se otevrou dveře na terasu a pak ji zahlédnu, jak míří nahoru. Čekal jsem dlouhé minuty – což mi bylo odporné až do morku kostí – pak jsem sešel do přízemí a vydal se na terasu. Fakt, že zmizela, mi lezl na nervy. Nejdřív rozbila Romeovu fotografii a teď se vykradla ven a mluvila s budoucím salátem. Otevřel jsem dveře na terasu, připravený ji seřvat, aby okamžitě padala do postele, spatřil jsem ji však na opačném konci zahrady. Stála v otevřených dveřích druhé kůlny, kde jsme skladovali odpadkové koše. Skvělé. Teď mluví i s odpadem.

Vyrazil jsem k ní a všiml si, že mi pod polobotkami už nekřupe listí. Zahrada byla v mnohem lepším stavu. Stála zády ke mně, skláněla se k jednomu ze zelených košů na recyklovatelný odpad, obklopena odpadky. Nebylo jak přikrášlit, co vidím. Prohrabávala odpadky.

Vešel jsem do otevřených dveří a opřel se o ně s rukama v předních kapsách. Chvilí jsem se díval, jak prohrabává pytle s odpadem, a pak si odkašlal, abych jí o sobě dal vědět. Nadskočila a zalapala po dechu.

„Hledáš něco k snědku?“

Přitiskla si dlaň na srdce a zavrtěla hlavou.

„Jenom... Paní Sterlingová říkala, že oblečení, které jsem... no...“ „Zničila?“ navrhl jsem.

„Jo. Že je pořád tady. Tedy část.“ Ukázala na hromádky látky u nohou. „Zítra ho pošlou do charity. Většina kousků se dá zachránit. Tak mě napadlo, že když je tu oblečení, tak možná...“ *Tak tu možná bude i ta fotografie.*

Viděla, jak se Sterlingovou slavím Romeovy narozeniny, a chtěla zachránit jeho fotku, aniž by věděla, kdo to je. Netušila, že ji nenajde – zeptal jsem se Sterlingové a ta mi potvrdila, že várku s fotkou už odvezli. Promnul jsem si obličej. Nejradši bych do něčeho kopl. Překvapivě tím něčím však nebyla Francesca.

S bolestí a výčitkami ve tváři se rozhlížela kolem a pak se na mě zadívala očima se syrovými emocemi. Pochopila, že nezničila jen látku – na látku *kašlu* – ale také i něco hluboko ve mně. Na řasách jí visely slzy. Je ironie, že jsem si celý život vybíral na románky chladnokrevné, nesentimentální ženy, a teď se chystám oženit s měkkotou.

„Nech to být.“ Mávl jsem rukou. „Tvoji lítost nepotřebuju, Nemesis.“

„Nechci tě litovat, Mizero. Chci tě utěšit.“

„Ani to nechci. Nechci od tebe nic. Jenom tvoji poslušnost a po čase možná i tvoji kundičku.“

„Proč musíš být tak hrubý?“ Oči se jí leskly slzami. Takže je i ufňukaná. Mohli bychom se snad k sobě hodit ještě míň? Pochyboval jsem o tom.

„Nechápu, proč řveš,“ ucedil jsem stroze, odtáhl se ode dveří a otočil se k odchodu. „Jsme, co jsme.“

„Jsme, kým jsme se rozhodli být,“ opravila mě a mrštila na zem kusem látky. „A na rozdíl od tebe jsem se rozhodla cítit.“

„Jdi spát, Francesko. Zítra pojedeme navštívit tvé rodiče a já bych ocenil, kdybys po mém boku nevypadala strašně.“

„My za nimi pojedeme?“ Zůstala na mě zírat s pusou dokořán.

„Pojedeme.“

Tímhle způsobem jsem se rozhodl přijmout její omluvu.

Tímhle způsobem jsem jí chtěl dát najevo, že nejsem netvor.

Aspoň ne této noci.

Té noci, kdy by slavil narozeniny muž, jenž mě naučil být dobrým člověkem, a na jeho počest jsem dovolil, aby k ní tou jedinou prasklinou v mém štítu proniklo trochu tepla.

Můj mrtvý bratr byl dobrý člověk. Avšak

já? Já jsem mizera.

9. kapitola

Francesca

„Tak už mi povězte, kdo to byl. Bývalá přítelkyně? Pohřešovaná sestřenice? Kdo? *Kdo!*“ nedala jsem druhý den pokoj paní Sterlingové, zatímco jsem se starala o zahradu, kouřila jednu cigaretu za druhou a hledala v odpadcích fotografii – jedinou věc, na níž mému budoucímu manželovi záleželo a kterou se mi podařilo zničit.

Dostalo se mi jen strohých odpovědí. Mezi odfrkováním, telefonáty a dalším seřváním úklidové firmy mi vysvětlila, že jestli se chci o Wolfově životě něco dovědět, potřebuju si zasloužit jeho důvěru.

„Zasloužit jeho důvěru? Vždyť z něj nedokážu vydolovat ani úsměv.“

„Snažila jste se, aby měl důvod se usmívat?“ Zadívala se na mě, zkoumala, jestli jí lžu.

„Proč bych to dělala? Vždyť mě v podstatě unesl.“

„Také vás zachránil před vašimi rodiči.“

„Nechtěla jsem, aby mě někdo zachraňoval!“

„Jsou dvě věci, za které by měli být lidé bez ptaní vděční – za lásku a za záchranu. Vám se dostalo obého. A přesto mi, má drahá, nepřipadáte nijak vděčná.“

Došla jsem k závěru, že je paní Sterlingová senilní. Mluvila úplně jinak než žena, která včera, zatímco jsem je odposlouchávala, přesvědčovala mého budoucího manžela, aby mi prokázal laskavost. Prohlédla jsem ji. Chtěla, abychom se k sobě chovali vřeleji, a zároveň si hrála na ďáblova advokáta.

Podle mě však jen marnila čas. Na obou stranách.

Přesto dohadovat se s paní Sterlingovou byla moje nejoblíbenější kratochvíle. Prokázala větší soucit a zájem o můj život než Wolfe s mým otcem dohromady.

Se svým snoubencem jsem do sídla svých rodičů dorazila na šestou večer na večeři. Byla to naše první večeře coby snoubenců. Paní Sterlingová řekla, že je důležité, abych rodičům ukázala, že jsem šťastná a je o mě dobře postaráno. Pomohla mi se připravit a obléknout do růžových šifonových letních maxišatů, k nimž jsem si vzala sandály na podpatku od Jimmyho Chooa. Když mi před zrcadlem upravovala vlasy, uvědomila

jsem si, že mi povídání s ní o počasí, mé lásce ke koním a její zálibě v romantických knihách hodně připomíná můj vztah s Clarou. V hrudi se mi začal zvedat mírný příliv naděje. Mít kamarádku mi pomáhalo snášet čas tady mnohem lépe. Můj nápadník však nejspíš můj opatrný optimismus vycítil, protože se ho rozhodl zničit a spálit na popel textovkou:

Opozdlím se. Sejdeme se tam. Nic nezkoušej, Nem.

Ani nedokázal dorazit na první večeři s mými rodiči včas. A samozřejmě stále věřil, že se pokusím utéct.

Celou cestu mi v žilách bublal vztek. Černé escalade zastavilo před domem mých rodičů. Matka s Clarou vyběhly ven a zahrnuly mě objetími a polibky, jako bych se právě vrátila z války. Můj otec stál ve dveřích v nažehleném obleku a mračil se na mě. Zavěsila jsem se ženám ze svého rodného domu do rámě a společně jsme vešly dovnitř. Na otce jsem se neodvažovala ani podívat. Když jsem vyšla čtyři schody k našim dveřím, ustoupil sotva natolik, aby mi dovolil projít, avšak neobjal mě, nepolíbil ani nepřivítal.

Odvrátila jsem se. Otřeli jsme se o sebe rameny. Připadalo mi, jako by mi tělo rozřízl krutý led.

„Moc ti to sluší, *vita mia*,“ vydechla mamá za mnou a zatahala mě za lem šatů.

„Svoboda mi svědčí,“ odsekla jsem hořce zády k otci. Vešla jsem do jídelny a nalila si sklenici vína, ještě než Wolfe dorazil.

Další hodinu jsem konverzovala s matkou, zatímco otec popíjel brandy a zíral na mě přes celou místnost. Clara přicházela a odcházela, přinášela pití a kuličky *zeppole*, abychom měli čím utišit hlad.

„Něco tu smrdí.“ Nakrčila jsem nos.

„To bude tvůj snoubenec,“ ucedil otec a opřel se do drahého křesla. Moje matka se jeho slovům zasmála.

„Měli jsme na zahradě menší nehodu. Už jsme se o to postarali.“

Další hodina uplynula v proudu slov, zatímco nás matka zahrnovala nejčerstvějšími klepy o zoufalých manželkách z Organizace. Kdo se s kým oženil a kdo se rozvedl. Kdo koho podvádí a kdo je podváděn. Angelův mladší bratr požádal o ruku svou přítelkyni, avšak jeho otec Mike Bandini se domníval, že oznámit to bude problematické, jelikož Angelo se jen tak brzy s nikým neožení. *Kvůli mně*.

Matka se kousla do rtu, když si uvědomila, že to vyznělo jako obvinění, a zatahala se za lem rukávu. To dělávala často. Brala jsem to jako projev jejího nízkého sebevědomí, které bylo důsledkem mnoha let manželství s mým otcem.

„Samozřejmě se Angelo nakonec ožení.“ Mávla rukou.

„Hodilo by se, kdybys nejdřív přemýšlela, než něco řekneš, Sofie,“ poradil jí.

Když podruhé za večer odbily hodiny a oznámily, že je osmá večerní, přesunuli jsme se do jídelny a začali s předkrmem. Neměla jsem čím Wolfa omluvit, jelikož na moje textovky ani jednou neodpověděl. Srdce se mi svíralo studem, zklamáním a ponížením, že se na mě vykašlal muž, který mě vytrhl z rodiny.

Všichni tři jsme se najedli se skloněnou hlavou. Šustění slánek a pepřenek a cinkání příborů znělo v tichu jídelny nepřiměřeně hlasitě. V myšlenkách jsem zabloudila ke vzkazům v té dřevěné truhličce. Už jsem dospěla k závěru, že to celé byla chyba. Senátor Keaton určitě není láskou mého života.

Ovšem nenávisť mého života? To rozhodně.

Cokoli jiného by bylo hodně přitažené za vlasy.

Clara nám zrovna naservírovala ohřátý hlavní chod, když se ozval zvonek. Místo úlevy mi tělo zaplavil další strach, těžký jako olovo. Všichni tři jsme odložili příbory a vyměnili si pohledy. *Co teď?*

„Vida! To je mi ale milé překvapení.“ Mamá krátce tleskla.

„Asi jako rakovina.“ Otec si otřel koutek rtů ubrouskem.

O chvíli později vešel dovnitř Wolfe v obleku ušitým na míru, havraní vlasy měl rozčuchané a na tváři odhodlaný výraz hraničící s hrozbou.

„Senátore Keatone,“ zavrčel papá, aniž by vzlídl od talíře s domácími lasagnemi. „Vidím, že jste se konečně rozhodl poctit nás svojí přítomností.“

Wolfe mě ležérně políbil na temeno. Proklínala jsem se za to, jak se mi kolem srdce omotal hebký pocit a sevřel ho radostí. Nenáviděla jsem ho za to, že přišel pozdě a je tak ledabylý, a sebe za to, jak jsem uvnitř celá roztála, když se jeho rty dotkly mých vlasů. Otec nás úkosem pozoroval, koutky rtů povytažené pobaveným uspokojením.

Jsi nešťastná, že, Francesko? vysmívaly se mi jeho oči.

Ano, papá. Ano, to jsem. Dobrá práce.

„Co ti trvalo tak dlouho?“ sykla jsem, když se Wolfe posadil, a pod stolem ho štouchla do pevného stehna.

„Práce,“ odpověděl odměřeně, protřepal ubrousek, než si ho rozložil do klína, a pořádně se napil vína.

„Takže nejen že pracujete celé dny,“ prohodil otec konverzačně, opřel se a propletl prsty na stole, „ale také teď posíláte moji dceru na vysokou. Hodláte nás v nejbližších deseti letech obdařit vnoučaty?“ vyzvídal bez obalu, aniž by mu na čemkoli z toho doopravdy záleželo. Otce jsem už prohlédla a bez nejmenších pochyb jsem věděla, že tu nejde jen o moje vysokoškolské vzdělání.

Za tu dobu, co nejsem doma, měl čas o všem přemýšlet.

Budoucí děti Wolfa Keatona, bez ohledu na to, kolik krve Rossiových jim bude proudit v žilách, nikdy otcovy firmy nezdědí. Senátor Keaton by to nedovolil. A tak mé manželství s Keatonem zničilo nejen jeho sen o dokonalé dcerušce, která vychová nádherné, poslušné a nemilosrdné děti, ale také jeho odkaz. Otec se ode mě začal pomalu citově vzdalovat, aby ochránil své srdce před bolestí, a přesto se rozhodl to mé rozbít na kusy.

Pohled mi zabloudil k Wolfovi, který se zadíval na hodinky od Cartiera. Evidentně se nemohl dočkat, až bude po večeři.

„Zeptejte se své dcery. To ona rozhoduje o svém rozvrhu. A o své děloze.“

„To je pravda – k mému naprostému zklamání. Ženy potřebují skutečné muže, aby jim říkali, co doopravdy chtějí. Když jim dovolíme, aby rozhodovaly samy za sebe, nadělají jen jednu chybu za druhou.“

„Skuteční muži se neposerou, když jejich manželky získají vyšší vzdělání a schopnosti, které jim dovolí přežít i bez mužů. Promiňte ten výraz.“ Wolfe žvýkal sousto lasagní a gestem mi naznačil, abych mu podala pepřenko. Byl na nepřátelském území, klidný jako želva.

„Tak dobrá,“ pronesla matka a přes stůl poplácala otce po ruce. „Už jste slyšeli, že si manželka guvernéra nechala udělat další plastiku obličeje? Doslechla jsem se, že se kvůli tomu teď tváří neustále překvapeně a nejen kvůli jeho skandálu s daněmi.“

„Co budeš studovat, Francesko?“ Papá skočil matce do řeči a otočil se ke mně. „Snad opravdu nevěříš, že by se z tebe stala právnička.“

Omylem jsem upustila vidličku do lasagní. Na mé žluté šaty dopadl menší cákanec omáčky. Rychle jsem si ho setřela ubrouskem a polkla sliny, které se mi nahromadily v ústech.

„Vždyť se ani nedokážeš najíst, aniž bys nadělala nepořádek,“ poznamenal otec a se zcela bezostyšnou silou nabodl díl lasagní na vidličku.

„To proto, že mě můj otec kritizuje před matkou a mým snoubencem.“ Narovнала jsem ramena. „Ne protože bych snad byla neschopná.“

„Jsi průměrně inteligentní, Francesko. Můžeš se stát právničkou, avšak nejspíš nebudeš moc dobrá. A za celý život jsi nepracovala ani den. Bude z tebe pomalá stážistka a dostaneš padáka. Budeš akorát marnit čas i prostředky všech kolem, včetně sebe. Navíc příležitosti, kterých se ti dostane jako manželce senátora Keatona, by mohl dostat někdo, kdo si je skutečně zaslouží. Protekce je největší nemoc Ameriky.“ „Domníval jsem se, že tou je organizovaný zločin,“ poznamenal Wolfe a znovu se napil vína.

„A vy.“ Otec se zadíval na mého budoucího manžela s výrazem, který by mě, být namířený na mě, přimáčkl ke zdi, mého budoucího manžela však nechal zcela chladným. „Upřímně vám radím, abyste té frašky nechal. Dostal jste, co jste chtěl. Mám vám snad připomenout, že jsem se vypracoval z ničeho? Nebudu nečinně přihlížet, jak ničíte všechno, co mám. Jsem velmi mocný muž.“ „Beru vaši výhrůžku na vědomí.“ Wolfe se uchechtl.

„Takže bych měla zůstat doma a jenom rodit děti?“ Odstrčila jsem talíř. Měla jsem dost jídla, konverzace i společnosti. Matka těkala pohledem mezi námi, oči měla jak dva tenisáky. Celé to byl jeden velký chaos a já jsem se ocitla uprostřed něj.

Otec odhodil ubrousek na talíř a sloužícím tak dal najevo, že dojedl. Dva si hned pospíšili, aby talíř odklidili, a jen přikyvovali, přikyvovali a přikyvovali.

Báli se.

„To by byl dobrý začátek. Ačkoli s manželem jako ten tvůj, bůhví.“

„S manželem, kterého jsi mi vybral ty.“ Zabodla jsem vidličku do jídla a představovala si, že je to jeho srdce.

„Než jsem zjistil, že ti dovolí vyrazit do světa a pracovat, jako bys byla...“

„Žena jednadvacátého století?“ dopověděla jsem za něj. Obočí mi vyletělo do vlasů. Wolfe se vedle mě uchechtl do sklenky vína a jeho otřásající se ramena se otřela o moje.

Otec dopil a další sklenku si nalil až po okraj. Nos měl pořád červenější a napuchlejší, tváře mu pod žlutou září lustru rudly čím dál víc. Otec vždy pil zodpovědně. Dnes však ne.

„Tvoje internátní škola byla akorát drahou a propracovanou školkou pro bohaté a vlivné. To, že sis ve Švýcarsku vedla dobře, neznamená, že ve skutečném světě přežiješ.“

„To proto, že jsi mě před skutečným světem vždy chránil.“

„Ne. To proto, že skutečný svět je *nad* tvoje síly.“ Popadl sklenku plnou vína a mrštil s ní o zeď. Sklenice se nárazem roztříštila na milion kousků a rudé víno zalilo koberec i tapety jako krev.

Wolfe vstal, zapřel se o stůl, naklonil se k otci a zadíval se mu do očí. Svět jako by se zastavil a všichni přítomní jako by se schoulili, tajili dech a hleděli na mého snoubence. V plicích mě zalechtaly zbytky vzduchu.

„Tohle je naposledy, kdy jste na moji snoubenku zvedl hlas, nemluvě o házení věcmi jako špatně vycvičená cirkusová opice. Nikdo – a tím myslím nikdo na celém tomhle světě – nebude s budoucí paní Keatonovou takhle mluvit. Jediná zloba, kterou strpí, je ta moje. Zodpovídá se pouze mně. Jediný, kdo jí má právo ukázat, kde je její místo – pokud a když to bude nutné – budu. Jenom. Já. Vy se k ní budete chovat uctivě, mile a zdvořile. Opovažte se mi říct, že mi nerozumíte, a já zničím všechno, na čem vám záleží.“

Vzduch ztěžkl a zhoustl nebezpečím. Sama jsem už nevěděla, na kterou stranu se přiklonit. Oba jsem je nenáviděla, avšak musela jsem si jednoho vybrat. Koneckonců byla v sázce moje budoucnost.

„Mario!“ křikl otec na osobního strážce. Chystá se nás snad vyhodit z domu? Nechtěla jsem tu být, až k tomu dojde. Nesnesla bych to ponížení, kdyby mě vyhodil z vlastního domu. Zadívala jsem se otci do očí. Do těch samých očí, které se ještě nedávno leskly pýchou a uznáním, kdykoli jsem vstoupila do místnosti, protože snil o tom, že se provdám za dobrého italského muže, příslušníka jedné z mafiánských rodin Organizace, a naplním tento dům jeho šťastnými privilegovanými vnoučaty.

Ted' byly ty oči prázdné.

Vyskočila jsem ze židle, nohy mi letěly po koberci. Ani jsem nevěděla, kam to běžím. Slzy mi rozmazaly vidění, zatímco mě nohy nesly k salonu v patře, na opačném konci domu, v němž stálo piano.

Rychle jsem si setřela slzy, schovala se za piano a shrnula si látku šatů pod sebe, aby na mě nebylo ode dveří vidět. Bylo to dětinské, nechtěla jsem však, aby mě našli. Objala jsem si nohy a zabořila obličej mezi kolena. Třásla jsem se vzlyky.

Uplynuly celé minuty, než jsem zaslechla, jak někdo vešel do místnosti. Vzhlednout bylo zbytečné. Ať to byl, kdo to byl, nepředstavoval vítanou společnost.

„Zvedni hlavu.“

Bože. Tep mi při zvuku jeho hlasu nadskočil. *Proč on?*

Ani jsem se nehnula. Kroky ho nesly přes pokoj, a čím víc se blížil, tím byly hlasitější. Když jsem konečně vykoukla zpoza kolen, spatřila jsem, jak můj snoubenec dřepí přede mnou, na tváři zachmuřený výraz. Našel mě.

Netušila jsem jak, ale našel mě.

Ani moje matka. Ani můj otec. Ani Clara. *On.*

„Proč ti to tak trvalo?“ obořila jsem se na něj a bříšky prstů si otřela tváře. Připadalo mi dětinské opřít se zrovna o něj, byl však jediný, na koho jsem se mohla spolehnout. Matka i Clara to se mnou myslely dobře, proti otci však nic nezmohly. „Měl jsem práci.“

„Práce mohla počkat do zítřka.“

„To mohla, kdyby se do toho nevlozil tvůj otec.“ Zaskřípal zuby. „Měl jsem schůzku v Murphyho baru. Nechal jsem tam kufřík. Zmizel a pak v kuchyni najednou začalo hořet, oheň se rychle šířil celou hospodou. Můžeš hádat, co se stalo.“

Zůstala jsem na něj zírat. „Italové a Irové spolu v tomhle městě válčí už od dvacátých let.“

Povytláhl obočí. „Tvůj otec mi nechal ukrást a spálit kufřík. Chtěl zničit důkazy, které proti němu mám.“

„Povedlo se mu to?“

„Který idiot by shromáždil svůj nejdůležitější majetek na jednom místě, aniž by si udělal kopie, a pak s ním ještě chodil po světě?“

Právě s takovými lidmi si můj otec zahrává.

„Povíš mu to?“ popotáhla jsem.

„Raději ho nechám tápat. Baví mě ho sledovat.“

„On ale nepřestane.“

„To je dobře. Protože to nemám v plánu ani já.“

Věděla jsem, že říká pravdu. Také jsem však věděla, že mi toho prozrazuje víc, než co bych kdy dostala ze svého otce.

Kousky skládačky zapadly na místo. Papá zařídil, aby dnešní večer dopadl katastrofálně. Chtěl zničit to, co na něj Wolfe měl, a fakt, že jsem musela čekat, zatímco Wolfe musel hasit potenciální mediální katastrofu, byl jenom příjemný bonus.

„Nenávidím ho.“ Zírala jsem do země, slova mi z úst hořce odpadávala. Myslela jsem je vážně každým gramem kostí a každým mililitrem krve ve svém těle.

„Já vím.“ Wolfe se posadil naproti mně a dlouhé, svalnaté nohy zkrřížil v kotnících. Prohlédla jsem si stříh jeho kalhot. Neodhalovaly mu ponožky. Byly upravené na míru jeho výšce i postavě, jako všechno ostatní. Usoudila jsem, že muž, který má vše takhle promyšlené, potrestá mého otce nepředstavitelnou silou.

A můj otec nepřestane, dokud ho zcela nezničí. Jeden z nich zabije toho druhého a já jsem uvězněná uprostřed jejich války.

Zavřela jsem oči a snažila se v sobě vykřesat sílu, abych dokázala vyjít z tohoto pokoje a postavit se rodičům. Všechno se proměnilo v jeden velký chaos.

Jsem jako nechtěné štěně, které pobíhá v dešti ode dveří ke dveřím a hledá útočiště.

Pomalu a navzdory svému nejlepšímu úsudku jsem vklouzla budoucímu manželovi na klín. Věděla jsem, že tím, co dělám, mávám bílou vlajkou. Vzdávám se mu. Žádám o jeho ochranu jak před otcem, tak před tou bouří, která ve mně zuří. Vstoupila jsem do klece a žádala, aby mě v ní zamkl. Protože krásná lež je mnohem

přijatelnější než strašlivá pravda. V kleci je teplo a bezpečno. Nic mi tu nemůže ublížit. Objala jsem ho kolem krku, zabořila obličej do ocelové hrudi a zatajila dech, abych se znovu nerozvykala.

Ztuhl a celý se z naší nečekané blízkosti napjal.

Pomyslela jsem na radu paní Sterlingové, abych si ho ochočila náklonností. Porazila ho svou láskou.

Zlom se. Pukni. Vnímej mě. Přijmi mě.

Cítila jsem, jak mě pomalu objal, jak vzal na vědomí moji rezignaci, otevřel brány a nechal mou armádu vstoupit do svého království, zraněnou a vyhladovělou. Sklonil se ke mně, vzal můj obličej do dlaní a zvedl mi hlavu. Zadávali jsme se na sebe. Byli jsme si tak blízko, až jsem mu v očích spatřila jedinečné stříbřité odstíny jeho zorníček. Světlych a hrozivých jako planeta Merkur, s ledovými modrými flíčky v kráterech. Okamžitě jsem v té jeho masce lhostejnosti spatřila puklinu a pochopila, že mým úkolem je prodrat se skrz tu prasklinu a zasadit do ní svá semínka. Nechat je růst stejně jako v mé zeleninové zahradě a doufat, že vykvetou.

Zaklonil mi hlavu, spojil naše ústa a naše rty se setkaly, jako by se už dávno znaly. Uvědomila jsem si – a nebyl to nijak nepříjemný pocit – že se už opravdu znají. Byl to diskrétní, povzbuzující polibek. Dlouho jsme se opatrnými doteky prozkoumávali. Jediné zvuky v místnosti vydávaly naše rty a jazyk, olizující rány hluboko v nás. Když jsme se od sebe odtrhli, srdce se mi v hrudi zkroutilo. Bála jsem se, že našťavaně odejde, jako tomu bylo, když jsme se políbili naposledy. On mě však jen palcem pohladil po tváři a zamračeně se na mě zadíval.

„Máš už svého otce dost, aby ti to vystačilo na týden, Nem?“

Roztřeseně jsem vydechla. „Myslím, že ho mám dost na celý rok.“

„Dobře. Protože si začínám říkat, že jsem se dostatečně nevěnoval své snoubence, a rád bych to napravil.“

Během cesty domů si Wolfe propletl prsty s mými, sevřel mi dlaň a přitiskl si ji na svalnaté stehno. Vyhlédla jsem z okna, na rtech mi pohrával úsměv, který jsem se rozhodla nebrat na vědomí. Poté co jsme vyšli ze salonu s pianem, se matka nepřestávala za tu katastrofu, v níž se proměnila společná večeře, omlouvat. Můj otec se neukázal. Zatímco se nám matka omlouvala, před domem zastavil jeho řidič. Otec nejspíš odjel někam, kde může v klidu dál kout pikle proti mému budoucímu manželovi. Ne že by ta představa řečeného snoubence nějak vyváděla z míry.

Objala jsem mamá a ujistila jsem ji, že ji mám ráda. Myslela jsem to vážně, přestože jsem si uvědomovala, že jsem na ni změnila názor. V době dospívání jsem z celého srdce věřila, že mě matka dokáže před čímkoli ochránit. I před smrtí. Už jsem si to nemyslela. Po pravdě jsem v koutku mysli uvažovala, zda se blíží den, kdy ji budu muset chránit já. Zapřisáhla jsem se, že to svému dítěti nikdy neudělám.

Pokud budu mít dceru, ochráním ji přede všemi, i před jejím otcem.

I před naším odkazem.

I před dřevěnými truhličkami spojenými s dekadami tradice.

Wolfe mi pomohl do ležérního vlněného kabátu a moji matku zpražil pohledem, který si nezasloužila.

Teď v autě, kdy mi dlaní zakrýval tu mou, si přitáhl moji ruku na vnitřní stranu stehna, skoro až příliš blízko k rozkroku. Sevřela se mi stehna, avšak neodtáhla jsem se. Jednu věc jsem nemohla ani popřít, ani mi na ní v tuhle chvíli už nezáleželo: můj budoucí manžel ve mně dokázal vyvolat fyzickou reakci.

S Angelem jsem cítila vřelost a radost. Cítila jsem bezpečí. S Wolfem si připadám jako v jednom ohni. Jako by mě dokázal v jedné vteřině zničit a já tak mohla jen doufat, že se mnou bude mít slitování. Cítila jsem se v bezpečí, avšak nejistě. Žádoucí, avšak nechtěná. Obdivovaná, avšak nemilovaná.

Když jsme se vrátili do Wolfova domu, paní Sterlingová si v kuchyni zrovna četla historickou romanci. Zašla jsem si pro sklenici vody, s Wolfem v patách. Sotva zvedla oči od zažloutlých stránek, posunula si brýle na špičku nosu a zakřenila se.

„Jaký jste měli večer?“ Hleděla na nás jako ztělesněná nevinnost. „Chápu správně, že příjemný?“

To, že jsme do místnosti vešli spolu poprvé od chvíle, kdy jsme se poznali, jí nejspíš prozradilo, že jsme uzavřeli příměří.

„Vypadni,“ přikázal jí Wolfe bez špetky výhrůžky a slušného vychování v hlase. Paní Sterlingová vstala a uchechtla se. Já si mezitím nalévala vodu do sklenice a odmítala jsem mu věnovat byt jen pohled. Přišli jsme, protože se mnou chtěl trávit víc času. Nepochybovala jsem, že mu jde o něco jiného než o můj důvtip či konverzaci se mnou. Někde mezi mým srdcem a dělohou se usadilo vědomí toho, co se nevyhnutelně stane, a zaplavovalo mi tělo vlnami vášně i paniky.

„Dáš si trochu vody?“ Můj hlas zněl pištivě. Ještě pořád jsem k němu stála zády.

Wolfe zezadu zakryl mé tělo svým a vyjel mi dlaní po boku od stehna až k pasu. Vzal do dlaně mé malé ňadro, až jsem zalapala šokem a nevysvětlitelnou rozkoší. Na rameni mě hřály jeho horké rty. Cítila jsem, jak za mnou tvrdne, jak mě erekce tlačí do zadku. Srdce mi v hrudi poletovalo jako splašený motýlek. *Panebože.* Byl tak pevný a horký a s ním jako svým štítem jsem si připadala bezmocně i nepřemožitelně zároveň.

Rozvážnými loky jsem vypila vodu, hrála jsem o čas, když mě náhle přes látku šatů i podprsenky štípl do bradavky. Zasténala jsem a bezděčně vyklenula záda. Musela jsem sklenici odložit, jinak hrozilo, že mi vyklouzne z prstů. Uchechtl se, znovu mi sjel dlaní na nohu a tentokrát si našel cestu do bočního rozparku

mých šatů. Špičky jeho prstů mě zalechtaly na lemu bavlněných kalhotek. Zavrčel mi do ucha, až mi po těle naskočila husí kůže. Místo abych utíkala jako o život – což po mně s křikem žádala každá částka mého těla – jsem se toužila rozpustit v jeho náruči. Byla jsem pitomá, když jsem mu řekla, že už nejsem panna. Teď jsem se musela postavit důsledkům té hloupé lži.

„Vodu?“ zašeptala jsem znovu, zděšená z toho, jak se mi provlhlé kalhotky lepí ke kůži. Mé tělo dostalo pod špičkami jeho prstů chuť na dobrodružství, mysl mu však připomínala, že jsme stále nepřátelé.

Skrz šaty mi přirazil penis mezi půlky. Zasténala jsem a kyčlemi narazila do linky. Bolest v boku se spojila s příjemným pocitem, kterému jsem nerozuměla. Toužila jsem, aby to udělal zas.

„Jediné, na co teď mám chuť, je moje nevěsta.“

„Aha.“ Vzhledla jsem ke stropu, zoufale jsem pátrala v mozku, co mu na to mám říct. Chce si mě snad vzít zezadu jako nějaké zvíře? Sex pro mě byl neprobádaným územím. Měla jsem spoustu času surfovat po internetu a hledat o svém budoucím manželovi všemožné informace. Je to playboy, který za sebou nechal pěknou řádku přítelkyň a milenek. Vždy se jednalo o vzdělané nohaté celebrity s lesklými vlasy a záviděníhodným rodokmenem. Na fotografiích v bulvárních člancích mu vždy visely na ruce a hleděly na něj, jako by jim právě věnoval převzácný dar. Mezi všemi těmi zářivě čistými informacemi, které jsem o něm zjistila, se objevilo i spousta novinových titulků, které hraničily se skandálem. Hotelové pokoje s odpadkovým košem plným použitých kondomů, incident na toaletách na galavečeru pořádaném jeho politickou stranou, a dokonce skončil na dvě hodiny zamčený v autě s evropskou princeznou, což pobouřilo její rodinu i zem.

„Musíme na to jít pomalu. Zatím tě moc dobře neznám.“ Zvedla jsem třesoucí se ruku k jeho rameni a slabě jsem se ho od sebe pokusila odstrčit. Ještě pořád jsem k němu stála zády.

„To napravíme, když spolu půjdeme do postele,“ poznamenal. Kéž bych nejdřív přemýšlela, než jsem ho začala provokovat tím, že jsem spala s Angelem. Lež však byla stále větší a důležitější, čím víc času od ní uplynulo.

Otočil mě, takže jsem teď stála čelem k němu, a přitiskl mě k lince. Fascinovalo mě i znepokojovalo, jak snadno mnou hýbá.

„Pomalů,“ připomněla jsem mu. Hlas se mi při tom jediném slovu třásl.

„Pomalů,“ zopakoval a zvedl mě na linku. Postavil se mezi mé nohy, jako by to dělal už tisíckrát – a taky dělal. Jen ne se mnou. Vyhrnuly se mi šaty, a kdyby sklopil zrak – což udělal, jistě že to udělal – viděl by moje žluté kalhotky a na nich neklamnou skvrnu v rozkroku. Pevně mě popadl za zadek a přitiskl slabiny k mým. Zatajila jsem dech, když jsem ucítila tu tvrdou věc, která se dotkla mých vlhkých kalhotek.

Mých *velmi* vlhkých kalhotek.

Měla jsem je úplně mokré. Bylo mi z toho trapně. Doufala jsem, že se mě tam nedotkne, protože by mu to jen dokázalo, jak moc po něm toužím.

Klesla mi víčka, ztěžkla mi touhou po něm. Přitiskl rty na moje a dlouze, tvrdě mě políbil. Pronikal mi do úst v rytmu, z něhož se mi lůno svíralo příjemným, hřejivým pocitem. Přitiskl tělo k mému a otřel se tvrdým penisem o můj rozkrok. Poškrábala jsem ho po zádech, jak jsem to vídala dělat ženy ve filmech, vychutnávala jsem si, že se ho smím dotýkat, jak se mi líbí. Bylo to tak příjemné. Nechtěla jsem myslet na nic jiného. Jako třeba že všechno, co sdílíme, je jedna velká lež. Nebo že lež je mnohem příjemnější než pravda – než realita mého života. Odehnala jsem své pocity vůči otci, stesk po Angelovi i starost o mámu.

Zbyli jsme jen my dva, schovaní v bublině, která co nevidět praskne.

Wolfe vsunul ruku mezi nás a přes látku kalhotek mě polaskal v rozkroku. Byla jsem tak vlhká, až mě na jazyku páčila omluva za to, že na jeho tělo takhle reaguju. Nepřestával mě líbat a tiše se mi zasmál do rtů, kdykoli jsem se zasnívěla nebo zasténala.

„Tak nádherně reaguješ,“ zašeptal téměř udiveně mezi polibky, které byly stále hříšnější, delší, vlhčí, zatímco mě nepřestával tam dole třít pořád rychleji.

Bylo dobře, nebo špatně, že na něj tak reaguju? Považovala jsem se za slušnou dívku, proto mi to dělalo starosti. Přistihla jsem se, jak rozevírám nohy ještě víc, vybízím ho, aby na mě zkoušel další svá kouzla. Věděla jsem, že některé dívky se dotýkají samy sebe, já to však nikdy nedělala. Ne že bych se snad domnívala, že to není správné, jen jsem nemohla riskovat, že bych omylem přišla o panenství. Je neocenitelné. Wolfe však je můj budoucím manželem a zdálo se, že ho to těší.

Stejně jako mě.

Věděla jsem, že to poprvé bude bolet, byla jsem však ráda, že se to stane ve Wolfových zkušených rukách. Všechno ve mně mravenčilo, skoro jsem se bála, že vybuchnu. Připadala jsem si jako na vrcholu něčeho monumentálního. Jeho ústa se pohybovala na mých stále divočeji, věděla jsem však, že to nedělá ve vzteku, s nímž mě tehdy vyhodil ze svého pokoje.

„Jsi tak vlhká,“ zavrčel a přes kalhotky do mě pronikl palcem. Vyklenula jsem záda a zavřela oči, tělem mi zmítaly tisíce pocitů. Dotkla jsem se ho v rozkroku přes kalhoty. Byl obrovský a pevný a mnohem rozpálenější než zbytek jeho těla. Myslí se mi převalila děsivá myšlenka. Chtěla jsem ho vzít do úst.

Co mě to jenom napadlo? Proč ho tam vůbec chci? S tímhle bych se Claře ani mamá rozhodně nikdy nesvěřila. Dokonce ani paní Sterlingové.

Kristepane, Francesko. Do pusy. Ty úchyle.

Popadl mě za stehna, ovinul si moje nohy kolem pasu a líbal mě, zatímco mě nesl ke schodům. Stále jsem ho objímala kolem krku. Uvědomila jsem si, že mě nese do ložnice – do své, nebo do mé – a že tam jít nemůžu. Potřebovala jsem mu říct, že jsem panna. Že v mém světě musíme dodržovat určitá pravidla. A jedno z nich je žádný sex před svatbou. V téhle konkrétní situaci se to však nehodilo. Potřebovala jsem vymyslet vhodný čas a místo, kde si o tom s ním promluvíme.

„Postav mě na zem,“ zamumlala jsem mezi omámenými polibky.

„Z principu orál nedávám, ale ty jsi tak vlhká, že by se do tebe vešla i kláda.“

Cože? Hrdlo se mi stáhlo strachem a ten mi sevřel krk zevnitř mezi svými drápy. Skoro se mě chystal vzít přímo tady na podlaže. Byli jsme už nahoře, když jsem se od něj začala odtahovat a rozmotala nohy od jeho pasu. Okamžitě mě pustil a díval se, jak pozpátku klopýtám z jeho náruče, až jsem narazila do zdi.

„Nejsem připravená.“

„Nemesis?“ Zamračil se a sklonil hlavu. Tvářil se spíš zmateně než našťavaně. Wolfe měl sice spoustu chyb, ale nikdy mě k ničemu fyzickému nenutil násilím.

„Řekla jsem, že nejsem připravená!“

„Taky jsi to ale řekla, jako bych tě snad osobně doprovázel k branám pekelným. O co jde?“

Styděla jsem se za své chování. Styděla jsem se jak za tu lež, že jsem zkušená žena, tak za svoje panenství. V neposlední řadě jsem se však styděla za to, jak moc to chci. Pomohlo by mi to zapomenout na Angela? Pomohla by mi s tím ta dlouhá tvrdá část Wolfova těla ponořená do mého měkkého hnízdečka?

„Jsi panna?“ Na rtech se mu téměř usadil úsměv. Můj snoubenec se usmíval tak vzácně, až jsem začínala věřit, že není schopen cítit radost.

„Samozřejmě že nejsem panna.“ Plácla jsem se do stehna a otočila jsem se směrem ke své ložnici. Chytil mě za paži a přitáhl si mě zpět do své náruče. Roztekla jsem se mu na těle jako máslo na rozpálené pánvi. „Jenom potřebuju čas. Jsi i tak mnohem zkušenější než já.“

„Vždyť to není žádná soutěž.“

„Viděla jsem ty novinové články.“ Vyčítavě jsem na něj přimhouřila oči. „Jsi úplný Casanova.“

„Casanova.“ Jeho hrud' tančila proti mé tichým smíchem nad mými slovy. „Mám tě doprovodit k nejbližšímu portálu, aby ses mohla vrátit do osmnáctého století?“ zeptal se s falešným britským přízvukem.

Uvědomovala jsem si, že zním jako puritánka. Co hůř – věděla jsem, že mě jako puritánku vychovali, a setřást ze sebe zastaralé skrupule bude náročné. Nebylo mi však devatenáct. Ne doopravdy. Měla jsem vychování padesátileté dámy a životní zkušenosti batolete.

„Zapomeň na to.“

S úsměvem se nadechl. „Dobře. Sex nebude. Můžeme dělat něco jiného. Jak čtvrtáci na střední. Zavzpomínáme na minulost.“

To znělo stejně nebezpečně jako udělat to všechno. Už jenom představa, že bych se s ním ocitla o samotě za zavřenými dveřmi, mi připadala skandální.

„V tvém pokoji?“

Škulb jediným ramenem. „To je na tobě. Jeden z nás bude ale potom muset odejít. S ženami v jedné posteli nespím.“

„A co s muži?“ Už jsem zas byla ve svém živlu, ráda, že jsme se vrátili do přátelského teritoria.

„Pozor na pusy, slečno Rossiová, leda byste chtěla, abych vám do ní strčil něco dlouhého a tvrdého, z čeho se vám vykloubí čelist.“

Věděla jsem, že si tentokrát dělá legraci, a dokonce jsem musela sklonit hlavu, abych skryla úsměv. „O samotě spíš taky jenom z principu?“

„Ano.“

Takže se svými milenkami nesdílel postel, neposkytoval orální sex a neměl zájem vybudovat si s ženou vztah. O randění jsem toho moc nevěděla, avšak byla jsem si jistá, že můj budoucí manžel není zrovna nejlepší úlovek.

„Tuším, že se blíží další otázka ve stylu Francesky.“ Pátravě se na mě zadíval a já jsem si uvědomila, že zadumaně žmoulám spodní ret.

„Proč nedáváš rád orál?“ zeptala jsem se a zrudla ještě víc. Moc nepomohlo, že jsme tuhle konverzaci vedli ve vstupní hale, kde nás mohla skrz tenké dveře svého pokoje slyšet paní Sterlingová.

Wolfe samozřejmě nevypadal, že by se jakkoli styděl. Opřel se ramenem o stěnu a lenivě mě pozoroval.

„Po pravdě mi kundička chutná. Jen velmi nerad poklekám.“

„Podle tebe je to ponižující?“

„Nikdy před nikým nepokleknu. Neber si to osobně.“

„Určitě existuje celá škála poloh, v kterých by to nebylo potřeba.“ *Co to říkám?*

Ušklíbl se. „Ve všech ale ten, který poskytuje rozkoš, působí jako nuzák.“

„A proč s nikým nesdílíš postel?“

„Lidé odcházejí. Je zbytečné si na ně zvykat.“

„Manžel a manželka by od sebe odejít neměli.“

„A přesto by ses ke mně moc ráda otočila zády, že, má drahá snoubenko?“

Na to jsem nic neřekla. Odtáhl se od zdi a o krok ke mně přistoupil. Palcem mi nadzvedl bradu. Wolfe se mýlil. Nebo aspoň neměl tak docela pravdu. Už jsem se mu nesnažila všemi možnými způsoby uniknout. Ne od chvíle, kdy jsem si uvědomila, že o mě rodiče nebudou bojovat. Angelo řekl, že v tomhle životě budeme spolu, avšak od toho dne jsem o něm neslyšela. S každým uplynulým dnem se mi dýchalo stále snadněji, bez pocitu, jako by se mi do plic zabodával ostrý nůž.

To jsem však Wolfovi nepřiznala. Neprozradila jsem, jak k němu mé tělo v salonu s pianem v domě mých rodičů promlouvalo.

Vystoupila jsem z jeho objetí a pověděla mu to jediné, co jsem mu mohla říct.

Zatím nejsem připravená.

„Dobrou noc, Mizero.“ Vydala jsem se ke své ložnici.

Jeho drsný hlas mě pohladil po zádech jako bříška jeho prstů, avšak ustoupil. Smířil se s tím, že to s ním prozatím prožít nechci.

„Dobrou noc, Nemesis.“

10. kapitola

Wolfe

Ze zadní sedačky cadillacu jsem sledoval, jak můj soukromý vyšetřovatel zabouchl dveře svého auta a vyrazil ke dveřím domu Rossiových. Otevřela mu Francesčina matka. Předal jí hnědou obálku a beze slova odešel, přesně jak jsem ho instruoval.

Arthur Rossi se pokusil zničit důkazy, které proti němu mám.

A já zničím *Arthura Rossiho*.

Zaplnil jsem ulice Chicaga ještě více policisty a krtky. Poslední tři dekády vládl Rossi těmto ulicím železnou pěstí. A mně se za pouhých několik krátkých týdnů povedlo mu tu moc sebrat.

Vyšetřovatel, kterého jsem si najal, mi zjistil, že Arthur pije víc, spí míň a udeřil dva ze svých nejvěrnějších vojáků. Poprvé za tři desítky let se nechal vidět, jak vychází ze striptýzových klubů a páchne nejen doutníky a alkoholem, ale také rozkrokem cizích žen. Dvě z nich, které nepocházely z tohoto města, byly tak hloupé, že dovolily, aby je můj vyšetřovatel vyfotil v Arthurově společnosti.

Přidělal jsem mu problémy a vypadalo to, že jeho problém se mnou jen tak nezmizí.

Díval jsem se, jak Francesčině matce posmutnil obličej, když vytáhla fotografie z obálky. Ve stejné chvíli jsem v ruce sevřel dopis. Poslal mi ho její manžel. Skoro bych věřil, že obsahuje antrax, kdyby to nebyl proti němu příliš inkriminující důkaz.

Francesčina matka se rozběhla za bílým hyundaiem mého vyšetřovatele, avšak ten už odjel, aniž by ho stihla vyzpovídat o tom, co jí přinesl.

Roztrhl jsem obálku a přečetl dopis.

Byla to pozvánka na zasnubní večírek, který by mně a své dceři chtěl její otec uspořádat.

Bylo to podezřelé, avšak částečně jsem mu chtěl věřit. Napadlo mě, že možná chce připravit představení, aby lidé uvěřili, že dává našemu manželství požehnání. Díky tomu by získal ještě větší moc nad celou situací. Co víc, zinscenovat požár v kuchyni u Murphyho mu nijak nepomohlo. O kufřík (který ovšem neobsahoval důkazy proti němu, ačkoli si to Rossi myslel) jsem sice přišel, avšak teď znovu vyhlásil válku Irům, kteří požár chápali jako útok proti sobě.

Po tom posledním společném večeři s Francesčinými rodiči mezi námi zůstala zlá krev, což je hodně slabě řečeno, a díky tomuhle by měli příležitost to mezi sebou urovnat. Ne že bych si chtěl zahrát mafiánovi na mediátora, ale to poslední, po čem jsem toužil, byla svatba, kterou by provázel skandál a nevěsta v slzách. A budoucí paní Keatonová si k mému podráždění ráda hraje na fontánu a může si vybrečet oči, kdykoli jí něco nevyjde podle jejích představ jak z Instagramu.

Francesca byla právě znovu v kostele. Tráví tam hodně času, protože nejen že je ubrečená puritánka, ale ještě navíc – jak jste jistě uhodli – i skoro kandidátka na jeptišku. Na druhou stranu by mi to mohlo pomoci získat víc fanoušků. Dobrou křesťanskou rodinu mají všichni rádi. Nevědí, že růžolící nevěsta by si moc ráda zašukala s rodinným přítelem.

Dnes se Francesca zaobírala výzdobou naší nadcházející svatby. Jelikož jsme se shodli, že zkušební večeře není potřeba, domluvili jsme se, že se v chrámu božím bude konat krátká svatba následovaná skromnou oslavou v domě jejích rodičů.

Arthur se v dopisu také zeptal, zda manžele Rossiovy poctíme tím, že noc strávíme v jejich domě a ráno si spolu dáme snídani na oslavu.

Měl bych tak příležitost si s ním sednout a všechno s ním krok za krokem probrat. Jak mu seberu všechno, na čem tak dlouho pracoval. A pak mu oznámím, že na penězích, majetku a pověsti, které během let získal, vůbec nezáleží, až si nakonec uvědomí, že mu nic z toho v jeho zoufalé situaci nijak nepomůže.

S Franceskou mu nedáme vnoučata.

Neuškodí, že moje nevěsta bude moct strávit čas se svojí matkou. Bude to odměna za její rozumné chování.

„Vrátíme se domů,“ pověděl jsem Smithymu.

„V šest hodin máte vystoupení na střední škole,“ oznámil mi výkonný agent osobní ochranky (nóbl název pro bodyguarda, jehož skutečné jméno jsem se neobtěžoval zapamatovat), který seděl na místě spolujezdce.

Připomínat mi společenské akce má obvykle za úkol můj asistent. Ten však už popáté za tohle léto onemocněl žaludečními problémy a neustále Smithyho i mé osobní strážce bombardoval textovkami, abych nic nezmeškal.

Mávl jsem rukou. „Tam to odbydeme rychle.“

Projeli jsme kolem Sears Tower, stánků s pizzou a s lacinými neonovými cedulemi a okolo pouličních zpěváků vystupujících s vlastními verzemi největších hitů. Přemýšlel jsem přitom nad svojí snoubenkou.

Francesca se mi vkrádala pod kůži. Pomalu, odhodlaně a zcela bez mého povšimnutí nebo povzbuzení.

Každý večer na mě čekala v zeleninové zahradě, obklopená podivně přitažlivou vůní hlíny, cigaret a mýdla, na sobě jenom skoro průsvitnou košílku, která zakrývala její tělo jako opar z potu a mlhy. Vždy ji mile

překvapilo, když jsem ji stále v obleku položil na vlhkou půdu, přitiskl koleno mezi její nohy a líbal ji, dokud nám nepopraskaly rty a nevyschlo v ústech. Vždy zalapala po dechu, když jsem si otřel její dlaň o rozkrok kalhot, a jednou se mě v altánu dokonce i odvážila stisknout, protože se tam cítila v bezpečí a skrytá před očima cizích lidí. Oči jí vždycky zahořely údivem a rozkoší, když jsem jí ne zrovna náhodou přes kalhotky polaskal klitoris. Kdykoli jsem jí dal příležitost odtáhnout se, přitiskla se ke mně a pak jsme se líbali ještě snad celou věčnost.

Dodržel jsem slovo a sex po ní nechtěl. Říkal jsem si, že den, kdy se spolu vyspíme, se tak jako tak blíží ruku v ruce s naší nadcházející svatbou. Byla vnímavá, sladká a... *fascinovaná*. Ty tam byly doby, kdy jsem čas trávil s nudnými zkušenými ženami jako Kristen. Francesca, přestože už s muži spala, byla jako nepopsaný list. Chtěl jsem ji naučit všechny hříšné věci, které s ní ten Bandiniovic kluk dělat nemohl. Moc dobře se přitom pobavím.

Několikrát jsem zašel k ní do pokoje, když tam zrovna nebyla, a vždy hledal dvě věci. Třetí vzkaz – zatím tu truhličku neotevřela. Věděl jsem to, protože zlatý klíček se z praskliny v drahé starobylé dřevěné podlaze ani nehnul. Podlahu jsem chtěl ještě před jejím příjezdem zrenovovat, avšak teď, když jsem věděl, kde si střeží svoje tajemství, jsem se rozhodl, že tam ty pukliny prozatím nechám.

A za druhé jsem v jejím mobilu hledal stopy po Angelovi. Žádné tam nikdy nebyly. Na jeho textovky nikdy neodpověděla, z kontaktů si ho však nesmazala.

„Jsme tu,“ oznámil Smithy, když zastavil před Střední školou Lincolna Brookse. Z této školy vzešlo víc členů všemožných gangů než slušných občanů a já jsem tu měl za úkol usmívat se, mávat a předstírat, že to se studenty dopadne dobře. Dopadne – jakmile vyčistím ulice města od zaměstnanců Francesčina otce.

Protokol žádal, aby mi jeden z výkonných agentů osobní ochranky otevřel dveře, zatímco druhý mi bude neustále za zády, takže přesně to jsme taky udělali.

Vydal jsem se přes zažloutlý nerovný trávník k nízké, šedé, depresivně hranaté budově a míjel kovové zábrany s nadšenými studenty a jejich rodiči, kteří se přišli podívat na rappera, absolventa školy, jenž tu večer vystoupí. Ten kluk má na obličeji víc inkoustu, než kolik je ho v sérii o *Harrym Potterovi*, a také několik pochybných jizev. Vykročil jsem k ředitelce školy, ženě ladných tvarů v laciném kostýmku a s účesem jak z osmdesátek. Skoro se ke mně rozběhla, podpatky se jí bořily do suché země pod našima nohama.

„Senátore Keatone! Jsme opravdu nadšení, že...“ spustila, když ve vzduchu zazněl výstřel. Jeden z bodyguardů po mně okamžitě skočil a strhl mě na zem. Dopadl jsem na břicho. Otočil jsem hlavu a zadíval se na dav za barikádami.

Lidé se rozutekli do všech směrů, rodiče objímali své děti, mimina brečela a učitelé hystericky ječeli na studenty, aby zachovali klid. Ředitelka klesla na trávu a začala mi křičet do obličeje, hlavu si zakrývala rukama.

Díky za pomoc, milá dámo.

Vzduch prořízla další střela. Pak další. A další. Blížily se ke mně.

„Slezte ze mě,“ zavrčel jsem na strážce, který mě zalehl.

„Protokol stanovuje...“

„Na protokol seru,“ vyštěkl jsem. Do způsobu mého vyjadřování se v tu chvíli promítl můj předchozí, ne zrovna radostný život. „Zavolejte poldy. Já se tu o to postarám.“

Jen neochotně ze mě slezl. Vyskočil jsem na nohy a rozběhl se ke klukovi se zbraní. Pochyboval jsem, že mu v tom krámu zbyly ještě nějaké náboje. I kdyby ano, stihl už dokázat, že mířit fakt neumí. Nezasáhl by mě, ani kdybych ho doslova objal. Rozběhl jsem se přímo k němu. Uvědomoval jsem si, že nejsem ani zdaleka tak statečný, jako spíš pomstychtivý a pitomý, bylo mi to však jedno.

Zašel jsi příliš daleko, Arthure, pomyslel jsem si. Mnohem dál, než jsem si myslel, že jsi schopný zajít.

Hrál si na hodného tchána, pozval mě na zasnubní večírek a navrhl, abychom u něj přespali. Budoval si alibi. Vsadím se, že teď sedí někde na veřejnosti. Možná právě rozlévá polévku zatraceným bezdomovcům.

Než se mi podařilo překonat vzdálenost mezi mnou a mým poďobaným atentátníkem, dav se rozprchl a on zůstal sám. Otočil se a rozběhl se pryč. Byl jsem však rychlejší. Zezadu jsem ho chytil za límec a stáhl ho k sobě.

„Kdo tě poslal?“

„Nevím, o čem to mluvíte!“ křičel a zmítal přitom sebou. Vytrhl jsem mu zbraň z ruky, odkopl ji stranou a kluka táhl zpátky. Do deseti vteřin se sem ze všech směrů sjelo deset policejních aut, z kterých vyskákali ozbrojení příslušníci zvláštní policejní jednotky chránící se štíty, a oficiálně kluka zatkli. Tiše jsem zaklel. Potřeboval jsem s ním ještě několik chvil o samotě. Bez nejmenších pochyb jsem věděl, že Arthura nezradí. To už mě však mí osobní strážci a řidiči odvedli na opačnou stranu budovy, v patách nám byli dva detektivové a čtyři strážníci.

„To, co jste dnes udělal, senátore Keatone, je opravdu obdivuhodné. Střelba ve školách představuje vážný společenský problém a já...“ spustila ředitelka.

Proboha, ženská, sklapni.

„Je někdo zraněný?“ přerušil jsem ji.

„O nikom zatím nevíme,“ odpověděl mi jeden ze strážníků cestou k mému vozu. „Ale příštích několik dní se o vás bude po městě hodně mluvit. Byl to od vás opravdu čin hodný hrdiny.“ „Děkuju.“ Komplimenty nesnáším. Člověk při nich poleví v ostražitosti.

„Zion vzkazuje, že se budete muset vyjádřit do médií,“ oznámil mi osobní strážce – ten, který mě chránil před střelami – s pohledem upřeným do mobilu.

„Dobře.“

Vytáhl jsem mobil a okamžitě napsal na Arthurovo číslo. Byla to první zpráva, kterou jsem svému budoucímu tchánovi poslal.

Děkuju za pozvání. Má snoubenka a já rádi přijímáme. S

úsměvem jsem mobil schoval do náprsní kapsy saka.

Arthur Rossi se mě pokusil zabít.

Brzy zjistí, že si se mnou nemá co zahrávat.

Jsem jako kočka.

S devíti životy.

O dva jsem přišel, sedm jich zbývá.

Následujících několik dní jsem dával rozhovory tisku, mluvil o střelbách ve školách a ždímal z toho incidentu, co to šlo. Nikdo neměl nejmenší podezření, že se jednalo o pokus o moji vraždu. Ten kluk – absolvent školy s italskými kořeny a mariňák na dovolené, který znervózněl a zapomněl mířit – byl právě ve vazbě a tvrdil, že ho k tomu přinutily videohry.

V den oslavy našich zasnub jsme se s Nem v sedm večer sešli v přízemí našeho domu. Osprchoval jsem se a převlékl v kanceláři, domů jsem to však stihl včas. Nehodlal jsem nechat Francesku na pospas Arthurovi. Z jejího otce se pomalu stávala neřízená střela a nechtěl jsem, aby se byt jen přiblížil tomu pečlivě seřízenému stroji jménem můj život.

Když jsem dorazil domů, Francesca na mě čekala v obepnuté bílé róbě, které můj pták okamžitě věnoval aplaus vestoje. Bože, je nádherná. A bože, dneska ji ojedu. I kdybych jí musel dát předehtu, kterou tak miluje, až by mi odpadl jazyk. Ta žena je lahodná a zralá. A *moje*.

A *moje*.

A *moje*.

Možná že když si v duchu ta slova dostkrát zopakuju, stanou se skutečností.

Došel jsem ke své budoucí nevěstě, popadl ji za pas a políbil ji přímo před Sterlingovou, která jí právě upravovala lem šatů. Stařena málem omdlela, když se naše rty dotkly. Zná mě celý život, a nikdy mě neviděla, jak se s ženou líbám, ať na veřejnosti, nebo kdekoli jinde. Sterlingová poté zvesela zamířila do kuchyně a věnovala nám soukromí.

S Franceskou jsme na sebe naráz povytáhli obočí. Ted' už jsme se i navzájem napodobovali.

„Jak se cítíš?“

Od střelby ve škole se mě na to ptávala často. Kéž by to nedělala. Neustále mi tím připomínala, že je potomkem člověka, jenž za to nesl zodpovědnost, a přesto neměla o neuvážených činech svého otce ani ponětí.

„Přestaň se ptát. Odpověď bude pořád stejná – Nic mi není.“

„Abych byla upřímná, nejsem to já, kdo si o tebe ještě teď dělá starosti. Věděl jsi, že paní Sterlingová odposlouchává všechno, co děláme a říkáme?“ Nem nakrčila ten svůj nosík.

Laškovně jsem ji dloubl do brady. O tom, jak moc se Sterlingová zajímá o život ostatních, jsem se dozvěděl dost trapným způsobem. Bylo mi třináct a půl, když jsem masturboval v pokoji, který sousedil s ložnicí Sterlingové, a druhý den jsem na svém nočním stolku našel krabici kapesníků a brožuru o bezpečném sexu. Musel jsem však Sterlingové uznat, že jsem ten cár přečetl hned dvakrát a za třicet let svého mizerného života na téhle planetě jsem ani jednou neměl sex bez kondomu.

„Uvažuju, jak by zareagovala, kdybychom se víc než jenom líbali,“ zrudla moje nevěsta a sklopila oči.

Možná bys to měla odvolat, má drahá. Mám erekcí jak šiška salámu a na obecnstvo bych nebral ohled.

„Můžeme to večer vyzkoušet.“

„Jak jsi zvědavý! Bylo by z tebe skvělé soukromé očko.“ Potlačila úsměv.

„Jedinou záhadou, kterou hodlám rozluštit, je, jak hluboko ho do tebe dokážu vrazit.“ „Nemůžu uvěřit, že jsi senátor...,“ zamumlala si pro sebe.

To ani já ne.

S těmi slovy se mi Francesca zavěsila do rámě a společně jsme odešli.

Sotva jsme vstoupili do sídla jejích rodičů, šel večer od desíti k pěti. Něco takového jsem čekal, avšak stejně mě to podráždilo.

Za prvé sotva jsme se přiblížili k domu Rossiových, všiml jsem si, že čtvrté zaplavily dodávky novinářů, ucpaly ulici a mezi přihlížejícími způsobily pozdvižení. Arthur všechny novináře a reportéry místních

zpravodajských stanic pozval dovnitř a ti se samozřejmě mohli přerazit, jenom aby co nejrychleji doběhli na jeho práh.

Senátor se chystá oženit s dcerou mafiána. To je zpráva šťavnatější než pomeranč.

Nehodlal jsem dovolit, aby mi Arthur ztížil život ještě víc, než se mu to už povedlo. Otevřel jsem Francesce dveře a doprovodil ji k jejímu rodnému domu. Křik reportérů a záblesky fotoaparátů jsem ignoroval. Uvnitř se na mě Francesca pověsila, jako by na tom závisel celý její život, a já si s obavami místo radosti uvědomil, že to tak určitým způsobem i je. Nemesis už tento dům nepovažuje za svůj domov. Teď jsem jejím domovem já. A já jsem plný duchů, připravený vymýtit ze sebe svou touhu po ní.

Její rodiče k nám došli, udržovali přitom mezi sebou bezpečnou vzdálenost. Její matka vypadala, jako by nespala celé měsíce. Silnou vrstvou make-upu se snažila zakrýt důsledky svého psychického stavu a Arthur působil, jako by se o pět centimetrů smrskl. Jelikož jsem pranic nevěřil, že by Sofia Rossiová svého nevěrného manžela někdy opustila, vyvodil jsem z toho, že za jeho ztrhaným zevnějškem stojím já – že takhle rozhozený je mým přičiněním a že jsem mu zničil další aspekt jeho života.

Z povinnosti jsme se s předstíranou vřelostí pozdravili, přitukli jsme si sklenkou bellini a pak nás představili svým přátelům.

Okamžitě a naráz jsem si všiml tří věcí:

1. Arthur Rossi pozval velmi nohatou, velmi blondatou, velmi degradovanou, a proto velice pomstychtivou reportérku, která se také dříve velmi intimně seznámila s mým ptákem – Kristen Rhysovou.
2. Také přizval několik z nejpochybnějších lidí s nevalnou pověstí v zemi včetně bývalých zločinců, vůdců gangů a podobně, od nichž se obvykle snažím držet co nejdál. Pravděpodobně doufal, že mi tím poškodí pověst – což se nepochybně stane, jelikož si Kristen přišla dělat poznámky.
3. Aniž bych se musel nějak extra rozhlížet, všiml jsem si Angela, který popíjel ze sklenky víno a lenivě konverzoval s ostatními hosty.

Tuhle akci neuspořádal, aby si mě usmířil a dokázal, že Rossiovi chystané vdavky své dcery naprosto podporují. Nastražil to na mě.

„Máme tu dnes zvlášť zajímavé hosty. Myslíte, že náš vkus na lidi zvládnete?“ Arthur zatočil drinkem a věnoval mi výhrůžný pohled. Od chvíle, kdy jsem na jeho pozvání kývl, jsme spolu nemluvili. Policii jsem neřekl, co se doopravdy stalo. Díky tomu jsem na něj získal další páku – další tajemství, které jsem proti němu mohl použít. Samozřejmě to také znamenalo, že kvůli mému budoucímu tchánovi přetékal tento dům ostrahou.

Pozitivní na tom všem bylo, že předstírat jsme museli už jenom několik krátkých týdnů. S Franceskou budeme brzy svoji a pak převedu svůj plán ve skutečnost. Hodlal jsem ho dostat do vězení, kde bude hnít, zatímco já budu šukat jeho dceru a jeho manželka stráví zbytek života v pohodlí zásluhou manželů Keatonových. Nejsem však tak velkorysý, abych jejich sídlo v Malé Itálii koupil. Francesčině matce navrhnou, aby se přestěhovala do jedné z nemovitostí, které jsem vlastnil po celém Chicagu.

Ultimátum bude znít jasně – pokud matka a dcera budou chtít mou ochranu, moje peníze i milosrdenství, budou se muset obrátit k Arthurovi zády. Ta poetická spravedlnost byla v mých očích téměř dokonalá. Koneckonců existuje jenom jedna věc horší než nečekaná ztráta blízkého milovaného příbuzného – ztráta jeho lásky a podpory, dokud je stále naživu.

„Zvládnou cokoli, co mi hodíte do cesty, Arthure. Včetně, avšak nejen, vaší dcery, která je, po pravdě, za zavřenými dveřmi velmi zkušená.“ Zívl jsem a překvapený a dotčený výraz, kterým po mně střelila Francesca, jsem nebral na vědomí.

Prozrazovat intimní detaily nemám ve zvyku, avšak ve skutečnosti nebylo co vykládat. Akorát jsme se trochu laskali. Neměl jsem v úmyslu Nemesis ponížit, bylo však nutné, abych ponížil jejího otce. A pokud si musím vybrat mezi jejím smutkem a jeho pýchou, bez váhání smetu svou budoucí ženu z cesty, abych si do Arthura kopl.

Rossi ostře zafuněl a propaloval mě očima jako dvěma hlavními zbraně.

Rychle se však vzpamatoval a otočil se ke své dceři.

„Přišel i Angelo Bandini s rodinou. Škoda, že mu to s Emily nakonec nevyšlo,“ mlaskl Arthur a přes obroučky brýlí pozoroval Francesčin výraz. Zvedala ke mně hlavu – to mě nijak nepřekvapilo. Nemesis na mě zmateně zírala. Stálo ji spoustu sil, aby stočila pohled ke svému otci a oslovila ho. Kdybych měl v sobě špetku slušnosti, omluvil bych se. Jenže já jsem nejen parchant, ale taky jsem chtěl, aby si na mě udělala názor ještě předtím, než se spolu vyspíme. Pomůže mi to nastavit hranice toho, co jsme, a co ne.

„Ach?“ Zdvorně se usmála, jako by si byli úplně cizí. Buď je moje budoucí žena velmi dobrá herečka, nebo opravdu už na toho italského hřebce zapomněla. „To mě mrzí.“ Stočila pohled ke mně, jako by žádala vysvětlení.

Tvůj otec je sráč. Stačí ti to?

„Jemu to neříkej, ty hloupá. Říkej to jemu.“ Arthur postrčil Francesku směrem k Bandinimu. Zrovna jsem se chystal svoji nastávající doprovodit k jejímu píchači, když mi Arthur položil ruku na rameno. Zlověstně na mě cenil zuby a páchl alkoholem. Oči měl úzké a podlité krví, s přesností laseru je však upíral jen na mě.

„Senátore Keatone, moc rád bych vás představil svému příteli Charlesu Burtonovi.“

Tedy tomu kongresmanovi, který nedávno rezignoval, aby se vyhnul vyšetřování etické komise kvůli tomu, že osahával své zaměstnankyně. To už jsem rovnou mohl ošukat nejbližší veverku do prdele. Následné titulky v novinách by nebyly tak trapné a nezpochybňovaly by tolik moje dobré mravy.

„To jsem si jistý, ale mám už své plány,“ ucedil jsem a ustoupil stranou, ramenem se přitom otřel o jeho.

„Nesmysl.“ Chytil mě za paži a přitáhl si mě zpátky. Nechal jsem to být jenom proto, že jsem nechtěl před Kristen způsobit scénu a dát jí další materiál, o kterém by mohla zítra ráno psát. „Nedaroval jste peníze na jeho kampaň?“

Daroval. To bylo předtím, než zkusil vrazit ptáka do všeho ve svém kanclu, a to včetně ořezávátka. To už byl ale Burton u mě, objal mě a poblahopřál mi, zatímco se moje nevěsta vydala k Angelovi, jako by ho k ní táhl magnet. Ten už spěchal k ní. Z jeho rychlé, stěží ovládané chůze mi tikalo ve víčku. Setkali se v půli cesty, prudce se zastavili a paže jim visely podél těla. Jejich rozpačité chování mi prozradilo, že se nic nezměnilo. Stále netušili, jak spolu jednat jako nezamilovaní. Nedokázal jsem od nich odtrhnout pohled, zatímco mi Burton začal vymlouvat díru do hlavy a plácal trapné výmluvy o tom, proč musel odstoupit. Jeho představa, že mi na tom snad záleží, mě skoro znepokojila. V tuhle chvíli by mohl vystřílet celý striptýzový klub, a mě by stejně víc zajímala moje budoucí nevěsta – *moje* zatracená budoucí nevěsta – která zrudla poté, co jí Angelo něco řekl, sklopila zrak a zastrčila si pramen vlasů za ucho. Věděli, že se dívám, proto od sebe udržovali uctivou vzdálenost, avšak řeč jejich těla prozrazovala, že mezi nimi vládne něco intimního.

Dům byl plný lidí. Musel jsem si připomínat, že tu nejsme na svatbě Bishopova syna. Nemohli se jen tak propíchnout do koupelny, aby si zašukali. Na druhou stranu jsem jí právě podrazil nohy, abych podráždil jejího otce, takže moje vzdorovitá snoubenka měla záminku mě šťouchnout tím jediným, o čem věděla, že mě rozčílí – svým ex-kýmkoli (netušil jsem, co pro sebe navzájem znamenají).

„... a pak jsem jim řekl, že nikdy, za žádných okolností, nepodstoupím test na detektoru lži,“ nepřestával plácát Burton a popadl mě za rameno. „Že měli tu drzost to navrhnout –“ „Charlesi?“ skočil jsem mu do řeči.

„Ano?“

„Je mi srdečně u prdele, proč jste odstoupil, stejně jako je mi u prdele zbytek vaší neexistující kariéry. Přeju pěkný zbytek života. Nebo ne. Je mi líto, ale je mi to tak jako tak ukradené.“

S těmi slovy jsem setřásl jeho ruku, ze stříbrného tácu, který po sálu roznášel jeden z číšníků v livreji, jsem si vzal sklenku šampaňského a vyrazil za svojí nevěstou. Zbývalo mi k ní už jenom několik kroků, když se davem mihlo rameno a zablokovalo mi cestu. Zhlédl jsem šediny, vlasy ulíznuté dozadu a pečlivě sestříhané.

Bishop.

Potřásl hlavou, na rtech široký, ošklivý úsměv. Před několika týdny jsem zjistil, že on i White berou od Arthura úplatky. Od té doby jsem vyhrožoval, že mu zničím budoucnost, a teď konečně dostal příležitost zhatit mi plány.

„Tak devatenáct, jo? Ta musí být těsná jak náš podělanej rozpočet.“ Uchechl se a zakroužil whisky ve sklence.

„Vy znáte něco těsného? Všechno, co se vás týká, je uvolněné, včetně vaší morálky.“ Ušklíbl jsem se. Ve společnosti jsem se vždy záměrně choval jako dokonalý gentleman schopný zdvořilé konverzace. Na Bishopa a Whitea jsem však už zapůsobit nepotřeboval. To jsem si uvědomil ještě před maškarním plesem, a právě proto jsem si tam dovolil naštvat Francesku.

„Nevybavuju si, že byste na tu Rossiovou udělal při tom prvním večeru nějak výjimečný dojem. Je patrné, že nejsem v téhle místnosti jediný s pochybnou morálkou,“ odpověděl Preston. Přitom se usmíval a mával na všechny kolem nás.

„Ať naznačujete cokoli, řekněte to,“ sykl jsem.

„Vydíráte Arthura jeho dcerou. To je jasné. Ta holka vám nepatří.“ Kývl k Angelovi a Francesce. Zrovna jí něco řekl a ona sklonila hlavu. *Uchvátil ji.* „Jenom se to snažím pochopit – znamená to, že jsme s Whitem čistí?“

Díky sakra bohu za arogantní idioty jako Bishop, kteří dostali v životě všechno naservírované na stříbrném podnosu. Opravdu věřil, že mi jde jenom o těsnou kundičku, místo o sejmutí největšího mafiána, jaký kdy vládl Chicagu od dob Ala Caponeho. To mi samozřejmě vyhovovalo. Pokud Bishop a White věří, že už jsem dostal, co chci, poleví v ostražitosti.

A tak přestože jsem chtěl dostat Francesku od Angela co nejdál, rozhodl jsem se, že tohle je prozatím důležitější.

„Mám, co potřebuju,“ usmál jsem se.

Bishop přikývl a s úsměvem mě poplácal po rameni. Naklonil se ke mně a zašeptal: „Jaká je v posteli? Jehňátko, nebo lvice? Je úchvatná, Keatone.“

Byl jsem rád, že se člověk nedá zavraždit pouhým pohledem, protože kdyby ano, Preston Bishop by padl mrtvý k zemi a já bych skončil na nejbližší policejní stanici. Nevěděl jsem, ani mě to nezajímalo, proč mi tak vadí, že guvernér mluví o mé budoucí ženě, jako by byla závodní kůň, kterého jsem právě koupil. Kopl jsem do sebe zbytek šampaňského a zvedl bradu.

„Jaká je v posteli vaše žena?“ zeptal jsem se.

Zarazil se. „No dovolte?“

„Po pravdě ne, nedovolím, Prestone. Věk slečny Rossiové vám nedává právo o ní mluvit, jako by byla kus masa.“

„Ale...“

„Přeju pěkný zbytek večírku.“

Protáhl jsem se kolem něj a v duchu proklínal Arthura, že je takový hajzl, Angela, že existuje, a sám sebe za to, že jsem se kdy chtěl být jen dotknout té překrásné sirény převlečené za Nemesis. Svým záměrem oženit se s ní jsem jen chtěl zatáhnout Arthura hlouběji do sítě svých plánů a zlepšit si pověst. Místo toho je teď všechno tisíckrát složitější a zamotanější. Když jsem se rozhlédl po návštěvnicích, abych našel Nem, místo ní jsem spatřil Kristen. V ruce držela sklenku, kterou ke mně s mazaným úsměvem na tváři pozvedla.

Byla to pozvánka, kterou jsem odmítl tím, že jsem ji nechal na vědomí, a očima dlouho pátral po sálu, jenom abych si uvědomil, že Francesca ani Angelo tu už nejsou. Vystoupal jsem do patra, nakoukl do jejího pokoje i do všech ostatních ložnic v domě a pak zkontroloval koupelny, než jsem si vzpomněl, že moje snoubenka má v oblíbené zahradě. Napadlo mě, že jestli si šli Angelo s Franceskou zašukat, půjdou si najít soukromí. Zapomněl jsem však na jednu maličkost. Nemesis tvrdila, že Angela *miluje*. Několik ukradených polibků a sliby zašeptané za narůžovělého soumraku je uspokojují stejně, jako by spolu vlezli do postele.

Sestoupil jsem po schodech do zahrady a našel je, jak sedí na okraji kamenné fontány, otočení k sobě. Hladil ji po tváři a ona mu to dovolila.

Zastrčil jí kadeř vlasů za ucho a ona mu to dovolila.

Přitiskl čelo na její a i to mu dovolila. Dýchali ztěžka, hrudníky se jim zvedaly ve stejném rytmu.

A já tam jen stál, díval se a třásl se, zmítal mnou oheň a litoval jsem, že jsem ji před jejím otcem ponížil. Poprvé v životě jsem si uvědomil, že moje činy vůči ní mají své následky.

Pošpinil jsem její čest a ona se rozhodla mě ponížít.

Jediný rozdíl byl v tom, že já jsem to udělal, abych rozčílil někoho třetího. Ona toho kluka však upřímně milovala.

Bandini se k ní naklonil a palcem jí otřel rty. Znovu sklopila oči ke svým stehnům, opilá okamžikem, o němž oba věděli, že ho nemůžou prodlužovat donekonečna. V jeho doteku byly bolest i smutek, v jejím výrazu zmatek, a já jsem bez nejmenšího stínu pochybností věděl, že jsem vstoupil do něčeho většího, než jsem čekal. Tohle nebyla láska dvou štěňat. Tohle bylo skutečné.

Vzhledla a něco řekla, uchopila jeho ruce do svých a přitiskla si je k hrudi. O něco prosila.

Co ti ten kluk může dát, co já ne? Odpověď však byla nasnadě. Lásku. Mohl jí dát skutečnou lásku, něco, co na ni v sídle Keatonových nečeká. Ne ode mě a ani od té její zeleniny.

Přikývl, vstal a vydal se k dvojkřídlým dveřím na terasu. Překvapilo mě to a podivně se mi tím ulevilo, než jsem se znovu zatvrdil. Nejspíš si mě všimla a poradila mu, aby utekl, než ho zabiju holýma rukama. Vstoupil jsem do zahrady, připravený si ji znovu ukrást a postarat se, aby se mi po zbytek večera nehnula z očí. Sotva však Angelo odešel, rozhlédla se vlevo a vpravo a zamířila ke skupince žen ve středním věku. Zdvořile a bez zájmu s nimi konverzovala, přitom ani na vteřinu neodtrhla oči od oken v druhém patře domu, a po pěti minutách zmizela uvnitř.

Znovu jsem se za ní vydal, přesvědčený, že se mají setkat na domluveném místě, když mi předloktí sevřela ženská ruka a přinutila mě se otočit.

„Děláš jí to aspoň pusou?“ ušklíbla se Kristen. Čerstvě nanesená červená rtěnka a pečlivý blondatý drdol prozrazovaly, že se upravila, než si mě šla najít. Setřásl jsem ji. Myslel jsem jenom na to, že musím do patra a najít svoji snoubenku, Kristen mi však na schodech už tak plných lidí zastoupila cestu. Moc rád bych ji odstrčil, avšak vzhledem k množství ostrahy, přítomných médií a tomu, že ona sama je novinářka, by to nebyl zrovna nejlepší nápad, který se v tomhle století urodil. Na druhou stranu jsem čelil dilematu, které mi nedávalo spát od chvíle, kdy mi Francesca vstoupila do života – je důležitější moje kariéra a pověst, nebo přistihnout tu malou nevěrnici při činu?

Dobrá zpráva? Logika ještě stále je na mé straně.

Špatná zpráva? *Prozatím.*

„Trochu jsem pátrala.“ Kristen mi práskla před obličejem bublinu ovocné žvýkačky a zakmitala řasami.

„Našla jsi něco nebo někoho, kdo by tě píchal, když už jsme u toho?“

Podráždilo mě, že mi z pusy vypadly nefiltrované myšlenky. Obvykle se pyšním obdivuhodnou dávkou sebeovládání. Moje snoubenka teď však někde nespí šuká s jiným chlapem a kvůli tomu bych nejradši strhl zdi tohoto baráku holýma rukama. Před několika týdny mi nevadilo, že Angelo poškrábal Francesce svrbění, ale teď je situace jiná.

„Nezajímá tě, co jsem zjistila?“

„Ani ne.“ Jemně jsem ji odstrčil loktem a vyrazil po schodech. Rozběhla se za mnou, popadla mě za lem saka a zatahala za něj. Zrovna jsem byl v ohbí schodiště, když mě její další slova přinutila se zastavit.

„Vím, proč jsi to Rossimu udělal. Je zodpovědný za ten výbuch. Ten, který zabil tvoje rodiče, zatímco jsi byl na Harvardu.“

Otočil jsem se a vůbec poprvé se na ni zadíval – opravdu zadíval, ne jen přeletěl pohledem její rysy. Kristen není špatná novinářka a za jiných okolností bych ji i uznával. Ale jelikož se mě snažila ojet, neměl jsem na vybranou a musel ji ojet ještě víc, a to není jen dvojsmysl.

„Míříš těmi drby někam?“

„Rossi z tebe udělal sirotka, tak ses mu pomstil tím, že jsi mu vzal dceru. Oko za oko. Řekla bych, že to je hodně slušné vodítko.“ Naklonila sklenku se šampaňským a napila se. Chladně jsem se na ni usmál.

„Požádal jsem Francesku Rossiovou o ruku, protože ji mám rád. Pravda, o jejím otci nemůžu říct nic pozitivního, avšak v noci mě nebude zahřívát on.“

„Ani s ní nespíš v jedné posteli. Jak zajímavé.“ Kristen pomalu ironicky zatleskala mému sebeovládání a slušnému chování. Jelikož mi konečně pustila sako, otočil jsem se a vystoupal až do patra, právě když Angelo vyšel z jednoho z pokojů pro hosty a v úzké chodbě se mi vyhnul. Stačilo mi k němu jedinkrát čichnout a věděl jsem, že měl právě sex. Rty měl napuchlé a vlasy rozčuchané a vlhké potem. Kristen se při pohledu na Angela rozzářily oči. Na velkých, plných rtech se jí usadil spokojený úsměv. Chytil jsem ho za paži a otočil ho k sobě. Dnešní večer se zapíše do mé osobní historie jako můj nejhorší večer coby veřejného činitele a nejspíš i člověka. Angelo na mě hleděl a ztěžka oddechoval.

Rychle. Měle. *Provinile.*

„Jdi, než ti zničím život,“ vyštěkl jsem na Kristen. „Třetí varování už nedostaneš.“

Zasmála se. „Vypadá to, že si máte co říct.“

Moje bývalá milénka odběhla, její smích mi zněl v uších ještě dlouho poté, co byla pryč. Přimáčkli jsme Angela ke zdi a chytil ho za límec.

Věděl jsem, že to vypadá špatně.

Věděl jsem, že to zítra budu muset vysvětlovat.

Už mi na tom však jednoduše nezáleželo.

„Kdo byl s tebou v tom pokoji?“ zahřímal jsem.

„Důrazně ti radím, aby ses přestal chovat jako gauner, leda bys chtěl, aby s tebou tak ostatní jednali.“ A já ti důrazně radím, aby ses držel dál od mé budoucí ženy, než tě doopravdy zabiju.

„Měls sex,“ opáčil jsem.

„Díky za informaci, ale není potřeba, byl jsem u toho.“ Zasmál se. Získal část ztraceného sebevědomí a to mě rozběsnilo ještě víc.

„S kým?“ Přitáhl jsem si ho za límec, až jsem ho málem začal škrtit. To mu konečně setřelo úsměv z ksichtu. Věděl jsem, že se musím uklidnit, než si lidé začnou všímat scény, kterou tu působím. V tuhle chvíli bych se však nedokázal vzpamatovat, ani kdyby na tom závisel můj život. „Dobře, mám pro tebe první odpověď. Nic. Ti. Do toho. Není, Keatone!“

„Senátore Keatone.“

„Ne, mě teda rozhodně nezastupuješ.“

„Máš nějaký konkrétní důvod, proč si to u mě chceš rozházet?“

„Rozházel sis to u mého budoucího tchána,“ odsekl bez zaváhání. Jedno jsem mu musel uznat – měl koule jak melouny. „A v závodě za Francesčiny srdcem tě porazím.“

„Jediné, v čem bys mě dokázal porazit, je předčasná ejakulace, kluku.“

„Moc rád vyzkouším tuto teorii v praxi. Jen pro info – Francesku jsem ujistil, že si ji moc rád vezmu i bez věna a já i moje rodina složme jakoukoli hotovost, která bude potřeba, abychom ji od tebe dostali. To už si rovnou můžeš najít novou nevěstu, které padnou šaty, co jsi jí koupil.“

Zrovna jsem se ho chystal uprostřed vlastního zasnubního večírku praštit, když se na chodbu vynořila moje snoubenka. Vypadala, že se stěží ovládá. Rozmazaný make-up si stihla pečlivě upravit a oči měla vytřeštěné pochopením. Když jsem si to spojil s Bandiniho bezostyšným přiznáním, že se s ní vyspal, pochopil jsem to, co si brzy uvědomí i všichni ostatní přítomní.

Francesca Rossiová se znovu vyspala s mužem, který není jejím snoubencem.

Na svém vlastním zasnubním večírku.

Jen několik okamžiků poté, co mi stála po boku.

Odstřelil jsem Angela ke schodišti a přitáhl si svou budoucí ženu k sobě. Vyjekla, když jsem se jí dotkl, oči měla vytřeštěné děsem, než si uvědomila, že jsem to já, a uklidnila se. A pak spatřila, co jsem měl vepsané v obličeji. Pokud ve mně dokázala číst – což už teď dokázala – pochopila, že má hodně vážný problém. „Co chceš?“ zasyčela.

Věrnou snoubenku.

Podělanou brokovnici.

Aby tahle noční můra, kterou se snažíme vydávat za vztah, skončila.

„Právě jsi porušila naši ústní dohodu, Nemesis. Udělat to právníkovi není dobrý nápad.“ Zamračila se, avšak na svou obhajobu nic neřekla.

Někde uvnitř mě se skrývala gilotina. Moc rád bych Francesce odsekl tu její hezkou hlavičku od těla. Ještě dneska večer.

Francesca

Právě jsem si otřela slzy z očí poté, co jsem matce přiznala, že začínám mít svého budoucího manžela ráda. To poznání bylo hořkosladké, ne-li přímo zničující. Možná za to mohla večerní setkání v zeleninové zahradě nebo to, jak otevřeně mě dnes večer políbil před paní Sterlingovou, když mě přišel vyzvednout.

„Mohl by to být stockholmský syndrom, mamá?“

„Podle mě je to jen mladá láska, vita mia. Láska koneckonců hraničí se šílenstvím. Jinak by to nebyla láska, ale jen pouhé okouzlení.“

„Musíš zešít, aby ses mohla zamilovat?“

„Samozřejmě že ano. Definicí lásky je zbláznit se do někoho.“

„Ty ses do táty zbláznila?“

„Obávám se, že ano. Jinak bych s ním nezůstala, i když mě podvádí.“

Opravdu se to stalo. A rozhodilo mě to, přestože jsem to měla čekat. Nebylo neobvyklé, že muži z Organizace měli milenky.

Mamá řekla, že pokud vám to rozerve srdce, je to skutečné.

„Neměla by být ale láska příjemná?“

„Ach, nic není dost dobré, pokud to nemůže být i zlé. Jde jenom o míru, Francesko.“ O míru.

Sama jsem pochopila míru svého citu vůči Wolfovi, když mě Angelo odvedl od davu lidí do zahrady. Přestože mě můj chladnokrevný snoubenec krutě ranil a rozzlobil, chtěla jsem s ním zůstat a čelit mému otci po jeho boku. Pak si mě Angelo posadil, shrnul mi tmavou kadeř z čela a zeptal se, jestli jsem šťastná. Přemýšlela jsem nad tím dlouho a usilovně.

Nejsem šťastná.

Nejsem však ani nešťastná.

Uvědomila jsem si, že nejen že k muži, jenž mě vězní, chovám nevysvětlitelné a přívětivé city, ale že už ani netoužím po Angelově doteku tak, jak jsem po něm toužila, než mi vpadl do života Wolfe. Stále jsem Angela milovala, avšak jenom jako chlapce, který mě chránil před svými bratry a usmíval se na mě přes jídelní stůl. Místo po jeho horkých, hebkých známých rukou jsem toužila po silných, tvrdých, mozolnatých dlaních svého snoubence. To zjištění mě srazilo jako blesk. Angelovi jsem odpověděla, že ačkoli mě mrzí, že mu to s Emily nevyšlo, mezi námi je po všem.

Nadobro.

Při pohledu na výraz v jeho obličeji jsem ho uchopila za ruku, přitiskla si ji k hrudi a prosila za odpuštění. A když vstal a odešel, myslela jsem jenom na to, že chci najít mamá a říct jí to. Musela jsem počkat, až nebude Angelo v dohledu, aby to nevypadalo, že jdeme oba na stejné místo.

Angelo krátce poté zmizel v domě. Sestřenka Andrea mi mezi loky mimózy prozradila, že ho viděla, jak s blondátou reportérkou, s kterou kdysi chodil Wolfe, zapadl do jedné z ložnic pro hosty v patře. „S tou s hezkými vlasy? Vysoká, blondátá, opálená?“ Nemusela mi připomínat, jak nádherná Kristen je.

„Jasně. Díky.“

Místo aby mě svým chováním naštval, cítila jsem jenom odpor. Nemířil však proti Angelovi – mířil proti mému snoubenci, který mě před mými rodiči ponížil, sotva si do něj můj otec rýpl.

Teď jsme seděli v autě, zírali ven z oken jako vždycky a sledovali, jak se za sklem míhá Chicago, velkolepé a šedivější než Wolfovy oči. Pohrávala jsem si se švy bílých šatů a netušila, co mám říct nebo udělat. Wolfe znovu dospěl k tomu hloupému závěru, že jsem se s Angelem vyspala. A já jsem zase měla pocit, že kdybych se začala obhajovat, znamenalo by to, že si musím vymýšlet výmluvy, proč chci mluvit s přítelem.

Opravdu na mě má tak špatný názor? Uzavřeli jsme ústní dohodu, a od té chvíle uplynul už nějaký čas. Čas, během něž jsem ho líbala a hladila a rozevírala před ním stehna, aby mě mohl přes oblečení laskat. I já ho laskala. Copak to pro něj nic neznamená? Opravdu si myslí, že bych to dokázala udělat kdykoli a s kterýmkoli mužem?

„Neožením se s děvkou,“ prohlásil Wolfe se suchým odhodláním, aniž by odtrhl pohled od okna. Ve zpětném zrcátku jsem viděla, jak sebou náš řidič Smithy za volantem škubl a potřásl hlavou. Zavřela jsem oči a modlila se, abych se nerozbrečela.

„Tak mě nech odejít.“

„Slyším snad přiznání, slečno Rossiová?“

„Nebudu se obhajovat před mužem, který si mé prosby nezaslouží,“ oznámila jsem tak klidně, jak to jenom šlo.

„Stojíš ti za můj hněv?“

„Mě nevydésíte, senátore Keatone,“ zalhala jsem a nevšímal si slz, jež mi svíraly hrdlo. Mám ho ráda. Upřímně ráda. Líbilo se mi, že mě bránil před otcem a že bránil moje právo na vzdělání a práci a na to, abych mohla kdykoli vyjít z domu. Líbilo se mi, že válčí s mojí rodinou, avšak nestaví mě mezi ně.

Dokonce se mi i líbilo, že ze mě nechce jenom mašinu na děti. Líbilo se mi, že se ke mně choval slušně, kdykoli jsem k němu byla milá. To, které verze Keatona se mi dostane – ať kretěna, nebo obdivovatele s ostrým jazykem – závisí čistě na tom, jak se k němu zachovám. Líbilo se mi, že mě jeho tělo dokázalo obklopit jako štít i jak mě jeho rty pálily na pokožce nebo jak mi jazykem kroužil po rozpáleném těle.

„Zatím,“ namítl, čelist jako ze žuly, „zatím se mě nebojíš.“

„Chceš, abych se tě bála?“

„Chci, aby ses poprvé ve svém podělaném životě chovala slušně.“

„S Angelem Bandinim jsem nespala,“ prohlásila jsem poprvé za dnešní večer, a – jak jsem si slíbila – také naposled.

„Sklapni, Francesco.“

Srdce se mi schoulilo v koutku hrudi. Polkla jsem žluč, která mi vystoupala do úst.

Když jsme dorazili domů, obešel auto a otevřel mi dveře. Vystoupila jsem, aniž bych ho vzala na vědomí, a vešla do domu. Byla jsem tak rozčilená, že bych nejradši začala řvát, až by mi hlasivky vypověděly službu. Nedůvěřoval mi. Kvůli čemu se tak zatvrdil a přestal lidem věřit?

Nejspíš kvůli mému otci. Jinak se ta zlá krev mezi nimi nedá vysvětlit.

Wolfe za mnou instruoval osobní strážce, aby se drželi mimo dům, což bylo proti protokolu. Protokolu se ještě nikdy nevzepřel.

Rozběhla jsem se do svého pokoje. Zoufale jsem si potřebovala utřídit myšlenky a vymyslet, jak k celé téhle záležitosti přistupovat. Nezastavila jsem se, abych se zamyslela nad tím, že můj útěk pochopí jako přiznání. Mým jediným hříchem přitom je, že jsem se posadila s Angelem na místo, kde na nás mohli vidět ostatní, a řekla mu, že mi už nesmí psát. Že chci dát svému budoucímu manželovi šanci.

„Na vysokou můžeš zapomenout.“ Wolfe mrštil telefonem a peněženkou na mramorovou římsu za mnou. „Naše dohoda padá.“

Prudce jsem se k němu otočila a nevěřicně třesla oči.

„Já jsem s Angelem *nespala!*“ vykřikla jsem podruhé. Bože, tenhle chlap mě dokáže přivést k nepříčetnosti. Vůbec ho nezajímalo moje vysvětlení, ani nevyslovil své obavy. Jen dělal závěry.

Wolfe na mě poklidně hleděl. Rozběhla jsem se k němu a strčila ho do hrudi. Tentokrát, na rozdíl od chvil, kdy jsem do něj strčila poprvé a podruhé, ustoupil, byť snad jen o centimetr. Nedržela jsem se zpátky. Uvědomila jsem si, že mu chci ublížit. Že mu chci ublížit víc, než on ublížil mně.

Míra.

„Určitě jsi právník? Protože ve sběru důkazů dost pokulháváš. S Angelem jsem nespala.“ *Potřetí.*

„Viděl jsem vás spolu v zahradě.“

„A co?“ Byla jsem tak rozčilená, že jsem mu své jednání ani nedokázala pořádně vysvětlit. Visela jsem mu na košili, stahovala si ho k sobě a ovíjela mu paže kolem krku, abych si ho k sobě přitáhla. Přitiskla jsem rty na jeho, zoufale jsem mu chtěla ukázat, že to, co nás dva pojí, je skutečné, tedy aspoň pro mě, a že v mém polibku může najít něco jedinečného – elixír lásky – co jsem nikdy nikomu jinému nedala.

Nepohnul se, ani mi polibek neoplatil. Poprvé od chvíle, kdy jsem ho poznala, nezbořil zeď, která nás dělila, sotva jsem mu dala svolení, aby se mě dotkl. Za normálních okolností, kdykoli jsem k němu přistoupila, i kdyby jen o centimetr, překonal oceán a zaplavil mě polibky a doteky. Vychutnával si mě, kdykoli jsem mu to dovolila. Tentokrát bylo jeho tělo pod mými prsty tvrdé a chladné.

Odstoupila jsem od něj. Z hrudi se mi celým tělem šířila tupá bolest.

„Mám tě ráda, Wolfe. Nevím proč, ale mám, ano? S tebou se cítím jinak. Mate mě to, ovšem je to tak.“

Nelhala jsem. V životě jsem nevyslovila nic pravdivějšího. Znovu jsem zrudla, červeň mi zalila obličej.

„To je od tebe velmi milé.“ Cynicky se usmál, vyšší, větší a děsivější než kdy dřív. „Pověz mi, Nemesis, myslíš, že když mi dovolíš, abych ti ho vyšukal z těla, zvýšilo by to tvé šance studovat na Severozápadní univerzitě?“

„Co-cože?“ vykoktala jsem a nechápavě se odtáhla. Pořád mi nevěřil. Pochopila jsem, že ať udělám nebo řeknu cokoli, jeho názor nezměním.

Zvedl ruku a pohladil mě po tváři. Jindy bych se opájela jeho pozorností, jako by to byl paprsek slunce za prosincového dne. Dnes jsem se však pod jeho dotekem rozechvěla, a ne vzrušením. Byla jsem vlhká, protože tu byl se mnou, protože jsem byla v jeho přítomnosti a protože na mě upíral oči. Nepřipadalo mi to však správné. Moje touha po něm mi připadala špinavá a zoufalá. Odsouzená k záhubě.

„Nelžu ti,“ prohlásila jsem a kousla se do rtu, aby se mi přestal třást. „Proč si o mně vždycky myslíš to nejhorší?“

Sklonil rty k mým a zašeptal: „Protože jsi Rossiová.“

Zavřela jsem oči. Nadechovala jsem jed a vydechovala naději. Měla jsem pocit, jako bych se topila, přestože jsem stála uprostřed foyer v náručí muže, za něhož se chystám provdat. Pochopila jsem, co musím udělat, aby mě nezačal nenávidět. Jen jsem si nebyla jistá, jestli se mi poté nezačne hnusit on.

Wolfe mi nehodlal uvěřit, a teď už bylo příliš pozdě a příliš příhodné, abych mu řekla, že jsem panna. Ne. Musí to zjistit sám.

„Vezmi si mě,“ zašeptala jsem zlomeně. „Vyspi se se mnou. Znič mě.“ Pevně jsem zavřela oči a cítila, jak mi z těla odplovou hrdost a mizí v mlžném oparu. „Vyšukej ze mě Angela.“ O krok ustoupil. Viděla jsem na něm, jak válčí sám se sebou.

Byl příliš hrdý, než aby na moji nabídku přistoupil, a příliš rozezlený, než aby ji odmítl.

„Prosím?“ Pověsila jsem se mu na límeček košile, zvedla se na špičky a přitiskla se k němu. Do břicha se mi zarývala jeho erekce a dávala mi falešnou, hloupou naději.

„Chci tě.“

„Angela chceš víc.“

Zběsile jsem zavrtěla hlavou a líbala ho na čelist, na koutek úst, na křivku rtů.

„Chci tebe,“ vydechla jsem. „Jenom tebe.“

Pevně zavřel oči, zhluboka se nadechl a odstoupil ode mě. Sevřela jsem látku jeho košile ještě pevněji.

„Ty mě odmítáš? Opravdu mě nechceš?“ zašeptala jsem mu do krku. Ucítila jsem, jak se mu zhoupł ohryzek, vnímala jsem jeho strniště i napjaté svaly. Každý centimetr jeho těla tomu vzdoroval. Vzdoroval *nám*.

„Poklekni,“ zachraptěl, „a pros, ať tě ošukám.“ Odtáhla jsem se od něj a vytřeštila oči.

„Cože?“

„Na našem zasnubním večíрку ses vyspala s jiný mužem. Vyspala ses s ním podruhé od chvíle, kdy jsme se zasnoubili. Chci, abys klekla a žadonila, ať ho z tebe vyšukám. Obávám se, že to jinak nepůjde, Nemesis,“ prohlásil chladně. Povytlhl husté, tmavé obočí, čelist měl vzteky pevně zaťatou.

Nenacházela jsem slova.

Přitiskla jsem si ruku na ústa a potlačila zmučený sten, který hrozil, že mi unikne ze rtů. Dál se tvářil lhostejně, prázdně. Uvažovala jsem, jak jen může být k ženě, s níž má v plánu navěky svázat svůj život, tak krutý. Jakmile udělám, k čemu se chystám, už nebude cesty zpět, tedy pokud to opravdu udělám. Nejradši bych se otočila a odešla. Bez špetky pochybností jsem však věděla, že pokud odejdu, mezi námi je konec.

Potřeboval vědět, že jsem s Angelem nespala. A vzhledem k tomu, kolikrát jsem mu při různých příležitostech zalhala, že jsem to opravdu udělala, existoval jenom jeden způsob, jak jsem mohla dokázat svou nevinu.

Ten nápad je sice trochu pokřivený, ale totéž se dá říct o Wolfovi. Celý náš vztah je šílený.

Roztřeseně jsem se nadechla a pomalu před ním klesla na kolena. Zavřela jsem oči. Nechtěla jsem vidět, co se mu zračí v obličeji, zatímco jsem se kvůli němu vzdávala své důstojnosti. Mamá říkávala, že hrdost je ten nejvzácnější šperk, jaký ženu zdobí, i když je nahá. Jenže Wolfe mi ho právě serval z krku a každá perla sebedůvěry se kutálela po podlaze. Sklonila jsem hlavu, a když se moje kolena dotkla mramorové podlahy, z úst mi uniklo zmučené zasténání plné nenávisti k sobě.

Nenávidím tě.

Mám tě ráda.

Kéž bych tě mohla opustit.

Pokud Wolfovi nedokážu pravdu, udělá mi ze života peklo, nebo ještě hůř – vrátí mě rodičům, zruší naše zasnoubení a o mně si pak bude špitat celé Chicago. Využil by proti mému otci jakoukoli zbraň, až bychom skončili chudí, bezmocní a bezbranní. Otec by pak nedokázal mamá ani mě ochránit před chudobou, lry ani nemilosrdnou Organizací.

Přišla bych o všechno.

Pokleknout před ním ve skutečnosti nebyla moje volba. Nemohla jsem si dovolit, aby k té svatbě nedošlo. A nemohla jsem si ani dovolit, aby mi můj budoucí manžel nevěřil, protože jinak bychom byli oba zoufalí a začali se navzájem nenávidět.

Ve foyer bylo takové ticho, až jsem slyšela, jak se od stropu odráží bušení mého srdce. Zvedla jsem hlavu, pootevřela oči a zadívala se do těch jeho, ničivě šedých. Několik vteřin jsme na sebe hleděli. Prsty jsem měla propletené na zádech. Měl pravdu. Pokud před někým pokleknete, připadáte si jako nuzáci.

Sotva před někým dobrovolně pokleknete, už nikdy se na vás nebude dívat stejně. V posteli i mimo ni.

„Nevezmu si tě násilím.“ Hlas měl ostrý jako břitva, putoval mi po nervech a přejížděl mi přes kůži, aniž by ji rozřízl.

„Dobrovolně se ti nabízím,“ pověděla jsem mu s hlavou svěšenou. „Vstaň.“

Poslechla jsem.

„Pojď ke mně a polib mě tak, jako jsi dnes večer políbila Angela.“

Polkla jsem žluč, která mi vystoupala do hrdla. V hrudi se mi mísily nenávist, ponížení, vzrušení, strach i naděje. Kolena se mi třásla, přesto jsem k němu přistoupila, objala ho kolem krku a přitiskla rty na jeho.

Tělo mi hučelo temnou energií. Nejradši bych se na něj vrhla se vši zuřivostí, kterou jsem v sobě měla, a ukázala mu, že jsem nevinu. Že jsem stále neposkrvněná a že jsem jen jeho. Věnoval mi však jen lhostejný nezám, a tak jsem v sobě nedokázala vykřesat odvahu, abych mu udělala to, co jsem chtěla.

Sklonil rty k mým – konečně! Napadlo mě, že mi to třeba konečně opětuje, on se mi však jen zazubil do rtů. „Jestli takhle líbáš muže, po kterém zoufale toužíš, nedivím se, že o tebe Angelo víc nebojoval.“ V tu chvíli jsem se přestala ovládat.

Kousla jsem ho do spodního rtu, zabořila mu prsty do vlasů a zatahala za ně, právě když mi ve výstřihu roztrhl šaty a drahý kus od známého návrháře úplně zničil. Kůže mi hořela. Vyklenula jsem záda. Odhodila jsem ze sebe šaty a zadupala hedvábí pod nohama. Přitáhla jsem si Wolfa k sobě a ovinula ho jako chapadla chobotnice. Byla jsem jako černá vdova, chtěla jsem ho celého zhltnout. Zuřivě jsme spolu zápasili, klopýtali ke schodišti, naráželi do pověšených obrazů, stolku i sochy. Zvedl mě, odnesl nahoru a polibky hltal moje steny, kousal mě do brady, rtů i lalůčků a dusil tak vlastní steny rozkoše. Trestal mě svojí vášní. Značkoval si mě svojí závistí.

Paní Sterlingová byla na chodbě, právě zalévala obrovské rostliny na mramorových podstavcích u smetanově natřených zdí. Když nás spatřila, jak se koušeme a sténáme, a že jsem polonahá v jeho náručí, zalapala po dechu a rozběhla se do západního křídla.

Kousl mě do horního rtu a vsál ho do úst. Nesl mě k mojí ložnici. Angelo se náhle zdál celé míle daleko, mimo dosah a stejně vzdálený jako Měsíc. Wolfe byl tady, z masa a kostí a spaloval mě jako Slunce. Nebezpečný a nesnesitelný a – a věděla jsem, prostě věděla, jak ztracená si pod jeho dotečky připadám. Netušila jsem, jak se popere s důsledky toho, k čemu se schylovalo. Věděla jsem však, že až bude po všem, zastydí se.

Nelhala jsem.

Nebyla jsem mu nevěrná.

Jsem jeho budoucí žena.

Snažila jsem se ho varovat, avšak on mi nevěřil.

Když jsme došli do mého pokoje, rozkopl dveře a hodil mě na postel.

Ležela jsem tam, hleděla na něj s hlavou vztyčenou a doufala, že se mi v očích zračí sebevědomí. Chtěla jsem působit arogantně a chladně, až si mě bude brát. Přestože jsem se mu podvolila. Přestože mu dám to jediné a to nejcennější, co mám. To nejcennější, co si dnes večer rozhodně nezaslouží.

Svoje panenství.

Zastrčil si ruce do kapes kalhot a teď, kdy jsme se ocitli sami, mi věnoval opovrhlivý, odměřený pohled. Na sobě jsem měla jen bílou podprsenku a stejně bílé kalhotky. Věděla jsem, že se mu pohled na mě líbí, protože mu potemněly oči. Připadalo mi, jako by bylo v místnosti najednou horko, vzduch byl hustý jako kožešina.

„Všechno si svleč a nech si jen lodičky,“ přikázal mi.

„Nejsem striptérka,“ zasyčela jsem a zpražila ho pohledem. „Jsem tvoje budoucí žena. Svleč mě tak, jako skládáš své přísahy – jako když to myslíte vážně, senátore Keatone.“

„Přísahy pro tebe očividně nic neznamenají,“ zopakoval ještě odměřeněji. Skoro se na mě přitom nepodíval. „Svíkat, Francesco.“

Zazubila jsem se a sebrala odvahu. Když jsem dala ruku za záda, abych si rozeprnula podprsenku, na žíle na jeho krku jsem si všimla, jak mu poskočil tep. Jeho výraz zůstal chladný, i když jsem si svlékla kalhotky a zůstala tak na posteli jen v lodičkách.

Sklonil se, stále celý oblečený, a zadíval se mi do očí. Spustil ruku mezi nás a přitiskl mi dlaň mezi nohy. Cítila jsem, že mám jemné chloupky mokré vzrušením. Byla jsem zvenčí vlhká a chladná a zevnitř rozpálená.

„Řeknu to jenom jednou, Francesco, a pak budu své svědomí považovat za čisté. Jestli mi teď hned nepovíš, abych odešel, vezmu si tě, zničím tě, získám tě a po zbytek noci si tě budu vychutnávat. Vyšukám z tebe Angela a všechny ty ostatní ubožáky, kteří měli tu smůlu, že se tě kdy dotkli a věřili, že je čeká druhé kolo. Nebudu k tobě pozorný. Nebudu k tobě milosrdný. Takže jestli jsi zvyklá na něžné milence a hodinová mazlení, stačí slovo a naše dohoda končí.“

„A i tak se se mnou oženíš?“ zeptala jsem se.

Ostře se nadechl. „Ožením se s tebou, ale budeš si přát, abych to nikdy neudělal.“

Věřil, že jsem byla s jinými muži. Pověděla jsem mu, že jsem byla s jiným – a on mi uvěřil. To, jaká doopravdy jsem, mu bylo jedno. To už mi Wolfe moc dobře dokázal. Zvláštní mi však nepřípadala jeho slova, ale celá situace. Byl ochotný mi odpustit, chtěl ctít naši ústní dohodu, kterou jsem porušila, přestože se domníval, že jsem se od našeho zasnoubení ne jednou, ale hned dvakrát vyspala s láskou z dětství. Řekl, že nebude vyjednávat, přesto to udělal. Se mnou.

„Bojíš se, že jestli se mě dotkneš, budeš něco cítit?“ vysmívala jsem se mu. „Ty vaše zdi z ledu se bortí, senátore.“

„Máš deset vteřin, Nemesis. Rozhodni se.“

„Odpověď už znáš.“

„Řekni to. Osm vteřin.“

Usmála jsem se, ačkoli jsem se v nitru hroutila. Chystal se vzít si mé panenství, a to silou. Věřil, že už nejsem nevinná, a abych mu dokázala, že se mylí, bylo potřeba, aby mě ranil tak, jako ho ranilo, když mě viděl s jiným mužem. Věděla jsem, jak to vypadalo. Angelo se mě dotkl. Naklonil se ke mně. Pohladil mě po

vlasech. Přejel mi palcem po rtech. A pak se vyplížil z pokoje poté, co měl sex s někým jiným, a já jsem nebyla k nalezení.

Měl proti mně všechny pádné důkazy.

„Pět.“

„Hlavně se do mě nezamiluj.“ Rozevřela jsem stehna.

„Francesco. Tři.“

„Bylo by to pro tebe velmi nepříjemné, *il mio amore*. Kdyby ses zamiloval do ženy, kterou sis vzal, aby ses pomstil.“

„Jedna.“

„Zůstaň,“ vyřkla jsem čistě a jasně.

Vyrazil ke mně, popadl mě kolem pasu a stáhl mě níž, až jsem ležela pod ním. Nadechla jsem se, když mi přitiskl ruku na krk a zvedl se, svými koleny mi uvěznil stehna. Ještě stále byl oblečený.

„Rozepni mi zip.“

Nedokázala jsem se nadechnout, natož mu stáhnout zip. Proto jsem na něj jen hleděla a doufala, že si můj šok nezamění se vzdorem. Jenže přesně to udělal. Jistě že to udělal. Zavrčel, zip si sám rozepnul a stáhl si kalhoty. Neodvažovala jsem se sklopit zrak, abych zjistila, co tam na mě čeká. Srdce mi bušilo tak rychle a tvrdě, až jsem si myslela, že se pozvracím. Snažila jsem se vybavit si všechno, co jsem věděla o milování, a rozhodla se, že to zvládnu. Byla jsem vzrušená a vlhká tam, kde to bylo potřeba, a v náruči toho nejžádanějšího muže z celého Chicaga.

S kalhoty u kolen do mě pronikl prstem. Obličej měl bez výrazu.

Nadechla jsem se a snažila se uklidnit, přestože mě pod víčky znovu pálily slzy. Bolelo to. Nevěděla jsem, co mě bolí víc – jestli fyzická stránka věci, nebo že na mě hledí, jako bych pro něj nepředstavovala víc než pouhé tělo.

Stejně hleděl i na Kristen.

Vložil si prst do úst a s prázdným výrazem v obličeji si ho olízl, pak do mě prst znovu ponořil. Zvedl ho vlhký mým vzrušením a vložil mi ho do úst. Přinutil mě ochutnat samu sebe. Byla to sladká, pižmová chuť. Zrudla jsem. Bradavky se mi napjaly. Byly tak citlivé, až jsem se mu toužila otřít o pevnou hrud'

„Použil kondom?“ Otřel mi o tvář zbytek mojí vlhkosti. Nejradši bych se rozplakala, až by ve mně nic nezbylo, avšak ovládla jsem se.

Co nevidět zjistí, že jsem mu třikrát řekla pravdu, proto jsem mu odpověděla to, co chtěl slyšet. „Ano.“

„Jsem rád, že ti zbyla aspoň nějaká slušnost. Já kondom nepoužiju, ale ráno na tebe bude na nočním stolku čekat tableta nouzové antikoncepce. Víš, opravdu nemám zájem pořídit si děti s děvčkou, která roztáhne nohy každému. Tu tabletu spolkněš. Je to jasné?“

Zavřela jsem oči. Z těla mi jako pot stékal stud. Mám v úmyslu s tím souhlasit. Chystám se mu odsouhlasit úplně všechno. Smírím se s jeho slovy, jeho skutky i krutostí. Koneckonců jsem před ním poklekla a prosila, aby tento okamžik nadešel. „Jasně.“

„Chvilí bych si s tebou hrál, ale už tě připravil jiný, a já dnes nemám zrovna velkorysou náladu.“ Temně se ušklíbl a pak do mě jediným mocným přírazem pronikl. Vrazil do mě s takovou silou, až jsem vyklenula záda. Na prsou jsem ucítila jeho hrud', za víčky mi vybuchly hvězdy a projela mnou ostrá bolest. Prorazil přirozenou bariéru mého těla a ponořil se do mě tak hluboko, až mi připadalo, jako by mě rozerval vedví. Bolest byla tak oslepující, až jsem se musela kousnout do rtu, abych potlačila výkřik čiré agonie. Celý život mi Clara i mamá připomínaly, abych nepoužívala tampony, nejezdila na kole, a při jízdě na koni jsem si musela sedlo vystýlat tlustými přikrývkami, abych ochránila to, co bylo tak nedotknutelné, tak posvátné.

A nakonec jsem se dočkala *tohohle*.

Ležela jsem pod ním nehnutě, tiše, napjatě. Jediné znamení, že jsem při vědomí, představovaly slzy, jež mi stékaly po tvářích. Tvrdě jsem se kousala do rtu, abych nevydala ani hlásku.

Jsem jako zrezivělý ostnatý drát, zkroucený do jednoho velkého klubka strachu.

„Jsi pevná jako pěst,“ zasténal divokým hlasem. Neodpověděla jsem.

Přirážel do mě tak tvrdě, tak rychle a tak hrubě, až jsem se začala bát, že mě roztrhá na cáry. Po tvářích mi na polštář stékaly slzy, zatímco do mě pronikal stále hlouběji, až jsem cítila, jak se zdi mého panenství bortí a krvácí ze mě. Neřekla jsem mu však, aby přestal, ani jsem se mu nepřiznala, že jsem panna.

Jen jsem tu ležela a nechala ho, ať si mě bere. Mou nevinnost si vzal silou, avšak nehodlala jsem mu dát ani ždíbec své hrlosti. Ani kousíček z ní. Ne po tom, k čemu došlo ve foyer.

Po několika přírazech jsem se přinutila otevřít oči a rozmazaně vzhledla k jeho lhostejnému, vzteklému obličejí. Něco mezi námi steklo, zalilo mi stehna a já jsem pochopila, co to je. Modlila jsem se vším, co ve mně zbylo, aby si toho nevšiml.

Mé modlitby zůstaly nevyslyšeny. Všiml si toho. Svrástil obočí a vůbec poprvé si všiml výrazu v mém obličejí, mých slz a bolesti.

„Máš menstruaci?“

Neodpověděla jsem.

Opatrně se ode mě odtáhl a sklopil zrak mezi nás. Na mých stehnech a bílém prostěradle byla krev. Chytla jsem ho za límeček košile a přitáhla si ho k sobě. Zoufale jsem potřebovala, aby svým tělem skryl to moje.

„Dokonči, cos začal,“ ucedila jsem. Cítila jsem, jak mu v hrudi buší srdce, tak moc byl blízko.

„Francesco.“ Hlas měl chraplavý a protknutý pocitem viny. Pohladil mě po tváři, avšak já jsem mu ruku odstrčila. Tuhle jeho novou, něžnou stránku jsem nedokázala vystát. Nechtěla jsem, aby byl ke mně něžný. Chtěla jsem, aby se mnou jednal jako se sobě rovnou. Se stejným vztekem, chtíčem a nenávistí, jakou jsem k němu cítila já sama.

„Teď už mi věříš?“ Hořce jsem se usmála přes slzy, které mi padaly po tvářích jako déšť – jako by chtěly těch posledních několik minut smýt. Přestal se mračit a zvedl se nade mě. Chtěl se odtáhnout, avšak já si ho k sobě pevně přitiskla.

„Je po všem.“ Zadívala jsem se mu do očí, v nichž jsem spatřila jen trápení. Zahákla jsem mu kotníky za zády a uvěznila ho tak u sebe. „Já sama rozhodnu, jak svoje poprvé chci. Dokonči to. Teď hned.“

K mému zděšení mi po tvářích steklo ještě víc slz. Klesl na mě a všechny je slíbal. Jazykem mi vyjel po krku až na měkké tváře a zachytil všechny slzy, které mi kanuly z očí.

„Nem,“ snažil se mě přemluvit.

„Mlč.“ Zabořila jsem mu obličej do ramene. Naše těla se spojila a on do mě znovu pronikl.

„Mrzí mě to,“ zašeptal.

Teď už do mě přirážel něžně, jemně do mě pronikal a špičkami prstů mě laskal na stehnech. Bylo to lenivé, intimní gesto, věděla jsem však, že je to všechno pouhá, byť nádherná lež. Patou jsem se otřela o látku kalhot, které se ani neobtěžoval svléct. Věděla jsem, že to chce co nejdřív dokončit. Také jsem však věděla, že je příliš pozdě na to, aby minimalizoval škody.

Po několika dlouhých minutách tupé bolesti začal zrychlovat tempo. Obličej se mu stáhl a oči potemněly. Až pak jsem se na něj dokázala znovu podívat, aniž bych měla pocit, jako by mi někdo bodl do hrudi nůž, kdykoli do mě přirazil. Vyvrcholil hluboko ve mně. Zaplavil mě jeho horký chtíč. Svírala jsem mu ramena.

Měla jsem pocit, jako by mě rozdrásal na kusy. Spodní část těla už jsem kvůli otupující bolesti skoro necítila.

Zvedl se, aby se na mě mohl podívat. Hleděl mi do tváře, avšak do očí se mi nezadíval.

Dlouho jsme mlčeli, on stále nade mnou. Nezeptal se, proč jsem mu předem neřekla, že jsem panna. Důvod znal. Nakonec se ze mě odvalil. Odtáhla jsem se, vstala a oblékla si levandulovou saténovou noční košilku, kterou jsem stáhla z opěradla pracovní židle.

Posadil se a nahrbil. Vypadal omráčeně. Obličej měl bez výrazu, ramena svěšená. Teď už vůbec nepřipomínal toho neurvalého budoucího manžela, z něž vždy sálalo sebevědomí. Jeho mlčení jsem mu nezazlivala. V porovnání s tím, k čemu tu dnes došlo, se jakákoli slova zdála nedostatečná.

Z nočního stolku jsem vytáhla cigaretu a jednu si zapálila přímo tady v domě. Aspoň tohle mi dlužil.

Stejně dobře jako já i on věděl, že pokud by se mi pokusil dát najevo jakoukoli náklonnost, nezvládla bych to.

„Ráno brzy vstávám. Čeká mě poslední zkouška šatů a pak nákupy na vysokou,“ pověděla jsem mu a posadila se za stůl s výhledem do zahrady, již jsem milovala tak, jak jsem si přála, abych dokázala milovat i svého budoucího manžela. Zcela a bez očekávání, že by byl můj cit opětován.

„Nem.“ Promluvil tak něžně, až jsem to nedokázala snést. Opřela jsem si bradu o klouby. Přistoupil ke mně, položil mi ruce na ramena a sklonil se ke mně, až se čelem dotkl mého temena. Roztřeseně vydechl, až mi vlasy vletěly do obličejce. Pokoj byl cítit sexem, kovovým pachem krve a zoufalstvím, jež tu předtím nebyly.

„Jdi pryč,“ přikázala jsem chladně.

Políbil mě do vlasů.

„Už nikdy o tobě nebudu pochybovat, Francesco.“

„Jdi pryč!“ vrískla jsem a vstala od stolu. Nohy židle mu narazily do chodidel, jemu však jako by na té bolesti nezáleželo. Odešel, avšak to, k čemu tu právě došlo, tu zůstalo.

Když jsem se ráno probudila, na nočním stolku jsem našla dva prášky proti bolesti, tabletu nouzové antikoncepce, lahev vody a horkou, vlhkou žínku. Pochopila jsem, že paní Sterlingová ví, k čemu tu v noci došlo.

Polkla jsem oba prášky proti bolesti i tabletu antikoncepce a zapila je celou lahví vody. Po zbytek dne jsem nevstala z postele a jen plakala.

Wolfe

Přecházel jsem po východním křídle.

Sem a tam.

Sem a tam.

Chůze mě ještě nikdy nepřiváděla k tak mučivému šílenství. Nejradši bych vykopl její dveře a vpadl dovnitř. Stěží jsem v sobě vykresal sílu, abych Kristen nechal od svého právníka poslat dopis, že ji budu žalovat o všechno do posledního měďáku, pokud o mně cokoli publikuje. Také jsem však věděl, že jí nezabráním vyhrabat další špínu, ale na druhou stranu – záleželo mi na tom?

Ani. V. Nejmenším.

„Dej jí čas.“ Sterlingová se za mnou s každým krokem táhla jak zatracenej stín. Jako bych si snad chtěl vstup k ní vynutit.
Toho jsem si užil víc než dost, Sterlingová.

„Kolik času?“ vyštěkl jsem. Vážný vztah jsem moc dobře nacvičený neměl. Ještě cizější mi byl svět a city dospívajících dívek. I jako puberták jsem si spíš vybíral zkušenější ženy. Nebraly mě vážně a nic ode mě neočekávaly.

„Dokud jí nebude dost dobře, aby sama vyšla z pokoje.“

„To by mohlo trvat celé *týdny*,“ namítl jsem ostře. Francesca už dokázala, že je schopná nejíst celé dlouhé dny. Pokud by se pořádaly soutěže v neposlušnosti, moje budoucí žena by to dotáhla až na olympiádu. A získala by zlatou.

„Tak jí je dopřej,“ prohlásila Sterlingová přesvědčeně a gestem hlavy mi naznačila, abych opustil Francesčino křídlo a zašel s ní do kuchyně.

Pořád jsem měl před očima krev mezi jejími stehny, která se jí třásla, šhubala sebou a napínala se pod mými. Vždy jsem dokázal číst v lidech. Díky tomu jsem se stal vycházející hvězdou politiky, dokonalým státním zástupcem a jedním z nejuznávanějších mužů v Chicagu. Právě proto bylo takové překvapení, že jsem si neuvědomil, že moje mladá, nervózní snoubenka, celý život opatrovaná jako oko v hlavě, je panna. Tak mě zaslepil vztek, že se nejspíš vyspala s Angelem, že jsem jí nebyl schopný uvěřit. A tak mi – jako skutečně chytrá, citlivá a nádherná liška podšitá – naservírovala pořádnou porci pokory a donutila mě ji sníst do posledního drobků.

Měl jsem to vidět na kilometry daleko. Pochází z přísné italské rodiny a každou neděli chodí do kostela. Jen chtěla, abych v ní viděl světažnou ženu, a ne naivní myšku. Bohužel to zabralo. K její smůle až moc dobře.

Ramena mě tížila provinilostí. Jako divoch jsem z ní strhal oblečení a ona se ke mně vzpínala, opětovala moje přírazy a nespouštěla ze mě oči plné tichých slz. Věřil jsem, že za těmi slzami stojí vztek a pocit viny. Netušil jsem, že právě prorážím zdi, které jsem neměl právo strhnout k zemi.

Tradice velí, že na svatbách rodin patřících k Organizaci má ženich ukázat svatebčanům zakrvácené prostěradlo. Nepochyboval jsem, že by Arthura Rossiho pomalu a bolestivě užíralo, kdybych mu její prostěradlo poslal šest dní před svatbou. Nebylo pochyb, k čemu tu došlo. A stejně tak nebylo pochyb, že Francesca každou vteřinu krutě protřpěla. Přesto a navzdory svým nejhorším úmyslům jsem jí to nedokázal udělat.

Odebral jsem se do pracovny a odolával nutkání rozběhnout se za ní. Nebyl jsem si úplně jistý, že bych jí měl dávat čas, avšak jak šlo o ni, svým instinktům jsem přestal věřit. Já, jindy krutý a vypočítavý muž, jsem se během uplynulého měsíce přestal několikrát ovládat, a to pokaždé kvůli své budoucí nevěstě. Možná bude lepší, když tentokrát poslechnu radu své hospodyně a nechám ji na pokoji.

Toho dne jsem pracoval z domova v marné naději, že vyjde ze svého pokoje. Promeškala schůzky, a když ji její matka přišla vyzvednout, protože spolu měly jít nakupovat potřeby na nadcházející školní rok, Sterlingová ji poslala pryč, i když s kusem mrkvového dortu a vysvětlením, že Francesca trpí strašlivou migrénou. Paní Rossiová vypadala rozrušeně, když ji její řidič odvážel domů. Oknem pracovny jsem zahlédl, jak se zoufale snaží dceři dovolat. Přesto jsem se nedokázal přimět, abych litoval kohokoli jiného než svou budoucí ženu.

Uplynul den, a jak to tak u špatných dní bývá, uplynul mučivě pomalu. Všechny schůzky, které jsem přesměroval do svého domu, se však ukázaly jako prospěšné a plodné. Podařilo se mi dokonce vmáchnout do programu i svého tiskového manažera a jeho asistenta, což jsem odkládal celé týdny. Z kanceláře jsem nakonec vyšel až pozdě večer.

Najedl jsem se v kuchyni a odsuzujícímu pohledu Sterlingové jsem se pečlivě vyhýbal. Seděla naproti mně, ruce v klíně, a propalovala mě pohledem, jako bych roztrhal na kusy mimino. V určitém slova smyslu jsem ovšem přesně tohle udělal.

„Ještě nějaký skvělý nápad? Možná bych ji mohl poslat zpátky k rodičům,“ zavrčel jsem, když bylo zřejmé, že na mě nepřestane zírat.

„To bys rozhodně dělat *neměl*.“ Bylo to poprvé, kdy na mě Sterlingová promluvila tímhle tónem. I když jsem byl ještě malý, nejednala se mnou jako s dítětem. Teď už ano.

„Nehodlám už dál čekat, až vyjde ven.“

„Neměl jsi čekat ani *minutu*,“ souhlasila a napila se mojí kvalitní skotské. Mezi mnou a Franceskou to muselo vypadat hodně černě, když se i Sterlingová uchýlila k pití. Alkohol neměla dvacet let.

„Tak proč jsi mi řekla, abych čekal?“ Popadl jsem talíř s vysokou roštěnou a mrštil s ním přes celou kuchyň. Narazil do zdi.

„Chtěla jsem, abys trpěl stejně jako ona.“ Pokrčila rameny, vstala, vyšla z kuchyně a nechala mě tu, abych se dusil skutečností, že jsem *opravdu* trpěl.

Nalil jsem si bourbon do sklenky plné ledu a vyrazil do východního křídla. Dveře Neminy ložnice byly zavřené a já je ze zvyku bez klepání napůl otevřel, než jsem si to rozmyslel.

Klepl jsem klouby na dubové dveře.

„Smím dál?“ Hlas jsem měl napjatý a škrobený.

Nikdy jsem o nic nežádal.

A nechtělo se mi z toho dělat zvyk.

Neodpověděla.

Opřel jsem si hlavu o tvrdé dřevo a zavřel oči. Nasával jsem do plic stopy její vůně. Jejího mandarinkového šamponu. Sladkou vanilkovou vůni tělového mléka. Napadlo mě, že je možná tak rozbolavělá, že bude potřebovat k doktorovi, a hned poté mi hlavou proletěla další, ještě znepokojivější myšlenka – Francesca se mi nesvěří, že trpí. Chce si zachovat poslední zbytky hrdosti. Té samé hrdosti, o níž jsem jí obral, abych se jí pomstil za něco, co se nikdy nestalo.

Otevřel jsem dveře a svou snoubenku jsem spatřil na posteli se čtyřmi sloupky, jak zírá do prázdna. Zadíval jsem se směrem, kam upírala oči. Upoutalo ji prázdné místo na zdi. Když jsem vstoupil, ani nemrkla.

Došel jsem k ní, posadil se na okraj postele, napil se bourbonu a sklenku jí podal. Ignorovala mě i nabízený drink.

„Omlouvám se,“ zašeptal jsem.

„Jdi pryč,“ zasténala.

„To nejspíš nepřichází v úvahu,“ přiznal jsem bez obalu. „Čím víc budeš přemýšlet nad tím, co se stalo, tím víc mě budeš nenávidět.“

„Měla bych tě nenávidět.“

Znovu jsem se napil ze sklenky. Nehodlal jsem se bránit. To, co jsem udělal, bylo neomluvitelné, ať už by mi řekla, že je panna, nebo ne. „To je sice možná pravda, ale kdybys mě nenáviděla, trpěli bychom oba. A ačkoli si zasloužím trpět –,“ uznal jsem a ona mi skočila do řeči.

„Ano, ano, to tedy zasloužíš.“

„Zasloužím,“ souhlasil jsem hlasem příliš něžným na to, abych uvěřil, že mi skutečně patří, „ale ty ne. Neudělala jsi nic špatného. A i když nejsem dobrý člověk, nejsem ani zlý člověk.“

Shlédla na svoje ruce. Upírala na ně oči, jako by se snažila nerozplakat. Fakt, že jsem věděl, jak se Francesca tváří, když má na krajíčku, dokazoval, že jsem jí nebyl zrovna dokonalým snoubencem.

„Proč jsi mi neřekla, že jsi panna?“ Uchechtla se a potřásla hlavou.

„Udělal sis na mě názor, ještě než jsem na tom maškarním bálu otevřela pusu. A po pravdě mi nezáleželo na tom, co si o mně myslíš. Včera jsem ti ale řekla... Ne, *opakovaně* jsem ti řekla, že jsem s Angelem nespala. Řekla jsem ti to třikrát. Takže lepší otázka podle mě je – proč jsi mi *nevěřil*?“

Zamyslel jsem se. „Chovat k tobě odpor tak bylo snazší.“

„Jaká náhoda! Kvůli tvým činům zas chovám odpor já k tobě.“ Založila si paže na hrudi a odvrátila svůj raněný pohled.

„Už k tobě odpor nechovám, Nemesis.“

Necítil jsem k ní nenávist. Respektoval jsem ji. O to víc, že včera nedovolila, aby se jí do cesty postavila její hrdost. Poklekla přede mnou, aby mi něco dokázala. Aby mi dokázala, že jsem hajzl a že mluvím pravdu. Vzal jsem si její čistotu a věděl jsem, že abych to napravil, budu jí muset dát část svojí vlastní hrdosti.

To je větší cena, než jsem kdy byl ochotný zaplatit. Záruka, která zajistí, že mi moje snoubenka zůstane, a to nejen fyzicky, ale i ve stejném psychickém stavu, v jakém se nacházela před naším zasnubním večírkem. Že mi zůstane tatáž snoubenka, která se každý večer v zeleninové zahradě otírala svým měkkým, drobným tělem o moje a údivem lapala po dechu pokaždé, kdy jsem se přes látku jejích šatů „náhodou“ dotkl klitoris. „Dej si ruce za hlavu,“ přikázal jsem, když jsem se k ní otočil.

Povytáhla obočí, aniž by odtrhla pohled od zdi.

„Pokud tam hodláš dál takhle zírat, dám ti k tomu dobrý důvod.“ „A

to jaký?“ Vzbudil jsem její zájem. Dostal jsem příležitost. „Uvažuju,

že bych tam pověsil svůj portrét v životní velikosti.“ „Moje zosobněná noční můra,“ zamumlala.

„A nad mojí sedící postavou by stála Sterlingová s jedním z těch svých románek v ruce.“

Kousla se do rtu a potlačila úsměv. „To není vtipné, senátore.“

„Možná ne, ale budu mít spoustu času, abych zjistil, jaký máš vkus, co se týče humoru. Ruce za hlavu, Nem.“

Otočila se ke mně, oči měla jak dvě studánky neštěstí. Neštěstí, do něhož jsem ji uvrhl já a přidával po kapce každý den, kdy jsem ji tu držel. Neodvrátil jsem se. Postavil jsem se čelem důsledku svých hříchů.

„Jsem ještě pořád rozbolavělá.“ Odtrhla pohled jako první a sklopila zrak.

„Já vím,“ zašeptal jsem. „Žádám tě, abys mi věřila.“

„Proč bych ti měla věřit?“

„Protože jestli přestaneš věřit, skončíš jako já, a já vedu depresivní život.“

Váhavě sevřela prsty hranu čela postele. Srdce se mi při tom důkazu její poslušnosti sevřelo. Na sobě měla tutéž jednoduchou pastelově lila noční košilku, s níž se včera zakryla. Vyjela jí na hladká, mléčně bílá stehna. Přesunul jsem ruku z kolene na vnitřní stranu jejího stehna, chvíli jí to citlivé místo mnul a masíroval napjaté svaly. V první chvíli byla tuhá jak kámen, avšak když jsem se přesunul k druhému stehnu a ona si uvědomila, že bez jejího svolení nikam dál nezajdu, začala se pod mými doteky uvolňovat.

„Neublížím ti,“ ujistil jsem ji a stáhl jí kalhotky po stehnech. „Ne v ložnici,“ dodal jsem.

„Včera jsi mi ublížil,“ připomněla mi.

„A za to se omlouvám. Odteď se postarám, aby to pro tebe bylo vždycky jenom příjemné.“

„Říkal jsi, že je ti jedno, jestli to je ženě příjemné.“ *To jsem ti řekl, než jsem tě skoro znásilnil.*

Ne že bych to z pohledu práva opravdu udělal. Chtěla to. *Prosila* o to. Padla kvůli tomu přede mnou na kolena. Udělala to však, aby dokázala svoje slova. Oba jsme věděli, že se jí to nelíbilo. Oba jsme věděli, že jsem jí vzal něco, co jsem si nezasloužil.

Dívala se na mě, když jsem jí rozevřel nohy, palci zajel mezi ně a krouživě jsem ji polaskal na tom citlivém místě mezi nimi. Nikomu se klanět nebudu, natož komukoli z rodu Rossiových. Teď jsem se však Nemesis neklaněl, jen jsem chtěl, aby pochopila jednu věc. Že sex je skvělý, když se dělá správně a pokud jsou oba účastníci naladěni na stejnou vlnu.

„Nehýbej rukama,“ přikázal jsem jí hlasem ztěžklým chťícem. Viděl jsem, jak se jí zvedá a klesá hrud' očekáváním i strachem. S tím se dá pracovat. Nohy se jí třásly vzrušením, ještě než jsem se toho místa mezi nimi dotkl jazykem. Vyhrnul jsem jí noční košili, přehodil jí látku přes rameno a odhalil její růžové, jako mince velké bradavky. Strašlivě nádherná.

Hříšně nevinná.

Neodvolatelně má.

Poté co přede mnou zůstala zcela obnažená, jsem si zul boty, stáhl ponožky, svlékl kalhoty, sako i košili, až mi zbyly jenom černé boxerky od Armaniho. Další věc, kterou jsem moc často nedělal – před ženami jsem se nesvlékal. Nejsem při sexu shovívavý. Chápu ho jenom jako způsob, jak upustit páru. Jen zřídka jsem s ženami souložil v posteli, vždycky jsem volil spíš rychlovky, a i ty trvaly jen do mého orgasmu. Nemesis hleděla blankytnýma očima plnýma zvědavosti i obav na moji erekci ukrytou pod boxerkami.

„Chceš to vidět?“

Celá rudá přikývla. Něco ve mně zahořelo.

„Chceš mě vidět celého? Nemusíš se mě dotýkat. Dneska jsi důležitá jenom ty.“

Polkla a kousla se do spodního rtu. Pomalu jsem si stáhl boxerky a zůstal před ní stát úplně nahý. Nevzpomínal jsem si, kdy jsem něco takového udělal naposled, a připomínal si, že když se s někým oženíte, musíte před ním rozbít svoje zdi, avšak to neznamena, že by se rozbily docela. V následujících letech na nás čeká spousta sexu v koupelnách a vířivkách, ve sprchových koutech a u zrcadel. Bylo jedno, jestli mě uvidí nahého dnes, zítra, nebo za měsíc. Vlezl jsem si k ní do postele, usadil se mezi jejíma nohama a chytil ji za zadek. Sklonil jsem se, abych ji políbil, zprvu něžně, pak jsem ji však donutil otevřít čelist a dotkl se jazykem jejího, olizoval jsem jí zákoutí úst a sál spodní ret, až z toho šlela.

Okamžitě jí naskočila svalová paměť. Vzpomněla si, jaké to bylo dřív. Zasténala a na moji mírovou ratolest zareagovala tím, že odtáhla ruce od čela postele a špičkami prstů mě pohládila po čelisti. Uchopil jsem ji za zápěstí a přitiskl jí ruce zpátky na čelo postele.

„Trpělivost je ctnost, Nem.“

„Já ji ale nemám.“ Na chvíli zapomněla, že se na mě zlobí, a zazubila se jako krásná dospívající dívka, kterou také teprve je.

„Jenže se jí budeš muset naučit, když z tebe má být manželka senátora.“ Dloubl jsem ji do brady – tak to dělávám – a pak ji znovu políbil, lehkově, vášnivě, zuřivě. Zcela se mi poddala a já jsem si prolíbal cestu po jejím krku a mezi prsy, než jsem vsál do úst její bradavku. Sama mi skočila mezi rty. Něžně jsem za ni zatahal. Nechtěl jsem ji vyděsit, stejně sebou však škubla strachem. Přesunul jsem se k druhé bradavce a tu, kterou jsem právě dolaskal, jsem jí mnul palcem, a když se připravila, že se jí budu věnovat se stejnou péčí, olízl jsem ji a na tu citlivou, vlhkou kůži foukl studený vzduch. Rozechvěla se a ze rtů jí uniklo zasténání.

Francesca je nesmělá žena, a já jsem nepochyboval, že navzdory tomu, jak uboze jsem ji uvedl do světa sexu, všemu se naučí velmi rychle.

Sjel jsem jí jazykem po hrudi, zabořil jí ho do pupíku a pak si prolíbal vlhkou cestu po vnitřní straně stehna až mezi její nohy. Skvrny zaschlé krve na jejích stehnech mi prozradily, že se od včerejška nesprchovala. Připadalo mi příhodné, že ji očistím svým jazykem, že z její kůže ochutnám vlastní sperma. Sice jsem si uvědomoval, jak nehygienické to je, avšak nemohl jsem po ní chtít, aby se osprchovala. Ne kvůli mně. Zasténala a přitiskla mi rozkrok na obličej. Klouby jí zbělely napětím, jak strašně moc se mě snažila nedotýkat.

„Ani hnout.“

„Promiň.“ Znělo to, jako by jí z těch plných rtů uniklo spíš zasmání.

Líbilo se mi, že mi to dovolí, přestože jsem se k ní zatím choval jenom jako pěkný hajzl. Nepovažoval jsem to za znak poslušnosti. Spíš to dokazovalo, že i po tom všem má odvalu se mi v posteli postavit. Také se mi líbilo, jak je nevinná. Chloupky kolem pohlaví neměla oholené ani zastřižené. Na sex se nepřipravovala. Vklouzl jsem rukama pod zadní stranu stehna, popadl ji za zadek a zvedl, abych ji mohl olíznout po celé délce rozkroku. Měla ho po včerejšku zarudlý a napuchlý. Nenáviděl jsem se tak, jak jsem to obvykle cítil jen k jejímu otci.

„Chutnáš skvěle,“ pověděl jsem jí ochraptěle.

„Ach,“ vyjekla a zalapala po dechu. „To je... Páni. Jo.“

Vklouzl jsem jazykem mezi záhyby jejího těla. Ženě jsem to ústy nedělal přes deset let, ale pokud někdo stojí za ochutnání, je to moje budoucí žena. V první chvíli celá ztuhla, pak se však uvolnila, rozevřela stehna ještě víc a dovolila mi, abych jazykem pronikl do jejího těsného těla. Byla napjatá – vzhledem ke všemu, čím si včera prošla, nebylo divu – a stále velmi úzká. Z představy, že do ní brzy znovu proniknu svým tlustým penisem, se mi erekce zabořila do zakrváceného prostěradla. Cítil jsem, jak mi v ní tepe, jak mi koule škubou pulzující krví.

Chvilí jsem ji jen olizoval a pak do ní začal pronikat jazykem. Zasténala, celá se zmítala rozkoší a začala se uvolňovat. Ztrácela zábrany. Pootevřela jedno oko a zadívala se na mě. Pravidelně mi zvedala boky k obličejí, chtěla můj jazyk. Bradavky měla tak tvrdé, až jsem si nemohl pomoci a musel si s nimi pohrát. Přitiskl jsem jí jazyk na klitoris, dlouhé minuty jí ho sál a kroužil kolem něj. Kdykoli se přiblížila vrcholu, odtrhl jsem se od ní a místo toho olízl zaschlou krev na jejím stehně. Oddaloval jsem tak její orgasmus. Po dvaceti minutách jsem se rozhodl, že už jí to vyvrcholení dopřeju. Přitiskl jsem rty na ten drobný vrcholek a začal ho sát tak tvrdě, až vykřikla. Cítil jsem na obličejí, jak se Francesca celá třese, když jí projela první vlna orgasmu. Pustila se čela postele, zabořila mi ruce do vlasů a s brutální silou mě za ně zatahala. Měl jsem pocit, jako by mi kůže na hlavě hořela, avšak nepřestal jsem. Místo toho jsem se natáhl po sklenice bourbonu, vylovil z ní kostku ledu, slízl z ní alkohol a pak ji vsunul do jejího rozpáleného těla. Teď už jsem jí klitoris sál s menší divokostí a vyslal ji tak k dalšímu vrcholu, při němž sténala tak hlasitě, až se skla v oknech málem třásla.

Pak jsem jí dopřál ještě dva další orgasmy.

„Naučil bys mě, jak se dotýkat muže?“ zeptala se, když bylo po všem a opírala se o čelo postele, já vedle ní, stále nahý a tvrdý.

„Ne,“ odpověděl jsem s kamennou tváří. „Naučím tě, jak se dotýkat mě. V tomhle životě se žádného jiného muže nedotkneš, Nem.“

Byla hloupost, že jsem v tu chvíli pomyslel na toho kluka Angela. Někde hluboko ve mně, na temném, živočišném místě mého nitra, mě zasáhlo nutkání postarat se, aby jednou provždy zmizel. Ušetřil jsem ji a neprozradil jí, že to na mě zahrál, abych uvěřil, že se spolu doopravdy vyspali. Už tak za sebou měla těžkou noc, a to jenom vinou mojí maličkosti.

Ovinula se přikrývkou a sklonila hlavu, jako by uvažovala, co říct dál.

„Co jsi viděl v zahradě...“ Zaváhala. Nejradši bych jí řekl, aby na to zapomněla, ale pravda byla, že mě zajímalo, co se tam stalo. Kam oba zmizeli.

„Můj otec mě přinutil, abych si s Angelem promluvila. Když ses dal do řeči s Bishopem, Angelo navrhl, že si můžeme dál povídat někde, kde nebude potřeba překřikovat ostatní. Pověděla jsem mu, že mi nevadí, že jsem tady. Až do všerejšího večera to byla pravda. Naštval se a odešel. Zamířila jsem do svého pokoje a cestou mi sestřenice řekla, že se v jednom z pokojů pro hosty zavřel s tou blondátou novinářkou, která se z Bishopa snažila vydolovat rozhovor.“ *Kristen*.

Ta ježibaba to na mě narafičila a Angelo hrál s ní. Zajímalo by mě, jestli si uvědomují, jak daleko jsem ochoten zajít. Za to svoje malé představení drazé zaplatí. Smůla, že jsou ti dva hajzli posedlí Franceskou a mnou. Hodili by se k sobě.

Francesca se zakousla do pramene vlasů. „U mě v pokoji byla mamá. Viděla jsem ji ze zahrady a chvíli jsme si spolu povídaly.“ Ticho.

„Papá ji podvádí.“

„To se mi líto,“ odpověděl jsem. Opravdu mi to bylo líto. Ne však jejich rodičů. Její matka dovolila, abych si její dceru odvedl. Bylo mi líto Francesky, která během několika krátkých týdnů musela z první řady sledovat pád své rodiny. „Děkuju.“

Z Francesčina hlasu nezaznívala ani stopa nepřátelství. Bože, je tak sladká a celá moje. Nejen její tělo, ale i její slova a její odvaha.

Bez stínu pochybnosti jsem věděl, že od dnešního dne budu mít kundičku své ženy na denním menu. Odložil jsem sklenici na její noční stolek a otočil se k ní. Políbil jsem ji na čelo.

„Jdi se navečeřet, Nem.“

„Nemám hlad.“ Poposedla si a škubla sebou. Ještě pořád byla rozbolavělá a já si v duchu poznamenal, abych Sterlingové řekl, ať jí sem celý následující týden nosí každý večer novou nahřátou žínku. „Nemůžeš vypadat na svatbě vyhladověle,“ namítl jsem.

Povzddechla si a obrátila oči v sloup. „Co je k večeři?“

Ještě pořád jsem vedle ní ležel nahý, a tedy zranitelný, nebral jsem to však na vědomí. Z intimity se cítím dost nespůj.

„Vysoká roštěná a restovaný chřest.“

Nakrčila nos. „S díky odmítnu.“ *Vážně je ještě puberťačka.*

„Na co bys měla chuť?“

„Nevím. Na vafle? Na sladké moc nejsem, ale mám za sebou hrozný den.“ Ostře jsem se nadechl. Zachoval jsem se k ní jako pěkný parchant.

„Vafle nabízejí v jednom bistru kousek odtud. Pěkně silné a nadýchané. Pojd'. Trocha čerstvého vzduchu nám neuškodí.“

„Je jedenáct večer.“ Stočila pohled na hodinky a nerozhodně se kousla do spodního rtu.

„Mají otevřeno nonstop.“

„Hm. Dobře. Spolu?“

Pohládl jsem ji po bradě. *Znovu.* „Ano, spolu.“

„Netipovala bych, že jíš vafle.“

„To je sice pravda, ale až se vrátíme, možná si dám jako zákusek *tebe*. Už je to nějaká doba, co jsem to dělal naposled, a po pravdě mi žádná kundička nechutnala tak dobře jako ta tvoje.“

Okamžitě zrudla a odvrátila zrak. „To je hodně zvláštní kompliment.“

„Taky jsem hodně zvláštní muž.“

„To tedy jsi,“ uznala a žmoulala si přitom spodní ret. „Ze všech věcí, které na tobě nemám ráda, mi tahle vadí ze všeho nejvíce.“

Vstal jsem a nenuceně se oblékl. Tak, to je mnohem lepší. Už jsem se necítil tak zranitelně. Obklopovalo mě víc bariér. Pak mě něco napadlo.

„Zítra tě čeká první den na vysoké.“

Francesca se samozřejmě rozhodla, že na vysokou nastoupí ještě před svatbou. Oběma se nám ulevilo, že nemusíme plánovat falešné líbáčky. Když ještě platila naše dohoda, stěží jsme dokázali předstírat, že se sneseme.

„Ano. Moc se těším.“ Pousmála se, zašla do šatny a oblékla si šaty.

„Kdo tě tam veze?“

Nemá řidičský průkaz a mně se přičilo, že si rodiče neudělali čas, aby ji naučili řídit. Jako by v ní viděli exotickou rybičku. Nádherně plavala ve svém nóbl akváriu, avšak ani se o ni nesnažili starat.

„Smithy, jak jinak.“

Jak jinak. Krev byla stále ještě na cestě z penisu do mozku.

„V kolik?“

„V osm.“

„Odveze tě.“

„Dobře.“

„Dobře,“ zopakoval jsem. Sám jsem netušil, co mě to popadlo. Nejdřív vafle a pak, že ji odvezu. Doteď jsem jí nezávislost dal, jenom když o ni požádala, a ještě pod pohružkou. Pokud udělá tohle, dostane tamto. Cestou do přízemí jsem si všiml, že paní Sterlingová sedí v kuchyni za stolem, čte si knihu a usmívá se. Vsadil bych se, že se v tu chvíli cítila i docela pyšně, protože věděla, že jsem šel nahoru, abych si to u své budoucí ženy urovnal. Otřel jsem si ústa a olízl rty, chtěl jsem ochutnat poslední stopy po své snoubence. „Ani slovo,“ varoval jsem Sterlingovou, když si Francesca odešla pro kabát.

Prsty naznačila, že si zapíná rty na zip.

Ve dveřích kuchyně se objevila Francesca. Otočil jsem se a zavěsil si ji do rámě. Vyšli jsme do bezhvězdné chicagské noci.

„Mizero?“

„Ano, Nemesis?“

„Myslíš, že by mě Smithy mohl naučit řídit?“ Chtěla zpět svá křídla.

Měla na ně právo. Věděl jsem to, protože jsem ji chtěl chránit před všemi v její blízkosti. Včetně sebe.

„Na Smithyho zapomeň. Naučím tě to sám.“

11. kapitola

Francesca

Poslední týden před svatbou se Wolfe vracel do mé ložnice každíčkou noc.

Nespali jsme spolu, ale laskal mě mezi nohama, dokud jsem se neudělala. Kdykoli jsem dosáhla vrcholu, sál mi pysky – ty mezi stehny – a ďábelsky se smál. Někdy se mi přes oblečení třel o břicho a pak se zavřel v koupelně. Když se vrátil do ložnice, políbil mě na dobrou noc a odešel, tváře měl pokaždé zručovělé.

Jednou se zeptal, jestli může vyvrcholit na mně. Souhlasila jsem, hlavně protože jsem si nebyla jistá, jestli to znamená to, co jsem si myslela, že to znamená. Třel se o mě, a když byl připravený, vytáhl si ho z boxerek a vyvrcholil mi mezi prsy a zalil mi noční košilku.

Částečně jsem s ním chtěla spát, abych mu dokázala, že jsem mu odpustila, protože i když se mi přičilo to přiznat, *opravdu* jsem mu odpustila, navzdory vlastnímu zdravému úsudku. Částečně jsem se však děsila, že bych s ním měla znovu sex. Ještě pořád jsem byla z té první noci rozbolavělá, a kdykoli se o mě otíral, vzpomněla jsem si na tu strašnou noc, kdy do mě pronikl jediným pohybem. Pak jsem však tu vzpomínku rychle zahнала a přinutila jsem se myslet jenom na to hezké.

Přestože se náš vztah po zasnubním večíрку zlepšil, stále z nás nebyl skutečný pár. Spali jsme odděleně, každý ve svém křídle domu. Varoval mě, že to tak bude po zbytek našich dní. Pozornost mi věnoval jen v noci. Pokaždé jsme se spolu navečeřeli a pak se odebrali do vlastních pokojů. Hodinu poté, co jsem se osprchovala a převlékla do noční košilky, zaklepal na mé dveře a já na něj byla připravená, stehna se mi sama rozevírala a to místo mezi nimi toužilo po jeho doteku, jazyku a ústech.

Z toho, co jsme spolu dělali, jsem se cítila hříšně. Učili mě, že sex je od toho, aby žena otěhotněla a potěšila svého manžela, ne něco, po čem bych měla tak často bažít. Přesto jsem toužila, aby mě Wolfe každý den líbal tam dole. I teď, když jsem nastoupila na vysokou, vědomě se snažila poznat nové lidi a dodržovat rozvrh, jedině, na co jsem myslela, byl jeho nos a ústa zabořené mezi mými stehny, zatímco mi šeptal hříšné věci o mém těle, z kterých jsem vlhla ještě víc.

Nesnažila jsem se najít si kamarády, otevřít se nebo si vybudovat vlastní život. Chtěla jsem jen dělat domácí úkoly, docházet na přednášky a nechat se laskat od zlého vlka Wolfa.

Den před svatbou pracoval Wolfe v domácí kanceláři a já jsem venku zahradničila, když jsem uslyšela zvonek. Jelikož jsem věděla, že je paní Sterlingová nahoře a čte si jeden z těch svých ne zrovna nevíroučkových románů (už jsem neměla právo ji soudit), stáhla jsem si zahradnické rukavice, vstala a vrátila se do domu. Kukátkem jsem spatřila, že před dveřmi stojí můj otec s osobními strážci. Tep se mi zrychlil. Přišel se snad udobřit?

Otevřela jsem dveře a najednou jsem letěla do strany. Zády jsem narazila do dveří a můj otec vpadl dovnitř.

„Kde je?“ vyštěkl. V patách mu byli dva bodyguardi. Svraštila jsem obočí. Ani mě nepozdravil. Po tom, co způsobil na našem zasnubním večíрку – pozval ty nejpochybnější lidi, jací v tomhle státě žijí, aby poškodil Wolfovu pověst, a navíc ještě přihodil i Kristen a Angela – se teď už ani nesnažil chovat se ke mně slušně. Blbec.

Zavřela jsem za nimi dveře a narovnála se. Ve vlastním domě jsem se cítila zvláště sebejistě. Nedělala jsem si iluze o tom, co ke mně Wolfe cítí, věděla jsem však, že by nedovolil, aby mě v našem domě někdo takhle znevažoval.

„Očekává tě?“ hrála jsem hloupou. Po pravdě jsem ho měla plné zuby. Měla jsem po krk toho, že podvádí moji matku a svou dceru prodal za nejvyšší nabídku. Můj otec je sobec a dovolil, aby to poškodilo jeho rodinu.

Otec se pohrdavě ušklíbl. „Přiveď ho. A hned.“

„Máš se senátorem Keatonem domluvenou schůzku, nebo ne?“ Ovládla jsem svůj strach a maličko zvedla hlas.

Jsem jako vítr. Silná, nepolapitelná a všudypřítomná. Nedotknutelná.

Prohlédl si mě od hlavy po paty. „Co jsi zač?“

„Budoucí manželka Wolfa Keatona,“ odpověděla jsem s předstíranou poslušností. „Co jsi zač ty?“

„Jsem tvůj otec. Ačkoli jsi na to nejspíš zapomněla.“

„Nikdy ses jako otec nechoval. Možná to bude tím.“ Složila jsem si paže na hrudi a nevšímala si rudnoucích obličejů jeho osobních strážců. Otec vypadal jako pod vlivem alkoholu, maličko se kolébal, obličej měl o něco červenější, než aby za to mohl letní počasí.

Netrpělivě mávl rukou. „Já jsem se nijak nezměnil, Francesco. To ty. Chodíš na vysokou a říkáš, že si chceš najít práci.“

„Nezávislost není nemoc,“ ucedila jsem. „Ale tohle ti tolik nevadí. Vadí ti, že nyní patřím muži, který tě chce zničit, a ty teď nevíš, komu z vás dvou jsem oddaná.“

Bylo to venku, a ačkoli jsem si stála za každým slovem, bolelo to tak jako tak. Přistoupil ke mně, až jsme se málem dotýkali nosem. V tu chvíli mi připadalo, že se mezi námi něco změnilo. Že jsme si *rovni*.

„Komu jsi oddaná, *ascalzone*?“ *Uličnice*. Říkal mi tak, když jsem byla ještě malá. Vždycky jsem se té přezdívce smála, protože zněla jako španělské *más calzones*. *Víc spodků*.

Zadívala jsem se do jeho ledově modrých očí, naklonila se k němu a zašeptala mu do obličeje:

„Sobě, papá. Vždycky budu oddaná jenom sama *sobě*.“

Usmál se a něžně mi shrnul pramen vlasů z čela. Za všech okolností na úrovni, i když na mol.

„Pověz mi, *figlia*, nevádí ti, že tě tvůj budoucí manžel podporuje, abys získala vzdělání a práci? Nenapadlo tě, že to dělá, protože si tě nechce nechat tak dlouho, aby se o tebe musel starat, a tak chce, aby ses o sebe dokázala postarat sama?“

Otevřela jsem pusku a zas ji zavřela. Když jsem se chtěla provdat za Angela, také jsem věděla, že můj otec nad ním vždy bude mít moc. Nemohl by se se mnou rozvést, odvrhnout mě nebo se ke mně chovat zle. Wolfe se však nemusel Arthurovi Rossimu zodpovídat. Nezodpovídal se nikomu.

„To jsem si mohl myslet.“ Otec se zasmál. „Zaveď mě k němu.“

„Nebudu...“ spustila jsem, avšak odmlčela se, když se za mnou ozvaly těžké kroky.

„Arthur Rossi. Jaké nemilé překvapení,“ zazněl za mými zády hlas mého snoubence. Otočila jsem se a proklínala se za to, že se mi při jeho příchodu rozletělo v hrudi hejno motýlků. Proklínala jsem se i za to, že jako první jsem si všimla, že je mnohem vyšší a působivější než můj otec. A naprosto se mi přičilo, jak se mi při pohledu na něj sevřela stehna a zvlhly mi kalhotky.

Wolfe líným krokem sešel po schodech, minul mě, jako by vůbec nevzal mou přítomnost na vědomí, a postavil se mému otci. Zadívali se na sebe. Okamžitě jsem pochopila, že se stalo ještě něco. Něco mnohem vážnějšího, než co můj otec předvedl na našem zasnubním večíрку.

„Poslal jste do přístavu zásahovku,“ zasyčel otec a nalepil se k Wolfovi. Poprvé v životě jsem viděla, jak otec přestal ovládat svůj hlas. Chvěl se mu jako potrhaný cár papíru. Obličej měl tak napuchlý a rudý, až jsem ho skoro nepoznávala. Za posledních několik týdnů se toho mezi nimi očividně událo víc, avšak projevilo se to jenom na jednom z nich. „Poslal jste poldy, když jste věděl, že tam budeme. Třináct mých chlapů teď hnije za mřížemi.“

Wolfe se usmál, z kapsy otcova saka vytáhl kapesníček, vyplivl do něj svoji žvýkačku a kapesník vrátil do kapsy, kterou mu ještě navíc poplácal.

„Kam taky patří. Francesko, odejdi,“ přikázal mi hlasem jako z oceli. Tohle byl jiný muž, než který mě každý večer navštěvuje v ložnici. Ani zdaleka se nepodobal muži, jenž mě uprostřed noci vzal na vafle a po návratu mi laskal rozkrok, až jsem mu hlavu svírala mezi stehny.

„Ale...“ spustila jsem. Otec se odvrátil od Wolfa a zpražil mě pohledem.

„Poslal jsem vám poslušnou, dobře vychovanou dívku, a podívejte se na ni teď. Je divoká, odmlouvá a ani neposlouchá vaše rozkazy. Myslíte, že mě dokážete zničit? Vždyť nezvládáte ani moji dospívající dceru.“

Wolfe na něj dál hleděl, ušklíbal se a vůbec si mě nevšímal. Rezignovaně jsem potřásla hlavou a vrátila se na zahradu. Natáhla jsem si zahradnické rukavice a zapálila cigaretu. Když jsem si klekla a v duchu pomiliontě proklínala otce i snoubence za to, že se mnou zacházejí jako s hloupým děckem, všimla jsem si na okraji zeleninové zahrady něčeho zvláštního. Zrezivělých dveří, o nichž jsem se domnívala, že vedou do spižírny. Byly zarostlé břečťanem, poznala jsem však, že je někdo nedávno použil, protože několik šlahounů břečťanu bylo přetržených. Znovu jsem vstala, došla ke dveřím a vzala za kliku. Dveře se bez odporu otevřely. Vstoupila jsem dovnitř a uvědomila si, že nevedou do spižírny, ale do prádelny hned vedle vstupní haly. Otec a Wolfe tak už neměli soukromí zajištěné dveřmi na terasu s dvojími skly. Skrz tenké dřevěné dveře prádelny jsem slyšela, co si říkají. Neměla bych je odposlouchávat, avšak domnívala jsem se, že si to zaslouží za to, kolik věcí přede mnou tají. Přitiskla jsem ucho na dveře.

„Tam, odkud pocházím, senátore Keatone, má slovo svoji vážnost a dohody se ctí,“ zasyčel otec. „Dal jsem vám Francesku, a vy přesto chcete tvrdohlavě zničit, co mi patří.“

„Zdá se, že jsme na tom stejně. Zmizel mi kufřík a stopy vedou k vám.“ Wolfe se temně uchechtl.

„Nic jsem neudělal.“

„Copak se muži z té vaší Organizace nepyšní tím, že nikdy nebudou člověka do zad a nikdy nelžou?“

„Nikdy jsem nikoho do zad nebudl,“ namítl otec obezřetně. „A u Murphyho šlo o nešťastnou nehodu, která se Irům bohatě zaplatí z pojistky.“

„Promluvme si o vystoupení ve škole,“ pokračoval Wolfe. O té, kde došlo ke střelbě? Zaslýchla jsem o tom v televizi, ale věděla jsem, že nikdo nebyl zraněn. Prý za to mohl nepřítelny kluk závislý na videohrách plných násilí. Ve stejný den došlo na burze k propadu, ale z toho nikdo aféru nedělal. „Co s tím?“ Otec zaskřípal zuby. Slyšela jsem to i přes zavřené dveře.

„Máte štěstí, že běháte na svobodě a nesedíte v cele spolu s tím střelcem,“ prohlásil Wolfe.

„Běhám po svobodě, protože proti mně nemáte jediný důkaz.“

„Ani vy nemáte jediný důkaz, že s tím přístavem mám něco společného. Třešničkou na tom shnilém dortu ale nebyl pokus o atentát na mě. Ne. Ten dort byl upečený jenom napůl a ještě amatérsky. Třešničkou na dortu byl zasnubní večírek.“

Ztěžka jsem polkla. Můj otec se pokusil zabít mého budoucího manžela. A můj budoucí manžel se mi o tom ani slovem nezmínil. *Zatajil* to před celým světem a v podstatě tak mého otce kryl. Proč?

„Opravdu se domníváte, že poslat moji frivolní dceru, aby flirtovala se svou láskou z dětství, je totéž jako zavřít třináct mých mužů do vězení?“ vyštěkl Arthur Rossi. Už podruhé zvedl hlas. Skutečná rivalita ho změnila, a ne k lepšímu.

„Vaše dcera není ani frivolní, ani s nikým neflirtovala. Je to však moje budoucí žena a já už mám dost toho, že k ní nechováte žádnou úctu. Nedovolím, abyste ji poslal do náruče jiného muže, natož muže, kterého měla ráda, když byla mladší. Aby bylo jasno, kdykoli uděláte ohledně Francesky cokoli přes čáru nebo ohrozíte moji pověst, jako jste to udělal na našem zasnubním večíрку, zničím jednu vaši firmu. Přístav. Restauraci. Možná pokerový klub. Ten seznam nekončí a já mám prostředky i čas. Už si to nacípěte do té své tupé hlavy – je teď moje. Já rozhodnu, jestli bude pracovat, kde bude studovat a v jaký poloze ji budu šukat. A především vás varuju, že vymazat mě z té rovnice vám nepomůže. Nejen že jsem důkazy proti vám uložil na několika různých místech u několika různých lidí, ale také jsem správcům svého majetku napsal dopisy, co mají dělat v případě mé předčasné smrti.“

Znělo to, jako by se mi chystal udělat strašné věci. Nevěřila jsem mu. Už ne. Během posledního týdne stavěl mé fyzické potřeby nad své vlastní. Bylo zřejmé, že to všechno řekl, aby mého otce naštvál, mně však už bylo jedno, proč to řekl. Kdyby mu opravdu záleželo na mé hrdosti, nevychloubal by se před mým otcem naším sexuální životem. Zaslýchla jsem, jak se něco roztříštilo – váza nebo sklenice – a Wolfe se tajuplně zasmál.

„Proč myslíte, že Bishop a White dovolí, aby vám to prošlo?“

„Protože mi do ničeho nezasahují a mně to tak *projde*. V téhle partičce mám lepší karty v rukou já. Budete hrát podle mých pravidel, nebo o karty přijdete. Jiná možnost není.“

„Odvedu Francesku pryč,“ pohrozil můj otec, jeho hlas však postrádal mrazivou autoritu, která jeho slova vždy doprovázela. Potlačila jsem výkřik. Najednou mě chce zpátky? Nejsem žádná hračka. Jsem žena, která začala ke svému budoucímu manželovi něco cítit. Navíc by se už v Organizaci nenašel nikdo, kdo by mě chtěl, zvláště když si Wolfe vzal moje panenství.

To však můj otec nevěděl.

A i kdyby měl své podezření, očividně mu na tom nezáleželo.

Wolfovi ano. Wolfe má moc zničit mi celý život. Dostal, co chtěl. Moje panenství i pověst. Mohl by to dnes všechno ukončit. Mého otce by to ponížilo víc než dost. Po krku mi při tom pomýšlení sjel čůrek potu. Trvalo snad celou věčnost, než Wolfe znovu promluvil.

„Nic takového neuděláte.“

„Jak si tím můžete být tak jistý?“

„Protože Organizaci milujete víc než svou dceru,“ prohlásil. Srdce mi proklál otrávený šíp. *Právě proto lidé vymysleli lži*, napadlo mě. Ostatní živí tvorové nelžou. Pravda je nemilosrdná. Rozerve vás a zaboří vám obličej do bláta. Přinutí vás podívat se skutečnosti do očí a poprat se s ní. Pocítit skutečnou tíhu světa, v němž žijete.

„A vy?“ zeptal se papá. „Co cítíte k mé dceři?“

„Cítím jistotu, že s ní bude radost šukat a že z ní bude slušná ozdoba po mém boku, kterou můžu tiše nahradit, až jí vyprší datum spotřeby,“ odpověděl Wolfe dobrosrdečně. Chtělo se mi zvracet. Cítila jsem, jak mi v žaludku bublá žluč a stoupá mi do hrdla. Už jsem se chystala dveře otevřít a pustit se do obou. Jak se jenom opovažují o mně takhle mluvit? Sotva jsem však vzala za kliku, zezadu mě někdo chytil za rameno. V potemnělé místnosti jsem se otočila. Za mnou stála paní Sterlingová. Zavrtěla hlavou a významně vykulila oči.

„Jenom chce vašeho otce podráždit,“ zdůrazňovala každé slovo. Sklonila hlavu a přinutila mě, abych se jí podívala do očí.

Za dveřmi se něco dělo. Otec řval, italsky nadával a Wolfe se jenom provokativně smál, jeho hrdelní hlas tančil po stěnách a stropu. Zaslechla jsem skřípění otcových podrážek o mramorovou podlahu a pochopila, že ho jeho osobní strážci právě odvedli ven, než se tu ztrapní ještě víc. Ruch byl tak hlasitý, že jsem mohla na paní Sterlingovou promluvit, aniž by nás někdo slyšel.

„Proč myslíte?“ zeptala jsem se a setřela si horké slzy z očí. Už zas jsem brečela. Na prstech jedné ruky bych spočítala dny, kdy jsem od chvíle, co jsem poznala Wolfa, nebrečela.

„Protože vím, co cítí k vašemu otci, a právě teď jeho nenávisť vůči němu převládá nad citem k vám. Všechno se ale neustále mění, má drahá.“

Paní Sterlingová mě odvedla ven a převelice opatrně, tak aby nás Wolfe neslyšel, za námi zavřela tajné dveře. Rozhlédla se, aby se ujistila, že je vzduch čistý, chytila mě za zápěstí a odvedla do altánu. Vrásčité, namodralé ruce si dala v bok a posadila si mě před sebe. Už podruhé jsem si dneska připadala jako trestané dítě.

„Jak mě může mít Wolfe rád, když moji rodinu z celého srdce nenávidí?“ Prohrábla jsem si vlasy. Kéž bych tu měla cigaretu.

Paní Sterlingová sklopila zrak, chvíli nevěděla, co na to říct. Na tom, co jsem řekla, něco bylo. Bílé mikádo jí poskočilo, když se poškrábala na hlavě.

„Napůl se do vás zamiloval, Francesco.“

„Nenávidí mého otce a po mně jen touží.“

Na okamžik zavládlo ticho, než znovu promluvila.

„Moje příjmení není Sterlingová a nejsem taková, jak se zdám. Po pravdě jsem vyrostla nedaleko od vás v Malé Itálii.“

Zamračeně jsem vzhlédla. Paní Sterlingová je Italka? Na to je příliš bledá. Na druhou stranu i já mám světlou kůži. Stejně jako můj otec. Matka má tmavší pleť, avšak vzhled jsem podědila po otci. Další důvod, proč jsem se bála, že mě bude Wolfe nenávidět. Mlčela jsem a jen poslouchala.

„Když jsem byla mladá a zmatená, udělala jsem něco, co mě přinutilo začít od nuly. Měla jsem si vybrat nové příjmení, jakékoli příjmení, tak jsem si vybrala Sterlingová po Wolfových očích. Ryzí. Na některé věci, které jsem udělala mladému Wolfu Keatonovi, když byl ještě příliš bezbranný, než aby se za sebe dokázal postavit, nejsem pyšná, avšak odpustil mi. Jeho srdce není tak černé, jak si myslíte. Divoce bije za ty, které miluje. Akorát že...“ Paní Sterlingová několikrát zamrkala. Dusila se vlastními slovy. „Akorát že všichni, které kdy miloval, jsou mrtví.“

Začala jsem v altánu s výhledem do zahrady přecházet sem a tam. Květiny se pyšnily fialovými a růžovými květy. I zeleninová zahrada se utěšeně rozrůstala. Vdechla jsem tomuto malému pozemku život a doufala – možná i bláhově věřila – že totéž dokážu i se svým budoucím manželem. Zastavila jsem se a nakopla kamínek.

„Jde mi o to, Francesco, že jeho srdce schytalo několik těžkých ran. Zatvrdil se a je zlý, avšak hlavně na ty, kteří se proti němu provinili. Není to ovšem žádný netvor.“

„Myslíte, že by dokázal znovu milovat?“ zeptala jsem se tiše.

„Myslíte, že to dokážete vy?“ odpověděla paní Sterlingová s unaveným úsměvem. Zasténala jsem. Jasně že bych to dokázala. Také jsem však byla pouhý osamělý snílek s pověstí člověka, který chce ve všem vidět jen to dobré. Můj otec tomu říkal naivita. Já tomu říkám naděje.

„Ano,“ přiznala jsem. „Mám pro něj v srdci místo. Stačí, když si ho nárokuje.“ Moje upřímnost mě samotnou překvapila. Netušila jsem, proč jsem se paní Sterlingové takhle otevřela. Možná protože udělala totéž, nechala mě nahlédnout do svého života.

„Tak, má drahá,“ vzala můj obličej do chladných, žilnatých rukou, „abych odpověděla na vaši otázku. Wolfe dokáže cítit to, co k němu cítíte, taky, avšak mnohem, *mnohem* silněji. Mnohem nezdolněji a mocněji. Všechno, co dělá, dělá důsledně a dokonale. A nejdůsledněji ze všeho miluje.“

Požádala jsem paní Sterlingovou, aby Wolfovi vyřídila, ať dnes večer za mnou nechodí, a také nepřišel. Jelikož šlo o poslední noc před svatbou, svedl fakt, že jsem se i navečeřela ve svém pokoji, na mou nervozitu. Trval na tom, aby mi paní Sterlingová přinesla večeři nahoru a ujistila se, že sním všechno do posledního drobečku.

Dostala jsem vafle utopené v javorovém sirupu z bistra kousek odtud. Očividně nechtěl, aby mu nevěsta zítra omdlela.

Celou noc jsem nezamhouřila oka.

V pět ráno vešla paní Sterlingová do mého pokoje, čilá jako rybička si prozpěvovala a v patách měla menší stádo stylistek. Dorazily i Clara, mamá a Andrea a vytáhly mě z postele, jako když se Popelka probudila s pomocí drobných chlupatých zvířátek a ptáčků. Rozhodla jsem se nemyslet na to, že můj otec je parchant a můj snoubenec bez srdce. Hodlala jsem si dnešek užít. Co se mě týče, čeká mě jediná svatba v životě. Tak ať to stojí za to.

Oblékla jsem si růžově zlaté svatební šaty od Very Wang s květovanou krajkou a skládanou tylovou sukní. Vlasy mi v elegantních vlnách spadaly po zádech, zdobené korunkou od Swarovského. Kytici jsem měla jednoduchou, jen z bílých růží. Když jsem dorazila do kostela v Malé Itálii, kde jsme se měli vzít – abychom uctili tradici mé rodiny – kostel byl v obležení dodávek všemožných médií a desítek místních novinářů. Rozbušilo se mi srdce. Ani jsem večer před svatbou se svým nastávajícím nemluvila. Neměla jsem šanci se ho zeptat na všechny ty hrozné věci, které o mně řekl mému otci. Soudě podle toho, co o mně řekl, tak až zestárnu, odvrhne mě. Dopadla na mě realita.

Nikdy jsme neměli jedinou schůzku (do bistra mě vzal jako omluvu, ne na rande, a celou dobu jsem si cpala jídlo do pusy a on hleděl do mobilu). Ani jsme si pravidelně nepsali. Nikdy jsme spolu nestrávili celou noc v jedné posteli. Nikdy jsme si jen tak nepovídali.

Ať jsem se na to snažila dívat jakkoli, věděla jsem, že můj vztah s Wolfem je předem odsouzený k zániku.

Prošla jsem uličkou ke svému dokonale oděnému, dohladka oholenému snoubenci, který na mě čekal po boku přísně se tvářícího kněze. Vedle něj stáli Preston Bishop a Bryan Hatch. Neuniklo mi, že Wolfe Keaton nemá žádné skutečné přátele. Jen kolegy, které může využít. Ani já nemám skutečné kamarádky. Clara i paní Sterlingová jsou obě třikrát starší než já. Sestřenici Andree je sice dvacet čtyři let, avšak ta se mnou tráví čas hlavně ze soucitu. Pracuje v salonu a randí s mafiány, ačkoli vždy tvrdila, že ani jednomu z nich nedovolila, aby se jí dotkl nebo ji jen políbil. Moje matka je dvakrát starší než já. S Wolfem jsme tak sami. Osamělí a obezřetní. Zranění a nedůvěřiví.

Obřad proběhl bez sebemenšího zádrhelu, a jakmile jsme byli prohlášeni za muže a ženu, Wolfe mě cudně políbil na rty. Větší starost než náš první polibek coby oddaného páru mu dělaly kamery a fotoaparáty, které nás snímaly, proto chtěl, abychom působili slušně. Za celý den jsme spolu nepromluvili a už bylo skoro poledne.

MIčky jsme odjeli z kostela do domu mých rodičů. Nevěděla jsem, jestli bychom se pohádali, kdybych nadhodila, co jsem včera slyšela, a nechtěla jsem zničit už tak napjatou atmosféru. Po incidentu se zásnubním večírkem sepsal Wolfe seznam požadavků, které můj otec musel splnit, pokud chtěl, abychom ještě někdy vstoupili do jeho domu. Dům tak přetěkal lidmi, které můj manžel předem schválil. Nepřekvapilo mě, že Angelo mezi nimi není, avšak jeho rodiče přijeli. Zdvořile mi poblahopřáli, odložili dary a zamířili ke dveřím. Lidé si povídali, smáli se a blahopřáli nám. Už se podávala velkolepá večeře, když jsem se otočila k manželovi a promluvila na něj poprvé od chvíle, kdy jsme do toho praštili a oficiálně se vzali.

„Udělal jsi něco Angelovi?“

Má otázka měla skrytý význam. Náš první rozhovor coby manželů byl o jiném muži. O jiném muži, po němž jsem ještě nedávno toužila.

Dál si potřásal s lidmi, prikyvoval a zeširoka se usmíval jako pravý veřejný činitel.

„Řekl jsem ti, že nebudu vůči Angelovi shovívavý. Ačkoli se upřímně omlouvám za své uspěchané závěry ohledně toho, co jste spolu dělali. Nemůžeš ale popřít, že se pokusil překročit čáru a svést zasnoubenou ženu.“

„Co jsi udělal?“

Zazubil se a otočil se ke mně, odvrátil se tak od hostů, kteří se mohli přetrhnout, aby upoutali jeho pozornost.

„V současné době je proti němu vedeno vyšetřování ohledně jeho zapojení do podnikatelských aktivit jeho otce. Nemusíš se bát, miláčku. Určitě si už našel dobrého právníka. Možná si Kristen najala stejného jako on. Zrovna jsem ji nechal vyhodit z práce za to, že překročila asi tak pět stovek vyznačených mezí. Ztratila veškerou důvěryhodnost.“

„Ty jsi dal policii tip na rodinu z Organizace?“ Sevřela jsem ruce v pěst, stěží jsem ovládala vztek. Hleděl na mě, jako by netušil, kdo jsem a proč na něj mluvím.

„Dostali, co si zasloužili, a postaral jsem se, aby se už nikdy nepřiblížil k tomu, co mi patří.“ *Ke mně. Protože mu patřím.*

„Co se s ním stane?“ Nadechla jsem se.

Pokrčil rameny. „Nejspíš ho jenom vyděsí k smrti a nechají běžet. Co se Kristen týče, má po kariéře. Ne že by ti na tom mělo záležet.“ „Jsi opovržením hodný.“

„A ty *lahodná*,“ zašeptal tiše. Mé zlosti si nevšímal. Nebo si ji možná trochu užíval. Paní Sterlingová byla někde v davu hostů, nejspíš všechno fotila, a já si v tu chvíli přála, aby tu byla s námi, zhodnotila situaci a vysvětlila mi jeho chování. „A jsi oficiálně mojí ženou. Víš, že přece musíme poskvrnit prostěradlo krví, že?“

Při jeho slovech jsem se zachvěla. Počítala jsem s tím, že Wolfe nebude chtít tuto tradici dodržet, protože je koneckonců senátor. Zapomněla jsem však, jak moc ho baví mučit mého otce – a co by bylo strašnější než důkaz, že se vyspal s jeho dcerou?

„Myslím, že po té poslední noci mi už žádná krev nezbyla.“ Usmála jsem se do okraje vinné sklenky, z které jsem popíjela pomerančový džus. Nepotřeboval vědět, že jsem si ho řízla takovým množstvím vodky, že by se v tom utopil pes. *Díky, Claro.*

„Přiznávat porážku nemáš v povaze, má milá ženo. Ujišťuju tě, že když se budeme snažit, nějakou tu krev v tobě najdeme.“

„Chci se rozvést,“ zasténala jsem. Nebrala jsem ho vážně, avšak ani jsem to nemyslela docela jako vtip.

Uchechl se. „Obávám se, že se mě nezbavíš do mého posledního vydechnutí.“

Nebo dokud mě nevyměníš za novější model.

„Tak budeme oba doufat, že k tomu dojde co nejdřív.“

Dvě hodiny po začátku oslavy jsme se s Wolfem konečně rozdělili. Zašla jsem si na záchod, kde mi vyčurat se trvalo vzhledem k objemné tylové sukni velmi dlouho. Podařilo se mi to, ačkoli mi zabralo dobrou čtvrt hodinu, než jsem ten úkol splnila. Opláchla jsem si ruce, otevřela dveře, vyšla ven a zamířila zpátky na hostinu, když jsem zaslechla, jak se v sousedním pokoji něco roztříštilo. Zastavila jsem se a otočila se k pokoji pro hosty. Zamračeně jsem se vydala za zvukem. Pokud tam nějaký opilec ničí majetek mých rodičů, dám mu co proto. Zastavila jsem se v otevřených dveřích pokoje a při pohledu na výjev před sebou nevěřícně vykulila oči.

Matka ležela na posteli, otec stál nad ní, řval na ni a prskal přitom provazce slin. Na zemi ležela rozbitá sklenka brandy. Dupl na ni, až se tlusté sklo rozletělo po koberci.

„Jaký příklad jí asi tak dáváš? Připravovala jsi ji na její velký den, přitom včera odmítla brát svého otce na vědomí a ještě mi odmlouvala. Vypadám jak idiot, že jsem si tě vzal.“

Plivla na něj. „Nevěrníku.“

Zvedl paži a hřbetem ruky se ji chystal udeřit přes tvář. Nepřemýšlela jsem. Přiskočila jsem na matčinu obranu, zařvala: „Ne!“ a vrhla se mezi ně. Chtěla jsem otce odstrčit, nebyla jsem však dost rychlá ani silná. Vrazil mi tvrdou facku. Klopýtl jsem a spadla vedle mámy, kterou jsem přitom zasáhla loktem do žeber. Tvář mi hořela a oči mě pálily. Z krku se mi až k oku šířila bolest, měla jsem pocit, jako by mi vzplál celý obličej. Zamrkala jsem a zakolébala se, narovnála se, zapřela se o matraci a potřásla hlavou. Bože, to bolelo. Kolikrát ji uhodil? Předtím i potom, co mě předal Wolfovi? Předtím nebo potom, co zjistila, že ji podvádí a postavila se mu?

„Dobré načasování, Francesko.“ Hořce se uchechl a kopl ke mně střep ze sklenice. „Právě včas, abys viděla, jaký chaos jsi rozpoutala.“

Matka se rozplakala a studem si schovala obličej do dlaní.

Nechtěla mít s celou touhle situací nic společného, proto se uzavřela do sebe a zakryla se vrstvami smutku a zármutku. Po letech, kdy hrála svědomitou, dokonalou manželku, se konečně zhroutila. Arthurovi jsem tak čelila sama. Neohrožená proti tomu, čím se v důsledku Wolfova vydírání stal.

Vzhlédla jsem, záda jako pravítko.

„Kolikrát jsi ji už udeřil?“ zafuněla jsem a znechuceně stiskla rty.

„Ne dostkrát, aby se naučila chovat, jak se patří.“ Nechutně se ušklíbl a maličko zakolísal. Byl opilý. Nebo spíš zlitý pod obraz. Na svou obranu jsem sebrala velký střep ze sklenice, zacouvala a zvedla střep mezi nás jako zbraň. Věděla jsem, že jedním z pravidel, které Wolfe stanovil, než jsme souhlasili, že manželství oslavíme tady, byl zákaz zbraní. U brány byl dokonce postaven detektor kovů. I kdyby tu otec někde schovával zbraň, u sebe ji neměl.

„Je to pravda, mami?“ zeptala jsem se jí, avšak oči jsem upírala na otce. Zesláble fňukala.

„Nech to být, *vita mia*. Je jenom rozčilený ze svatby, nic víc.“

„Vzhledem k tomu, jak neuctivě se ke mně začala chovat od chvíle, kdy si ji odvedl, by mi už bylo u prdele, i kdyby ji prodal na černém trhu. Jediné, na čem mi záleží, je zachránit si tvář a postarat se, abyste vy dvě už nikdy neudělaly nic, za co bych se musel stydět.“ Otec si vyhrnul rukávy, jako by se mě chystal odzbrojit.

Věděla jsem, že říká pravdu.

Namířila jsem na něj střep. „Nech mámu jít. Vyřídíme si to o samotě.“

„Není co vyřizovat. Nejsi jeden z mých lidí. S tebou nic probírat nebudu.“

„Už nikdy nezvedneš proti matce ruku,“ varovala jsem ho. Hlas se mi skoro ani netřásl. Chtěla jsem dodat prosbu, aby se nesnažil zabít mého zákonného manžela, ale přiznejme si to – Wolfe není moje starost. Dal jasně najevo, že mu na mně nezáleží.

„Jinak co? Poběžíš ke svému manžilkovi? Už jsem si dal větší a mocnější muže k snídani, takže se nedomnívám, že mi můžeš odmlouvat. Dala jsi mu, Francesko? Ještě před svatbou?“ Papá ke mně udělal další hrozivý krok. Ztuhla jsem, avšak neustoupila, a varovně mu zamávala střepem před obličejem.

„Vykouřila jsi Wolfu Keatonovi stejně jako všechny ostatní hloupé holky z celého Chicaga, které byly tak blbě a věřily, že jsou jiné než ostatní? Ani v nejmenším by mě to nepřekvapilo. Vždycky jsi byla naivní.

Krásná, ale naivní.“

„Papá!“ vykřikla jsem a polkla slzy. Jak mi může něco takového říct? A proč mě všechno, co mi řekl, tak bolí, přestože vím, že si moji lásku ani uznání nezaslouží?

„Jsi opilý.“ Nebyla jsem si jistá, jestli to říkám sobě, nebo jemu. Tvář mi ještě pořád hořela. Nejradši bych posledních patnáct minut úplně vymazala z paměti. „A ubohý.“ „Už mám všeho po krk. Ještě chvíli a zničím ti život,“ varoval mě. „Mamá, pojď,“ vybídla jsem ji.

„Zůstanu tu a trochu se vyspím.“ Schoulila se do klubička, stále v sytě zelených hedvábných šatech a ozdobená perlami.

Chce se vyspat. Jasně. Matka stále trvala na tom, že se mému otci ani po tom všem, co jí udělal, nepostaví. Potřásla jsem hlavou, otočila se a vyšla z místnosti. Střep jsem svírala v ruce tak pevně, až jsem ucítila, jak mi na šaty kape krev. Znovu jsem zašla do koupelny, omyla se a postarala se, aby na šatech nezůstaly viditelné skvrny. Pak teprve jsem se vrátila na oslavu, přestože jsem věděla, že si tím, že jsem zmizela ve stejné chvíli jako mí rodiče, zadělávám na katastrofu. Ponořila jsem se do davu hostů, omámená a dezorientovaná. Ustaraných pohledů a pichlavých očí jsem si nevšímala. U baru jsem našla paní Sterlingovou, zrovna zkoušela předkrmy. Vrhla jsem se jí do náruče bez ohledu na talířek s jídlem, který držela v ruce. Talířek spadl a krabí koláčky a rolky plněné vejci se rozsypany na zem.

„Mohly bychom zajít nahoru?“ vyhrkla jsem. „Potřebuju poupravit make-up.“

Otevřela ústa, když tu mi na rameni přistála pevná ruka a otočila mě. Ocítila jsem se tváří v tvář svému novomanželi, který na mě hleděl očima rámovanýma tmavými řasami a sraštěným obočím.

V životě jsem ho neviděla takhle našťavaného.

„Co se ti stalo s obličejem?“ ucedil. Okamžitě jsem si zvedla dlaň k tváři, promnula si ji a rozpačitě se zasmála. Naštěstí ovládal hlas natolik, že jsme k sobě nepřitáhli ničí pozornost.

„Nic. Menší nehoda.“

„Francesco...“ Hlas mu zjhl. Uchopil mě za ruku – ne za loket, což byl pokrok – a vtáhl mě do výklenku mezi zimní zahradou a salonem. Sklopila jsem oči na své objemné šaty, odhodlaná se nerozplakat. Uvažovala jsem, kdy se mi podaří nebřečet aspoň dvacet čtyři hodin v kuse.

„Uhodil tě?“ zeptal se tiše a poklesl v kolenou, aby mi viděl do tváře. Zadíval se mi do očí, hledal v nich něco, co by mu kromě otisku otcovy ruky na mé tváři dalo svolení udělat to, co tolik chtěl. „Byla to nehoda. Chtěl uhodit matku. Zabránila jsem mu v tom a dostala se mu do cesty.“ „Kristepane.“ Potřásl hlavou.

Odvrátila jsem se. „Co na tom záleží, Wolfe? Nejsi o nic lepší než on. Pravda, nebiješ mě, ale každou chvíli mi řekneš něco ošklivého. Slyšela jsem tě, jak říkáš, že jsi se mnou jenom proto, abysme spolu mohli šu... mít sex, a že se mě zbavíš hned, jak po tvém boku nebudu vypadat dost dobře.“ Koutkem oka jsem zahlédla, jak se narovnal a podrážděně stiskl čelist.

„To jsi neměla slyšet.“

„A ty jsi to neměl říkat. Řekl jsi mu o mně spoustu věcí, které mě ranily.“

„Provokoval jsem ho.“

„Dobrá práce. Naštval se tak, že se pokusil udeřit mámu. Je to částečně tvoje vina. Můj otec je šílený a kdokoli, kdo s ním má něco společného, je potenciální oběť.“

„Nikdy nedovolím, aby se tě dotkl.“

„Nikdy, nebo jenom dokud budu dost hezká, abych mohla být paní Keatonovou?“

„Nikdy,“ zdůraznil. „A radím ti, abys s těmi řečmi přestala. Budeš paní Keatonovou, dokud budeš naživu.“

„O to tu ale nejde!“ vykřikla jsem, otočila se, zvedla flétnu na šampaňské plnou tekuté odvahy a na jediný lok ji do sebe hodila. Přednášky mě ušetřil. Rozhlédla jsem se. Hosté prořídli. Od incidentu s mými rodiči jsem ztratila pojem o čase.

„Kolik je hodin?“

„Tak akorát, aby všichni odešli, ať to tu můžeme vyřídit,“ odpověděl Wolfe.

„A doopravdy?“ zafuněla jsem. Otočil zápěstí a povytáhl si rukáv blejzru, aby viděl na hodinky od Cartiera. „Jedenáct. Moc dobře víš, že neodejdou, dokud nás nedoprovodí do ložnice.“

Povzdechla jsem si. Taková je tradice. Nabídl mi rámě a já se do něj zavěsila. Ne, protože bych s ním nějak zvlášť chtěla strávit noc, ale protože jsem chtěla, aby už bylo po všem.

O pět minut později senátor Keaton oznámil, že se odebereme do ložnice. Lidé hvízdali, tleskali a radostí se chytali za pusy. Pomohl mi po schodech do mé staré ložnice, kterou rodiče nechali připravit na svatební noc. Hosté šli za námi, házeli po nás bonbony a opile zpívali. Wolfe mě ochranně objal kolem ramen a skryl mi obličej, stále rudý a napuchlý po otcově útoku. Pootočila jsem hlavu a v davu zahlédla své rodiče. Tleskali s ostatními a skláněli se, aby slyšeli, co jim lidé křičí do ucha. Matka se ze široka usmívala a otec se zubil, jako by mu svět ještě pořád ležel u nohou. Něco se ve mně zlomilo, protože jsem už věděla, že je to celé jenom jedna velká přetvářka.

Přetvářka, kterou jsem jim jako dítě věřila.

Letní prázdniny, nádherné oslavy Vánoc, jejich veřejné projevy citů během společenských událostí.

Lži, lži a další lži.

Wolfe za námi zavřel dveře a pro jistotu je zamkl na dva západy. Rozhlédli jsme se po ložnici. Široké letiště, které sem nechali rodiče speciálně pro tuto příležitost přinést místo původního úzkého lůžka, bylo povlečené čistě bílým povlečením. Chtělo se mi zvracet. Nejen protože jsme jim neměli co ukázat – o své svatební noci nebudu krváčet – ale také protože mě zneklidňovala představa, že všichni vědí, že spolu budeme mít dnes v noci sex. Posadila jsem se na okraj postele, ruce jsem schovala pod zadek a shlédla na své šaty.

„Musíme?“ zašeptala jsem.

„Nemusíme vůbec nic.“ Odšrouboval víčko z lahve vody, napil se a posadil se vedle mě. Podal mi lahev. Zvedla jsem ji ke rtům.

„Dobře. Protože mám ještě pořád měsíčky. Dostala jsem je den poté, co jsem si vzala ten nouzový prášek.“ Sama jsem netušila, proč mu to říkám. Nebo spíš tušila. A bylo na čase, abych se na to zeptala.

„Proč jsi mě přinutil spolknout tu tabletu?“

„Jsi snad na děti připravená?“

„Ne, ale to jsi tehdy nevěděl. A po pravdě, lidi by stejně uvěřili, že dítě bylo počato až po svatbě. Proč ti na tom tak záleželo?“

„Nechci děti, Francesco.“ Povzdechl si a promnul si obličej. „A tím myslím... nikdy.“

„Cože?“ vydechla jsem. Byla jsem vychovávána k přesvědčení, že velká, silná rodina je sen, a vždycky jsem si takovou rodinu přála. Vstal a otočil mě tak, že jsem teď k němu byla zády. Začal mi rozepínat šaty.

„Neměl jsem zrovna snadné dětství. Mí biologičtí rodiče byli lidský odpad. Vychoval mě bratr, ale ten zemřel, když mi bylo třináct. Adoptivní rodiče zemřeli, když jsem byl na Harvardu. Vztahy jsou podle mě složité a zbytečné. Proto se jim taky vyhýbám, jedinou výjimkou jsou pracovní vztahy, v kterých nemám na vybranou. S dětmi je ale všechno složitější, a proto o ně nemám zájem. Nicméně chápu, že by ses chtěla rozmnožovat, a pokud budeš chtít děti, nebudu ti bránit. Musíš jen vzít do úvahy dvě věci. Za prvé – děti nebudou moje. Můžeš otěhotnět přes dárce spermatu. A za druhé – nebudu v jejich životech hrát žádnou roli. Pokud se rozhodneš mít děti, postarám se o tebe i o ně a dám ti dům, kde se budeš cítit v bezpečí. Ale pokud chceš být se mnou – *skutečně* se mnou – nikdy nebudeme mít děti, Francesco.“

Kousla jsem se do rtu. Netušila jsem, kolik bolesti ze zlomeného srdce dokážu přežít za jeden den, natož za celý *měsíc*. Dodnes jsem dřevěnou truhličku neotevřela a nepřečetla si poslední vzkaz. Moc dobře jsem věděla proč. Každý z těch vzkazů až příliš přesně naznačoval, že mým osudovým mužem je právě on. Svými činy však dokazoval, že jím není. Po pravdě jsem nechtěla vědět, jestli je, nebo není láskou mého života, protože se mé srdce jednoduše zatím nerozhodlo.

Když jsem dlouho nic neříkala, přešel k mému dívčímu růžovému šatníku a vrátil se s noční košilkou a županem. Předal mi je a já si v opileckém oparu uvědomila, že zatímco jsem přemýšlela a uvažovala nad naším vztahem, stihl mě zcela svléknout. Až na kalhotky jsem byla zcela nahá.

„Vrátím se za pět minut. Mezitím se obleč.“

Poslechla jsem. Částečně, jen z malé části, mi už na ničem nezáleželo. Možná že nemít děti je správné rozhodnutí. Rozhodně jsme se nemilovali ani nerespektovali natolik, aby děti byly dobrý nápad. Nechodil by se mnou na kontroly na gynekologii. Bylo by mu jedno, jestli to bude holka, nebo kluk, ani by se mnou nevybíral nábytek do dětského pokoje, a už vůbec by mě nelíbal na vypouklé břicho, jak jsem snila, že by dělal Angelo.

Angelo.

V srdci mě bodla nostalgie. Angelo by mi to všechno dal a ještě něco navíc. Pochází z velké rodiny a sám si takovou přál i pro sebe. Hodně jsme o tom mluvili, když mi bylo sedmnáct a seděli jsme na molu s nohama nad vodou. Řekla jsem mu, že chci čtyři děti, a on odpověděl, že ten šťastlivec, za kterého se provdám, mi je moc rád udělá. Pak jsme se oba zasmáli a já ho plácla po rameni. Bože, proč jenom ty vzkazy poukazovaly k Wolfovi? Angelo je muž pro mě. Vždycky jím byl.

Zatímco jsem si stahovala hedvábný župan kolem pasu, rozhodla jsem se, že hned příští týden zajdu na kliniku a nechám si napsat antikoncepci. Přijmu Wolfův způsob života. Aspoň prozatím. Budu studovat a vybuduju si kariéru. Každý den budu pracovat.

Nebo se možná rozhodneme rozvést a já budu volná. Volná, abych si mohla vzít Angela nebo někoho jiného.

Když se dveře otevřely, probrala jsem se z rozjímání. Dovnitř vešel můj manžel s nikým jiným než s mým otcem. Klesla jsem na postel a posadila se na okraj matrace. Zírala jsem na ně. Arthurovi se třásl spodní ret a při chůzi se kolébal ze strany na stranu. Wolfe ho pevně držel za loket, jako by vedl potrestané dítě.

„Řekněte to,“ vyštěkl můj manžel a shodil otce na podlahu přede mnou. Dopadl na všechny čtyři, ale rychle se vyhrabal na nohy. Nadechla jsem se. Ještě nikdy jsem otce takhle neviděla. Tak zranitelného. Nechápala jsem, co se to děje.

A už vůbec jsem nemohla uvěřit, co mu vypadlo z pusy.

„Figlia mia, nikdy jsem nechtěl zranit tvůj krásný obličej.“

Znělo to k mému naprostému překvapení upřímně. Bylo mi skoro zle, že mi srdce vůči němu během několika vteřin roztálo. Pak jsem si vzpomněla, co dneska udělal. Jak se celý poslední měsíc choval. Vstala jsem, došla k oknu a zastavila se zády k němu.

„A teď mě nechte jít, jinak přísahám bohu...,“ obořil se otec na Wolfa. Uslyšela jsem, jak se za mými zády perou, a pochmurně jsem se pro sebe usmála. Otec neměl proti mému manželovi sebemenší šanci. Ani já ne.

„Než půjdete, musíme vyřešit ještě jednu záležitost,“ oznámil Wolfe. Ze zásuvky jsem vytáhla balíček cigaret, cvakla zapalovačem a zhluboka potáhla. Pootevřela jsem okno a černá noc pohltila modrý obláček dýmu.

„Ušetřete mě hádanek,“ vyštěkl otec.

„Krev na prostěradle,“ oznámil Wolfe.

„Jistě.“ Otec si za mnou odfrkl. Neměla jsem sílu se otočit a spatřit, co má vepsané v obličeji. „Došlo mi, že jste tu krávu podožil, ještě než jste si ji koupil.“

Uslyšela jsem ostré plesknutí a otočila se na patě. Otec klopýtl, držel se za obličej a zády narazil do dveří šatníku. Vytréštila jsem oči a překvapením otevřela ústa.

„Francesca zatím není připravená,“ oznámil Wolfe kovovým tenorem, jeho klidné odměřené pohyby byly v naprostém kontrastu s tím, co právě udělal. Jediným krokem k němu přistoupil a popadl ho za košili. „A na rozdíl od jiných se žádné ženy nedotknou proti její vůli, i když má na prstě můj prsten. Takže nám zbývá jediné, že, Arthure?“

Otec propálil Wolfa pohledem a odplivl mu na polobotky chuchvalec krve. Arthur Rossi je tvrdý muž. Už jsem ho v několika stresujících situacích viděla, ale nikdy v takové, která by se aspoň zdaleka podobala této. Uklidňovalo mě, že nejsem jediná, kdo se mému manželovi nedokáže ubránit, také mě však děsilo, jakou moc nad lidmi má.

Wolfe došel k černé cestovní tašce u nohou postele, rozeplnul ji a vytáhl malý multifunkční nůž. Otočil se. Papá stál hrdě i navzdory chmurné situaci, v níž se ocitl, navzdory opilosti i tomu, že se musel opírat, aby se udržel na nohou. Zapřel se o dveře mého starého šatníku a ostře se nadechl.

„Jste mrtví. Oba dva.“

„Otevřete dlaň.“ Wolfe jeho výhrůžku ignoroval a otevřel nůž.

„Chcete mě snad pořezat?“ vysmíval se mu otec a zkřivil rty znechucením.

„Možná by mi tu čest chtěla prokázat moje nevěsta.“ Wolfe ke mně otočil hlavu. Jen jsem na něj hleděla a pokuřovala, abych získala čas. Možná je pravda, že už jsem vůči těmto dvěma mužům necítila beznaděj ani vztek. Zničili mi život – oba dva a každý svým jedinečným způsobem. A uspěli tak, že jsem si opravdu připadala zničená. Tak jsem se k nim s pohupováním v bocích vydala. Přestože se zdálo, že mému otci nevadí, že by ho Wolfe pořezal, při pohledu na mě, jak se k němu blíží, stiskl zuby a zatnul čelist.

„To by se neopovážila.“

Povytáhla jsem obočí. „Dívka, kterou jsi odvrhl, ne. Ale já? Já možná ano.“

Wolfe mi podal nůž a opřel se o zeď. Se zbraní v ruce jsem přistoupila před muže, jenž mě stvořil. Dokážu to? Zadívala jsem se na otcovu otevřenou, napřaženou dlaň. Tu samou dlaň, již mě dnes večer udeřil. Tu samou dlaň, kterou obrátil proti mé matce.

Také to však byla ruka, již mi zaplétal před spaním vlasy do copu, poté co mi je Clara umyla. Stejná ruka, kterou mě nedávno na maškarním bále poplácal, patřila muži, jež na mě kdysi hleděl, jako bych byla nejjasnější hvězda na nebi.

Svírala jsem nůž v třesoucích se prstech. Málem mi vyklouzl z ruky. *Proklatě*. Nemohla jsem to udělat. Chtěla jsem, ale nemohla.

Potrásla jsem hlavou a nůž vrátila Wolfovi.

Můj otec spokojeně mlaskl.

„Vždycky budeš ta Francesca, kterou jsem vychoval. Zbabělé jehně.“ Nevšímal jsem si ani otce, ani křečí v břiše a o krok ustoupila.

Wolfe si ode mě vzal nůž, ve tváři poklidný výraz. Chytil otce za ruku a vertikálně mu mělce, široce rozřízl dlaň. Vytryskla krev. Škubla jsem sebou a odvrátila se. Papá tam stál a se zvláštním klidem hleděl na krev, která

mu prýštila z otevřené rány. Wolfe se otočil, stáhl z postele prostěradlo a hodil ho otci do rukou. Jeho krev potřísnila látku, sotva ji sevřel v dlani.

„*Bastardo*,“ ucedil otec. „Narodil ses jako bastard a bez ohledu na boty a obleky taky jako bastard umřeš.“ Hleděl na mého otce s čirou nenávistí v očích.

„Vy jste byl taky bastard.“ Wolfe se zazubil. „Než se z vás stal mafián.“ *Páni*.

Těkala jsem mezi nimi pohledem a zastavila se očima na otci.

Otec mi pověděl, že jeho rodiče zemřeli při autonehodě, když mu bylo osmnáct, ale nikdy jsem neviděla jejich fotky.

Místo aby na Wolfovo obvinění jakkoli zareagoval, upřel na mě úzké, indigové oči.

„*Vendicare me.*“ *Pomsti mě.*

„Seberte si to prostěradlo a vypadněte odtud. Zítra ráno ho můžete ukázat nejbližší rodině. Ne přátelům. Ne členům mafie. A pokud to prosákne do médií, osobně vám tenhle nůž vrazím do krku... a pořádně jím zakroutím,“ zavrčel Wolfe a rozeplnul si první knoflíček košile.

Otec se k nám otočil zády, vyšel z pokoje a zabouchl za sebou dveře.

Třísknutí dveří mi ještě pořád znělo v uších, když jsem si uvědomila novou skutečnost – že jsem provdaná za muže, který mě nemiluje, ale často si užívá mé tělo. Jsem manželkou muže, který nechce mít děti a mého otce nenávidí až za hrob.

„Vyspím se na gauči,“ oznámil Wolfe, stáhl z postele polštář a hodil ho na pohovku pod oknem. Nechtěl se mnou sdílet lože. Ani o svatební noci.

Lehla jsem si na postel a zhasla.

Nepopřáli jsme si dobrou noc.

Oba jsme věděli, že by to byla jen další lež.

12. kapitola

Francesca

Uplynul týden a s Wolfem jsme se vrátili k našemu obvyklému nočnímu režimu.

Líbalí jsme se a dotýkali, laskali se, sténali a mučili se navzájem ústy i prsty. Kdykoli chtěl ale do mě – doslova do mě – odtáhla jsem se a požádala ho, aby odešel. Vždy mi vyhověl. Bolest, kterou jsem vytrpěla poprvé, mě děsila a zjizvila. A nejen fyzicky. Fakt, že mi nevěřil, mi připomínal, že nás nepojí nic víc než fyzická přitažlivost. Nepanovala mezi námi důvěra. Ani láska.

Budeme mít sex a nejspíš brzy – ale jen za mých podmínek. Jen až se na to budu cítit.

Začal se ozývat běžný život. Dny byly plné práce a úkolů, přesto se nedělo nic mimořádného.

Můj manžel byl stále podrážděnější, že s ním odmítám spát. Paní Sterlingová byla stále podrážděnější, že nás nepojí nic než chtíč, a můj otec se mnou úplně přestal mluvit, avšak matka mi každý den volala.

Sedm dní po svatbě jsem vyšla ze školy a zamířila ke Smithyho čekajícímu autu. Když jsem došla k černému cadillacu, Smithy se v tom svém levném obleku a černých brýlích Ray-Ban opíral o dveře spolujezdce. V puse ze strany na stranu převaloval lízátka a na pozdrav mi pokývl. „Budete řídit vy.“

„Cože?“

„Šéf přikázal. Řekl, že to není problém, protože domů nepojedeme po dálnici.“

Od chvíle, kdy mi můj manžel slíbil, že mě naučí řídit, jsme spolu měli jen dvě lekce – Wolfe neměl mimo práci moc volného času – věděla jsem však, že to dokážu. Wolfe tvrdil, že mám talent od přírody, a on není člověk, který by plýtvat komplimenty. Navíc měl Smithy pravdu – domů jsme se vždy vraceli obydlenými a rušnými čtvrtěmi. Dokonalá příležitost vyzkoušet si řízení.

„Dobře.“ Potlačila jsem nadšený úsměv. Smithy mi hodil klíčky a já je chytila. Odtáhl se od auta a ukázal ke kavárně na opačné straně ulice.

„Příroda volá.“

„Tak jí to zvedněte.“

O pět minut později se celý usměvavý vrátil.

„Jestli se váš manžel někdy zeptá, prosím vás, neříkejte mu, že jsem se zmínil, že potřebuju na záchod. Nejspíš by mi usekl penis za to, že jsem vám připomněl, že ho mám,“ překvapil mě Smithy vtípem. S úsměvem jsem zavrtěla hlavou.

„Wolfe takový není.“

„To myslíte vážně? Wolfovi záleží na všem, co děláte, nebo co se vás týká, a to včetně reklam v rádiu, co vás otravují, a ví i o tom, že jednu ulici nemáte ráda, protože tam žije toulavá kočka.“

„Prostě jí musíme najít domov,“ poznamenala jsem, posadila se za volant a upravila polohu sedadla, aby odpovídala mé drobné postavě. Upravila jsem si zrcátka a pak s povzdechem otočila klíčkem v zapalování. Vůz se probudil k životu. Uchopila jsem volant, zrovna když se Smithy usazoval vedle mě.

„Připravená?“

„Jako nikdy.“

Pihovatou rukou ukázal k horizontu. Měl hřívu rudooranžových vlasů a stejně zbarvené řasy.

„Odvezte nás domů, Frankie.“

Bylo to poprvé, kdy mě oslovil Frankie, a mně se z toho kdovíproč nadmulo srdce. Matka mi vždy říkala *vita mia*, můj otec mě v poslední době neoslovoval vůbec a Wolfe mi říkal Nemesis nebo Francesko. Angelo mi přezdíval bohyně a mně to chybělo. Chyběl mi on.

Neviděla jsem ho, ani s ním nemluvila celou věčnost. Napadlo mě, že bych mu napsala a zeptala se, jestli se mu dobře daří, avšak nechtěla jsem si rozhněvat manžela. Místo toho jsem se na něj zeptala mámy během jednoho z našich každodenních rozhovorů. Odpověděla, že Angelův otec Mike zuří a stěžuje si otci na to, jak nespravedlivě se můj manžel zachoval k jeho synovi, což jen přitížilo jejich vztahu, kvůli mému manželství už tak dost napjatému. V poslední době na tom muži z chicagské mafie nebyli dobře.

Vycouvala jsem z parkovacího místa a vyrazila k Wolfovu domu. *Našemu* domu, opravila jsem se. Zabočila jsem za roh a srdce se mi zpomalilo přívalem adrenalinu z toho, že sedím za volantem, když tu Smithy zasténal.

„To volvo se nám lepí na zadek.“ Kdykoli byl rozrušený, ozýval se mu z hlasu irský přízvuk.

Zneklidňovalo mě, že sedím v autě s chicagským Irem, přestože jsem věděla, že Smithy nemá s podsvětím nic společného a že si ho pořádně proklepli, než ho přijali na místo řidiče senátora Keatona.

Mrkla jsem do zpětného zrcátka a všimla si dvou lidí, které jsem okamžitě poznala. V autě za námi seděli dva pěšáci, kteří pracují pro Bandiniho rodinu. Hřmotní dvoumetroví obři, které obvykle posílali vyřizovat záležitosti, jež vyžadovaly spíš svaly než konverzaci. Ten za volantem mi věnoval úšklebek plný zažloutlých zkažených zubů.

Kruci.

„Šlápněte na plyn,“ přikázal mi Smithy.

„Na ulici je moc lidí. Mohli bychom někoho zabít.“ Zběsile jsem těkala očima a pevně svírala volant.

Smithy si poposedl a ohlédl se. Bezpochyby litoval, že mi kdy nabídl řídit. „Ťuknou do nás. Ne, to ruším – narazí do nás. Tvrdě.“

„Co mám dělat?“

„Zabočte doleva. Ted’.“

„Cože?“

„Hned, Francesco.“

Bez přemýšlení jsem ostře zabočila doleva, vyjela z rušné ulice, jíž jsme projížděli, a zamířila na západ. Silnice se uvolnila, a tak jsem mohla zrychlit, ačkoli jsem se ještě stále bála šlápnout na plyn až na doraz. Pochopila jsem, o co se Smithy snaží. Doufal, že je setřeseme. Nevěděl však, že tihle muži se živí pronásledováním lidí.

„Vyjedťte na dálnici!“ zařval.

„Smithy!“ vykřikla jsem, když z kapsy vytáhl mobil a otřel si čelo.

„Soustředťte se, Francesco.“

„Dobře. Dobře.“

Znovu jsem ostře zabočila, vyjela na dálnici a každou chvíli se dívala do zpětného zrcátka, abych zjistila, jestli se vzdálenost mezi našimi auty zvětšuje. Srdce mi strachy burácelo. Po celém těle mi naskočila husí kůže. Co to dělají? Proč jdou po mně? Důvod mi však byl nad slunce jasnější. Zostudila jsem jejich rodinu. Zasnoubila jsem se s Wolfem, přitom jsem se měla provdat za Angela. Navíc se můj muž postaral, aby Angelo strávil den dva ve vězení kvůli svému napojení na mafii (a na účetní firmu Mikea Bandiniho, kterou teď pravděpodobně vyšetřuje berňák).

Ohlušil mě třesk kovu o kov. Cadillac zrychlil, jak do nás zezadu narazili. Z kufru k nám zavanulo horko a do nosu mě udeřil pach spálených pneumatik.

„Nohu na plyn, krásko. Ať jsme od nich co nejdál,“ zařval Smithy. Z úst mu odletovaly sliny, zatímco roztřesenými prsty ťukal do mobilu.

„Snažím se.“ Sevřela jsem volant ještě silněji a lapala po dechu. Hrud’ se mi chvěla a ruce se mi třáslly, až jsem skoro cítila, jak auto přejíždí z pruhu do pruhu. Silnice byla relativně prázdná, přesto na nás auta troubila a sjížděla k okraji dálnice, zatímco jsem se snažila setřást Bandiniho vojáky.

„Co se děje?“ zaburácel v autě Wolfeův hlas. Smithy ho připojil na bluetooth. Ostře jsem vydechla. Moc ráda jsem slyšela jeho hlas. Sice tu Wolfe osobně nebyl, ale hned jsem se cítila sebejistěji. „Pronásledují nás,“ oznámil mu Smithy.

„Kdo?“

Moji úlevu okamžitě vystřídal děs. Možná se mě moc rád zbaví. Mému otci by se tak pomstil, a navíc by ani nemusel dál snášet moji přítomnost.

„Nevím,“ odpověděl Smithy.

„Bandiniho vojáci,“ překřičela jsem hluk v autě.

Wolfe se na vteřinu odmlčel, aby tu informaci zpracoval.

„Angelův otec?“ zeptal se.

Ozvala se další rána a auto poskočilo o metr, jak do nás znovu nabourali. Hlavou jsem narazila do volantu. Přidušeně jsem zasténala.

„Francesco, kde jsi?“ zjišťoval Wolfe napjatým hlasem. Rozhlédla jsem se, jestli neuvidím nějaké cedule. „Na I-190,“ odpověděl Smithy, z podlahy pod sebou zvedl moji kabelku a pokusil se v ní najít můj mobil. „Zavolám policii.“

„Policii nevolej,“ zařval Wolfe.

„Cože?“ vyjekli jsme se Smithym naráz. Bandiniho muži se znovu přiblížili. Cadillac zakašlal a vydal strašlivý zvuk. Nárazník škrábal o silnici, táhl se po asfaltu. Připomínalo mi to zvuky, jaké vydávala auta ve videohře *Grand Theft Auto*, než začala hořet. Angelo tu hru se svými bratry hrál každé léto na prázdninách v Itálii.

Angelo vždycky vyhrál.

„Jedu pro vás. Sjedťte výjezdem na Lawrence Avenue.“ Zaslouchla jsem, jak Wolfe zvedl klíčky.

Nevzpomínala jsem si, že bych ho někdy viděla řídit. Vždycky jezdil s řidičem nebo seděl vedle mě, kdykoli jsem řídila já.

„Nejsem dobrá řidička.“ Snažila jsem se ovládnout emoce a připomněla mu, že by si neměl být tak jistý, že nás odtud dokážu dostat v jednom kuse. Pátrala jsem očima po sjezdu, ještě když mluvil, oči mi zběsile těkaly v důlcích.

„Jsi do prdele skvělá řidička,“ oznámil Wolfe a pak už jsem ho slyšela, jak projíždí silnicemi. Vzhledem k troubení a křiku v pozadí bych řekla, že právě porušoval nejméně dva tisíce zákonů. „Navíc jestli se ti něco stane, pohrbím celou chicagskou mafii a všechny členy nechám zavřít, až zčernají, a oni to moc dobře vědí.“

„Podle mě to udělali, protože jsem si tě vzala,“ zamumlala jsem a snažila se mrkáním zahnat slzy, abych lépe viděla na sjezd na Lawrence Avenue. Koutkem oka jsem zahlédla, jak Smithy zavrtěl hlavou. Ted’ však nebyla na diskuzi na tohle téma vhodná chvíle ani místo.

„Ty za to nemůžeš,“ pověděl mi Wolfe. „Zavřel jsem jeho syna na den do vězení a jeho firmu vyšetřuje finančník. Chce se mi přes tebe pomstít.“

„Zabírá to?“ Hlas se mi třásl. Slyšela jsem burácení Wolfova jaguáru. Neodpověděl mi. Auto znovu poskočilo. Potlačila jsem povzdech.

„Snaží se nás dostat ze silnice,“ zařval Smithy a plácl do přístrojovky. „Mám vytáhnout zbraň?“

„To se ani neopovažuj,“ vyštěkl Wolfe. „Jestli kdokoli zkříví Francesce jediný vlas...“

Právě když to řekl, do uší mi dolehla ta nejhlasitější rána, jakou jsem kdy slyšela. Vystřelil airbag a přimáčkl nám hlavu do opěradla. Do vzduchu se jako konfety vznesl bílý prášek. Cadillac zaskřípal, sjel k okraji silnice a já uslyšela, jak pod námi něco syčí. Nedokázala jsem se pohnout. Nedokázala jsem otevřít pusku. Nedokázala jsem ani zasténat. Měla jsem pocit, jako by se mi nos zarazil do lebky. Napadlo mě, jestli jsem si ho nezlomila. Hlavou mi blesklo, že teď, když budu mít rozbitý obličej, o mě můj manžel konečně ztratí zájem.

To byla moje poslední myšlenka, než jsem omdlela.

„Francesco? Nem? Mluv se mnou,“ přikázal mi Wolfův hlas. Před očima jsem měla temnou oponu, když moje víčka poslechla. Chtěla jsem mu odpovědět, avšak nedokázala jsem to. Uslyšela jsem, jak udeřil do volantu. „Do prdele práce. Jedu.“

S posledními zbytky energie jsem stočila pohled ke Smithymu. Hlava se mu začala převalovat, když se airbag smrškl, a bolestně zasténal.

„Žije,“ zaskřehotal. „Krvácí z pusy a nosu. Jedno její oko nevypadá dobře.“ „Do hajzlu!“ zařval Wolfe.

Smithy si rozepnul pás, natáhl se ke mně a taky mi ho rozepnul.

„Mám...?“ zeptal se Smithy, ale to už mu Wolfe přikázal:

„Ano, vytáhni zbraň. A jestli se k ní přiblíží, tak u všech bohů zabij ty sráče, než to udělám já. Protože já bych s nimi nijak lidsky nezacházel.“

Potom jsem omdlela. Jako by mě zakryla silná příkrývka z nočních můr, dusila mě a spalovala. Byla jsem tam, a zároveň nebyla. Nevím, kolik času uplynulo. První, na co si vzpomínám, jsou modro-červené majáky policejních aut, které mi probleskovaly přes zavřená víčka, a Smithy, který vysvětloval policistům, že jsme lidi v tom autě neviděli a že odjeli, aniž by vystoupili z vozu. Samozřejmě neměli SPZ, ale určitě to byli jenom nějakí pubertáci, co se rozhodli, že zničí drahý vůz. Pak už mě Wolfe objal a odnesl mě v náruči k ambulanci. Položil mě na lehátko a vyštěkl, když se mě někdo pokusil dotknout.

„Pane,“ obořil se na něj záchranář, „musíme jí zafixovat krk a připoutat ji, abychom ji stabilizovali pro případ, že má poškozenou páteř.“

„Dobře. Ale opatrně,“ zavrčel. Když jsem otevřela oči, všimla jsem si, že Wolfe není sám. Vedle něj stál tělnatý muž v drahém obleku a s černou hřívou vlasů.

Záchranář mi zasvítil do očí baterkou, prohmatával mě a hledal viditelná zranění. Čelo jsem měla pohmožděné a celý obličej mi připadal napuchlý a bolavý.

„Jestli skončí na pohotovosti, musíme vydat prohlášení,“ prohlásil muž vedle Wolfa, aniž by odtrhl oči od mobilu, do něž něco zapisoval. „Tohle vypadá špatně.“ „Je mi ukradený, jak to vypadá,“ odsekl můj manžel.

„Pokud vystřelí airbag, musíte do nemocnice. Pokud tam nechcete, musíte nám podepsat souhlas s neposkytnutím lékařské péče. Důrazně doporučuji, abychom ji odvezli a nechali ji prohlédnout,“ uslyšela jsem hlas záchranářky. S mrkáním jsem otevřela oči. Byla to přitažlivá žena ke třicítce. Na okamžik mě napadlo, jestli se ji můj donchuánský manžel nepokusí svést. Najednou jsem ji nenáviděla s takovou silou, až jsem jí toužila říct, že mi nic není, hlavně aby nás nechala na pokoji.

„Miláčku?“ oslovil mě Wolfe a něžně mě pohladil po obličeji. Příliš něžně na to, abych uvěřila, že ty prsty jsou skutečně jeho. „Odvezeme tě do nemocnice.“

„Nemocnici ne,“ zasténala jsem mu do dlaně. „Jenom... domů. Prosím.“

„Francesco...“

„Je v pořádku. Airbagy sice vystřelily, ale nezasáhly nás,“ ozval se Smithy.

„Pojede do nemocnice,“ přikázal Wolfe.

„Pane...,“ začal něco namítat muž vedle Wolfa.

Uvažovala jsem, jestli se takhle chová, protože jsou kolem cizí lidi. Protože musí působit na veřejnosti ustaraně a něžně. Ta myšlenka mě vyděsila k smrti, jelikož něco hluboko ve mně se chtělo k této stránce mého muže přivinout a nikdy ho nepustit.

„Prosím. Chci jenom do postele.“ Hlas se mi uprostřed věty zlomil, jak jsem se snažila nerozbrečtět. Měla jsem roztržený ret a rána by se určitě znovu otevřela, kdybych začala plakat. Ta krásná záchranářka mu poklepala na rameno a já v sobě skoro i sebrala zbytky sil, abych jí utrhla hlavu, on však její ruku nenuceně setřásl.

„Mám jenom modřiny,“ zašeptala jsem.

„Do hodiny chci u sebe doma soukromého lékaře,“ luskl Wolfe prsty na muže v obleku a pak se znovu otočil ke mně.

„Domů,“ pověděla jsem mu.

„Ano, domů.“ Wolfe mi shrnul vlasy z obličeje.

„Díkybohu,“ ucedil kravaták. Už vytáčel číslo.

„Sklapni, Zione.“ „Rozkaz, pane.“

Návštěva lékaře trvala skoro dvě hodiny. Usnula jsem a probudila se až za několik hodin. Wolfe seděl na pohovce u mojí postele a pracoval na notebooku. Sotva jsem otevřela oči, počítač odložil, vstal a vydal se ke mně. Schoulila jsem se pod přikrývku, příliš bolavá na to, abych snesla dotek, on se však jen posadil vedle mě a ruce si složil na klín.

„Jak je na tom Smithy?“ zeptala jsem se. Hleděl na mě, jako by nemohl uvěřit, že se na takovou hloupost ptám. Zeptala jsem se anglicky, že? Byla jsem si jistá, že ano. Pak se mu na pohledném obličeji rozlil úsměv široký jako měsíc a já pochopila – s pořádnou dávkou smutku – že toho krutého netvora, jehož jsem si vzala za manžela, miluju. Že bych se pro jeho nádherný, upřímný úsměv stětla s otcem, pobila draky a svou hrdost mu přinesla na stříbrném podnosu. Bylo depresivní přiznat si, i kdyby jen sama sobě, že mě má pod palcem.

„To je první, na co se zeptáš, potom co tě po dálnici honili gangsteři? Jak se vede poskokovi?“ Palcem mě pohladil po tváři.

„Není to poskok. Je to šofér a náš přítel.“

„Ach, Nemesis.“ Potřásl hlavou a usmál se ještě víc. Něžně mě políbil na čelo. To gesto bylo tak dojemné, až jsem se málem rozplakala. Aniž by se zeptal, jestli se chci napít, zvedl z nočního stolku sklenici vody, přitiskl mi ji ke rtům a pomohl mi napít se.

„Sterlingová se může zbláznit strachem. Zašla do toho bistra kousek odtud a přinesla ti takovou hromadu vafel, že by si z nich Jeníček s Mařenkou mohli postavit chalupu.“

„Nemám hlad.“ Zavrtěla jsem se. Kdovíproč mě po několika hodinách všechno bolelo ještě víc. Ne kvůli podlitinám, ale protože se mi z těla vyplavil adrenalin.

„To je šok.“ Můj manžel obrátil oči v sloup. Nikdy by mě nenapadlo, že někdy uvidím, jak senátor Wolfe Keaton podrážděním obrací oči v sloup.

„Ale dala bych si cigaretu.“ Olízla jsem si rty a ucítila slanou chuť své zaschlé krve. Došel k mému stolu, z krabičky vytáhl tenkou cigaretu Vogue, posadil se vedle mě a vložil mi ji mezi rty. Jako ve starém černobílém filmu mi ji zapálil. S cigaretou mezi rty jsem se usmála.

„Budeš to dělat častěji?“ zeptal se.

„Co jestli budu dělat častěji?“

„Děsit mě k smrti.“

„To záleží, jak moc mě našteješ. Zapomněl jsi mi říct, že na tebe byl spáchán atentát. A ještě navíc z rozkazu mého otce.“

„Poslal hodně špatného střelce,“ odpověděl. Do hlasu se mu vrátil mráz. „Skoro bych řekl, že mě ani zabít nechtěl. Koneckonců držím jeho dceru jako rukojmí.“ Na to jsem nic neřekla.

Vstal, z jeho mrštného těla opadlo napětí. „Jsem rád, že ti nic není.“

Chce odejít, uvědomila jsem si. Pohlédla jsem na hodinky. Byly tři ráno. Měl brzo vstávat, aby odletěl do Springfieldu. Nedokázala jsem však snést představu, že by mě teď opustil, když mi projevil takovou náklonnost. Nechtěla jsem o to přijít. Nechtěla jsem, abychom se vrátili k tomu, co mezi námi bylo ještě před několika hodinami, než můj život visel na vlásku. Jen dva cizinci, kteří se po nocích osahávají a jednou za čas spolu povečeří.

Bez špetky pochybností jsem věděla, že chce, aby to mezi námi bylo jako dřív. A že pokud odejde... taky se to stane.

„Ne,“ zašeptala jsem, když došel ke dveřím. Pomalu se otočil a zadíval se na mě. Viděla jsem mu to v obličeji. Strach z vědomí, že ho o to požádám. Představovala jsem pro něj jenom záruku. Teď, když věděl, že jsem v pořádku, se mohl pustit do práce jako každý jiný den. Nebo spíš noc.

„Nechci dneska zůstat sama. Mohl bys... jen pro dnešek?“ Několikrát jsem zamrkala. Přičilo se mi, že mi z hlasu zaznívá zoufalství. Skoro toužebně se zadíval na dveře.

„Musím brzy vstávat.“

„Můj věznitel mi daroval pohodlnou postel.“ Poplácala jsem ji a pod modřinami zrudla. Přeshlápl.

„Musím dát Sterlingové vědět, že jsi v pořádku.“

„Jistě.“ Snažila jsem se znít vesele, avšak zároveň jsem potlačovala slzy. „Ano. Určitě si dělá starosti. Zapomeň, že jsem něco řekla. Navíc jsem unavená. Určitě usnu dřív, než se za tebou zavrou dveře.“ Přikývl a dveře za sebou nechal pootevřené.

Byla jsem příliš unavená, než aby mi bylo líto, že mou prosbu nesplnil. Usnula jsem, sotva vyšel ven, nedokouřená cigareta plavala ve sklenici vody, což byl zlovyk, kvůli kterému Wolfe tiše klel, kdykoli po mně sklenice uklízel.

Když jsem se ráno probudila, hodiny ukazovaly sedm hodin. Snažila jsem se pohnout, avšak cítila jsem, jak mé tělo tlačí do matrace ohromná tíha. Panebože. Jak moc jsem zraněná? Skoro jsem se nedokázala pohnout. Když jsem vysvobodila pravačku, natáhla jsem se po budíku, udeřila do něj a on konečně přestal zvonit. Až pak jsem si uvědomila, že mi v pohybu nebrání ztuhlost mého těla.

Vedle mě spal můj manžel, břichem se mi tiskl do zad. Na sobě měl ještě pořád oblek a zhluboka, tiše oddechoval. Cítila jsem, jak se mi do zadku přes vrstvy oblečení tlačí jeho penis. Měl ranní erekci. Zrudla jsem a potlačila úsměv.

Vrátil se ke mně. Strávil noc v mojí posteli. Požádala jsem o něco – o něco, o čem mi výslovně řekl, že se nikdy nestane – a on mi to přání splnil.

Položila jsem ruku na jeho paži, kterou mě objímal kolem pasu, nos a ústa tiskl k mé lopatce. Toho rána jsem se modlila za jediné – aby to nebyla jen krásná lež, ale zakázaná pravda.

Lži bych nesnesla.

Avšak najít pravdu a kopat, dokud ji nevyhrabu celou? To беру.

13. kapitola

Wolfe

Dlouho předtím, než jsem vůbec tušil, že Francesca Rossiová existuje, jsem pozorně studoval pracovní den jejího otce. Pomsta je práce na plný úvazek, a čím víc víte, tím důkladněji můžete člověka zničit. Hledal jsem slabiny jeho podnikání, skuliny ve smlouvách, a přitom jeho nejcennějším majetkem byla jeho dcera. Přijít o ni by ho poškodilo víc a na osobnější úrovni, než kdybych se rozhodl nechat zavřít kterýkoli jeho striptýzový klub. Problém nastal, když jsem si uvědomil, že si Arthur své dcery už necení. V jeho očích už pro něj nepředstavovala spojení. A aby to bylo ještě horší, provdala se za muže, který se rozhodl, že jeho podnikání zničí, ne zdědí.

Hra se změnila.

Arthur dovolil, aby Mike Bandini zacílil na jeho dceru.

Protože jeho dcera je zároveň mojí manželkou.

A moje manželka, jak jsem mu bláhově dokázal, je pro mě důležitá.

Můj jaguár zastavil před restaurací Mama's pizza v Malé Itálii. Byl to malebný podnik, který voněl čerstvě pečeným chlebem, rajčatovou polévkou a mým podělaným *zármutkem*. Restaurace končila každý měsíc v obrovské ztrátě, avšak výborně se tu praly peníze. Právě tady se každý den scházeli mafiáni. Ať už jsem k Mama's pizza cítil jakékoli nepříjemné pocity, nezabránilo mi to, abych si to s těmi idioty od plic nevyřikal.

Smithy vystoupil z auta a otevřel mi dveře. Vpadl jsem do restaurace, buclaté zmatené paní za barem jsem si nevšímal a vešel do dveří za ní. Vstoupil jsem do potemnělé místnosti, kde u kulatého stolu sedělo deset mužů. Stůl zakrýval starý červenobíle kostkovaný ubrus a na něm stála žlutá, napůl vypálená, nyní nehořící svíčka úplně jak v pravé Itálii. Za stolem seděl i můj tchán.

Kulatý stůl ruší hierarchii.

Když jsem byl v Mama's pizza posledně, stůl byl hranatý a Arthur Rossi seděl v jeho čele.

A za prosklenou vitrínou za jeho zády visely brokovnice. Výjev jak z pohlednice.

Vyrazil jsem k němu. Ta otravná žena na mě jedním dechem ječela a omlouvala se. Jediným pohybem jsem převrátil stůl, až všechno na něm – pivo, víno, voda, pomerančový džus i chlebové tyčinky – popadalo na klíny přítomných mužů. Seděli tam s pusami dokořán a sledovali mě skrz oponu šoku a vzteku. Zastavil jsem se před Rossim. Kalhoty měl potřísněné vínem, které pil. Vedle něj seděl Mike Bandini, Angelův otec, který se pomalu zvedl ze židle, bezpochyby aby utekl nebo na mě namířil zbraň. Chytil jsem ho za rameno a zabořil mu do něj prsty, až jsem přes kůži ucítil kosti. Mrštil jsem s ním zpátky na židli a kopnul do něj. Židle odskočila a její nohy zaskřípěly o podlahu. Pohlédl jsem na Arthura a s potěšením si všiml, že ruku měl po večeru, kdy pokropil prostěradlo vlastní krví, ještě pořád ovázanou.

„Jak je na tom dneska váš obličej, Bandini?“ Dobrosrdečně jsem se na Angelova otce usmál. Nadechl se skrz zuby a ušklíbl se.

„V jednom kuse.“ Pohledem zatěkal doleva a doprava, snažil se zjistit, jak na moji nečekanou návštěvu reagují ostatní. Byli bílí jako stěna a nadělali si do kalhot. Nejsem od policie. S policií by si poradili. Jsem muž, který může zařídít, aby White dostal padáka, a co hůř, mohl bych na Bishopa i Rossiho vytáhnout takové věci, z jakých by se už nikdy nevyhrabali. Zbavit se mě by jim však taky nepomohlo. A teď to navíc ani nepřicházelo v úvahu. Venku na mě čekali můj řidič a dva osobní strážci.

„To rád slyším, protože obličej mé ženy na tom tak dobře není. Po pravdě jí ještě stále krvácí nos.“ Bez varování jsem vymrštil pěst. Muži kolem nás okamžitě vstali, avšak Arthur je gestem donutil znovu se posadit. Pevně stiskl rty. Mike zvrátil hlavu, jeho židle odletěla a i s ním se převrátila na podlahu. Dvěma kroky jsem k němu přiskočil.

„Bolí ji i žebra,“ dodal jsem a kopl Mikea do hrudníku. Všichni kolem se ostře nadechli, naštvaní, že nemůžou nic dělat. Z náprsní kapsy jsem vytáhl kapesník, otřel si ruce a teatrálně povzdechl. „V neposlední řadě ji bolí rty. Můžete si vybrat – pěst, nebo noha?“ Pohlédl jsem na něj a naklonil hlavu. Vzbudit se v posteli vedle své ženy pro mě představovalo nepříjemné překvapení. Na to, jak se mi její zadek otřel neohrabaně o erekci, když se mě pokusila potěšit, bych si však vzhledem k tomu, jak dlouho jsem neměl skutečný sex, mohl zvyknout. Věděl jsem, že je na to příliš rozbolavělá, ale nedokázal jsem odolat. Tak jsem udělal přesně to, co jsem chtěl – rozepnul jsem si kalhoty a přitiskl penis k jejímu zadku. Když jsem se jí udělal na noční košili, odešel jsem a Sterlingové přikázal, aby dala pozor, ať Francesca pije, jí a nezvedá nic těžkého. Potom jsem vytáhl mobil a přikázal Zionovi, aby jí najal osobního strážce.

„Pěst,“ vycenil Mike přes zuby zalité krví. Koneckonců to je mafián.

„Takže noha. Vy mi nemáte co přikazovat.“ Dupl jsem mu nohou v oxfordce na obličej, až jsem uslyšel, jak se mu nos roztříštil na kusy. Odstoupil jsem a vydal se ke dveřím. Koneckonců jsem měl na práci lepší věci než trávit den s muži, kteří se živí ničením výsledků mojí tvrdé práce.

„Mám dneska velkorysou náladu. Asi to bude tou radostí, že jsem se oženil. Vždycky jsem byl beznadějný romantik.“ Zadíval jsem se na Arthurův zkřivený obličej a vojáky, kteří ho obklopovali. Z jejich těl sálal napjatý

vzdor. Ruce sevřené v pěst, brady vysoko, poklepávali nohou o zem. Moc rádi by ze mě vymlátili duši, věděli však, že se mě nesmí ani dotknout.

Takovýhle jsem ale vždycky nebyl. A za mými slabiny stál jen a pouze Arthur Rossi.

„Proto ušetřím životy těch hajzlů, kteří to Francesce udělali. Jen jsem si říkal, že by neuškodila jemná připomínka – a věřte mi, tohle je moje představa jemnosti. Mám moc a prostředky, abych vás zničil a rozbil vám vaše podnikání na kusy. Mohl bych zařídit, že všechny ty vaše recyklační a hygienické projekty skončí. Mohl bych koupit všechny vaše konkurenční restaurace a bary, zahrnout je penězi a pak už se jen dívat, jak ty vaše skončí jeden po druhém mimo provoz. Mohl bych se postarat, aby vaše rodiny neměly k večeři ani kůrku suchého chleba a aby účty za vaše léčení zůstaly nezaplacené. Do vašich heren a bordelů bych mohl poslat FBI. Mohl bych znovu otevřít případy, které jsou odložené už celé roky, a najmout tolik vyšetřovatelů, že by na ulicích nebylo k hnutí.“ Zhluboka jsem se nadechl. „A mohl bych vás taky obrát o poslední pěťák. Nic z toho ale neudělám. Tedy pokud mi k tomu nedáte důvod.“

Arthur se zamračil. Doteď mlčel. „Naznačujete, že jsem ublížil svojí dceři, vy zsranej hajzle?“

„Ublížili jí Bandiniho ranaři.“ Ukázal jsem na jeho přítele, který vstával z podlahy a utíral si obličej od krve. Arthur se prudce otočil k Bandinimu. Vida. Nevěděl o tom. Jeho říše se rozpadala. Jeho moc každou minutou slábla. To pro mě nebyla nutně dobrá zpráva. Slabý král je šílený král.

„Je to pravda?“ vyštěkl Arthur.

„V den svojí svatby nechal zavřít mého syna do vězení.“ Mike vyplivl krev do odpadkového koše. Došel jsem k Mikeovi, popadl ho za límec a zatahal za něj, aby ke mně vzhledl.

„Jestli se ještě někdy přiblížíte k mojí ženě, budu to považovat za vyhlášení války. Války, kterou jsem naprosto připravený dokončit, a to v rekordním čase,“ varoval jsem ho. „Je to jasné?“

Odvrátil ode mě oči. Nechtěl v těch mých vidět odhodlání. „Dobře, *stronzo*, dobře!“

„Totéž platí pro vašeho syna. Jestli se k ní přiblíží, bude litovat, že ta vaše ženuška byla natolik opilá, že dovolila jeho početí.“

„Angelo si může dělat, co chce,“ vyhrkl a zahrozil pěstí. „Jeho do toho nezatahujte.“

„To se ještě uvidí. Rossi.“ Odvrátil jsem se od Mikea. Arthur už vstával. Odmítal ustoupit bez boje. O tomhle okamžiku jsem snil mnoho let. O tom, že nad ním budu mít takovou moc. A teď, když jsem ji držel v rukou, jsem cítil jenom pohrdání a obezřetnost. Přijít sem představovalo nepromyšlené riziko. Ti muži nemají žádné morální zábrany, a pokud by Francesca skončila dva metry pod zemí, nikdy bych si to neodpustil. To já jsem ji do tohoto všeho zatáhl.

„Zkraťte svým vojákům a společníkům vodítka,“ nařídil jsem a ukázal na něj.

„Myslíte, jako to vaše žena udělala vám?“ Poplácal se po kapse, vytáhl doutník a strčil si ho mezi rty.

„Vypadá to, že vás obrala o zdravý úsudek. Ještě před několika měsíci byste se tu neukázal, přestože jste chtěl moji hlavu i předtím,“ prohlásil Arthur.

„Vaši hlavu už mám.“

„Hrajete si s jídlem, senátore Keatone, místo abyste svoji kořist zabil. Zamiloval jste se do puberťačky, a to nebylo ve vašem plánu.“

„Dejte mi svoje slovo,“ zopakoval jsem a v očním víčku cítil podrážděný tik.

Arthur mávl rukou. „Svojí dceři neublížím a postarám se, aby jí neublížil ani nikdo z přítomných. Je koneckonců moje krev.“

„To mi do prdele raději ani nepřipomínejte.“

Cestou domů jsem měl konferenční hovor s Bishopem a Whitem. Věděl jsem dvě věci: ten konferenční hovor neodmítnou, protože vědí, co všechno na ně vím, a nechtějí, abych po telefonu něco prozradil – ze stejného důvodu. Problém byl, že jsem už měl plné zuby toho, že těm zkorumpovaným hajzlům všechno prochází. Zvlášť když v důsledku toho dojdou k úhoně nevinní.

Zvlášť když jedním z těchto nevinných lidí je žena, která nosí můj prsten.

„Prý jste byl na návštěvě za naším kamarádem.“ Soudě podle hučení vozíků a smíchu na druhé straně byl Bishop právě na golfu. White mlčel.

„Jak se vede, Prestone?“ zeptal jsem se a pohodlně se usadil na zadní sedačce, zatímco Smithy křížoval rušné chicagské ulice. Na Prestonovu poznámku o návštěvě u Arthura jsem nijak nereagoval, protože co se mě týče, nikdy jsem tam nebyl. Vytáhl jsem z kapsy jeden z Francesčiných zapalovačů a bezmyšlenkovitě ho zapaloval a zhasínal. Něco – kdovíco – mě přinutilo vzít si ho s sebou, když jsem ráno vycházel z jejího pokoje.

„Vede se mi dobře. Ptáte se z nějakého konkrétního důvodu?“ zavrčel Preston v telefonu slyšitelně podrážděně. White se zhluboka nadechl a čekal na moji odpověď. Je fakt na nic, když člověk, který při rozhovoru drží v ruce všechny trumfy, je ekopolitik bažící po pomstě.

„Jenom jsem se chtěl zeptat, jak se připravujete na příští volby.“ Vyhlédl jsem z okna. Jízda autem je příjemnější, když tu se mnou je Nemesis. Ne snad že bychom spolu vedli příjemnou konverzaci – to se stává jen zřídka – ale protože se vždycky na Chicago usmívá, jako by to bylo překrásné a fascinující místo, rušné jenom kvůli ní. Umí si v životě cenit maličkostí.

„Řekl bych, že se mi daří lépe než v mých nejdivočejších snech. Tedy aspoň podle průzkumů.“ Bishop mlaskl. Uslyšel jsem zvuk, jako by ukládal hole do golfového vozíku. Není divu, že s ním Rossi obchoduje. Ten požívačný parchant nemá slovo práce ve slovníku.

„Takže nic, co by mohlo změnit několik špatných zpráv v tisku,“ prohodil jsem a začínal se dostávat k jádru věci. Koneckonců se nejednalo o společenský hovor.

„Co tu naznačujete?“ vyštěkl White. Skoro jsem viděl, jak mu z pusy odletují sliny. Bože, je to opravdu odporný člověk. Nenávídím ho o něco víc čistě proto, že je zkorumpovaný polda. S nečestným politikem bych si dokázal poradit. Všichni politici jsou zkorumpovaní, někteří z nich však zůstali dobrými lidmi. Být zkorumpovaný fízl znamená, že jste zmetek. Tečka. White reprezentuje chicagskou policii, u níž sloužil můj zesnulý bratr. Nechci si ani domýšlet, jak by se Romeo stavěl k tomu, že je v současné době náčelníkem a provozním ředitelem policie právě White.

„Naznačuju tu, že neděláte svoji práci k mojí spokojenosti. Moji ženu včera pronásledovali v autě. Bandiniho lidé.“

„Je v pořádku?“ zeptal se Bishop bez zájmu.

„Ty zdvořilostní kecy si nechte od cesty. Život je moc krátký na to, abychom předstírali, že si nejsme navzájem u prdele.“

„Za prvé se neopovažujte za žádných okolností ohrozit moji kampaň. A za druhé mi pošlete přesné instrukce a já je dostanu ke zdroji, s kterým potřebujete pomoc,“ nabídl Bishop.

„Nemáte nejmenší právo mluvit se mnou o okolnostech,“ vyštěkl jsem. Jaguár vjel do brány mého sídla. Dnes jsem udělal něco, co jsem za celou svoji kariéru neudělal. Co jsem neudělal od promoce. Vzal jsem si den volno.

Chtěl jsem si být jistý, že se Francesca cítí dobře a nepotřebuje do nemocnice. Smithy mi otevřel dveře. Vystoupil jsem.

„Právě teď chci, abyste zmírnil můj vztek na vašeho *klienta*,“ oznámil jsem Bishopovi. „Laskavě vás žádám, abyste mu řekl, ať se postará, aby se on ani nikdo z jeho společníků nepřibližoval k mojí ženě. Bylo by to výhodné pro všechny zúčastněné, včetně vás.“ „Fajn,“ vyštěkl White.

Bishop mlčel.

„Vy taky, Tigere Woodsi.“

„Slyšel jsem vás,“ odsekl. „Budete nám v tom ráchat čumák, Keatone? Protože si začínáte dělat nepřátele. Nejdřív jste si ho nadělal z vy-víte-koho a jeho bandy a teď z nás. Zbyli vám vůbec nějakí přátelé?“ zamyslel se.

„Přátele nepotřebuju,“ odpověděl jsem. „Mám na svojí straně něco mnohem mocnějšího. Pravdu.“

Svoji ženu jsem našel v zeleninové zahradě, kde pokuřovala tenkou cigaretu a pečovala o rostliny. Na sobě měla dlouhou modrou sukni a bílou halenku. Fascinovalo mě, že se chtěla odhodlaně držet pravidel, která stanovili její rodiče, a to i když se jí zřekli.

Když jsem ji poznal, domníval jsem se, že je pouhá loutka. Naleštěná krásná hračka navržená Arthurem Rossim, kterou bych mohl rozbít na kusy. Čím víc jsem ji poznával, tím víc jsem si uvědomoval, jak moc jsem se v ní mýlil. Je pokorná, skromná, odolná, nevinná a s vytříbeným vkusem. Ten večer na maškarním plese jsem se jí vysmíval, že vyniká v tom, čím se podle jejích rodičů měla stát, a vůbec jsem nebral v úvahu, že chovat se dobře, slušně a na úrovni je mnohem těžší než být jen další z mnoha vzdorovitých tvrdohlavých holek jednadvacátého století, které nosí krátké sukně a ojedou, co se pohne.

Vysmíval jsem se jí, že je zkažená, a až pak jsem zjistil, jak je soucitná a laskavá.

Francesca si otřela pot a hlínu z čela, otočila se a vydala se ke kůlně, odkud vytáhla pytel hnojiva. Zastavila se, promnula si čelo a škubla sebou. Měla tam drobnou, avšak ošklivě zelenou podlitinu. Vykročil jsem k ní, zezadu se natáhl a vzal jí těžký pytel z ruky.

„Proč musíš být tak tvrdohlavá?“ vyčetl jsem jí a pytel odnesl k zeleninové zahradě. Šla za mnou v drobných vysokých botách. Po pravdě všechno na ní bylo drobné. Byla tak maličká, až jsem často vzpomínal na noc, kterou jsem strávil v ní. Myslel jsem na to, jak nádherná a těsná byla. Ne, protože byla panna, ale protože byla celá drobná.

„Proč musíš být pořád tak... ty?“ Šla mi v patách hopsavým krokem. Zastavil jsem se u zeleniny a vůbec poprvé si všiml, v jak velkolepou zahradu ten malý kousek země proměnila. Vypěstovala zeleninu. Rajčata a ředkvičky, mátu a bazalku. V květináčích hrály všemi barvami květiny, malou zahradu lemovaly celé řady květinových záhonů. Není to můj styl. Podle mě tu toho bylo moc, moc barev, moc druhů, výjevů i vůní. Bylo to však na tomhle místě to jediné, co jí kromě Sterlingové přinášelo radost.

„Kým jiným bych měl být?“ odpověděl jsem, odložil pytel vedle jejích rostlin a dával si pozor, abych je nerozmáčkl. Narovnal jsem se a otřel si ruce.

„Někým jiným,“ dobírala si mě.

„Kým? Angelem?“ Jenom idiot by v takovéhle chvíli ucedil nahlas jeho jméno. Už jsem dal ale jasně najevo, že jak jde o moji ženu, chovám se jako naprostý vůl.

„Po pravdě se mi začíná líbit, že jsi takový, jaký jsi,“ přiznala a povytáhla rameno. Rozpačitě jsem si promnul zátylek. Připadal jsem si podivně obnažený.

„Měla bys na to jít pomalu.“

„Nenamáhám se. Udělala jsem si úkoly a tady jsem teprve poslední půlhodinu. Co nevidět sklídím první úrodu zeleniny a pošlu ji do jedné místní školy. Všechna zelenina je bio.“ Poprvé se ke mně otočila a mně se při pohledu na její modřinu a roztržený ret sevřelo srdce. Uchopil jsem ji za bradu.

„Tohle žádné pomalu není. Jdeš na to moc rychle. Nechtěj, abych udělal nějakou hloupost.“ „Jako třeba?“

„Jako třeba že bych tě unesl.“

Uchechtla se, sklopila pohled a zrudla. „Chováš se ke mně jako k malému dítěti.“

„Ale prosím tě. Kdybych dětem dělal to, co chci dělat s tebou, zbytek života bych strávil zavřený na samotce, a to ze zatraceně dobrého důvodu.“

Dřepla si, ze záhonu posbírala spadané listí a odhodila ho. Pozoroval jsem ji s rukama v kapsách. Nemesis má na spodní části zad dolíčky. Nejradši bych do nich zabořil prsty a zezadu ji vylízal. Odkášlal jsem si.

„Sbal si tašku a něco k jídlu. Odjíždíme.“

„Cože?“ Stále zahradničila a ani se neobtěžovala vzhlednout.

„Zítra odjíždíme na celý víkend na moji chatu u Michiganského jezera. Očividně nemáš v plánu odpočívat, tak se o to postarám.“

Zvedla ke mně hlavu, zamžourala do slunce a jednou rukou si zastínila oči. „Není potřeba. Nejsem zraněná, Wolfe.“

„Vypadáš, jako by tě někdo zmlátil, a lidi moc rádi spekulují. Potřebuju tě dostat z města.“ Byla to pravda jen částečně. Jistě, procházet se po městě s manželkou s rozmláceným obličejem není zrovna nejlepší nápad. Zároveň je však jediným člověkem, o jehož společnost jsem stál. Sterlingová kolem nás v jednom kuse čenichá a Smithy je jednoduše otravný. Navíc se Bishop nemýlil. Pravda je, že opravdu nemám přátele. Odjet na několik dní co nejdál od mých nepřátel není ten nejhorší nápad na světě. Potřeboval jsem si odpočinout, a i když je to zvláštní, Nem byla jediná, koho jsem v tu chvíli byl ochotný tolerovat.

„Mám spoustu domácích úkolů,“ pověděla mi.

„Sbal si je s sebou.“

„Nechci tu nechávat paní Sterlingovou samotnou.“

„Zůstanou tu s ní osobní strážci. Jedeme jenom my dva.“

„To je proti protokolu.“

„Na protokol kašlu.“

Nastalo ticho. Žmoulala si ret, což znamenalo, že se snaží vymyslet další důvod, proč nejet.

„Můžeš část cesty řídit,“ navrhl jsem, abych ji přesvědčil. Přesně jak jsem očekával, okamžitě zpozorněla. Zážitek s Bandiniho grázly ji neodradil, chtěla se učit. Je to jeden z důvodů, proč ji nedokážu nenávidět. Ani kdybych se o to snažil. Je odhodlaná a nejlepší na tom je, že to o sobě vůbec netuší.

„Opravdu?“ Oči se jí třpytily vzrušením. Měla je jasně modré jako letní obloha. „I po tom, co se stalo?“

„Zvlášť po tom, co se stalo. Vedla sis skvěle. Jak je na tom tvoje čelo?“ „Vypadá hůř, než to je.“ *Vypadá to překrásně.*

Vyslovit to nahlas samozřejmě nepřicházelo v úvahu. Otočil jsem se k terase a odešel ze zahrady i od své ženy. Když jsem došel k proskleným dveřím, zastavil jsem se a naposledy se na ni zadíval. Už zas dřepěla a pracovala.

„Už ti nebudou dělat problémy,“ pověděl jsem jí.

„Kdo oni?“ zamračila se nechápavě. Ten seznam se každou vteřinou rozšiřoval. Nejdřív její otec, pak Bandiniovi.

„Všichni hajzlové, které kdy napadlo, že by ti ublížili.“

Zašel jsem do pracovny a do večera se tam zavřel. Nevěřil jsem si, že kdybych za ní zašel, abych na ní jako každý večer hodoval, že bych vedle ní neusnul. Koneckonců jsem měl problémy se sebeovládáním. Ztratil jsem ho.

Ted' patřilo jen jí.

14. kapitola

Francesca

Trvalo celou hodinu, než jsem se za volantem uvolnila.

Nejen že jsem se bála, že Wolfův drahocenný jaguár nabourám – hlavou se mi míhaly vzpomínky na Bandiniho muže, kteří do nás při honičce narazili – ale také jsem se v manželově blízkosti necítila moc příjemně. Sice se mnou strávil večer, ale na noc za mnou nepřišel. Teď jsme jeli na jeho chatu u jezera. Měl v plánu i tam spát v oddělených ložnicích? Po pravdě bych se nedivila, kdyby to udělal. Neměla jsem se však s kým o naší situaci poradit. V *Cosmu* a *Marie Claire*, mých jediných zdrojích rad ohledně vztahů, se téma domluveného manželství s krutými a emočně otupělými senátory jednadvacátého století neprobíralo.

Paní Sterlingová je předpojatá. Řekla by mi cokoli, co bych chtěla slyšet, jenom abych byla se svým manželem šťastná. Moje matka má plné ruce práce s tím, aby zachránila vlastní manželství, a Clara je pro mě skoro jako babička, takže ne, fuj.

Mohla bych zavolat Andree, avšak bála jsem se, že bych pro ni představovala jen další případ pro charitu.

Neustále zmatená. Neustále bezradná.

Takže mi nezbývalo, než abych se celou cestu na chatu u Michiganského jezera dusila ve vlastních myšlenkách.

Když mi Wolfe řekl, že pojedeme na chatu, domnívala jsem se, že má na mysli nějaký malebný skromný domek. Ve skutečnosti se jednalo o luxusní dům vybudovaný z kamene a skla, s venkovní vířivkou a výhledem na jezero, s dřevěnými balkóny a architektonicky úchvatným rustikálním kouzlem. Tyčil se nad třešňovým sadem mezi svěžími zelenými pahorky, daleko od civilizace, ovšem nepůsobil strašidelně. Srdce se mi nadmulo představou, že se svým mužem strávím čas daleko od všech ostatních. Nadšení však bylo protnuto vláknem strachu.

„Cítím, že se blíží další Nemesin dotaz.“ Wolfe seděl s nohou přes nohu na místě spolujezdce a silnými prsty si pohrával s mým zapalovačem. Kousla jsem se do spodního rtu a palci zabubnovala do volantu. „Byl jsi někdy zamilovaný?“

„Co je to za otázku?“

„Je to otázka, na kterou bych ráda znala odpověď.“

Chvilí mlčel. „Ne. Nikdy jsem nebyl zamilovaný. Ty?“

Pomyslela jsem na Angela. Pak jsem pomyslela na vše, čím jsem si kvůli své lásce k Angelovi prošla. Sama jsem už nevěděla, co k němu cítím, avšak kdybych svému manželovi ze strachu zalhala, skončila bych ve stejné situaci, s jakou teď bojuje moje matka.

„Ano.“

„Bolí to jako čert, co?“ S pohledem upřeným z okna se usmál.

„Ano,“ souhlasila jsem.

„Právě proto jsem si zakázal cítit,“ pověděl mi.

„Láska je ale nádherná, když je oboustranná.“

Otočil se ke mně. „Láska není nikdy plně oboustranná. Není nikdy rovnocenná. A nikdy není spravedlivá. Jedna ze stran vždycky miluje víc. Dávej si pozor, abys na té straně neskončila – protože by tě čekalo jenom utrpení.“

V autě poté vládlo ticho, dokud jsme nezastavili před takzvanou chatou.

„Ale ty,“ s úšklebkem se ke mně otočil, „jsi chytrá. Víš, že se lásce nesmíš poddat.“ *Angela už nemiluju, ty pitomče*, chtělo se mi zařvat. *Miluju tebe!*

„Právě proto tě respektuju,“ dodal.

„Ty mě respektuješ?“

Vystoupil, obešel auto a otevřel mi dveře. „Jestli chceš lovit, byl bych rád, kdybys mi místo komplimentů v kalhotách lovila penis. Víš přece, že tě respektuju, Nem.“

Lednička v chatě přetékala samými dobrotami. Na lince ležely čerstvě upečené žemle. Hned jsem si dvě namazala jahodovým džemem od místního farmáře a štědrou dávkou burákového másla a snědla je. Wolfe zašel do sprchy a já se osprchovala hned po něm. Pak mi do batohu strčil balení piva a hrst jednotlivě balených brownies a oznámil, že se půjdeme projít. Čelo mě ještě pořád bolelo, ranka ve rtu se otevírala, kdykoli jsem se usmála, a zjistila jsem, že jsem si musela na vozíku v sanitce pohmoždit žebra, ale stejně jsem poslechla.

Právě jsem v duchu uvažovala, jestli byl dobrý nápad vynechat líbanky, jak jsme se spolu původně domluvili, když si hodil moji tašku přes rameno a vedl mě po vydlážděném chodníku obklopeném divoce rostoucí trávou, kolébající se v chladném večerním vánku. Vítr a jezero vydávaly zvuky nádhernější než kterákoli symfonie a výhled mi teď, když se slunce sklánělo k obzoru a zalévalo kopce fialovými a růžovými odstíny, bral dech. Šli jsme asi dvacet minut, než jsem si na kopci všimla dřevěného stavení.

„Co je to?“ ukázala jsem na chatu.

Prohrábl si husté tmavé vlasy. „Vypadám snad jako průvodce?“

„Vypadáš hlavně nějak podrážděně, senátore,“ rýpla jsem si. Zasmál se.
 „Mohli bychom se tam podívat.“
 „Opravdu? Vždyť bychom vstoupili na cizí pozemek. Nechci problémy.“
 „Líbí se mi, že ti záleží na dodržování zákona. Kéž by byl tvůj otec stejný.“
 „Hej.“ Zamračila jsem se. Zlehka mě šťouchl do brady. To gesto se mi začínalo líbit. Zvláště když jsem už dávno nevěřila, že ke mně Wolfe nic necítí. Ne potom, jak se mě po té honičce dotýkal.
 „Sterlingová mi pořád říká, že bych toho měl nechat. Že bych tě neměl s tvým otcem spojovat. Je to ale těžké.“
 „Děláš to často?“ Škubla jsem sebou, když mě chytil za ruku. Společně jsme vykročili do kopce. „V poslední době ne.“
 „A to proč?“ zeptala jsem se.
 „Protože jste naprosto rozdílní.“
 Jak jsme stoupali, zadýchávala jsem se pořád víc. Chtěla jsem držet živou konverzaci, abych nemyslela na to, jakou mám mizernou fyziku. Kvůli škole jsem zanedbávala jízdu na koni. Navíc mě na jazyku páčila otázka.
 „Povíš mi, proč mého otce tak moc nenávidíš?“
 „Ne. A můžeš s tím vyptáváním klidně přestat, protože den, kdy ti to budu připravený říct, nikdy nenastane.“
 „To od tebe není fér,“ postěžovala jsem si trucovitě.
 „Nikdy jsem o sobě netvrdil, že hraju fér. Navíc možná tu odpověď ani nechceš vědět.“
 „Možná to ale vědět chci. Možná bych se pak dokázala smířit s tím, že se mě zřekl.“
 Zastavil se před stavením, které, jak se ukázalo, nebylo chatou, ale červenobílou stodolou. „Už to, že se svého drahocenného pokladu vzdal jenom proto, že jsem se ho dotkl, vypovídá, že si tě nezaslouží.“ „A ty snad ano?“ zeptala jsem se.
 „V tom je, má drahá, rozdíl mezi tvým otcem a mnou. Nikdy jsem nepředstíral, že si tě zasloužím. Jednoduše jsem si tě vzal.“
 Položila jsem paži na dřevěnou bránu před stodolou a zavrtěla hlavou. „Nemáme tu co dělat, Wolfe. Dovnitř rozhodně nepůjdu.“
 Přeskočil plot a bez ohlednutí vyrazil ke stodole. U dveří leželo čerstvé seno a soudě podle vůně vlhké půdy a pachu toho, čemu můj jezdecký instruktor říkal koblížky (koňský trus), jsem věděla, že se uvnitř nachází hospodářská zvířata.
 Zaslechla jsem, jak v hlubinách otevřené stodoly Wolfe hvízdal a mlaskl.
 „To je ale krasavice.“
 „Ještě před dvěma vteřinami jsi stál vedle mě a už flirtuješ,“ křikla jsem. Ze širokého úsměvu mě už bolely tváře. Vzduchem se roznesl jeho hrdelní, chraptavý smích. Přitiskla jsem stehna k sobě. Něco ve mně toužilo, abych ho konečně pustila do sebe. Dneska večer bych s ním mohla mít sex. Bože, *chci* se s ním dnes večer vyspat. Poprvé od našeho zasnubního večírku jsem byla připravená se svému manželovi plně fyzicky oddat. Víc než jenom připravená. *Potřebovala* jsem to. A přestože se ve Wolfovi vůbec nevyznám, jedno vím – také mě chce.
 „Pojď sem,“ křikl. Znělo to k mému překvapení – a možná dokonce šoku – jako by byl jedním z těch mladých Italů, s nimiž jsem vyrůstala. Překvapilo mě, že použil zrovna tuhle frázi, avšak potřásla jsem hlavou a zasmála se sama pro sebe. Wolfe Keaton už nemohl být slušnější muž. Jeho zesnulý otec byl hoteliér a jeho matka soudkyně Nejvyššího soudu.
 „Co když nás chytí?“ Hrozilo, že mi úsměv rozřízne obličej vedví. Zevnitř ke mně dolehlo další uznané zahvízdání. Hvízdá jako pouliční rošťák, avšak tančí jako aristokrat. Nedokážu ho zaškatulkovat.
 „Na kauci máme,“ ujistil mě. „Tak pohni tou svojí pěknou prdelkou, Nem.“
 Rozhlédla jsem se vlevo, vpravo, protáhla se pod plotem a vešla do stodoly. Uvnitř mě chytil za ruku a přitáhl si mě k sobě. Wolfe mě ze zadu objal a kývl bradou k jednomu ze čtyř stání, tomu jedinému, které bylo obsazené. Z něj na nás hleděla nádherná arabská klisna, celá černá až na bílou hřívu a ocas. Wolfe nepřeháněl. Byla dechberoucí. Pozorovala mě nádhernými očima rámovanými hustými krátkými řasami. Přitiskla jsem si dlaň na srdce a cítila, jak mi v hrudi divoce buší. Ještě nikdy jsem neviděla takhle nádherného koně. Oči měla klidné a hodné, skláněla hlavu a brala na vědomí čirý obdiv, jenž se mi nejspíš zračil v očích. „Ahoj, holka.“ Došla jsem k ní, pomaloučku, aby si na mě zvykla nebo si to mohla rozmyslet. Přitiskla jsem jí dlaň na čenich.
 „Copak tu děláš tak sama?“ zašeptala jsem.
 „Vypadá zdravě,“ poznamenal Wolfe za mnou. Opíral se o protější stěnu stodoly. Cítila jsem v zádech jeho pohled.
 Přikývla jsem.
 „To možná je, ale stejně musíme zjistit, komu tahle stodola patří.“ „Líbí se ti ta kobyla?“ zeptal se.
 „Jestli se mi líbí? Už teď jsem si ji zamilovala. Je hodná a něžná. Navíc je neskutečně nádherná.“ Vyjela jsem jí dlaní na čelo, pohladila ji mezi ušima a na týlu. Dovolila mi to, jako bychom se znaly celý život.

„Někoho mi připomíná.“

„Prosím tě, neříkej mi, že mě teď srovnáváš se zvířetem.“ Zasmála jsem se. Samotnou mě přitom překvapilo, že jsem měla v očích slzy. Představovala jsem si, že klisna patří mladé dívce. Sama vypadala mladě. Možná spolu vyrůstaly.

„S čím bych tě tedy měl srovnávat?“ Odtáhl se od zdi a vydal se ke mně. Neotočila jsem se. Slyšela jsem, jak pod jeho nohama křupe seno. Zhluboka jsem se nadechla, zavřela oči a vychutnávala si jeho dotek, když mi zezadu ovinul paže kolem pasu. „S lidmi.“

„Nemůžu tě srovnávat s lidmi. Na světě není nikdo stejný jako ty,“ odpověděl s ústy přitisknutými k mému krku. V břiše se mi zvedl žár. Cítila jsem, jak se chvěju rozkoší, která se probudila v hlavě a sjela mi až do nohou.

„Je tvoje,“ zašeptal mi do ucha a jemně mě zuby poškrábal na lalůčku.

„Cože?“

„Ta klisna. Je tvoje. Tahle stodola mi patří. Tahle zem v okruhu pěti kilometrů patří nám. Předchozí majitel měl stodolu. Koně si odvezl, když pozemek prodal mým rodičům.“ Jeho *mrtvým* rodičům. Tolik toho o něm nevím. Tolik toho přede mnou tají. „Než jsem si tě vzal, nechtěl jsem ti dávat svatební dar. Ale po svatbě jsem si uvědomil, že si zasloužíš víc než jenom diamanty.“

Otočila jsem se k němu a jen na něj hleděla. Věděla jsem, že bych mu měla poděkovat. Obejmout ho. Políbit. Milovat ho za jeho úsilí ještě víc, protože teď už jsem věděla, že to u něj není obvyklé. Představa, že bych ho milovala tak otevřeně, mě skoro až znepokojovala. Ví o mém životě první poslední, já o něm však nevím vůbec nic. Možná že ani nemusíte člověka znát, abyste ho mohli milovat. Potřebujete jen znát jeho srdce, a to Wolfovo je mnohem větší, než jsem si kdy dřív dokázala představit.

Díval se na mě a čekal na odpověď. Když jsem otevřela pusu, vypadlo z ní něco nečekaného.

„Tady ji nechat nemůžeme. Připadala by si osaměle.“

Chvilí mlčel, než zavřel oči, přitiskl čelo na moje a políbil mě. Povzdechl si, jeho horký dech mi pronikl mezi rty.

„Jak to, že jsi tak soucitná?“ zašeptal.

Chytila jsem ho za límec bundy, přitáhla si ho k sobě a políbila na koutek rtů.

„Vezmeme ji někam na venkov u Chicaga, kam za ní můžeš každý týden jezdit. Někam, kde bude spousta koní. A sena. A rančerů, kteří se o ni postarají. A kteří se od tebe budou držet hodně daleko. Ošklivých rančerů,“ dodal. „S vypadanými zuby.“ Zasmála jsem se. „Díky.“

„Jak jí chceš říkat?“ zeptal se.

„Artemis,“ odpověděla jsem. Její jméno jsem znala dřív, než jsem se nad ním stihla zamyslet.

„Bohyně divoké zvěře. To se hodí.“ Zvláště opatrně mě políbil na nos, pak na čelo a nakonec i na rty.

Vypili jsme pivo a já na balíku sena vedle Artemis snědla brownies. Za posledních několik dní jsem toho spořádala víc než za celý předchozí měsíc. Vrátila se mi chuť k jídlu, což je dobré znamení.

„Od třinácti let jsem se chtěl stát právníkem,“ pověděl mi a já jsem zatajila dech. Svěřoval se mi. Otevíral se mi. Nemohla jsem tomu uvěřit. Nic jiného jsem nechtěla. „Svět je nespravedlivý. Necení si dobře, slušnosti ani morálky. Odmění jenom talentované, odhodlané a vychytralé. To nejsou nutně pozitivní vlastnosti. A žádná z nich – ani talent – není ctnost. Chtěl jsem chránit ty, kteří potřebují ochránit, ale jak jsem pracoval na dalších a dalších případech, uvědomoval jsem si, že systém je zkorumpovaný. Stát se právníkem v naději, že přineseš lidem spravedlnost, je jako utírat skvrnu od kečupu na zakrvácené košili muže, kterého právě padesátkrát pobodali. Tak jsem zamířil výš.“

„Proč jsi tak posedlý spravedlností?“

„Protože mě o ni tvůj otec okradl. Chápu, že tě od dětství chránil. Dokonce k němu mám i určité uznání, že tě poslal do internátní školy, abys byla co nejdál od chaosu, který v Chicagu rozpoutal. Ale já v tomhle chaosu vyrostl. Musel jsem v něm přežít. Zůstaly mi po něm jizvy a hořkost.“

„Co s mým otcem uděláš?“

„Zničím ho.“

Polkla jsem. „A co já? Co uděláš se mnou?“

„Zachráním tě.“

Po chvíli se mi z piva a cukru začaly klížit oči. Sklonila jsem hlavu na jeho hrud' a zavřela oči. Vytáhl mobil a nechal mě, ať se na jeho klíně prospím, což se mému manželovi vůbec nepodobalo. Neměl tu signál, proto jsem ani netušila, co s tím mobilem dělá, avšak zatoužila jsem vyzkoušet, kam až sahají hranice jeho trpělivosti. Chtěla jsem zjistit, kdy mnou něžně zatřese a poví mi, že musíme jít.

Probudila jsem se o hodinu později v loužičce svých slin na jeho košili. Ještě pořád zíral do mobilu. Nenápadně jsem mu mrkla na displej. Snažila jsem se ani nepohnout. Četl nějaký článek dostupný offline. Nejspíš dokument, který si předem stáhl. Lehce jsem se zavrtěla, abych mu dala vědět, že jsem vzhůru.

„Měli bychom se vrátit.“

Pohlédla jsem na Artemis, která ve stání poklidně spala, a zívla jsem.

„To bychom měli,“ souhlasila jsem. „Ale na to se mi tu až moc líbí.“ Pak jsem bez přemýšlení zvedla hlavu a políbila ho na rty. Odložil mobil, vzal mě do náruče a opatrně si mě přesunul tak, abych mu rozkročmo seděla na klíně. Okamžitě jsem se cítila mocnější a bdělejší než za posledních několik týdnů. Objala jsem ho kolem krku a polibek prohloubila. Začala jsem se třít o jeho erekci a ani jsem nepřemýšlela nad tím, co dělám. Zatím jsem prášky nebrala – dodnes jsem se k doktorovi ani neobjednala – a věděla jsem, teď už víc než kdy dřív, že poprvé jsme měli z pekla štěstí. Wolfe nechce děti a já je nechci proti jeho přání. Zvláště ne v devatenácti. Právě jsem začala studovat.

„Já...,“ řekla jsem mezi polibky. „My... potřebujeme kondom. Nejsem chráněná.“

„Přeruším to.“ Prolíbal si cestu do mého výstřihu a rozeplnul mi knoflíčky námořnický modrých puntíkových šatů. Odtáhla jsem se a vzala jeho tvář do dlaní. Stále jsem nemohla uvěřit, že to vůbec smím udělat.

„I já vím, že to není spolehlivý způsob ochrany.“

Zazubil se a ukázal mi přitom dvě řady rovných bílých perliček. Je až bolestně nádherný. Nevěděla jsem, jak bych přežila, kdyby si ještě někdy v tomhle životě vzal do postele další Emily. Už nejsme dva cizinci bydlící pod jednou střechou. Jsme propletení, zamotaní do sebe, spojení neviditelnými nitkami. Oba jsme se snažili odtáhnout, avšak tím jsme jen tvořili další a další uzlíky, které nás stahovaly blíž k sobě. A on je tak kultivovaný a důvtipný, že netuším, jak si ho udržím, i kdybych chtěla. Velice.

„Francesko, z jednoho kola neotěhotníš.“

„To je jen mýtus, kterému si nemůžeme dovolit věřit,“ namítla jsem.

Ne že bych se nechtěla stát matkou. Nechci se však stát matkou nechtěného dítěte. Pořád bláhově věřím, že si to rozmyslí, až si uvědomí, že bychom spolu mohli být šťastní. Navíc polknout nouzovou antikoncepci, kterou mi nechal na nočním stolku, mi připadalo ponižující. Jako by odmítal mě i to, co mu moje tělo může nabídnout.

„Kdy obvykle míváš menstruaci?“ zeptal se.

Zadávala jsem se na něj. „První týden v měsíci.“

„Tak by to mělo být v pořádku. Neměla bys teď ovulovat.“

„Jak tohle víš?“ zasmála jsem se a přejela mu prsty po hrudi. Nedokázala jsem zůstat v klidu.

„Manželka mého bratra...“ Zarazil se a na obličeji se mu objevila ta ledová maska lhostejnosti. Nechtěl to říct. A nechtěl ani, abych věděla, že měl bratra a že ten bratr měl manželku. Hleděla jsem na něj, zoufale jsem chtěla, aby pokračoval. Polkl, opatrně mě položil na zem, vstal a nabídl mi ruku. „Máš pravdu. Půjďme, Nem.“

Vzala jsem ho za ruku a věděla, že jsme uvízli v překerní situaci.

Nechtěl mě pustit k sobě.

A já ho už ze sebe nedokázala dostat.

V chatě přihodil Wolfe polena do krbu, zatímco jsem napichovala pěnové bonbony na grilovací jehlice. Ukázala jsem mu, jak připravit s'moresový vlak, což je v podstatě špíz, na který se střídavě napichuje sušenka, čokoláda a pěnové bonbony. Naučila jsem to kamarádky ve Švýcarsku a rodiče některých z nich bésnili a poslali ředitelce školy našťavané dopisy. Prý že jejich dcery od doby, kdy jsem jim tuhle dobrotu ukázala, hodně přibraly a že musejí každý týden čistit krby.

„Byla jsi tehdy, koukám, pěkná rebelka.“ Zakřenil se na mě. „Málem bys mě tím svým přízvukem jak z britské internátní školy a dokonalými způsoby ošálila.“

„Nikdy jsem rebelka nebyla,“ pověděla jsem mu rozvážně a vyhnala si z hlavy obavy, že si mě vybral, protože jsem dokonale vychovaná kandidátka na možnou budoucí první dámu. „Spíš jsem nikdy nedělala problémy. Tohle byl jediný incident. Tedy když pominu, že jsem omylem zapálila učiteli jeho tupé.“ Rozesmála jsem se ve Wolfově náruči. Cítila jsem se uvolněnější a šťastnější než kdy dřív. Přitáhl si mě k sobě a znovu mě políbil, tentokrát vážněji, což mi prozradilo, že konverzační část večera oficiálně skončila.

Položil mě na záda před krbem, v němž tančily oranžové a žluté plameny a extravagantně luxusní místnosti dodávaly útulný, romantický nádech. Místnost byla zařízena rustikálním nábytkem, špičkovými spotřebiči a koženými, tmavě hnědými sedačkami s obrovskými vlněnými přehozy, jež zvaly k tomu, co jsem tak moc chtěla. Ocitli jsme se na tkaném koberci na dřevěné podlaze a Wolfe na mě nalehl. Zavrčel mi do úst a vklouzl mi rukou pod šaty pod lem kalhotek. Prsty mě škádli v rozkroku a veškeré mé logické myšlenky vylétly oknem. Přistihla jsem se, jak se vzpínám k jeho ruce a chci víc. Líbal mě na krk. Zvedl se na kolena, jednou rukou si pohrával s mým vzrušením a druhou mi rozeplínal knoflíčky šatů. Když se dostal k poslednímu knoflíku, svlékl mi šaty a celou si mě prohlédl. Svým pohledem mi sebral i ty poslední zábrany.

„Jsi překrásná,“ zašeptal. „Hodna všech komplimentů a lichotek, které jsem o tobě ještě před maškarním plesem slyšel. Řekl jsem ti, že jsem se o tom chtěl přesvědčit na vlastní oči, nikdy jsem však neřekl, že... jsi všechna moje očekávání tisíckrát překonala.“

Potlačila jsem slzy a dotýkala se jeho obličeje. Dávala jsem tak najevo, že je jen můj.

„Prosím, miluj se se mnou.“ Neřekla jsem, že chci sex.

Neřekla jsem, že chci šukat.

Neřekla jsem, že chci ojet.

Řekla jsem, že se chci milovat, milovat, *milovat*.

Miluj se se mnou, prosilo ho mlčky mé srdce.

Líbal mě na rty, sjel ústy na mé bradavky a jednu po druhé sál a postupně přitom zuby a jazykem zvyšoval tlak. Škádli mě a sál mi prsa, prsty mě laskal mezi nohama a s pomocí mojí vlhkosti mi příjemnými krouživými pohyby mnul ten citlivý vrcholek.

„Prosím, tak už to udělej,“ vzlykala jsem. Zabořila jsem mu prsty do tmavých vlasů, zatímco mě líbal a lenivě olizoval na stehnech a citlivém místě mezi nimi. „Potřebuju tě v sobě.“

„Proč?“

„To nedokážu vysvětlit.“

„Ale ano, dokážeš. Jenom se toho bojíš.“

Wolfe Keaton mi ukradl polibek, avšak nebylo to to jediné, co mi vzal. Ukradl si i mé srdce. Vyrval mi ho z hrudi a schoval si ho do kapsy. Udělala jsem to, o čem mi kdysi řekl, že udělám – a udělala jsem to ochotně. Roztáhla jsem nohy a znovu ho prosila, jen tentokrát jsem myslela vážně každé slovo.

„Protože jsi měl pravdu. Řekl jsi, že s tebou půjdu do postele dobrovolně. A teď jsem tady. Tak si mě, prosím, vezmi.“

Hříšně mě políbil, kousl mě do citlivého spodního rtu, jenž byl po nehodě ještě pořád trochu bolavý. „To není všechno, ale prozatím to postačí.“

Zvedl se na nadloktí, nahmatl peněženku a vytáhl z ní kondom. Polkla jsem zklamání. Odtáhl se a pátravě se na mě zadíval.

„Co se děje?“ „Nic.“

Už se mě chystal dloubnout do brady, než si to rozmyslel, místo toho mě palcem pohladil po čelisti. „Už si přece nebudeme lhát. Tak povídej.“

Stočila jsem pohled na kondom. „To jen... Myslela jsem, že poprvé – naše skutečné poprvé – bude osobnější.“ Cítila jsem, jak mi hoří obličej, protože jsem si uvědomovala, že když před pouhými několika hodinami navrhoval totéž, vynadala jsem mu.

„Mohl bys...“

„Přeruším to.“ Umlčel mě polibkem. „Ale dokud nebudeš brát prášky, raději na to moc často spoléhat nebudeme. Domluveno?“ Přikývla jsem.

Odhodil kondom na koberec a s pohledem upřeným do mých očí do mě pronikl. Bezděčně jsem se napjala. Sklonil se ke mně a políbil mě. „Uvolni se.“

Zhluboka jsem se nadechla a udělala, o co mě požádal. Už byl napůl ve mně, když to začalo bolet, avšak úplně jinak než posledně. Tentokrát byla ta bolest příjemná. Napínal mě zevnitř, zároveň mi dával čas, abych se mu přizpůsobila, a nepřestával mě líbat. Zasypal mě slovy, jež mi dodávala odvalu a sílu. Slovy, jimž jsem z celé své duše věřila.

„Jsi elegantní jako děšť.“

„Jsi nádherná jako bezhvězdná chicagská obloha za smutného maškarního večera.“

„Jsi tak příjemná, Nemesis. Jestli mě nezastavíš, utopím se v tobě.“

Bylo to úplně jiné, než když moji těsnost komentoval posledně. Tehdy mi to připadalo hnusné a ponižující.

Svírala jsem mu ramena, tiše sténala a objímala ho. Moje tělo se mu pomalu přizpůsobovalo, až nepříjemný pocit zmizel a moje boky se začaly roztoužené vzpínat. Zavrněla jsem mu do ucha, když do mě začal přirážet čím dál rychleji. Zapřel se rukama, aby se nedotýkal mých žeber ani čela. Nechtěl mi ublížit.

A pak se začal pohybovat stále divoceji a hlouběji. Poznala jsem, že se blíží k vrcholu. Zabořila jsem mu nehty do zad a cítila, jak se i v mém těle probouzí orgasmus. Bylo to úplně jiné, než když mě tolikrát předtím jen laskal ústy. Tentokrát to bylo hlubší, důkladnější.

„Už budu, Nem.“

Chystal se ze mě vystoupit, když jsem se k němu přitiskla v divokém polibku. Ucítla jsem, jak mě hluboko uvnitř zaplavuje. Naplnila mě horká, lepkavá, hustá tekutina. Ještě dlouho poté jsme se objímali, než se ze mě konečně svalil. Tentokrát nás nedoprovázela stud ani bolest. Neodvrátila jsem se od něj. Neuchopil hlavu do dlaní, ani si v duchu nepřál, aby se mohl schoulit v puklině v podlaze a umřít. Dívali jsme se na sebe, oba na tom koberci před krbem.

Dloubl mě do brady.

„Vvrcholil jsi do mě.“ Olízla jsem si rty.

Zívl a zároveň se protáhl. Nevypadalo to, že by ho to tížilo, a to mi dělalo starosti.

„Další prášek si nevezmu,“ oznámila jsem a důrazně zavrtěla hlavou. Přitiskla jsem si šaty k hrudi. „Není to zdravé.“

„Zlatíčko.“ Oči se mu třpytily, když ke mně vzhlédl. „Jak jsem řekl, ta data nevycházejí.“

„Data se můžou jít bodnout.“

„Můžu místo toho nabodnout tebe?“ Zasmála jsem se. „Dobře. Beru tě za slovo.“ „To bys taky měla.“ Znovu mě dloubl do brady.

„Nech toho, Wolfe. Říkala jsem ti, že si pak připadám jako malá holka.“

Vstal, úplně nahý, a opatrně, aby se nedotkl mých žeber, si mě přehodil přes rameno a odnesl do hlavní ložnice. Laškovně mě přitom plácl po zadku a pak mě do něj něžně kousl. „Co to děláš?“ smála jsem se.

„Pár hodně dospěláckých věcí.“

Noc jsme strávili spolu v posteli a spotřebovali tři kondomy. Ráno poté jsme se znovu zašli podívat na Artemis. Byla šťastná, že nás vidí, a já jsem ji vzala na krátkou projížďku. Samotnou mě přitom překvapilo, že jsem se teď, po čtyřech kolech nočního sexu, necítila nějak extra nepříjemně. Dali jsme jí nažrat a nalili vodu a pak se vedle ní posadili ve stodole. To ráno, ve stodole s Artemis coby naším obecnstvím, mě Wolfe naučil, jak mu udělat dobře orálně. Nechal mě klesnout na kolena, sám vstal, rozeplnul si tmavé džíny a vyndal si mužství. Nejdřív mě učil, jak ho hladit, pak jak ho sevřít. Když jsem se začala cítit na pokračování, zeptal se, jestli bych si ho chtěla vzít do úst.

„Ano.“ Odvrátila jsem pohled a polkla stud.

„Podívej se na mě, Francesco.“

Vzhledla jsem a zadívala se do jeho šedých očí.

„Na tom, co se chystáš udělat, není nic špatného. To přece víš, ne?“

Přikývla jsem, avšak doopravdy jsem tomu nevěřila. Byla jsem si docela jistá, že všichni, s kým jsem chodila do kostela, včetně mých rodičů, by dostali infarkt, kdyby věděli, co právě teď děláme.

„Co když to někdo zjistí?“

Zasmál se. Ten zmetek se opravdu rozesmál.

„Všichni, koho znáš a komu je nad osmnáct let, měli někdy orální sex, Francesco.“ „Já ne.“

„A taky jsem za to zatraceně vděčný.“

Jistě, říkal mi jenom to, co jsem chtěla slyšet. Wolfe v mém obličejí nejspíš spatřil pochybnosti, protože mě pohládl po tváři a povzdechl si.

„Myslíš si, že jsem zvrhlík?“ zeptal se.

„Cože?“ Ucítila jsem, jak rudnu. „Ne. Jistěže ne.“

„Dobře. Protože si každý den vychutnávám to místo mezi tvými stehny. Dělán to už několik týdnů.

A hodlám to dělat po zbytek života. Dát svému manželovi rozkoš není nic, za co by ses měla stydět.“

„Říkal jsi, že orální sex je ponižující.“ Olízla jsem si rty a připomněla mu tak, co mi řekl, když jsme byli ještě snoubenci.

„Ponižující je kleknout si obecně. Pokleknout před někým, kdo je hoden tvou hrdostí, ponižující není.“

Věděla jsem, že Wolfe nebere hrdost na lehkou váhu. Koneckonců je Narcisem k mé Nemesis. To, kvůli čemu tak visí na své pyše, ho muselo hluboce zasáhnout.

Vzala jsem velký žalud mezi rty a cítila, jak mi vede ruku ke kořeni penisu, než mě uchopil za zátylek a pomalu mi pronikl do rtů tak hluboko, až jsem žalud ucítila v hrdle. Začala jsem dávit, ale potlačila jsem to.

„A teď saj.“ Zabořil mi prsty do vlasů a pevně mě za ně zatahal.

Samotnou mě překvapilo, jak moc se mi líbilo dělat mu to pusou. Nejen že se mi líbil samotný akt a Wolfova sametová horká pokožka, ale také jeho jedinečná mužná vůně i jak na to reagoval. Přirážel mi do úst a zoufale sténal. Čelist i rty mě už bolely, když mi vyklouzl z úst, zaklonil mi hlavu a přinutil mě, abych se mu zadívala do očí.

„Víš, že k tobě chovám úctu,“ pověděl mi chraplavě.

„Ano,“ zašeptala jsem napuchlými, citlivými rty.

„Dobře. Protože následujících pět vteřin to bude vypadat, že to není pravda.“ Sevřel se v ruce a vyvrcholil mi na obličej a řadra.

Po tváři mi stekla horká tekutina. Byla hustá a vazká. Bylo to zvláštní, ale vůbec mi to nepřipadalo ponižující. Cítila jsem jen ještě větší chtíč a lůno se mi svíralo prázdnotou, prosilo o to, co mi mohl dát jen můj manžel.

Z koutku rtů jsem si olízla kapku spermatu a s úsměvem k Wolfovi vzhledla.

Úsměv mi opětoval.

„Myslím, že spolu budeme vycházet moc dobře, moje drahá ženo.“

15. kapitola

Francesca

Probudila jsem se s hroznou chutí na něco sladkého, která mě neopouštěla.

Dala bych si jahodový mléčný koktejl.

Ne, potřebuju ho. A moc.

Převalila jsem se a narazila do pevných břišáků. Se zasténáním jsem pootevřela jedno oko. Během pěti týdnů od naší cesty k Michiganskému jezeru jsem se o svém novém životě se senátorem Wolfem Keatonem dozvěděla několik zajímavých věcí. Za prvé jsem moc ráda manžela probouzela orálem. Za druhé byl moc rád, s jakým nadšením sloužím jako jeho lidský budík.

Prolíbala jsem si cestu po jeho břiše, po poprašku tmavých chloupků a stáhla mu šedé tepláky s logem univerzity, kde studoval. Jakmile jsem ho vzala do úst, probudil se, avšak na rozdíl od jiných rán z nás dnes strhl přikrývku a něžně, avšak pevně mě chytil za vlasy.

„Obávám se, že to dnes nebude stačit.“ Hodil mě na matraci, takže jsem teď klečela na všech čtyřech. Natáhla jsem se k nočnímu stolku pro kondom. Ještě stále jsem nebrala prášky. Původně jsem si měla domluvit schůzku hned, jak se vrátíme od Michiganského jezera, avšak styděla jsem se tam jít sama, když jsem věděla, že mě doktor bude prohlížet tam dole. S paní Sterlingovou jsem jít nechtěla a věděla jsem, že mamá a Clara jsou obecně proti antikoncepci. Třikrát jsem zavolala Andree, která mě ujistila, že by se mnou šla moc ráda, ale že by ji můj otec zabil, kdyby se se mnou ukázala na veřejnosti.

„Není to nic osobního, Frankie. To snad víš, že?“

Ano, věděla jsem to. Po pravdě jsem jí to ani nedávala za vinu. Občas jsem se svého otce bála stejně jako ona.

Proto nezbývalo než požádat manžela, aby šel se mnou. Když jsem při večeři během týdne důrazně naznačila, že bych ocenila jeho společnost, mávl rukou a oznámil, že můžu jít přece sama.

„Co když to bude bolet?“ zeptala jsem se. Pokrčil rameny.

„To, že tam budu s tebou, bolest nijak nezmenší.“ Byla to blbost a on to moc dobře věděl.

Příštího dne se vrátil z práce s obrovskou krabicí kondomů a účtenkou ze supermarketu Costco.

Wolfe vyhodil pravidlo o tom, že spolu nebudeme spát v jedné posteli, z okna. Oblečení i další věci jsme měli každý ve svém křídle domu, ale celou noc jsme vždycky trávili spolu. Povětšinou přišel do mého pokoje a poté, co se se mnou pomiloval, mě držel v náruči. Někdy však, zvlášť ve dnech, kdy pracoval do noci, jsem vstoupila na jeho území a posloužila mu v jeho posteli. Začali jsme se spolu účastnit galavečerní a charitativních večeří. Začínal se z nás stávat pár. Pár, o němž jsem vždycky snila, že jím budeme s Angelem. Lidé nás fascinovaně sledovali, když jsme spolu nad večeří otevřeně flirtovali. Wolfe mě vždycky uchopil za ruku, políbil na rty a celkově se choval jako dokonalý gentleman, kterým také doopravdy byl – naprostý protiklad toho sarkastického, výsměšného kreténa, který mě odtáhl na svatbu Bishopova syna.

Dokonce jsem i polevila v ostražitosti, pokud šlo o jiné ženy. Po pravdě senátor Keaton o žádnou nikdy neprojevil zájem, přestože mu neustále chodily nové nabídky, včetně kalhotek a nejen těch, které se nám objevovaly v poštovní schránce (paní Sterlingovou to vždy pobouřilo a znechutilo; mávala tangy od schránky až k odpadkovému koši), a nekonečné hromady vizitek, které jsme Wolfovi na konci každého večera vytahovali z kapes.

Život s Wolfem byl dobrý.

Čas jsem dělila mezi školu, jízdu na Artemis, zahradu a lekce hry na piano, k němuž jsem se vrátila. Měla jsem tak jen málo času uvažovat, jaký krok můj otec příště udělá. Mamá za mnou jezdila každý týden, probíraly jsme nejnovější klepy, popíjely čaj a pročetly módní časopisy, což měla ráda a já nesnášela, ale vyhověla jsem jí. Můj manžel proti přítomnosti mámy nebo Clary nikdy nic nenamítal. Naopak. Často jim navrhoval, aby se zdržely. Paní Sterlingová si s Clarou okamžitě padly do oka. Sdílely spolu vášeň pro telenovely, a dokonce si i navzájem půjčovaly romantické knihy.

Po pobytu u Michiganského jezera jsem ve škole několikrát narazila na Angela. I on tam studuje, avšak nemáme žádné společné předměty. Jsem si jistá, že spolu nikdy ani žádný mít nebudeme. Ne, když si je můj manžel palčivě vědom jeho přítomnosti na Severozápadní univerzitě. Chtěla jsem se mu omluvit za to, k čemu došlo ten den, kdy jsem se vdávala, avšak on jen mávl rukou a pověděl mi, že to nebyla moje vina. Což je sice možná pravda, neznamenalo to však, že jsem zcela nevinná. Zároveň jsem moc dobře věděla, proč Wolfe nechce, abych se s Angelem dál přátelila, vzhledem k tomu, že jsem toho muže kdysi k zbláznění milovala. Angelovi se však názor mého muže pranic nezamlouval. Kdykoli jsme se potkali v menze nebo místní kavárně, dal se se mnou dlouze do řeči a vyprávěl mi o všem, co se v mé staré čtvrti událo nového.

Smála jsem se, když mi pověděl, kdo se oženil a vdal, kdo se rozvedl a že Emily – „naše Emily“ – chodí s jedním bostonským mafiánem z New Yorku, a ještě navíc Irem, jen považ!

„Panebože!“ vyjekla jsem a nasadila pobouřený obličej. Zasmál se.

„Napadlo mě, že bys to měla vědět pro případ, že bys uvažovala, jestli s ní ještě pořád jsem, bohyně.“
Bohyně.

Můj manžel je stoický, mocný a nemilosrdný člověk. Angelo je milý, sebevědomý a smířlivý. Jsou jako den a noc. Léto a zima. A já jsem si začínala uvědomovat, že už vím, kam patřím – do bouře spolu s Wolfem.

Jedno z vědomých rozhodnutí, které jsem udělala, abych dál vedla spokojený život po boku manžela, bylo, že tu dřevěnou truhličku už nikdy neotevřu. Technicky vzato jsem to měla udělat už dávno. Hned po svatbě s Wolfem. Zbýval mi však jen jeden vzkaz a oba předchozí ukázaly, že právoplatným majitelem mého srdce je Wolfe. Nechtěla jsem mu to perfektní skóre ničit. Ne, když mi ke štěstí zbýval tak malý krůček, až jsem ho skoro cítila v prstech.

Teď jsem byla ospalá a omámená a pořád jsem měla chuť na ten mléčný koktejl, zároveň jsem však kývala manželovi zadkem před nosem. Chtěla jsem, aby uspokojil moji druhou potřebu. Wolfe do mě vstoupil ze zadu, tvrdý a zakrytý kondomem.

„Ty moje nádherná zhoubo, moje překrásná rivalko.“ Políbil mě ze zadu na krk, zatímco si mě bral. Zavrňela jsem. Když do mě vyvrcholil, stáhl si kondom, zavázal ho a úplně nahý se vydal do koupelny. Zhroutil jsem se tváří dolů na jeho postel jako hromádka horkého masa a chtíče.

Vynořil se z koupelny o deset minut později, oholený, osprchovaný a už v obleku. Než jsem se převalila, abych se na něj podívala, už měl kolem krku přehozenou kravatu.

„Chci jahodový koktejl,“ postěžovala jsem si.

Zamračil se a přehazoval kravatu, zavazoval si ji, aniž by se musel podívat do zrcadla. „Sladké obvykle nejíš.“

„Mám co nevidět dostat menstruaci.“ Po pravdě jsem s tím měla už trochu zpoždění. „Pošlu ti pro něj Smithyho, než pojedu do práce. Máš dneska školu? Potřebuješ odvoz?“ Příští týden mě čekaly řidičské zkoušky.

„Nechci, aby mi jel Smithy pro mléčný koktejl. Chci, abys mi pro něj zajel ty.“ Zvedla jsem se na kolena a došla po nich na opačný konec postele, co nejbliž k Wolfovi. „Vždycky mi pokazí objednávku.“

„Co se dá zkazit na objednávce mléčného koktejlu?“ Wolfe se vrátil do koupelny, aby si do vlasů nanесl trochu toho nádherně vonícího gelu. Jednoho dne nejspíš dostanu infarkt z toho, jak je přitažlivý a jak úchvatně voní.

„To by ses divil,“ zalhala jsem. Smithy je skvělý. Jenom jsem jednoduše toužila, aby pro mě manžel udělal něco hezkého. Ode dne, kdy mi daroval Artemis, mi žádné podobně romantické gesto neprokázal.

„Tak ti pro ten mléčný koktejl dojedu,“ prohlásil bez jakéhokoli výraznějšího tónu v hlasu a vyšel z místnosti.

„Děkuju!“ křikla jsem za ním.

O chvíli později nakoukla do ložnice paní Sterlingová, mistryně Severní Ameriky v odposlouchávání.

„Vy dva jste ti nezabedněnější lidi, jaké znám.“ Potrásla hlavou. Ještě stále jsem ležela na posteli, hleděla do stropu a opájela se všemi těmi příjemnými pocity po orgasmu. Byla jsem zabalená v příkrývkách, ale nějak mi nedělalo starosti, jestli něco viděla. Od chvíle, kdy jsme spolu začali dělat to, co manželské páry dělají, nás musela slyšet už stokrát.

„Proč myslíte?“ Líně jsem se protáhla.

„Jste těhotná, vy bláhová!“

Ne.

To nejde.

To nemůže být pravda.

Jenže může. Je. A teď už to všechno dává mnohem větší smysl.

Taková slova se mi honila hlavou, když jsem ještě před školou zaběhla do lékárny a koupila si těhotenský test. Jahodový koktejl jsem do sebe hodila, jako by na tom závisel můj život. Akorát že se mi potom zvedl žaludek, a když jsem se ve škole na toaletách vyčurala na tu tyčinku, měla jsem špatný pocit, že paní Sterlingová měla pravdu. Tiše jsem zaklela. Teď by se mi tu hodila Andrea. Někdo, kdo by mě držel za ruku, až by byl čas otočit tu tyčku a zhodnotit výsledky. Andrea se však příliš bojí mého otce, proto je načas, abych si našla nové přátele, kteří nebudou mít s Organizací nic společného.

Nasadila jsem víčko zpátky na test a v mobilu nastavila odpočet dvou minut. Přitiskla jsem čelo na dveře. Naprosto jistě jsem věděla dvě věci:

1. Nechci být těhotná.
2. Nechci nebýt těhotná.

Pokud bych byla těhotná, představovalo by to pro mě velký problém. Můj muž nechce děti. Sám mi to řekl. Dokonce několikrát. Co víc, ještě mi navrhl, že pokud bych příliš toužila po dětech, mohla bych se odstěhovat a nechat si je udělat pomocí dárce spermatu. Přivést do tohoto světa nechtěné dítě je nemorální, ne-li naprosto šílené vzhledem k naší situaci.

Na druhou stranu by mě zároveň zklamalo, kdybych dítě nečekala. Protože zjistit, že nosím Wolfovo dítě, by mi přineslo radost a pocit očekávání. Mysl se mi rozběhla do všech směrů. Do směrů, kam jsem neměla co

zavítat. Třeba jakou barvu očí bude naše dítě mít? Určitě bude mít tmavé vlasy. A štíhlou postavu po obou rodičích. Ale... šedé, nebo modré oči? Bude vysoké, nebo drobné? A získá jeho důvtip a můj talent ke hře na piano? Bude mít slonovinově bílou pokožku, bledou po mně jako padlý sníh? Nebo spíš jeho tmavší pleť? Chtěla jsem vědět všechno. Odolala jsem nutkání pohladit se po břicho a představovat si, jak mi naroste a zakulatí se dokonalým plodem naší lásky.

Plodem *mojí* lásky.

Nikdo nikdy neřekl, že mě Wolfe miluje. Nikdo to ani nenadhodil. Ani paní Sterlingová.

Pípnul mi mobil. Se srdcem v krku jsem nadskočila. Ať bude výsledek jakýkoli, budu se s ním muset smířit. Otočila jsem těhotenský test a zůstala na něj zírat.

Dvě čárky. Modré. Jasné. Zřetelné. Silné. Jsem těhotná.

Rozbrečela jsem se.

Nemohla jsem uvěřit, že se mi to opravdu stalo. Wolfe mě požádal – *ne*, striktně *stanovil* – že nechce děti, a teď, ani ne šest týdnů po naší svatbě, kdy jsme si konečně začali rozumět, jsem mu měla oznámit, že čekám jeho dítě. Jedna část mozku mi, docela rozumně, připomínala, že za to nemůžu jen já. Na vině je i on. Po pravdě to byl on, kdo se mě snažil přesvědčit, ať máme nechráněný sex, že to stihne přerušit (v tomhle směru odvedl fakt skvělý kus práce), počítal dny a oznámil mi, že určité neovuluju.

Akorát že jsme nevzali v úvahu, že když jsem spolkla antikoncepci „po sexu“, můj menzes se změnil.

Na druhou stranu jsem to byla *já*, kdo ho pevně objal, když do mě vyvrcholil, a zabránil mu – i když jen bezděčně – aby ze mě vystoupil. Věděla jsem, že nikdy jindy se to stát nemohlo. Kromě víkendu na chatě jsme vždycky používali kondom.

Se svěšenými rameny jsem vyšla z umývárny, prošla jsem chodbou ven před budovu školy a do nic netušícího podzimního dne. Potřebovala jsem se svěřit paní Sterlingové. Bude vědět, co mám dělat.

Mířila jsem ke Smithyho autu, když mě zničehonic srazil do trávy Angelo. Vyjekla jsem. Jediné, na co jsem v tu chvíli myslela, bylo moje dítě. Odstrčila jsem ho ze sebe. Se smíchem se mě snažil polechtat.

„Angelo...“ V hrudi se mi zvedl děs. Není snad první trimestr nejzásadnější? Válet se po zemi jsem si nesměla dovolit. „Slez ze mě!“

Vyškrábal se na nohy, poškrábal se v tmavě blondátých vlasech a zíral na mě. Odkud se to v něm vzalo? Angelo se vždy choval rezervovaně a uctivě. Jednal se mnou jen slušně a od chvíle, kdy jsem se vdala, se mě nikdy takhle nedotkl.

„Ježíši, bohyně, promiň.“ Nabídl mi ruku a já ji přijala. Přičilo se mi, že mě ještě stále oslovuje bohyně, avšak menší flirtování nezakazuje žádný zákon. I když by možná měl. Aspoň by tak ostatní ženy nedělaly mému manželovi návrhy, sotva vyjde z domu.

To by však znamenalo, že žijeme v nesvobodné zemi.

Vstala jsem a rozhlédla se, aniž bych sama věděla, co vlastně hledám. Ze šatů a kardiganu jsem si oklepala stébla trávy.

„Vypadala jsi, že máš dneska špatný den. Jenom jsem tě chtěl rozesmát,“ vysvětlil Angelo. Jak jsem jenom mohla svému kamarádovi říct, že má naprostou pravdu? Dnešek byl pro mě hrozný i nádherný den. S úsměvem jsem mu setřásla trávu z ramene.

„Ty za to nemůžeš. Promiň, že jsem se na tebe utrhla. Jenom jsi mě překvapil.“

„Tvůj řidič už na tebe čeká na opačném konci parkoviště. Stejně jako ti tví osobní strážci, kteří jen tak mimochodem dělají svoji práci hodně mizerně, když s tebou teď nejsou.“ Angelo zakmítal obočím a promnul mi rameno.

Po té automobilové honičce Wolfe trval na tom, abych měla neustále za patami bodyguardy. Až tenhle týden se mi podařilo ho přesvědčit, aby porušil protokol, a osobní strážci tak na mě čekali v autě, abych se mohla po škole pohybovat sama. O otci ani Mikeu Bandinim jsem už nějakou dobu neslyšela. Očividně mají plné ruce práce, aby udrželi Organizaci nad vodou a mimo dosah Wolfovy železné pěsti. A jestli si chci najít ve škole kamarády, nemůžu mít za patami dva muže velikosti dospělých slonů.

Neřekla jsem Angelovi, co jeho otec udělal. Na rozdíl od Wolfa jsem dokázala vidět v otci a jeho potomkovi dvě samostatné smýšlející bytosti. Asi protože jsem moc dobře věděla, jaké to je, když vám někdo dává za vinu skutky vašeho otce.

„Díky.“ Hodila jsem si kabelku přes rameno a zůstala před ním stát, rozpačitě a provinile. Snažil se, chtěl znovu postavit most, který mezi námi shořel, a já jsem stála na opačném konci údolí se sirkou v ruce, připravená ho znovu zničit. K tomu, abych zůstala věrná manželovi a zároveň to urovnala s chlapcem, který pro mě znamenal celý svět, bylo však potřeba přistupovat opatrně. Neohrabaně jsem kráčela po napjatém laně.

„Musím se ti k něčemu přiznat.“ Prohrábl si zacuchané, překrásné vlasy. Bolelo mě u srdce, když jsem si uvědomila, co jsem na začátku zasnoubení s Wolfem odmítala vidět. Že jednoho dne bude z Angela něčí skvělý manžel, avšak ten někdo nebudu já.

„Povídej.“ Promnula jsem si oči. V životě jsem se necítila tak unaveně, přitom jsem spala dost hodin. Sklopil oči a přešlápl. Sebevědomí i domýšlivost ho opustily.

„Ten večer, kdy se konal tvůj zasnubní večírek, se něco stalo... Něco, co se stát nemělo.“ Polkl a oči se mu zamžily. Zhluboka se nadechl. „Objevila se tam ta blondýna z maškarního. Měl jsem v hlavě celý proslov o tom, jak se ten večer vyvrbí, a tys mě odmítla. Podělal jsem to a nemohl najít ta správná slova. A ty ses pořád dívala na svého snoubence. Připadalo mi, jako by se mi bortil svět jednu zeď po druhé.“ Promnul si obličej, jako by mu pravda vrazila facu. „Udělal jsem chybu. Obrovskou chybu. Vyspal jsem se s tou novinářkou. Nebo to spíš byla jenom malá chyba. Ne nějak velká. Tu velkou jsem udělal, když jsem na schodech potkal tvého manžela.“

Vzhlédla jsem a pátravě se na něj zadívala. K mému šoku se Angelo snažil potlačit slzy. Skutečné slzy. Slzy, které jsem viděla jen nerada, přestože jsem věděla, že se mi chystá říct něco strašlivého. A že mě to něco zničí. Ať už je dnes mezi mnou a Wolfem cokoli, nikdy to nevymaže ten večer, kdy si mou nevinnost vzal násilím.

„Řekl jsi mu, že jsme se spolu vyspali?“ Hlas se mi třásl.

Zavrtěl hlavou. „Ne. Ne. To bych neudělal. Jenom... jsem mu tak úplně neřekl, ani že se to *nestalo*. Chtěl jsem se mu pomstít, takže jsem to nedorozumění nevysvětlil. Byl jsem našťvaný, Frankie. A tak trochu jsem doufal, že byste se kvůli tomu mohli rozejít. Chtěl jsem trochu popostrčit osud. Nechtěl jsem vám to zničit. Teda trochu jo, ale jenom protože jsem myslel, že chceš totéž co já. Myslel jsem, že mu chceš dát šanci jenom proto, že tě k tomu nutí tví rodiče. A ne proto, že...“

„Protože ho miluju?“ dopověděla jsem za něj ochraptěle. Stiskla jsem mu rameno. Zadíval se na moji ruku a popotáhl. „Jo.“

„Ale já ho miluju,“ pověděla jsem mu a vyčerpaně si povzdechla. „Bože, Angelo, moc mě to mrzí, ale miluju ho. Nikdy jsem se do něj nechtěla zamilovat. Prostě se to stalo. Ale taková už je láska, ne? Je jako smrt. Víš, že se to jednoho dne stane. Jenom nevíš, jak ani proč nebo kdy.“ „To je dost černý pohled na život.“ Zasmušile se usmál.

Nedokázala jsem se na Angela zlobit. Ne doopravdy. A zvláště ne, když jsme s Wolfem překonali to, co na nás s Kristen nastražili. Dokonce by se dalo říct, že to představovalo obrat v celém našem vztahu.

„I tak.“ Angelo se zakřenil, ve tvářích se mu objevily ty dva dolíčky. Ten samý úsměv, který mi při každém pohledu na něj zlomil srdce, a oči rámované tmavými řasami. „Kdyby sis to rozmyslela, jsem tu.“ „Nejsem už nevinná,“ přiznala jsem mu s povytaženým obočím a celá červená.

Teatrálně si povzdechl.

„Věř tomu, nebo ne, bohyně, ale já taky ne.“

„Kecáš.“ Plácla jsem ho do hrudi a cítila, jak mi z těla opadá napětí. „Kdy to pro tebe bylo poprvé? A s kým?“ Ta otázka mě pálila na jazyku už celé roky, ale doteď jsem neměla příležitost se ho zeptat. Teď jsme se avšak snažili zůstat přáteli. Tedy tak trochu.

Angelo ostře vydechl.

„V třetíku. S Cheryl Evansovou po hodině matiky.“

„Nebyla to náhodou ta nejpobláznější holka ve škole?“ Zazubila jsem se.

„Asi by se to tak dalo říct. Byla to učitelka,“ dodal suše.

„Cože?“ Skoro jsem se zalkla smíchem. „Ty jsi přišel o panictví s učitelkou?“

„Bylo jí tak třiadvacet. Každá jiná holka v tom věku by hned chtěla vážný vztah a já už byl jak na jehlách. Navíc jsem si to šetřil pro tebe,“ přiznal.

Z toho mi bylo smutno a udělalo mi to radost zároveň. Že nás život zavál každého jiným směrem, ale že Angelo, kterého jsem ještě nedávno z celého srdce milovala, ke mně cítil totéž, co já k němu. „No.“ Ukázal oba palce k zemi. „Možná v příštím životě.“ Posledně říkal, že to bude ještě v tomhle. Uculila jsem se.

„Počítej s tím.“

Objali jsme se a já pak přeběhla přes trávník k zaparkovaným autům plným odjíždějících vysokoškoláků. Rozhlížela jsem se po Smithyho obrněném zbrusu novém cadillacu. Tentokrát si dal Wolfe záležet a postaral se, aby bylo auto zcela neprůstřelné. Smithyho jsem zahlédla v autě, dělal něco na mobilu. Usmála jsem se pro sebe. Všechno bude dobré. Wolfe sice nejspíš nebude z té novinky nadšený, ale snad ho to ani nezničí. Byla jsem skoro už u auta, když se u mě zničehonic objevila ta novinářka Kristen. Vypadala hrozně. Vlasy měla rozčezené, pod očima nafialovělé pytle. Nejspíš toho moc nenaspala.

Z auta okamžitě vyskočili oba moji osobní strážci a rozběhli se k nám. Zvedla jsem ruku a zastavila je. „To nevadí.“

„Paní Keatonová.“

„To *nevadí*,“ trvala jsem na svém. „Ustupte, prosím.“ Kristen si jich ani nevšimla. Celá se kymácela.

„Franceskooo,“ mumlala a ukázala prstem někam ke mně. Byla příliš opilá, než aby dokázala namířit přímo na mě. Snažila jsem se vzpomenout, kdy jsem o ní slyšela naposled. Wolfe mi říkal, že ji nechal vyrazit. Očividně se chtěla pomstít. Uplynuly už však celé týdny.

„Kde jste byla?“ zeptala jsem se a snažila se nezírat na její potrhanou košili a špinavé džíny. Mávla rukou a škytla.

„Tu a tam. Tak nějak všude. Zastavila jsem se u rodičů v Ohio. Pak jsem se vrátila a hledala práci. Stokrát jsem volala tvému mužičkovi, aby mě nechal smazat z blacklistu. A pak... Kruci, proč ti to vůbec vykládám?“

Zasmála se a odhrnula si mastné vlasy na stranu. Ohlédla jsem se, abych zjistila, jestli je tu ještě pořád Angelo. Jako by mi četla myšlenky.

„Klídek. Toho tvýho kamarádíčka jsem ojela jenom proto, aby se na tebe Wolfe nasral. Stejně je na mě moc mladej.“

A moc dobrej, pomyslela jsem si.

Těhotenství mi očividně pokřivilo logiku, protože bych ji nejradši pohladila po paži nebo jí koupila hrnek kafe. Moc dobře jsem věděla, že se mi snažila zničit život, aby zachránila ten svůj, a že chtěla mého manžela pro sebe (tedy předtím, než ji nechal vyrazit). Na soucit je však zvláštní to, že se ho nedostává lidem, kteří ne že by si ho vyloženě zasloužili, ale kteří ho stejně potřebují.

„Můj plán samozřejmě selhal.“ Okousanými nehty se poškrábala po tváři a zadívala se na můj čistotkovoucí bílý kardigan a po kolena dlouhé černé šaty.

„Vypadáš, jako bys právě přišla z kostela.“

„Taky do kostela chodím.“ Odfrkla si.

„Je to fakt úchyl.“

„Nebo mě má možná prostě rád.“ V duchu jsem jí zabodla do hrudi nůž. Koneckonců se snažila, aby můj manžel uvěřil, že jsem ho podvedla. Bez ohledu na to, v jak bezútešné situaci se ocitla, neměla důvod se ke mně chovat zle. Nic jsem jí neudělala.

„Dobrej vtíp. Wolfe akorát rád vyjebává s tím, co patří Arthuru Rossimu. Však víš, protože Arthur vyjebal s jeho rodinou. Je v tom taková poetická spravedlnost, dalo by se říct.“

„Co prosím?“ Ustoupila jsem a důkladně si ji prohlédla. Dnešek je očividně dnem plným překvapení. Nejdřív těhotenský test, pak Angelovo přiznání a teď tohle? Připadalo mi, že se mi vesmír snaží něco říct. Snad ne to, že moje pohádka, která ani pořádně nezačala, náhle skončí.

Jeden z mých osobních strážců k nám o krok přistoupil. Zastavila jsem ho.

„Žůstaňte stát. Nechte ji mluvit.“

„On ti to neřekl?“ Kristen zvrátila hlavu a zasmála se. Ukázala na mě. *Vysmívala se mi.* „Nikdy jsi nepřemýšlela, proč tě tvýmu fotrovi vzal? Co proti němu má?“

Přemýšlela. V jednom kuse. Dokonce jsem se na to Wolfa skoro každý den vyptávala.

Přiznat jí to by jí však dalo větší moc, než si zaslouhovala.

Kristen se opřela loktem o obrovský dub a hvízdla. „Kde jenom začít? Všechny informace mám jen tak mimochodem potvrzené, takže se na to hned, jak dorazíš domů, můžeš manželka přeptat. Wolfe Keaton se nenarodil jako Wolfe Keaton. Narodil se jako Fabio Nucci, chudý italský nemanželský syn, který bydlel dokonce nedaleko od tebe. Ve stejný čtvrti, ale věř mi, v úplně jiném domě. Jeho matka byla alkoholička, ubohá náhražka člověka, a jeho otec zmizel, ještě než se kluk narodil. Vychoval ho jeho starší – mnohem starší – bratr Romeo. Z Romea se stal polda. Dělal svoji práci dobře, dokud se jednoho dne neocitl ve špatný čas na špatném místě. Konkrétně v Mama's pizza, malým podniku tři bloky od tebe. Romeo tam šel Wolfovi koupit pizzu. Vešli dovnitř, právě tam probíhala přestřelka. Romeo, který byl ještě pořád v uniformě, vpadl do zadního salonku, aby to ukončil. Zabili ho, jinak by je vyžradil. Tvůj otec zabil Romea přímo před očima tvého manžela, přestože zoufale prosil o slitování.“ *Nikdy neprosím.*

Nikdy nepokleknu.

Mám svoji hrdost.

V hlavě se mi ozvala Wolfova slova, z kterých mě zamrazilo po kůži. Proto tak zatvrzele trval na tom, že nebude nikdy o ničem vyjednávat a nikdy nedá najevo výčitky nebo slitování. Když to potřeboval nejvíc, můj otec mu nic z toho nedal.

Hleděla jsem na Kristen a věděla, že je za tím mnohem víc. Věděla jsem, že je to jen špička obrovského, smrtícího ledovce.

Pokračovala.

„Potom ho adoptovali Keatonovi, bohatá a vlivná rodina na úrovni. Bydleli v tom samém domě, kde bydlíš teď ty. Keatonovi patřili k chicagské smetánce. Zámožní manželé, kteří neměli vlastní děti a mohli mu dopřát, cokoli chtěl. Změnili mu jméno, aby ho nic nespojovalo s tím, jak žil předtím. Chvilí to pro Wolfíčka vypadalo nadějně. Dokonce se mu podařilo překonat trauma z toho, že na vlastní oči viděl, jak tvůj otec střelil jeho bratra mezi oči.“

„Proč můj otec neudělal totéž Wolfovi? Když to taky viděl?“ Přičilo se mi, že se jí na to vyptávám. Jenže na rozdíl od manžela jsem hrdost k přežití nepotřebovala.

Kristen si odfrkla. „Wolfe byl tehdy ještě malý kluk. Neznal klíčové hráče a neměl to u Organizace rozházený. Na rozdíl od jeho bratra. Navíc by mu stejně nikdo nevěřil. Plus bych řekla, že tvůj otec má přece jenom nějaké morální standardy.“ Znechuceně si mě prohlédla.

Zatnula jsem zuby, avšak mlčela jsem. Přilíš jsem se bála, že přestane mluvit.

„No nic,“ pokračovala zpěvavě. „Chceš hádat, co bylo dál?“

„Ne,“ ucedila jsem. „Ale určitě mi to povíte.“

Věděla jsem, že říká pravdu. Ne, protože by snad Kristen nebyla schopná lži, ale protože mi ty novinky sdělovala až moc ráda na to, aby to nebyla pravda.

„Wolfe nastoupil na vysokou. Našel si přátele. Žil si skvěle, dalo by se říct. Byl v druhém ročníku a právě se chystal vrátit z letních prázdnin, když taneční sál, v němž se jeho rodiče účastnili charitativního galavečera, vybuchl. Byly v něm desítky politiků a důležitých diplomatů. Máš nějaký tip, kdo to spáchal?“ *Můj otec.*

Na ten incident jsem si vzpomínala. Bylo mi osm a to léto jsme neletěli do Itálie. Otce za ten výbuch v tanečním sálu zatkl a krátce poté ho propustili pro nedostatek důkazů. Matka v jednom kuse brečela a pořád u sebe měla svoje kamarádky. Když se táta dostal ven, začali se hádat. Hodně. Možná že právě v té chvíli si matka uvědomila, že se neprovdala za dobrého člověka.

Nakonec se rozhodli, že nejlepší bude, když mě pošlou do internátní školy. Věděla jsem, že se mě snaží chránit před otcovou pověstí tady ve městě a že mi chtějí dát šanci.

Kristen znovu hvízdla a potřásla hlavou. „Dalo by se říct, že z *tohohle* se tvůj manžel už nikdy nevzpamatoval. Problém byl, že oficiálně stál za výbuchem únik plynu. Celý hotelový řetězec potom skončil. Zatčení tvého otce byla jenom fraška. Nemohli ho postavit před soud, přestože všichni věděli, že se akorát pomstil Wolfové matce, soudkyni Nejvyššího soudu, za to, že poslala za mříže jednoho z jeho nejlepších přátel.“

Lorenza Florence. Ještě pořád sedí ve vězení. Propašoval do Států přes půl tuny heroinu. Pracoval pro mého otce.

Klopýtla jsem a zhroutila se do trávy. Moji bodyguardi toho měli dost. Oba ke mně vykročili. Kristen se odtáhla od stromu a s rozzářeným úsměvem si ke mně přidřepla. „Takže teď se Wolfe chce pomstít tvému otci a shromáždit proti němu důkazy. Po pravdě od promoce nedělal nic jiného. S pomocí soukromých vyšetřovatelů a svých nekonečných prostředků se mu podařilo něco na tvého otce najít. Ať je to, co je to, máchá mu tím před čumákem. Určitě ale víš, že jeho cílem je tvého otce zabít, že jo?“

Nedokázala jsem odpovědět. Moji strážci mě už táhli k autu, zatímco jsem kopala a řvala. Chtěla jsem zůstat a vyslechnout si ji. Chtěla jsem utéct pryč.

„Zdědí tak celou Organizaci!“ křikla za mnou Kristen a rozběhla se za námi. Jeden z bodyguardů ji odstrčil, ale příliš dobře se bavila, než aby to vzdala.

„On o Organizaci nestojí,“ zařvala jsem.

„Zbaví se tě přesně tak, jak to měl od začátku v plánu. Copak tě nikdy nenapadlo, proč ti nedal podepsat předmanželskou smlouvu? Nečekej, že z toho vyjdeš živá a zdravá. Nikdo z Wolfovy rodiny takové štěstí neměl...“

„Ne, to se mýlíš.“ Cítila jsem, jak se mi třese spodní ret. Strčili mě na zadní sedadlo vozu a zabouchli za mnou dveře. Motala se mi hlava a zvedal se mi žaludek. Byla jsem po všech těch odhaleních fyzicky příliš vyčerpaná a emočně v šoku.

Kristen přistoupila k okýnku a naznačila mi, abych ho stáhla. Jeden z osobních strážců ji chtěl zevnitř odehnat, ale já to okénko stejně stáhla. Strčila hlavu do auta.

„Do konce roku tě vykopne, holčičko. Až ho přestane bavit s tebou šukat. Viděla jsem to už tisíckrát. Wolfe Keaton na lásku nehraje.“

„Možná jenom ne s vámi,“ odsekla jsem.

Dotčeně se zamračila.

„Jsi blázen,“ prohlásila.

„A vy jste zoufalá. Odkud ty informace máte?“

Pokrčila rameny. Na rtech se jí jako margarín rozlil hořký úsměv. Uvolněný, ale jedovatý.

Znovu jsem se zeptat nemusela. Pochopila jsem. Věděla to od mého otce.

Když mi toho večera Wolfe přinesl večeři, na kterou jsem se nedostavila, odmítla jsem ho. Nebyla jsem připravená mu čelit a už vůbec jsem nebyla připravená mu povědět o svém těhotenství. Hluboko uvnitř jsem věděla, že Kristen měla aspoň částečně pravdu. Celou dobu to byl Wolfův plán. Zničit moji rodinu a někdy během té doby se mě zbavit. Jestli to má pořád v plánu, nebo ne, na tom nezáleží. Ne že bych měla nejmenší tušení, jak jeho plán vypadá v současné době.

Věděla jsem jenom, že nemáme šanci.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se a odhrnul mi vlasy z obličeje.

Nedokázala jsem se mu podívat do očí. Listovala jsem stránkami v knize, kterou jsem ani pořádně nečetla. Měla jsem pocit, že ji snad držím vzhůru nohama, ale nevěděla jsem to jistě, protože jsem skoro neviděla ani tu knihu ve svých rukách, natož obsah jejích stránek.

„Jistě. Jenom jsem právě dostala menstruaci,“ zalhala jsem.

„I tak bych mohl zůstat,“ navrhl, pohlídl mě po tváři a palcem mi nadzvedl bradu, abych se na něj musela zadívat. „Nechodím sem jenom kvůli sexu.“

„No, nemám ani náladu ti vykouřit.“

„*Francesco*,“ zavrčel. Zvedla jsem k němu oči. Samotnou mě štválo, jak moc ho miluju. Měl pravdu. Láska je už ze své podstaty neopětovaná. Jedna strana vždycky miluje víc.

„Měl bych si dělat starosti?“ zeptal se.
 „Kvůli čemu?“ Otočila jsem na další stránku.
 „Za prvé o tvoji schopnost číst. Držíš to vzhůru nohama,“ vyštěkl. Zavřela jsem knihu. „O tebe. O nás. O *tohle*.“ Ukázal rukou mezi námi.
 „Ne.“
 Rozhostilo se ticho, avšak k odchodu se nechystal. Byla jsem čím dál podrážděnější. Je zvláštní, že jsme dnešní den začali jahodovým koktejlem a rychlovkou, aniž bychom tušili, že se co nevidět něco semele a jak rychle se z nás znovu můžou stát nepřátelé.
 „Pojď ven. Můžeš si vykourit ten svůj hřebík do rakve a povědět mi, co tě žere.“ Vstal a z mého stolu sebral balíček cigaret.
 „Ne, díky.“ Zapomněla jsem je vyhodit, když jsem se večer vrátila, ale v nejbližší budoucnosti si je budu muset odpustit.
 „Nechceš mi něco říct?“ Znovu se na mě pátravě zadíval, čelist zaťatou, oči temné, živočišné.
 „Ne.“ Otevřela jsem knihu, tentokrát obrácenou správně.
 „Mám tě doprovodit na gynekologii?“
 Tep mi poskočil, srdce se mi v hrudi rozbušilo.
 „Jsem moc ráda, že mi to nabízíš s měsíčním zpožděním, ale odpověď je ne. Mohl bys mě nechat samotnou, prosím? Myslím, že jsem pro tento týden svoje povinnosti coby manželky na ozdobu a teplé díry splnila.“
 Přimhouřil oči a ustoupil. Moje slova ho ranila – toho muže z oceli a kovu. Otočil se a odešel, než bychom se do sebe pustili ještě víc.
 Hned jak se za ním zavřely dveře, jsem padla na polštář a rozbřečela se.
 Rozhodla jsem se.
 Zítra otevřu tu truhličku a vytáhnou z ní poslední vzkaz.
 Ten, který rozhodne, jestli je Wolfe opravdu láskou mého života.

16. kapitola

Francesca

Tiskla jsem si ten vzkaz k hrudi celou cestu z menzy až na měkký mokrý trávník před budovou. Do tváře mě tiše pleskal první podzimní déšť. Musela jsem rychle mrkat, abych viděla na svět před sebou.

První déšť sezóny. To je znamení.

Většina měst je nejromantičtější na jaře, avšak Chicagu nejvíc sluší podzim. Kdy listy zoranžoví a zežloutnou a obloha zešedne jako oči mého manžela. Vzkaz byl mezi mými prsty mokrý. Déšť ho nejspíš zničil, ale stejně jsem ho pevně svírala. Zastavila jsem se na chodníku u silnice, pod protrženou oblohou, a nechala si zkrápět obličej i tělo.

Přijď mě zachránit, Wolfe.

Modlila jsem se, navzdory hořkému vědomí a všemu, co mi pověděla Kristen, že naplní proroctví posledního vzkazu a stane se mým rytířem na bílém koni.

Láska tvého života tě ochrání před bouřkou.

V duchu jsem prosila, žadonila a vzlykala.

Prosím, prosím, *prosím*, ochraň mě.

Chtěla jsem, aby mi slíbil, že až skoncuje s mým otcem, neodkopne mě.

Že navzdory tomu, jak nenávidí moji rodinu – a má pro to dobrý důvod – mě miluje.

Dnes ráno, kdy jsem si ten poslední vzkaz přečetla, jsem si ho schovala do podprsenky, stejně jako té noci, kdy se konal maškarní bál. Smithy mě odvezl do školy. Cestou začal na čelním skle tančit déšť.

„Zatraceně,“ mumlal Smithy a zapnul stěrače.

„Dneska mě nevyzvedávejte.“ Byl to první a jediný rozkaz, který jsem kdy Smithymu dala.

„Co?“ Bezmyšlenkovitě žvýkal. Moji agenti se ošili a vyměnili si pohled.

„Vyzvedne mě Wolfe.“

„Ten bude ve Springfieldu.“

„Změna plánu. Zůstal ve městě.“

Lhala jsem jenom napůl. Pokud je Wolfe opravdu láskou mého života, přijde.

Jenže teď jsem stála v dešti a nebyl tu nikdo, na koho bych se mohla obrátit.

„Francesco! Co to sakra děláš?“ uslyšela jsem za sebou hlas. Otočila jsem se. Na schodech před vchodem stál Angelo, schovaný pod deštníkem, a mžoural na mě. Nejradši bych zavrtěla hlavou, ale už jsem se nechtěla stavět osudu do cesty.

Prosím, Angelo. Ne. Nechod sem.

„Prší!“ křikl.

„Já vím!“ Hleděla jsem na projíždějící auta a čekala, až se tu odněkud objeví můj muž a poví mi, že mě chtěl odvézt domů. Čekala jsem na něj, až přijede a odveze mě pryč. Modlila jsem se, aby mě ochránil, a nejen před bouří tady venku, ale i před tou, která zuří v mém nitru.

„Bohyně, pojď sem.“

Sklopila jsem hlavu a pokusila se polknout příval slz.

„Francesco, vždyť leje. Co to děláš?“

Zaslechla jsem pleskot Angelových nohou na betonových schodech a pak přes trávník. Chtěla jsem ho zastavit, věděla jsem však, že jsem svůj osud ovlivnila už tak dost. Otevřela jsem vzkazy, když jsem to udělat neměla. K člověku, který chtěl způsobit mé rodině jen trápení, jsem cítila věci, které bych k němu cítit neměla.

Ucítila jsem Angela za sebou. Celé to bylo špatné i správné zároveň. Utěšující i zneklidňující zároveň. Krásné i ošklivé. A můj mozek nepřestával křičet *ne, ne, ne*. Otočil mě. Rozechvěla jsem se mu v náruči a on si mě k sobě přitáhl a objal mě, než mě ochránil svou hrudí. Nějak věděl, že moje potřeba po lidském teple je silnější než potřeba střechy nad hlavou.

Vzal mé tváře do dlaní a já se jeho dotyku poddala. Věděla jsem, beze stopy pochybností, že Wolfe si ten druhý vzkaz, ten o čokoládě, přečetl krátce poté, co jsem se nastěhovala do jeho domu. A že také znal obsah prvního vzkazu, protože jsem mu to sama řekla, a i to mi pokazil.

Ty vzkazy už neměly žádnou váhu.

Nikdy neměly žádnou váhu.

Tohle je to pravé. Tohle je to skutečné. Angelo a já, tady, pod oblohou, jež plakala za všechny ten promarněný čas, kdy jsem se snažila svého manžela přimět, aby mě miloval. Angelo.

Možná to byl koneckonců vždycky jenom Angelo.

„Jsem těhotná,“ vyjekla jsem mu do hrudi. „A chci se rozvést,“ dodala jsem, aniž bych si byla tak docela jistá, jestli to opravdu chci.

Zavrtěl hlavou a přitiskl rty na moje čelo. „Budu tu pro tebe. Ať se děje, co se děje.“ „Tvůj otec mě nenávidí,“ zasténala jsem. Nitro mi spalovala řezavá bolest.

Zachránil mě.

Angelo mě zachránil.

Ochránil mě před bouří.

„Co komu na mém otci záleží? *Miluju* tě.“ Otřel nos o můj. „Miloval jsem tě od chvíle, kdy ses na mě usmála. Měla jsi pusou plnou rovnátek, a já tě stejně chtěl políbit.“

„Angelo...“

„Nejsi žádná hračka, Francesco. Nejsi moje páka proti někomu třetímu, nejsi moje rukojmí ani pouhá ozdoba. Jsi dívka od řeky. Jsi holka, která se na mě usmála s pusou plnou barevných rovnátek. To, že se příběh tvého života po několik kapitol odehrával s někým jiným coby hlavním hrdinou, neznamena, že nejsem láskou tvého života. A ty mého. Tohle je to pravé. Tohle jsme my.“

Přitiskl rty na moje, měkké a pevné. Tak odhodlané, až jsem se chtěla rozplakat úlevou i bolestí. Angelo mě políbil před celou školou. S Wolfovým prstenem na mé ruce. S prstenem zásnubním i snubním. Věděla jsem, aniž bych se potřebovala ujistit na vlastní oči, že lidi vytahují mobily a celý ten výjev nahrávají. Věděla jsem, bez sebemenších pochybností, že můj život právě nabral tu nejostřejší možnou zatáčku. A přesto jsem se Angelovi poddala, protože jsem věděla, že se to musí stát.

Podvedla jsem svého manžela.

Který chtěl zničit moji rodinu.

Který nechtěl naše dítě.

Který přede mnou mnohé tajil.

Podvedla jsem svého manžela.

Který mi nabídl všechno na světě kromě vlastního srdce.

Který mě něžně líbal.

A tvrdě se mnou bojoval.

Podvedla jsem svého manžela.

Poté, co můj otec zabil jeho rodinu.

A už není cesty zpět.

Naše rty se odpojily. Angelo mě uchopil za ruku a vydal se se mnou zpátky ke škole.

„Ať se stane cokoli, zvládneme to. To přece víš, že?“

„Ano, vím.“

Naposledy jsem se rozhlédla, jestli mi něco neuniklo. Jistě že uniklo.

Wolfe sice nepřišel, avšak Kristen ano. Schovávala se za zaparkovaným autem a všechno nahrávala.

Podvedla jsem svého manžela Wolfa Keatona.

Je konec.

Celou dobu s ním šukala.

Jsou teď v hotelu v Buffalo Grove, jestli by tě to zajímalo. Možná bys jí mohl večer říct, ať se osprchuje, než do ní zas vlezeš.

Doufám, že víš, jak to bude vypadat v médiích, senátore Keatone. Oficiálně je z tebe největší vtip ve státě.

Četl jsem si Kristeniny zprávy, až mi z nich skoro začaly krváčet oči. Doplnila je fotografiemi. Nebo spíš důkazem. Důkazem, který jsem nemohl přehlížet, protože Twitter i Instagram zaplavily tytéž fotografie, jen ze sta různých úhlů. A na těch fotografiích moje manželka, paní Francesca Keatonová, líbá v dešti svého bývalého nápadníka a spolužáka Angela Bandiniho. Bylo to jak scéna z toho podělaného *Zápisníku jedné lásky*. To, jak ji objímal. Jak se mu poddala. Jak mu polibky opětovala. Divoce.

Nedokázal bych od těch snímků odtrhnout pohled, ani kdybych chtěl. A já po pravdě nechtěl.

Tohle máš za to, že jsi začal důvěřovat jinému člověku, ty idiote.

A ještě ke všemu člověku z rodu podělaných Rossiových.

Na Kristeniny zprávy jsem neodpověděl. Moc dobře jsem věděl, že v té škole nebyla náhodou. Chtěla, abych ty snímky viděl. Chtěla, abych zjistil, že má Francesca poměr s Angelem. Po celé naše manželství byl pátým kolem u vozu. Trnem v mojí patě. A teď se Francesca rozhodla.

Políbila ho před celým světem. Vybrala.

Si. Ho.

Musel jsem to svojí mladé, horkokrevné manželce uznat. Málem se jí podařilo mě nalomit. A stačila jí k tomu jenom ta její sladká kundička a prořzlá pusa. Nebezpečná kombinace. Tohle mě ale probralo, přesně jak jsem potřeboval.

Odešel jsem z obchodu, kde jsem zrovna stál. Došel jsem k autu a vyrazil domů. Kvůli svojí ženě jsem se vzdal svého šoféra. Kvůli svojí ženě jsem se vzdal mnohého.

Což mi připomíná – kde je sakra Smithy?

„Zdravím. Dobrý den,“ pozdravil mě Smithy, když jsem mu zavolał hned, jak jsem nastoupil do auta. Osobní strážci se mi lepili k boku. Protokol stanovoval, že nesmějí řídit. Škoda. Chystal jsem co nevidět sjet z mostu Michigan Avenue Bridge.

„Kde jsi sakra celý odpoledne byl?“ zahřímal jsem. Soudě podle jeho odpovědi už ty fotky na Twitteru viděl. Co si to nalhávám? Kdo je teď už neviděl?

„Řekla, že ji dneska vyzvednete vy. Že jste do Springfieldu neletěl. A ráno jsem v garáži vaše auto neviděl, tak jsem si říkal, že je to asi pravda.“

Byla. Měl jsem ráno dvě schůzky v centru. A po pravdě jsem chtěl Francesku ve škole překvapit. Jen jsem měl zpoždění, protože se mi protáhla druhá schůzka – na níž jsem svojí nešťastné manželce koupil nové Yamaha C-7 Grand Piano. Mělo to být překvapení. Moje milovaná žena mě však předběhla.

Telefon mi v ruce zazvonil. Na vteřinu mě napadlo, že mi volá Francesca, aby mi řekla, že to není tak, jak to vypadá. Pohlédl jsem na jméno volajícího. Byl to jenom Preston Bishop, asi ucítil krev.

Zatraceně, Francesko.

Hovor jsem poslal do hlasovky, spolu s desítkami dalších od Bishopa, Whitea i Arthura Rossiho, kteří se bezpochyby nemohli dočkat, až si k té mojí situaci přisadí. Moje žena mě ponížila víc, než jak jsem se děsil v těch nejdivočejších nočních můrách, a to poté, co jsem přísahal, že to už nikdy nedovolím. Ne poté, co jsem padl před Rossim na kolena.

Jediný, kdo se mi neozval – tedy když pomínu svoji nevěrnou manželku – byla Sterlingová, která nemá účet na žádné sociální síti, a proto netuší, co její milovaná holčička udělala.

Když jsem se vrátil domů, pověděl jsem Sterlingové, aby odjela do nejbližšího hotelu, a dal jí deset minut na sbalení, než jsem jí zavolał Uber. Nechtěl jsem ji tu, až si to s Franceskou vyříkám. Nezaslouží si vidět moji odvrácenou stránku.

„Na jak dlouho?“ Sterlingová se zazubila a házela přitom šaty a punčocháče do otevřeného kufru. Věřila, že jsme s mojí ženou v sedmém nebi. Pravděpodobně se domnívala, že se chystáme ošukat každý rovný povrch v baráku. Pohlédl jsem na svoje rolexky.

Tak na dva, tři roky.

„Na několik dní. Zavolał ti, až tu skončím.“ *Až se moje zákonná ženuška konečně vzpamatuje.*

„Skvělé! Dobře se bavte, hrdličky.“ „S tím počítej.“

Zavolał jí, když se právě se svým milencem nachází v hotelovém pokoji, by bylo zbytečné. A hysterické. Ne. Zbytek odpoledne jsem strávil v jejím pokoji a v duchu si přehrával uplynulou noc. Prý že teta Irma. Kecy. Nedostala menstruaci. Jenom mě v sobě nechtěla, asi protože si dost užívala při poměru se svým kámošem z vysoké.

Po té noci, kdy jsem si ji tu vzal, na téhle posteli, mě stravoval pocit viny a nenávisti k sobě samému a myslel jsem jenom na to, že roztáhla nohy před Angelem. Po pravdě však byla moje chyba jen chronologická.

Protože sice byla panna, když jsem si ji poprvé vzal, ale ten polibek na veřejnosti, který spolu sdíleli? Ten byl stejně skutečný jako náš, ne-li víc.

Podvedla mě s mužem, kterého miluje od plenek.

A já jsem idiot, který si ji i navzdory všem inkriminujícím důkazům ponechal.

Bishopova svatba.

Zásnubní večírek.

Polibek.

S tím je konec.

Několik hodin po svém příjezdu jsem v přízemí uslyšel bouchnout dveře. Moje žena si vždy zula boty a uložila je vedle dveří, poté si v kuchyni nalila sklenici vody a šla nahoru. Dnešek nebyl jiný. Jen s tou výjimkou, že když vystoupala po schodech a vstoupila do své ložnice, našla mě tam sedět na posteli, v ruce mobil a v něm otevřenou fotografii, na níž líbá Angela.

Sklenice jí vyklouzla z prstů a spadla na zem. Otočila se, chtěla utéct. Vstal jsem.

„To bych na tvém místě nedělal, Nemesis.“ Z hlasu mi odkapávaly jed a hrozba.

Zastavila se, stále zády ke mně. Ramena jí poklesla, avšak hlavu držela vysoko. „Co bys nedělal?“ zeptala se.

„Neotáčel bych se ke mně zády, když jsem v tomhle stavu.“

„A v jakém stavu jsi? Probodneš mě?“ Otočila se na patě, azurové oči se jí třpytily neprolitými slzami. Je statečná, avšak emočně nevyrovnaná. Její slzy jsem dlouho chápal jako důkaz její slabosti. Už ne. Francesca vždy šla po tom, co chtěla.

Naklonil jsem hlavu na stranu. „Proč se vy Rossiovi musíte vždycky uchylovat k násilí? Dokázal bych ti ublížit takovými způsoby, o nichž nemáš ani nejmenší tušení, a to aniž bych se dotkl tvého překrásného těla byť jen prstem.“

„To by mě zajímalo.“

„Taky ti to ukážu, Nemesis. A ještě dnes.“

Hrdlo se jí zhouplo. S každým roztřeseným nádechem a zachvěním se jí ta maska falše bortila čím dál víc. Rozhlédla se kolem sebe. Nic se tu nezměnilo. Jen na zemi ležela moje neviditelná hrdost, roztříštěná jejíma nohama.

„Kde je paní Sterlingová?“ Stočila pohled k oknu, pak ke dveřím. Chtěla mi uniknout.

Příliš pozdě, drahá.

„Poslal jsem ji na několik dní na dovolenou, aby si odpočinula. Není potřeba, aby tu byla, až k tomu dojde.“

„Až dojde k čemu?“

„Až tě zničím tak, jako jsi ty zničila mě. Až tě ponížím tak, jako jsi ty ponížila mě. Až tě potrestám tak, jako jsi ty potrestala mě.“

„Četl jsi ty vzkazy.“ Ukázala na dřevěnou truhličku na nočním stolku. Usmál jsem se. Pomalu a pečlivě jsem si stáhl snubní prsten z ruky a díval se, jak očima sleduje každý můj pohyb. Prsten jsem odložil vedle truhličky.

„Proč bych ti jinak posílal čokoládu, když jsem nedokázal vystát ani pohled na tvůj obličej?“

Pravda mě v puse dusila jako popel. Pravda však byla také zbraní, s jejíž pomocí jsem chtěl ranit její dušičku. Nedokázal jsem se nadechnout, cítil jsem, jak se mi svírá hrud. Chtěl jsem ji ranit tak, jako ona ranila mě. Až do morku kostí.

„Nuže,“ pronesla s hořkým úsměvem na tváři. „Asi tedy víš, co stálo v tom posledním vzkazu.“ „Vím.“

„Angelo mě ochránil před bouřkou.“

Popadl jsem tu truhlu a mrštil s ní o zeď, jen několik centimetrů od Francesky. Víčko odpadlo a oba kusy dopadly na podlahu. Přitiskla si dlaň na ústa, avšak zůstala zticha.

„Protože tě políbil v dešti? Děláš si ze mě prdel? To já tě ochránil!“ Zabodl jsem si prst do hrudi a vyrazil k ní. Ztrácel jsem i ty poslední zbytky sebeovládání. Můj vztek nás oba obestřel jako rudý háv, až jsem na ni skoro neviděl. Popadl jsem ji za ramena, přitiskl ji ke zdi a donutil ji, aby se na mě zadívala. „Ochránil jsem tě před tvým otcem a Mikem Bandinim i Kristen Rhysovou. Ochránil jsem tě před všemi hajzly, kteří se na tebe křivě podívali kvůli tvému věku nebo původu nebo příjmení. Dal jsem v sázku svoji pověst, kariéru i podělanej zdravej rozum, abych se postaral, že budeš v bezpečí, spokojená a šťastná. Porušil jsem vlastní pravidla. Všechny do jednoho. Vzepřel jsem se vlastním předsevzetím – jenom kvůli tobě. Dal jsem ti všechno, co jsem ti mohl dát, a tys to spláchla do hajzlu.“

Přecházel jsem po pokoji, slova mě pálila na jazyku, žadonila, abych je vyřkl.

Chci rozvod.

Jenže jsem žádný podělaný rozvod nechtěl.

A to je ten problém.

Miluje Angela, k mému odporu i vzteku, avšak na tom, co k ní cítím já, se nic neměnilo. I tak jsem toužil cítit její horké tělo vedle svého. I tak jsem toužil po jejích sladkých ústech a svérázných myšlenkách i po té zeleninové zahrádě, s níž si povídala. Chtěl jsem poslouchat, jak celé víkendy zkouší na piano, jak střídá klasiku a The Cure, zatímco já se probírám leistry.

Navíc není koneckonců mnohem krutější dovolit, aby si chodila za Angelem? Sledovat, jak tu se mnou zůstává a chradne, jak jí černá srdce a zatvrzuje se? Cit vůči mně mohla předstírat, to jistě, avšak naši touhu? Ta je skutečná. A vzájemná. Nebylo by mnohem krutější, kdybych si od ní nechal kouřit a zaléval jí obličej spermatem, zatímco by toužila po jiném?

Není pomsta dost dobrým důvodem, abych si ji nechal?

„Půjdu dnes večer na galavečer u Bernardových,“ oznámil jsem jí a cestou k jejímu šatníku kopl do dřevěné truhly. Vytáhl jsem ze šatníku šarlatové obepnuté šaty, které má zvlášť ráda.

„Nevzpomínám si, že bych to viděla v našem kalendáři.“ Unaveně si promnula obličej. Na okamžik zapomněla, že náš kalendář už neznamenal vůbec nic, protože ta naše šarada oficiálně skončila. Jedno jsem jí musel uznat – je zatraceně dobrá herečka. A já jsem takový idiot, že jsem jí na to skočil.

„Původně jsem to odmítl.“

„Proč sis to tedy rozmyslel?“ Skočila mi na vějičku.

„Našel jsem si doprovod.“

„Wolfe.“ Protáhla se kolem mě a postavila se mi do cesty. Zastavil jsem se. „O jakém doprovodu to mluvíš?“

„Jmenuje se Karolina Ivanovová. Je to ruská baletka. Fakt kus a nádherně reaguje.“ Schválně jsem ji popsal stejnými slovy jako Francesku, když jsme si navzájem začali vychutnávat svá těla.

Zaklonila hlavu a zoufale zasténala.

„A teď mě ještě navíc podvádíš. To se ti povedlo.“

„Nepodvádím. Je zřejmé, že máme volné manželství.“ Ukázal jsem jí před očima dotykový displej svého mobilu. Na něm byla otevřená fotka jejího polibku s Angelem, jako by se jí vysmívala. „Pamatuješ na naši ústní dohodu, Nem? Řekla jsi, že oba musíme být věrní. No, tak tahle podělaná loď už odplula.“ Teď už bude někde v Atlantiku, kde narazí na ledovec, jenž by rozpůlil i Titanic vedví.

„Díky za informaci. Znamená to, že si sem můžu pozvat Angela?“ Sladce se usmála.

Netušil jsem, proč se z ní přes noc stala taková čubka. Věděl jsem jenom to, že jsem jí k tomu nedal záminku.

„Ne, jestli odtud chce vyjít s ptákem pořád přidělaným k tělu.“

„Tak to mi vysvětlíte, kde je v tom nějaká logika, senátore Keatone.“

„Moc rád, paní Keatonová. Chci ošukat půlku Chicaga, až se nabažím toho, co mi může nabídnout. Pak, jediné pak a jediné pokud do doby, než stihnu ojet všechno, co v tomhle městě dýchá, spolu ty a Angelo skoncujete, potom teprve začnu uvažovat, že ti dovolím, abys mi znovu vykouřila péro. Začneme pomalu. Dvakrát týdně. A od toho se odpíchne. Ale jenom když mě přestanou další možnosti bavit,“ dodal jsem.

„A ty šaty?“ Složila si paže na hrudi a kývla k rudým šatům.

„Na tom pevném tělíčku Ivanovové budou vypadat božsky,“ vysvětlil jsem.

„Jestli odtud dnes večer odejdeš, Wolfe, tvoje manželka tu už nebude, až se vrátíš.“ Stála teď ve dveřích, ztělesněná hrdost.

Zhluboka se nadechla. „Musíme si promluvit o tom, k čemu došlo. Jestli tu ale nezůstaneš, nedostaneme k tomu příležitost. Jestli odejdeš, abys strávil noc s jinou ženou, ráno tu už nebudu.“

Cynicky jsem se usmál a sklonil se, až se naše rty málem dotýkaly. Dech se jí zadrhl a oči zastřely. Sjel jsem jí rty po tváři až k uchu.

„To je mi upřímně řečeno fuk, Nemesis.“

Francesca

Třásla jsem se i pod dekou a pořád aktualizovala twitterové účty místních zpravodajských médií a kontrolovala jejich webové stránky, jestli se objeví živý přenos. Mému duševnímu stavu to pomáhalo asi tak, jako bych se dívala na videa topících se štěňátek, nemohla jsem si však pomoci.

Tři hodiny poté, co odešel z domu, se můj muž nechal vidět po boku nádherné brunety. Měla na sobě moje oblíbené šaty od Valentina a na tváři hrdý úsměv.

Trhni si, Wolfe.

Oči měla větší, modřejší, hlubší. Viděly a znaly věci, jaké jsem si stěžít dokázala představit. Byla vyšší a mnohem krásnější. Tiskla si tvář k jeho rameni a zasněně se usmívala, kdykoli je spolu někdo vyfotil, a dívala se přitom přímo do čoček fotoaparátů. Flirtovala s nimi. Opětovala jejich lásku. A zatímco na ni můj muž hleděl s chladnými očima potměnlými chtíčem, věděla jsem, co musím udělat, ještě než jsem si přečetla popisek pod jejich společnou fotografií.

Senátor Wolfe Keaton (30) a primabalerína Karolina Ivanovová (28) byli viděni, jak spolu tráví čas na místním galavečeru. Keatona, který se letos v létě oženil s Franceskou Rossiovou (19), právě obklopuje skandál, protože jeho mladá manželka byla dnes odpoledne viděna, jak na půdě Severozápadní univerzity líbá svého kamaráda z dětství.

Zběsile jsem hledala další fotografie. Další důkazy. Další tweety o svém manželovi a jeho partnerce. Teď už je spolu viděl celý svět. Mezi námi to oficiálně skončilo. Akorát že jsem ho nikdy nechtěla ponížit.

Chápala jsem, že to vypadá špatně, byl to však jen jeden polibek. Jeden okamžik slabosti.

Ne že by na tom záleželo.

O mě tu už nešlo a moc dobře jsem to věděla.

Z Wolfa se stala neřízená střela. Byl naštvaný, pomstychtivý a plný nenávisti. Musela jsem myslet na své dítě. Sbalila jsem si kufr, zavolala matce a Smithymu jsem textovkou oznámila, ať mě odveze domů do Malé Itálie.

Později, kdy jsem táhla kufry z domu do deštivého, chladného podzimního večera, jsem viděla, jak v autě zběsile píše Wolfovi.

Soudě podle toho, jak několikrát udeřil hlavou do podhlavníku, mu na jeho textovky můj manžel neodpověděl.

17. kapitola

Wolfe

Seděl jsem na kraji širokého letiště v hotelovém pokoji a popíjel whisky. Neměl jsem kocovinu, ovšem čistě proto, že jsem celý večer nepřestával pít. Ještě pořád jsem byl blaženě opilý, ačkoli tu tupou bolest v srdci nahradila neutuchající bolest hlavy, která mi bušila za očima a nosem.

Tohle bylo poprvé za posledních deset let, kdy jsem za jeden večer vypil víc než obvyklé dvě sklenky.

Zasténání za mnou mi připomnělo, že nejsem sám. Karolina se protáhla na posteli a zívla. Slunce, které sem svítilo vysokými francouzskými okny, zalévalo svou přirozenou září měkké křivky jejího obličeje.

„Je ti líp?“ zeptala se a přitiskla si polštář k hrudi, víčka stále ztěžklá spánkem. Vstal jsem a přešel přes pokoj pro svůj mobil a peněženku, které ležely na komodě. Byl jsem ještě pořád oblečený. Zatímco jsem kontroloval jejich obsah – stejně jako obsah její kabelky, abych si byl jistý, že tam nemá diktafon nebo nepořídila fotky, které by pořizovat neměla – uvažoval jsem, proč jsem nedokázal Karolinu v noci ojet?

Příležitost jsem měl, moc ráda mi skočila do postele. Nedokázal jsem se však přinutit být s ní, ačkoli ne kvůli tomu, co cítím ke své manželce, bůh chraň, ale jednoduše proto, že jsem si s Karolinou *nechtěl* zašukat.

Je sice milá a nádherná a byl jsem nadšený, že strávím noc v jejím hotelovém pokoji a nemusím se vracet domů, přesto jsem se jí nijak netoužil dotýkat.

Jediná žena, v níž chci být, je moje manželka. Moje manželka, která se kdovíproč nedokázala zbavit své posedlosti tím podělaným Angelem Bandinim.

Schoval jsem peněženku i mobil do kapsy a bez rozloučení vyšel z pokoje. Je to tak lepší. Slečna Ivanovová se mi už nikdy neozve. Podruhé už spolu noc nestrávíme. Klidně se nechám vidět po boku svých domnělých milenek, dokud moje žena nezemře vztekem a žárlivostí – teď už mi je jedno, co to udělá s mojí pověstí – avšak dotýkat se jich, skutečně se jich dotýkat, u mě očividně nehrozí.

To je jedno. Francesca mě za noci stejně zahřeje. Nemůže popřít, že nás to k sobě táhne, ne, když si každé ráno brala můj penis do pusy a svírala mě v sobě, kdykoli jsem do ní zezadu přirazil. Chtěla to stejně jako já. A taky to dostane. Akorát že tentokrát už v ostražitosti nepolevím.

Domů jsem se vrátil kolem desáté dopoledne a okamžitě zašel do jejího pokoje, byl však prázdný. Vyhlédl jsem oknem do zahrady. Tam taky nebylo ani živáčka. Prošel jsem všechny pokoje v domě a v duchu si je odškrtával. Kuchyně? Ne. Hlavní ložnice? Ne. Hudební salon? Ne. Vytočil jsem číslo na Sterlingovou a vyštěkl na ni, ať se okamžitě vrátí domů. Potřeboval jsem, aby mi pomohla najít moji zmizelou nevěstu, ačkoli nebylo moc míst, kam mohla jít.

Znovu jsem se podíval do mobilu. Měl jsem tam dvě zprávy od Smithyho.

Smithy: Vaše žena mě právě požádala, abych ji odvezl zpátky k jejím rodičům.

Smithy: Je to technicky vzato moje šéfová. Musím ji poslechnout. Je mi líto.

Povolal jsem svoji hospodyně zpátky, vrátil se do patra a do Francesčiny pokoje, který jsem obrátil vzhůru nohama. Teď, když byla pryč, jsem potřeboval zjistit, jestli to myslí vážně, nebo ne. Ze šatníku zmizely všechny její oblíbené kousky a její kartáček, fotoalba i jezdecké vybavení bylo taky pryč. Nikde jsem nenašel ani tu dřevěnou truhličku, kterou jsem včera rozbil.

V dohledné době se vrátit nechtěla.

Všechno, čeho si cenila, bylo pryč.

Odešla přesně tak, jak pohrozila. Nevěřil jsem, že to udělá. Myslel jsem, že se přes noc vyběsní a ráno si spolu promluvíme. Je snad koneckonců pochopitelné, že jsem se jí chtěl za ten její polibek v kampusu Severozápadní – po němž na několik hodin zmizela a byla v hotelu s Angelem – pomstít. Moje žena však má do poslušnosti daleko. Místo aby na mě začala řvát, našla v sobě kuráž.

A samozřejmě Angela opravdu políbila. Já se Karoliny ani nedotkl, tedy když pominu, že jsem do sálu přišel s ní zavěšenou v rámě.

Otevřel jsem všechny šuplíky a vysypal je na podlahu. Hledal jsem důkazy Francesčiny dlouhotrvající nevěry. Kristen tvrdila, že to spolu už nějakou dobu táhnou, jenže jsem jí nevěřil. Teď, když mi to už myslelo jasněji, důkazy vypovídaly v prospěch její ženy. Byla panna, když jsem ji poznal. A i když jsem ji obdivoval, je – tedy přinejmenším mimo ložnici – poněkud pruderní. Není ten typ, který by se oddával pokoutním dlouhotrvajícím poměrům. Francesca mi také tvrdila, že to s Angelem ukončila, a vzhledem k tomu, že v jejím mobilu nebylo už celé týdny po Angelovi ani stopy, neměl jsem důvod jí nevěřit.

Proto mě napadlo, že ten polibek byl jenom jednorázová záležitost. Okamžik chťče a slabosti. Pokud by s Angelem opravdu Francesca navázala poměr, nepodváděla by mě takhle otevřeně. Ne. Přistupovala by k tomu mnohem opatrněji.

Když jsem vysypal všechny šuplíky, roztrhal jsem prostěradla a povlečení. Z jednoho z polštářů něco vypadlo a zakutálelo se pod postel. Shýbl jsem se, abych to zvedl, a zadíval se na tu věc. Těhotenský test.

Pozitivní těhotenský test.

Posadil jsem se na postel a sevřel ho v pěsti. Francesca je těhotná. Bez ochrany jsme spolu spali jenom v chatě u Michiganského jezera.

Francesca čeká moje dítě.

Kristepane.

Uslyšel jsem, jak se dole otevřely dveře a jak si Sterlingová pro sebe něco mumlá.

„Hrdličky? Jste tu?“ Její hlas zazněl v rozlehlém foyer. Sklonil jsem hlavu a doufal, že mi čelist nepraskne z toho, jak pevně jsem ji zatínal. O chvíli později se Sterlingová objevila ve dveřích Francesčiny ložnice a při pohledu na ten chaos, který jsem tu způsobil, nakrčila nos. „Vypadá to, jako by tu řádila FBI.“ *Ne, ale skoro.*

Zvedl jsem pozitivní těhotenský test, aniž bych vstal z postele. Stále jsem zíral na podlahu.

„Věděla jsi o tom?“

Koutkem oka jsem si všiml, jak vytřeštila oči a ztěžka polkla. Jako by mi před očima zestárla. Jako by jí výjev, který před sebou viděla, přidal několik let.

„Měla jsem určitý pocit.“ Došla ke mně, položila mi ruku na rameno a posadila se vedle mě. „Opravdu jsi nic netušil? Zničehonic začala mít chuť na sladké, visela na tobě, kdykoli jsi vešel do dveří, a bála se jít na gynekologii. Přece ví, že nechceš děti, ne?“

Vyhlédl jsem z okna a promnul si obličej. Ano, věděla to.

„Proto odešla?“ Sterlingová zalapala po dechu. „Prosím tě, neříkej mi, že jsi ji vyhodil, protože jsi zjistil...“

„Ne!“ skočil jsem jí do řeči, vstal a znovu začal přecházet sem a tam po pokoji. Po pokoji, který jsem začal nenávidět i milovat zároveň. Stále se v něm vznášela její vůně i osobnost, avšak mezi těmito zdmi se událo taky mnoho strašného.

„Francesca mi byla nevěrná.“

„Tomu nevěřím.“ Sterlingová zvedla bradu a zatnula čelist, aby se jí nerozechvěla. „Miluje tě.“ „Políbila Angela.“ V tom hotelovém pokoji toho nejspíš udělali ještě mnohem víc.

Připadal jsem si jako puberták, který se matce poprvé svěřuje, že se mu někdo líbí. Bylo to poprvé od mých třinácti let, kdy jsem dal najevo zranitelnost. Ani na pohřbu svých rodičů jsem neprolil jedinou slzu.

„Ranil jsi ji,“ zašeptala Sterlingová, vstala a došla ke mně. V mateřském gestu mi přiložila ruku na paži a stiskla. „Pořád jí jenom ubližuješ a ona je teď zranitelná. Zbláznily se jí hormony. A ty si ani nechceš přiznat, že k ní něco cítíš. Ani jsi jí nedovolil, aby si do tvé ložnice přinesla svoje oblečení, a už vůbec jsi jí neřekl, proč tu vůbec je. Proč jsi ji vyrvál rodičům a převrátil jí život vzhůru nohama.“

„Nemám co přiznávat. Nemiluju ji.“

„Opravdu ne?“ Složila si paže na hrudi. „Dokážeš bez ní žít?“

„Ano.“

„Tak proč jsi nežil celé ty roky, než jsi ji poznal?“ zamyslela se a povytáhla tenké bílé obočí. „Proč jsi jen přežíval, dokud nevstoupila do tohoto domu.“

„Nezměnil jsem se.“ Zavrtěl jsem hlavou a prohrábl si vlasy. Mohlo mi to dojít. Sotva jsem řekl něco, co jen vzdáleně připomínalo emoce, Sterlingová si začala hrát na *Dawsonův svět*.

„V tom případě tu zůstaň a dej jí čas, který očividně potřebuje. Než se za ní.“

„Je tohle jedna z těch chvil, kdy mi řekneš, abych něco neudělal, jenom proto, že ve skutečnosti chceš, abych to udělal a dokázal, že mi na ní záleží?“ Jen na poslední chvíli jsem si zabránil obrátit oči v sloup. Pokrčila rameny.

„Ano.“

„Tak si drž klobouk, Sterlingová. Jestli Francesca čeká moje dítě, podpořím je, ale nebudu prosit za odpuštění.“

„Dobře.“ Sterlingová mě poplácala po ruce. „Protože po pravdě nevěřím, že by ti odpustila.“

Francesca

Od chvíle, kdy jsem se sbalila a odstěhovala, uplynuly tři dny.

Za tu dobu jsem nevyšla ze svého pokoje v domě rodičů. Nechodila jsem ani do školy a jen se děsila chvíle, kdy se znovu uvidím s Angelem, natož se svým otcem.

S Angelem jsme šli do toho hotelu proto, abychom udělali to, co jsme měli udělat už před celými měsíci, a nikdy k tomu nedostali příležitost – promluvili si o tom, co mezi námi je a není.

Snažil se mě přesvědčit, abych se sbalila a odešla.

„Můžeme to dítě vychovávat spolu. Mám něco naspořeno.“

„Angelo, nezničím ti život, jenom protože chceš zachránit ten můj.“

„Nic nezničíš. Budeme mít i vlastní děti. Vybudujeme si společný život.“

„Pokud s tebou uteču, půjde po nás nejen Wolfe, ale i celá Organizace. Najdou nás. A ačkoli by se mě Wolfe rád zbavil a rozvedl se se mnou, můj otec by nám to nikdy neodpustil.“

„Seženu nám falešné pasy.“

„Angelo, chci tu zůstat.“

Byla to pravda. Navzdory všemu jsem tu potřebovala zůstat a možná i *kvůli* všemu. Moje manželství byla fraška, můj otec se mě zřekl a moje matka nemá ani právo mluvit do toho, z jaké sady nádobí budeme večeřet, natož aby mi dokázala pomoci.

Angelo mi poté několikrát volal, a dokonce se objevil na mém prahu, aby zjistil, jak se mi daří, avšak Clara ho poslala pryč. Můj otec během mé přítomnosti v domě odjel na dvě obchodní cesty a většinu času trávil v Mama's pizza, což nebylo žádné překvapení.

Společnost mi neustále dělaly mamá i Clara. Krmily mě a koupaly a ujišťovaly mě, že se můj manžel určitě vzpomene a přijede za mnou.

Tvrdily, že jakmile Wolfe jistí, že jsem těhotná, všeho nechá a přijde prosit za odpuštění. Věděla jsem však, že se Wolfe nechce stát otcem. A udělat ten krok a povědět mu o těhotenství by znamenalo, že se za ním budu muset připlazit. A já jsem mu až příliš mnohokrát dovolila, aby pošlapal moji hrdost.

Tentokrát musí přijít on za mnou.

Ne, protože bych si to nějak užívala – ale protože jsem potřebovala vědět jistě, že mu na mně záleží.

Tři dny poté, co jsem odešla z Wolfova domu, Clara otevřela dveře do mého pokoje a oznámila: „Máš návštěvu, malíčka.“

Vyskočila jsem z postele, celá omámená a nadšená a plná naděje. Tak přece jenom přišel. A chce si promluvit. To je dobré znamení, ne? Leda že by mi přinesl podepsat žádost o rozvod. Jak však Wolfa znám, spíš by s těmi papíry někoho poslal. Pokud by mě chtěl opravdu vystříhnout ze života, s cestou sem by se neobtěžoval. Clara si všimla, jak mi září oči, když jsem přeběhla k toaletce a poplácala se po tvářích, abych získala trochu zdravější barvu, a pak si nanesla štědrou vrstvu lesku na rty. Sklonila hlavu a propletla prsty.

„Přišla paní Sterlingová.“

„Ach.“ Několikrát jsem zamrkala, pak lesk odložila a otřela si ruce o stehna. „To je od ní moc hezké, že se stavila. Děkuji, Claro.“

V salonku nám Clara naservírovala čaj a sladké *pandoro*. Paní Sterlingová měla záda jako pravítko, malíček ruky, v ní svírala šálek, zvedala do vzduchu a rty tiskla k sobě jen stěží potlačovanou zuřivostí. Hleděla jsem na svůj šálek kávy a přála si, aby mluvila i nikdy neotevřela pusu zároveň. Co když mi přišla říct, že je mezi mnou a Wolfem po všem? Rozhodně totiž nevypadala nijak spokojeně.

„Proč se na mě takhle díváte?“ zeptala jsem se konečně, když začalo být zřejmé, že bychom tu takhle potichu mohly sedět celou věčnost.

„Protože jste blázen a on naprostý hlupák. Dokonale se k sobě hodíte. Čímž se nabízí otázka – proč jste tady, a on tam?“ Postavila šálek s čajem na stůl, až se horká tekutina převalila přes okraj.

„No, odpověď očividně zní, protože mě nenávidí.“ Smetla jsem z pyžamových kalhot neviditelné smítko.

„A navíc si mě vzal, aby zničil mého otce a všechno, na čem mu kdy záleželo.“

„Tyhle nesmysly už poslouchat nebudu. Jak můžete být tak zabezněná?“ Vyhodila ruce do vzduchu.

„Proč to říkáte?“

„Wolfe nikdy manželství ani ženu nechtěl. Ne, dokud vás nespatriil. Nikdy jste nebyla součástí jeho plánu. Nikdy s vámi ani nepromluvil. Dokud vás neuviděl, neměl o vaší existenci tušení. Proto věřím, že za jeho spontánním rozhodnutím není ani tak pomsta vůči vašemu otci, ale spíš fakt, že vás jednoduše chtěl pro sebe a věděl, že dvořit se vám nepřichází v úvahu. Jelikož měl proti vašemu otci páku, napadlo ho, že by tím mohl jen získat. Jenže to se nestalo.“ Potřásla hlavou. „S vámi bylo najednou všechno těžší. Zamotanější. Kdyby nebylo vás, mohl nechat vašeho otce zavřít na doživotí do vězení. Sotva se o vás dozvěděl... chtěl něco, co patřilo vašemu otci, a oba měli čím smlouvat. Vy jste Wolfovi s jeho plánem vůbec nepomohla. Zničila jste mu ho.“

„Wolfe se zas snaží mému otci zničit podnikání.“

„Ale zatím to neudělal, že? Váš otec se ho pokusil *zabít*, a Wolfe pak stejně svatbu uspořádal v jeho domě. Ten kluk byl do vás po uši zblázněný, sotva vás poprvé spatřil.“

Nevěděla jsem, jestli se rozesmát, nebo rozplakat. Věděla jsem, že je paní Sterlingová schopná zajít do extrémů, aby to mezi mnou a Wolfem urovnala, avšak tohle bylo i na ni dost přehnané.

„Jakou páku má na mého otce?“ změnila jsem téma, jinak hrozilo, že se rozbrečím. Paní

Sterlingová zvedla šálek ke rtům a přes jeho okraj na mě pohlédla.

Nevěřila jsem, že mi odpoví, natož že bude vědět, co se doopravdy děje, ale v obou případech mě překvapila.

„Váš otec platí guvernérovi Prestonu Bishopovi a náčelníkovi chicagské policie Felixu Whiteovi každý měsíc štědrý poplatek, aby si zajistil jejich mlčení a plnou spolupráci. Wolfovi vyšetřovatelé to zjistili před pouhými několika měsíci. Jelikož si senátor Keaton vždy rád hraje se svým jídlem, rozhodl se, že nejdřív vašeho otce potrápí, než začne jeho špinavé prádlo prát na veřejnosti. Nikdy jste nepřemýšlela, proč to už dávno neudělal?“

Žmoulala jsem si spodní ret. Můj otec zavraždil Wolfova bratra a pak i jeho adoptivní rodiče. Pak nechal spálit hospodu na popel, jenom aby se zbavil Wolfova kufříku, a nakonec se pokusil Wolfa zabít.

Přesto mu to Wolfe nikdy neoplatil.

A ne že by nebyl schopný mého otce zničit.

„Řekla bych, že odpověď jsem já,“ pronesla jsem. Ta žena je neúprosná.

Paní Sterlingová se usmála a naklonila se ke mně. Napadlo mě, že mě snad poplácá po stehně, jako to často dělávala, avšak nic takového. Položila mi dlaň na tvář a přinutila mě, abych se jí podívala do očí.

„Zvedla jste kladivo a cihlu po cihle jste rozbila jeho zdi. Kdykoli vyšel z vašeho pokoje, sledovala jsem, jak se mu bortí a jak se je kolem sebe zoufale snaží vybudovat. Váš příběh není žádná pohádka. Spíš horor. Děsivý a skutečný a plný bolesti. Srdce mi roztálo pokaždé, kdy si vás v tom domě našel. Kdy jsem si začala všimát, že tráví méně času v kanceláři a víc v zahradě. Byla jsem nadšená, že vám nosí dary, bere vás do restaurací, ukazuje se s vámi ve společnosti a jak skoro nedokáže potlačit radost, kdykoli jste se ocitla v jeho blízkosti. A musím přiznat, že se mi ulevilo, když jsem viděla, jak se ve vaší ložnici zhroutil, zničený a plný pocitu viny, když mezi polštáři našel váš těhotenský test.“ Zvedla jsem hlavu a střelila po ní bezmocným pohledem.

„Jak se cítíte, drahoušku?“ Oči se jí třpytily radostí.

Věděl to. Oba to věděli. Přesto za mnou Wolfe nepřišel. Udeřily do mě protichůdné, divoké emoce – nadšení, obavy a strach – které mi nedovolovaly promluvit.

„Francesco?“ pobídla mě paní Sterlingová a dloubla mi do ruky. Sklonila jsem hlavu, ani jsem se neodvažovala zjistit, co se jí zračí v obličeji.

„Na tom nezáleží. Stalo se toho až příliš. Podvedla jsem ho a on podvedl mě.“

„Láska je silnější než nenávisť.“

„Jak mě může milovat, když je mezi našimi rodinami tolik zlé krve?“ Zvedla jsem hlavu, na řasách mi ulpávaly slzy. „Nemůže mě milovat.“

„Ale může,“ trvala na svém paní Sterlingová. „Schopnost odpustit patří k jeho nejsilnějším ctnostem.“

„Jistě.“ Zasmála jsem se. „To říkejte mému otci.“

„Váš otec nikdy o odpuštění neprosil. Já však ano. A Wolfe? Ten mi odpustil.“ Odložila

šálek čaje, narovнала se a klidným, odměřeným hlasem mi prozradila:

„Jsem biologická matka Wolfa Keatona. Léčená alkoholička, která se toho dne, kdy se díval, jak jeho bratra Romea zastřelil váš otec, opíjela k smrti, místo aby vařila svému synovi večeři. Poté si ho vzali k sobě Keatonovi. Nedokázala jsem bojovat se systémem a Romeova smrt mi pomohla dostat se ze své závislosti. Šla jsem se léčit a poté co mě propustili, jsem se pokusila vrátit k Wolfovi – mimochodem jeho pravé jméno je Fabio. Fabio Nucci.“ Usmála se a sklopila zrak. „Nejdřív se mnou nechtěl mít nic společného. Byl zaslepený vztekem kvůli mému alkoholismu, kvůli tomu, že se dostal do dětského domova, i kvůli tomu, že jsem se nedokázala přimět, abych mu uvařila večeři, a proto přemluvil svého bratra, aby ho vzal do Mama's pizza. Časem mi však dovolil vrátit se. Jeho adoptivní rodiče mě najali jako jeho chůvu, přestože už byl skoro v pubertě, a ubytovali mě u sebe. Chtěli, abychom byli spolu. Poté, co zemřeli při výbuchu...“ Nadechla se. V očích se jí leskly slzy, když mluvila o svých bývalých zaměstnavatelích. „Stalo se to dva roky poté, co jsem od Keatonových odešla. Když bylo Wolfovi osmnáct, pracovala jsem ve velkoobchodě Sam's Club. Wolfe mě najal, abych se starala o jeho dům. Pečuje o mě víc, než jsem já pečovala o něj v době, kdy jsem ho zradila tím nejhorším možným způsobem. Nedokázala jsem ho ani jeho bratra ochránit před krutostí světa, v kterém vyrůstali.“

Hltala jsem každé slovo.

Paní Sterlingová je Wolfova matka. Jeho *biologická* matka.

Právě proto ho z celého srdce miluje.

Právě proto mě prosila, abych s ním měla trpělivost.

Právě proto nás pobízela k sobě. Chtěla, aby jejího syna potkal šťastný konec, kterého se jeho bratrovi nedostalo.

„Jeho bratr byl ženatý.“ Nadechla jsem se a v duchu skládala dohromady kousky té šílené skládačky, kterou můj otec vytvořil. „Měl manželku.“

„Ano. Lori. Měli problémy s početím.“ Paní Sterlingová přikývla. „Několikrát zkusili umělé oplodnění. Nakonec otěhotněla. V šestém měsíci o dítě přišla. Den poté, co se dozvěděla, že její manžel zemřel.“ Tak proto Wolfe nechce děti.

A proto toho také tolik ví o ovulaci a o vhodné době na sex. Nechtěl trpět, protože za celý svůj život nic jiného než utrpení nepoznal. Ztratil své nejbližší, jednoho po druhém, a všechny mu vzal tentýž muž.

Připadalo mi, jako by mi někdo rozřízl hrud' a díval se, jak mi z ní vypadávají orgány.

Přitiskla jsem si ruku na ústa a přemlouvala své srdce, aby se zklidnilo. Není to zdravé pro mě ani pro dítě. Pravda však byla příliš šokující a příliš tvrdá na to, aby se dala jen tak strávit.

Proto Wolfe nechtěl, abych to věděla – věděl, že bych se do konce života nenáviděla za to, co udělal můj otec. Už teď se mi z toho zvedal žaludek.

„Děkuji, že jste se mi svěřila,“ pověděla jsem jí.

Paní Sterlingová přikývla. „Dejte mu šanci. Není dokonalý. Ale kdo je?“

„Paní Sterlingová...“ Zaváhala jsem a rozhlédla se. „Je mi upřímně líto, co se stalo, ale pochybuju, že Wolfe o druhou šanci stojí. Ví, že jsem tu, ví, že jsem těhotná, a stejně nepřišel. Ani mi nezavolal.“ Kdykoli jsem na to pomyslela, toužila jsem se schoulit do klubíčka a umřít.

Vzhledem k tomu, jak sebou paní Sterlingová šklubla, jsem věděla, že to pro mě nevypadá dobře. Doprovodila jsem ji k autu. Dlouze jsme se objaly.

„Pamatujte, Francesko – znamená víc než součet svých chyb.“

Když odjela, uvědomila jsem si, že má pravdu. Nepotřebovala jsem, aby mě Wolfe zachránil, ani aby mi Angelo přispěchal na pomoc, ani aby mámě narostly koule nebo aby se otec začal chovat, jako by mu na mně záleželo.

Jediný člověk, kterého jsem potřebovala, jsem já sama.

18. kapitola

Wolfe

Následujících několik dní byla čirá a nefalšovaná muka.

Prožil jsem si mučení, jaké by se mělo shromáždit, zapsat a použít na lidi usvědčené ze zneužívání dětí.

Po třech dnech jsem nevydržel a zvedl telefon, abych zavolal Arthurovi. Dával mi to sežrat. Karty se obrátily. Jediná osoba, s kterou jsem chtěl mluvit – se svojí ženou – se schovávala v Arthurově království, za branou a s takovou ostrahou, že by jim záviděl i Buckinghamský palác.

Každý den jsem přesně v šest ráno, cestou na letiště, jezdil do domu rodičů své manželky a pak se vracel v osm večer. Chtěl jsem s ní mluvit.

Vždycky mě hned u brány zastavili Rossiho ranaři, nabašenější a stupidnější než jeho obvyklí přísluhovači z řad mafiánů, a nevypadalo to, že by s tím chtěli přestat, přestože i mí osobní strážci ukazovali svaly.

Volat jí nebo psát bylo zbytečné a naprosto nevhodné. Zvláště když Sterlingová přiznala, že jí pověřila o všem, k čemu mezi našimi rodinami došlo. Vzhledem k tomu, že Francesca věřila, že jsem ji původně plánoval uvrhnout do temné věže a pomalu zabít jejího otce tím, že mu a jeho ženě seberu všechno, co jim patří, uvědomoval jsem si, že budu potřebovat víc než jenom GIF s nápisem „Sorry“. Ten rozhovor byl příliš důležitý, proto k němu musím dojít tváří v tvář. Tolik jsem jí toho chtěl říct. Tolik jsem toho za ty dny od jejího odjezdu zjistil.

Zamiloval jsem se do ní.

Strašlivě jsem se do ní zamiloval.

Nemilosrdně a tragicky šíleně jsem se zamiloval do pubertáčky s obrovskými modrými očima, která si povídala se zeleninou.

Potřeboval jsem jí říct, že to dítě chci stejně jako ona. Ne, protože bych snad chtěl děti, ale protože jsem chtěl všechno, co mi může nabídnout. A chtěl jsem i to, co mi nenabízela. Ne proto, aby mi patřilo úplně všechno, ale protože jsem to chtěl jednoduše obdivovat.

Okamžik, kdy jsem si uvědomil, že ji miluju, nebyl velkolepý jak z nějakého romantického filmu. Přicházelo mi to na mysl postupně po celý týden, kdy jsme byli od sebe. S každým pokusem o kontakt s ní jsem si čím dál víc uvědomoval, jak důležité pro mě je se s ní vidět.

Kdykoli mi zabránili za ní jít, vzhlédl jsem k oknu jejího pokoje a v duchu ji pobízela, aby se za tou bílou záclonou objevila. Nikdy to neudělala.

A právě proto jsem se vztahům obecně vyhýbal. Lézt za svojí vyvolenou po zdech? To není pro mě. Lezení ano. Lezl jsem. Rozbíjel věci. Zkoušel jsem si slova a proslovy, co jí řeknu. Vyhýbal jsem se kravatákům, kteří v jednom kuse volali s tím, že musím učinit prohlášení ohledně své současné rodinné situace.

Šlo mi však jenom o mě. O můj život. O moji ženu.

Na ničem jiném mi nezáleželo.

Ani na mé zemi.

Týden poté, co mě postihla ta radostná událost jménem zlomené srdce, jsem se rozhodl porušit pravidla a osud trochu popohnat. Bude mě za to nenávidět, ale po pravdě už tak měla dost důvodů plivnout mi do tváře i bez toho, k čemu jsem se právě chystal.

Sedm dní po našem odloučení jsem k Arthurovu domu přitáhl Felixe Whitea v celé jeho upoceně kráse a s povolením k domovní prohlídce v ruce.

Co jsme nenašli? *Tu moji zatracenou ženu.*

White neměl k povolení žádný pádný důvod, jen ten, že nechtěl, abych vytáhl na světlo špinu, kterou jsem proti němu nashromáždil. Jako pravý dvojité agent Arthura s předstihem několika hodin varoval, takže ten mafián se dokonce vrátil domů, aby tam byl, až dorazím.

No, a to je příběh o tom, jak jsem zaklepal na Francesčiny dveře s policejním náčelníkem, povolením k prohlídce a dvěma poldy.

A to se říká, že romantici vymřeli.

Když mi Rossi otevřel dveře, vraštil čelo tak, že připomínal buldoka. Vystrčil hlavu mezi dveřmi a přimhouřil oči, až mu z nich zbyly jen úzké škvíry.

„Senátore, čemu vděčím za to potěšení?“ Whitea vůbec nebral na vědomí. Moc dobře věděl, proč ho dotýčný podrazil.

„Na hry nemám čas.“ Sladce jsem se usmál. „Leda chcete prohrát. Pusťte mě dovnitř, nebo ji pošlete ven. Tak jako tak se s ní dneska uvidím.“

„O tom pochybuju. Ne potom, co jste se předváděl s tou ruskou děvkou před celým městem, zatímco na vás vaše těhotná žena čekala doma.“

„Tehdy jsem to nevěděl.“ Sám jsem netušil, proč mu to vysvětluju. Jestli on je z mravní policie, tak Michael Moore je zatracený guru přes zdraví.

„Snažil jsem se s ní celý týden spojit a mám tu černé na bílém, že mě musíte pustit dál, než udělám něco, čeho budete litovat.“

„Nic takového neuděláte. Ohrozilo by to vaši těhotnou ženu.“ Arthur měl dokonce tu drzost, že mi věnoval výsměšný úsměv.

White si vedle mě odkašlal.

„Pane Rossi, pokud nás nepustíte dál, budu vás muset zatknout. Mám tu soudní příkaz k prohlídce vašeho domu.“

Bylo zřejmé, že aspoň jeden člověk na prahu tohoto domu věřil, že bych předhodil svého tchána vlkům.

Arthur pomalu otevřel dveře a nechal mě vejít. White zůstal za mnou, přešlapoval z nohy na nohu jako puberták, který uvažuje, jak pozvat holku na ples. Ten chlap má charisma jak plechovka coly. „Ma-mám počkat tady?“ vykřikl White.

Mávl jsem rukou.

„Můžete se vrátit a dál předstírat, že jste ve své práci dobrý.“

„Určitě?“ Otřel si zpotené čelo. Modrá žíla na krku mu zběsile pulzovala.

„Marníte můj drahocenný čas a zbytky mojí trpělivosti. Jděte.“

Arthur mě vedl do své kanceláře, zády ke mně. Když jsem byl v jeho kanceláři naposledy, žádal jsem o ruku jeho dcery. Cestou po schodech mě zaplavily vzpomínky. Poprvé jsme se pohádali na odpočívadle. Na vrcholu schodiště jsem si vzpomněl, jak jsem ji uchopil za křehké zápěstí a mocně si ji k sobě přitáhl, protože jsem věřil, že mi byla nevěrná.

Byl jsem zatracený idiot. Tvrdil jsem, že jsou White a Bishop hlupáci, přitom jsem za to krátké trvání našeho manželství už víckrát dokázal, že jsem obyčejný klaun.

Věděl jsem, že se Francesca schovává někde v domě. Toužil jsem vidět její růžový úsměv a slyšet její hrdelní smích, který se k její křehké postavě vůbec nehodí.

„Dejte mi jediný dobrý důvod, proč jdeme do vaší kanceláře místo do ložnice vaší dcery,“ ozval jsem se, když mě na jazyku přestaly pálit otázky ohledně mojí ženy.

„S mou dcerou se sice v mnohém neshodneme, přesto touží po mém souhlasu, a pokud vám ho dám, pomůže vám to, až s ní budete mluvit. Takže, senátore Keatone, oba moc dobře víme, že jsme měli už dávno vyrovnat skóre.“ Zastavil se ve dveřích své kanceláře a pobídl mě, abych vešel dovnitř. U dveří stály dvě jeho gorily, každá na jedné straně.

„Odvolajte je,“ přikázal jsem. Aniž by ode mě odtrhl pohled, luskl prsty a oba muži sešli po schodech.

Vstoupili jsme do jeho kanceláře. Dveře jen přivřel. Očividně nevěřil, že bych ho neuškrtil holýma rukama. Měl jsem pro něj pochopení. Sám jsem nedokázal odhadnout, jak v závislosti na výsledku této návštěvy budu reagovat.

Opřel se o stůl, zatímco jsem se usadil na pohovce před ním, položil si ruce na opěradlo a udělal si pohodlí. Dvě věci jsem věděl naprosto jistě.

1. Dnes projde láska k mojí ženě zatěžkávací zkouškou.

2. Tu zkoušku zvládnou na jedničku s hvězdičkou.

Francesca

Jako mūra vábená plamenem jsem vyšla z pokoje na chodbu, sotva jsem uslyšela chraplavý tenor svého manžela. Hlas měl jako báseň a já se opájela každým jeho slovem, jako by na tom závisel můj život.

Zahlédla jsem v chodbě jeho záda a široká ramena v obleku na míru. Otec ho zavedl do své pracovny. Odpočítala jsem jednu, dvě, tři, pět, osm... deset vteřin, než jsem se po špičkách vydala ke dveřím té místnosti. Všechny ty týdny, kdy jsem se dívala, jak nás paní Sterlingová odposlouchává, mě naučily několika neocenitelným trikům. Bosá jsem se tiskla ke zdi a pomalu, odměřeně dýchala.

Otec si zapálil doutník. Do nosu mě udeřil pach spálených lístků a tabáku. Obrátil se mi žaludek. Bože, bylo mi zle pokaždé, kdy na mě někdo jenom dýchl. Nakoukla jsem do místnosti a snažila se polknout žluč, která mi stoupala do hrdla. Otec se opíral o stůl, můj manžel seděl na červené sametové pohovce před ním, uvolněný a nenucený jako nikdy.

Můj manžel, z kovu a oceli.

Nedotknutelný a hrůzu nahánějící.

Se srdcem z kamene, které bych ze všeho nejradši obměkčila.

„Předpokládám, že si myslíte, že vtančíte do jejího pokoje a jen tak si ji vezmete. Že mě budete vydírat Whitem a Bishopem,“ prohlásil otec, bafal z doutníku, jednu nohu přehozenou přes druhou. Od chvíle, kdy jsem se sem vrátila, vůbec nevzal moji přítomnost na vědomí, to mu však nezabránilo mého manžela vydírat. Každá buňka v těle na mě křičela, ať vpadnu do těch dveří a všechno to jednou provždy urovnám. Zároveň jsem se však cítila příliš ponížená a raněná, než abych riskovala další odmítnutí. Wolfe možná přišel, aby mě nechal jít, a já jsem už nechtěla prosit.

„Jak se jí daří?“ Wolfe otcovu otázku ignoroval.

„Nechce vás vidět,“ odpověděl otec úsečně a znovu vyslal do vzduchu obláček dýmu. Na manželovu otázku neodpověděl.

„Vzali jste ji k doktorovi?“

„Nevyšla z domu.“

„Na co sakra čekáte?“ vyštěkl Wolfe.

„Pokud vím, Francesca je dost stará na to, aby otěhotněla. Je proto také dost stará na to, aby se sama objednala na kontrolu na gynekologii. Navíc pokud by jí s tím měl někdo pomoci, měl by to být muž, který nese za její prachbídnou situaci zodpovědnost.“

Prachbídnou situaci? Zafuněla jsem. Měla jsem pocit, že mi snad z nosu musí vycházet oheň.

Právě v tuhle chvíli jsem si uvědomila, že otce už nic nezachrání. Já i dítě jsme mu ukradení. Jediné, na čem mu – kdy – záleželo, je Organizace. Miloval mě a zbožňoval, jenom dokud jsem byla jeho poslušnou loutkou. A při prvním znamení vzdoru se mě zbavil a setřásl ze sebe zodpovědnost za mě. Prodal mě. A když mě nemohl provdat do silné italské rodiny, ztratil o mě zájem. Wolfe však se mnou zůstal v dobrém i zlém. I když jsme spolu bojovali. I když věřil, že jsem se vyspala s Angelem, a když viděl, jak se s ním líbám, a když jsem mu opakovaně vzdorovala. Nikdy nevyřkl slovo rozvod. Selhání nepřicházelo v úvahu.

Prokázal mi větší oddanost než kdy můj otec.

„Máte pravdu.“ Wolfe vstal. „Hned ji odvezu k doktorovi.“

„Nic takového neuděláte. Dokonce ji dnes ani vůbec neuvídíte,“ odsekl otec.

Wolfe se k němu poklidně vydal, zastavil se na krok od otce. Úplně se nad ním tyčil. „To si přeje ona, nebo vy?“

„Ona si to tak žádá. Proč myslíte, že se vám dodnes nezvala?“ Otec zdusil doutník v popelníku a vyfoukl Wolfovi do obličeje oblak dýmu, když promluvil: „Chtěla, abych se postaral, že se před ní budete plazit.“

„Nechte mě hádat – máte celou řadu nápadů, jak toho docílit.“

„To mám.“ Otec se narovnal a odtáhl se od stolu, takže se teď Wolfa skoro dotýkal. Kéž bych v tu chvíli viděla manželovi do obličeje. Otec mu lhal, avšak Wolfe je dost chytrý na to, aby tu lež prohlédl. Na druhou stranu láska je jako droga. Pod jejím vlivem neuvažujete logicky. „Pokud poslechnete, dovolím vám vidět Francesku.“

„A když ne?“

„Tak mě White klidně může osobně zatknout a vy můžete vpadnout do Francesčiny ložnice s policií za patami. Určitě to ocení. Zvláště ve svém současném stavu.“ Wolfe chvíli mlčel.

„Uvědomujete si, že jí chybíte?“ zeptal se mého otce.

Srdce se mi bolestivě sevřelo. Ach, Wolfe.

„Uvědomujete si, že jsem obchodník?“ odsekl otec. „A ona představuje poškozené zboží. Všichni máme svoji cenu, Fabio Nucci,“ vysmál se mému muži. „Já jsem se narodil na ulici. Nechali mě na prahu kostela, kde jsem málem umřel. Moje matka byla prostitutka a můj otec? Kdoví, kdo jím byl. Všechno, co mám, každý centimetr tohoto domu, každý kus nábytku, každé zatracené pero, všechno jsem si to oddřel. Francesca měla jenom jeden úkol – být poslušná. A selhala.“

„Protože jsem jí ani nedal šanci uspět,“ ucedil Wolfe a zvýšil přitom hlas.

„To je možné, ale pro mě má teď cenu jen jako pěšák proti vám. Víte, kdysi jsem udělal tu chybu, že jsem člověka podcenil. Když jsem se bláhově rozhodl, že vás nechám žít.“

Něco se mezi nimi změnilo, dopadlo to do ticha místnosti. Kristepane. On to vážně řekl. Můj otec lituje, že nezabil mého manžela.

„Proč jste to tedy neudělal?“ zasyčel Wolfe. „Proč jste mě nechal žít?“

„Byl jste vyděšený, Nucci, ale zároveň silný. Nebrečel jste. Nenadělal jste si do kalhot. Dokonce jste se pokusil jednomu z mých mužů sebrat zbraň. Připomínal jste mi mě samého, když jsem ještě žil na ulici, kradl jídlo, vybíral kapsy a vypracovával jsem se. Dřel jsem až do krve a budoval si vazby s Organizací. Věděl jsem, že máte šanci v tomhle světě přežít. Víc než to – věděl jsem, že jste divoch. Wolfe Keaton se hezky drží zákona, ale přiznejme si to – nosíte v sobě Fabia Nucciho a ten chce krev.“

„Nikdy nebudu vaším spojencem.“

„Dobře. Je z vás opravdu fascinující nepřítel.“

„Ať už po mně chcete cokoli, pustíme se do toho,“ vyštěkl Wolfe. Otec se opřel, mlaskl a zabubnoval si pěstí o rty.

„Jestli moji dceru opravdu milujete, senátore Keatone, jestli vám na ní opravdu záleží, chci od vás to jediné, čeho se odmítáte vzdát – vaši hrdost.“

„Co po mně chcete?“ Úplně jsem viděla, jak Wolfe zatíná vztekem zuby.

„Proste o ni. *Poklekněte.*“ Papá zvedl bradu, jako by na Wolfa shlížel spatra, přestože ho můj muž převyšoval o pěkných pár centimetrů. „Proste, jako jste donutil prosit mě, když jste mi ji bral.“ *Otec o mě prosil?*

„Nikdy o nic neprosím,“ opáčil Wolfe a já věděla, že to myslí vážně. I můj otec si moc dobře uvědomoval, že nemá cenu po něm něco takového chtít. Postaral se, aby můj manžel selhal, a svojí žádostí odsoudil moje

manželství ke krachu. Wolfe se nikdy nikomu nepokloní, natož mému otci. Už jsem se chystala vpadnout do dveří a všechno to urovnat, když papá znovu promluvil.

„Pak moji dceru nemilujete, senátore Keatone. Jen chcete zpátky svůj majetek. Protože pokud si dobře vzpomínám, ona prosila a žadonila, když jste ji odtud odváděl jako svoji vězeňkyni.“

Kousla jsem se do rtu a opřela čelo o dveře. Bolelo mě vidět, jak Wolfe trpí, avšak ještě víc mě ničilo, že jsem chápala, proč to odmítal udělat. Proč nemohl prosit muže, který mu zničil život. Nešlo jen o jeho hrdost a důstojnost. Šlo také o jeho morálku a všechno, za co bojoval. Šlo o jeho rodinu.

Můj otec ho už jednou, kdysi před jeho bratrem, obral o poslední zbytky hrdosti. Wolfe nehodlal dovolit, aby se něco takového někdy opakovalo.

„Tohle neděláte kvůli ní. Děláte to kvůli sobě,“ vytkl mu Wolfe suše. Můj otec se znovu opřel o stůl za sebou a zamýšleně vzhledl ke stropu.

„Proč to dělám, není důležité. Jestli ji opravdu chcete, nic vás nezastaví, natož podlaha.“

Do očí mi znovu vhrkly slzy. Můj otec ho chtěl ponížit, a přestože jsem toužila vpadnout dovnitř a oběma přikázat, ať toho nechají, nedokázala jsem to. Otec se totiž v jedné věci nemýlil – Wolfe měl v našem vztahu vždycky navrch, a pokud se té moci nedokáže aspoň jednou vzdát, pojí nás manželství, nebo spíš vztah vězeňkyně a jejího pána, jen zkrácený světlem chůze?

K mému naprostému šoku Wolfe pomalu klesl na kolena. Málem jsem se zalkla a nedokázala od toho výjevu před sebou odtrhnout oči. Můj manžel, ten hrdý, cílevědomý, arogantní parchant, poklekl a prosil o mě. A co víc, ani přitom nepůsobil o nic méně velkolepě, jako když do té místnosti vešel. Zvedl hlavu, a tak jsem teď na něj viděla mnohem lépe. Byl ztělesněný klid, vznešené rysy měl ostré a otevřené. Oči měl odhodlané, obočí výsměšně povytažené a z jeho postoje sálala nedotknutelnost. Kdybyste měli hádat jen podle jejich výrazů, nepoznali byste, kdo z nich se sklání před kým.

„Arthure,“ zaburácel místností jeho hlas, „já vás prosím, dovolte mi promluvit s vaší dcerou. Moje žena je, a vždycky bude, v mém životě to nejdůležitější.“

Srdce mi v hrudi při jeho slovech vybuchlo. Zachvěla jsem se. Měla jsem pocit, jako by mě v nitru najednou zahřívaly tisíce planoucích sluncí.

„Nikdy s vámi nebude šťastná, dokud budete vyčítat *moje* hříchy jí,“ varoval ho otec. Můj manžel stále klečel a teď už jsem slzy nedokázala zastavit. Se vzlykem mi stekly po tvářích. Přitiskla jsem si ruku na pusku. Děsila jsem se, že mě slyšeli.

Wolfe se ušklíbl, oči se mu leskly odhodláním.

„Nic takového už dělat nebudu, Arthure.“

„Znamená to, že mi přestanete kazit obchody?“

„Znamená to, že se s vámi pokusím vycházet. Kvůli ní.“ „Co bude s Whitem a Bishopem?“ zeptal se otec.

„S nimi si udělám, co uznám za vhodné.“

„Můžu Francesku odvést?“

„Ne, nemůžete,“ skočil mu Wolfe ostře do řeči. „Jediný, kdo mi může vzít Francesku, je ona sama. Jen ona rozhodne, jestli se mnou chce být – ne já. A už vůbec ne vy. Zabil jste mého bratra, pak i moje rodiče. Na moji ženu už nesáhnete. Neodvedete ji. Jestli to jenom zkusíte, rozpoutám peklo.“

Zavřela jsem oči a zakolísala. Celý den jsem nejedla a z pachu doutníku se mi chtělo zvracet. „Jděte si pro ni,“ pověděl mu otec zlomeně.

Můj manžel vstal.

A v tu chvíli, teprve podruhé v životě, jsem omdlela.

19. kapitola

Francesca

Probudila jsem se zavinutá v manželově náručí.

Seděl na široké posteli, hlava mi spočívala na něm ve stejné poloze, jako když jsem usnula v té stodole, kde mi ukázal Artemis. Jeho kořeněná kolínská a osobitá mužná vůně mě uklidňovaly, proto jsem ještě chvíli předstírala, že spím, abych oddálila nepříjemný rozhovor, jenž nás po mém probuzení čeká.

Pohlídl mě špičkami prstů přes košili po zádech a políbil mě do vlasů. Vzpomněla jsem si na to, jak klečel před mým otcem a říkal mu, že jsem pro něj to nejdůležitější na světě. Srdce mi zalil hřejivý pocit.

„Vím, že jsi vzhůru,“ uslyšela jsem, jak mi manžel tiše šeptá do spánku. Zasténala jsem a převalila se mu v náručí. Z představy, že ještě před týdnem tytéž paže objímaly Karolinu Ivanovovou, se mi chtělo zvracet. Zvedla jsem se na lokty a unaveně na něj pohlédla.

„Jsi těhotná.“ Zadíval se mi na břicho, jako by čekal, že tam už uvidí vybouleninu.

Pohled na jeho tvář je ten nejcennější dar, jakého se mi kdy dostalo. Bylo absurdní, že jsem se ráno po maskárním plese toho samého obličeje děsila. A za krátký čas jsem si ho oblíbila. Stala jsem se jeho

připomínkou, že svět toho může nabídnout víc než jenom pomstu a spravedlnost. Jsme na sobě závislí a musíme koexistovat. Život jednoho bez druhého postrádá smysl.

Přežívat, aniž by člověk žil, je strašlivá kletba.

„Je to tvoje.“ Na důraz svých slov jsem položila ruku na jeho.

„Já vím.“ Přejel mi špičkou nosu po mém, zvedl mě do náruče, jako bych byla ta nejdrahocennější věc na světě, a pevně mě objal.

„Nejsi rád?“ Ztuhla jsem.

„Že se ze mě stane otec? Vždycky jsem si myslel, že bych z takové noviny neměl radost. Věřil jsem, že rodičovstvím život končí. To bylo ale předtím, než jsem našel někoho, s kým by stálo za to založit rodinu. Nejsem si ale jistý, jestli mám to, co je k rodičovství potřeba. Naštěstí vím, že z mojí ženy bude ta nejlepší matka ze všech.“

Mlčky jsem se rozhlédla po místnosti. Bylo toho tolik, co bych chtěla říct, věděla jsem však, že bych tím mohla rozbít něco, co jsme ani zatím pořádně neslepili.

„A co ty, Nem? Jsi ráda, že jsi těhotná?“

Narovnala jsem se, polkla strach a vyhrkla jsem ta slova dřív, než bych ztratila odvahu.

„Já... nevím. Pořád se hádáme. Držíme světový rekord v počtu nedorozumění. A před týdnem ses vyspal s jinou ženou, aby ses mi pomstil – a ne poprvé. Minulý týden jsem políbila Angela, protože mě rozzuřilo, co jsem zjistila o tobě a svém otci, ale dál jsem nezašla. Náš vztah je nestabilní. Jsme si nevěrní. Ani nežijeme ve stejném křídle domu...“

„Budeme žít,“ přerušil mě. „Jestli to chceš.“

„Potřebujeme čas na rozmyšlenou.“

Musela jsem strávit nějakou dobu bez něj. Ne snad proto, že bych ho nemilovala, ale protože jsem ho milovala až moc na to, abych dokázala o našem dítěti rozhodovat rozumně.

„Není o čem přemýšlet. S Karolinou jsem nespál. Nemohl jsem. Chtěl jsem – bože, Nemesis, chtěl jsem tě ze sebe nadobro vyšukat – ale nedokázal jsem být s jinou. Miluju jenom tebe. Chci jenom tebe. Jenom s tebou mi stojí za to žít, místo abych každý den jen přežíval.“

Cítila jsem, jak mi po tvářích kanou velké a slané slzy. Dokázali jsme si tolik ubližovat. S tím musí být konec.

„Políbila jsem jiného,“ zašeptala jsem. „Podvedla jsem tě.“

„Odpouštím ti.“ Vzal můj obličej do svých velkých dlaní. „Odpusť sama sobě, ať můžeme jít dál. Vrať se domů, Nem.“

„V tom hotelu k ničemu nedošlo.“

„Je mi ukradené, jestli ano, nebo ne. Věřím ti, ale nebyl by v tom žádný rozdíl. Chci začít od nuly. Hned teď.“

„Potřebuju čas.“ Ta slova mě málem zničila. Možná protože byla tak brutálně upřímná.

Potřebovala jsem čas, abych zpracovala všechno, k čemu došlo. Abych ujistila samu sebe, že to není jenom gesto, které mi prokáže, a do rána na něj zapomene. Zamilovali jsme se rychle i pomalu zároveň. Silně i něžně. Se vším, co v sobě máme, a přesto jsme si odmítali cokoli dát. Neměli jsme ani čas zpracovat, co se stalo. Vpadli jsme si do života a oba měli kolem sebe vybudované zdi. Potřebujeme to vzít od začátku. Flirtovat spolu. Rozdělit mezi sebou moc a tentokrát vyrovnaněji. Potřebujeme se naučit, jak se hádat, aniž bychom si ublížili. Aniž bychom hledali řešení u jiných lidí. Aniž bychom se navzájem zatahovali do místností jak divoká zvířata.

„Měla bych si sama vybrat, jestli s tebou chci být. Chápeš mě, že?“

Wolfe přikývl a vstal, než si to stihl rozmyslet. Bylo na něm poznat, jak strašlivě se snaží nežádat po mně to, o čem byl ještě nedávno přesvědčený, že si zaslouží. Došel ke dveřím. Nejradši bych v tu chvíli svoje slova odvolala a rozběhla se za ním. Nemohla jsem to však udělat. Kvůli člověku, který ve mně rostl, se musím stát lepším člověkem.

Kvůli človíčkovi, kterého chci chránit tak, jak to moje matka neudělala.

Wolfe se zastavil na prahu zády ke mně.

„Můžu ti zavolat?“

„Ano.“ Vydechla jsem. „Můžu ti napsat?“

„Můžeš. Mám tě objednat na kontrolu na gynekologii?“

„Ano.“ S očima plnými slz jsem se zasmála. Rychle jsem slzy setřela. Neotočil se ke mně. Wolfe Keaton nemá ve zvyku vyjednávat, avšak kvůli mně... Kvůli mně svá pravidla porušil.

„Můžu jít s tebou?“ zeptal se zasmušile.

„Opovaž se nejít.“

S tichým uchechtnutím narovnal ramena a konečně se ke mně otočil.

„Půjdete se mnou na schůzku, paní Keatonová? Ne na galavečer. Ne na charitativní večeři. Ani na žádné oficiální vystoupení. Ale na schůzku.“ Bože.

Ach, ano.

„To bych moc ráda.“

„Dobře,“ řekl. Sklopil oči a uchechtl se pro sebe. Musela jsem si připomenout, že tohle je tentýž muž, který se ke mně na maškarním bále choval tak krutě. Stejný muž, o němž jsem se zapřísáhla, že ho budu po zbytek života nenávidět. Vzhledl, výraz v obličeji měl však stále uzavřený, s nesmělým a zároveň zničeným pohledem.

„A dáš mi na tom rande?“

Vrhla jsem se na polštář a zakryla si obličej paží. Můj smích doprovázel cvaknutí dveří, které za sebou zavřel.

O dva dny později jsme zašli na kontrolu k mé nové gynekoložce. Paní doktorce Barbaře bylo přes padesát, měla krátce střižené blond vlasy, vlídné oči a tlusté brýle. Udělala mi ultrazvuk a ukázala nám burák, který rostl v mé děloze. Jeho tiché pravidelné pulzování mi připomínalo pleskání droboučkových bosých nožek na schodech o vánočním ránu.

Wolfe mě držel za ruku a zíral na monitor, jako bychom právě objevili novou planetu.

Poté jsme si zašli na oběd. Poprvé jsme se objevili na veřejnosti neoficiálně a jako pár. Pak mě pozval k nám domů. Zdvouřile jsem odmítla s tím, že jsem už domluvená se Sher a Triciou ze své studijní skupiny. Snažila jsem se potlačit úsměv, když jsem mu ty novinky sdělovala. Od návratu ze Švýcarska jsem nikdy žádné kamarádky neměla.

„Nemesis.“ Cestou ke mně domů povytáhl obočí. „Tímhle tempem budeš za chvíli chodit na večírky bratrstev.“

„Neboj.“ Na party jsem nikdy moc nebyla. Navíc ty, na něž jsem chodívala, byly vždycky na úrovni a vyžadovaly oblečení, do něž jsem se vzhledem ke svému těhotenství moc nehrnula. Sice jsem byla teprve v prvním trimestru, ale stejně jsem dávala přednost volnému, pohodlnému oblečení.

„Podle mě by se měl každý zúčastnit aspoň jedné party bratrstva, aby zjistil, proč je kolem toho humbuk.“

„Vadilo by ti to?“ zeptala jsem se. Chtěla jsem mu dát najevo, že už nade mnou takovou moc nemá.

„Vůbec ne. Leda že bys tam šla s Angelem.“

Taková podmínka byla fér, to jsem nemohla popřít. Vytáhla jsem z kabelky mobil a hodila mu ho do ruky.

„Podívej se.“

„Na co se mám přesně podívat?“

„Smazala jsem si jeho číslo.“

Zastavil před mým domem a vypnul motor. Mobil mi vrátil.

„Budu ti věřit. Proč sis to rozmyslela?“

Obrátila jsem oči v sloup. „Zamilovala jsem se do jednoho chlapa a ten si vzal do hlavy, že mu utečou se svou dětskou láskou.“

Wolfe mi věnoval spalující pohled. „Ten chlap se do tebe taky zamiloval. Nedívím se mu, že si tě chce tak tvrdohlavě udržet.“

Od toho dne jsme šli s Wolfem ještě na mnoho a mnoho schůzek.

Chodili jsme do kina a restaurací, dokonce i do hotelových barů, kde jsme ani nic nepili – já kvůli svému věku a těhotenství, on ze solidarity.

Dělili jsme se o porce hranolků, hráli kulečnick a hádali se o knihách. Zjistila jsem, že můj manžel miluje Stephena Kinga. Já jsem spíš na romány od Nory Robertsové. Chodili jsme do knihkupectví a navzájem si kupovali knihy. Smáli jsme se, když mi Wolfe vyprávěl, jak tehdy málem vyrazil Hatchovy z domu, protože zatímco jsem hrála na piano, Bryan měl erekci jak baseballová pálka.

Zavolala mi moje sestřenka Andrea. Prý hodně přemýšlela a došla k závěru, že už se mnou nemůže dál nemluvit jenom proto, že můj otec neschvaluje mého manžela, kterého mi navíc sám vybral. Požádala mě o odpuštění.

„Nechovala jsem se k tobě jako dobrá křesťanka.“ Práskla mi žvýkačkovou bublinu do ucha. „Když tak nad tím přemýšlím, nechovala jsem se ani jako dobrá manikérka. Vsadím se, že sis ty nehty úplně ohlodala, když jsem s tebou nebyla, abych ti připomínala, že si je nemáš kousat.“

Řekla jsem jí pravdu – odpuštění mě nic nestojí, avšak obohatí mi duši. Hned druhý den jsme se sešli na cappuccino a já ji zaplavila všemi otázkami jednadvacátého století, které mě pálily na jazyku.

O několik dní později Wolfe oznámil, že odjedeme na celý víkend za Artemis. Nebyla jsem ve stavu, abych mohla jezdit, ale ráda o ni pečuju a dávám si záležet, aby se jí vedlo dobře.

Uplynul měsíc. Měsíc, během něž mi manžel volal každé ráno, aby mě vzbudil, i každý večer, aby mi popřál dobrou noc. Měsíc, během něž jsme se nehádali, nenadávali si, ani netřískali dveřmi. Měsíc, během něž přede mnou nic netajil, a já neodmítala jeho žádosti jednoduše proto, že je vyslovil. Dovolila jsem, aby mě do školy doprovázeli osobní strážci, neporušovala jsem protokol, a stejně se mi podařilo najít si kamarády.

Wolfe tvrdě pracoval, ale zároveň mi vždy dával přednost.

Zásnubní ani snubní prsten jsem ještě stále nenosila – nechala jsem je u něj doma toho večera, kdy se účastnil galavečeře v doprovodu Karoliny Ivanovové. Ještě nikdy jsem si však tolik nepřipadala, jako bych někomu patřila, ať už s prstenem, nebo bez něj.

Nechávali jsme se strhnout vášní tak, jako když se propadnete králičí norou – rychle a divoce. Zjistila jsem, že Wolfe má v oblíbě sex na neobvyklých místech. Měli jsme sex v jeho kanceláři a na toaletách na svatbě, na

posteli v mém dětském pokoji, když mí rodiče zrovna nebyli doma, i u okna jeho ložnice s výhledem na širokou ulici.

Laskal mě prsty pod stolem během oficiální nóbl galavečeře a bez varování do mě vstoupil, když jsem se po sprše sklonila ke spodnímu šuplíku v koupelně, abych si vytáhla fén.

Vychutnávala jsem si každou chvilku, kterou jsme spolu strávili v posteli, protože už jsme nemysleli na to, jestli je na čase, aby se někdo z nás vrátil do svého pokoje, do svého křídla nebo domu. Vždycky jsme spolu usnuli a spolu se také probouzeli a užívali jsme si ten nový, vzrušující vztah, jenž se jmenuje *my*.

Ráno, kdy jsem se probudila s malou, viditelnou vybouleninou v podbřišku – byla tvrdá a pevná a vzrušující – vešla do mého pokoje moje matka a posadila se na okraj postele.

„Rozvádím se s tvým otcem.“

Nejradši bych jí řekla tisíc různých věcí. Od *díkybohu po proč ti to tak trvalo?* Ale nakonec jsem se spokojila s pouhým přikývnutím. Sevřela jsem jí ruku, abych jí dodala sílu. Víc hrdá už jsem na ni být nemohla. Mohla toho hodně ztratit. Byla to však ochotná risknout, protože tím získá svoji svobodu a hlas.

„Zasloužím si víc. Zasloužím si toho mnohem víc, jen jsem nevěřila, že je to možné. Teď už to ale vím, a to jenom díky tobě, *vita mia*. Šťastný konec tvého příběhu mě inspiroval.“ Setřela si slzu a přinutila se k úsměvu.

„Můj příběh zatím neskončil,“ zasmála jsem se.

„Zatím ne,“ souhlasila a mrkla na mě, „ale dovedu si už teď představit, kam se bude ubírat.“

„Mamá.“ Stiskla jsem jí dlaň, oči jsem měla plné slz. „Ta nejlepší část tvého příběhu teprve čeká na napsání. Děláš správně.“

S Clarou jsme mámě pomohly sbalit věci. Clara navrhla, že by si měla zarezervovat pokoj v hotelu. Zavrtěla jsem hlavou. Bylo na čase, abych se vrátila tam, kam patřím. A bylo na čase, aby si to Wolfe urovnal u obou našich matek – u své i u mojí. Zvedla jsem telefon a zavolala manželovi. Okamžitě můj hovor přijal.

„Jsem připravená vrátit se domů.“

„Díkybohu,“ vydechl. „Co ti trvalo tak dlouho?“

„Potřebovala jsem se ujistit, že to myslíš vážně. Že moje svoboda je opravdu moje.“

„Je tvoje,“ pověděl mi chraplavě. „Vždycky byla jen tvoje.“

„Mohly by s námi nějaký čas bydlet mamá a Clara?“

„Klidně bys mi mohla do baráku nacpat celou nepřátelskou armádu, a já bych ji přivítal s otevřenou náručí.“

Toho večera mi manžel se Smithyho pomocí naskládal kufry do auta. Otec stál ve dveřích a sledoval nás se sklenkou něčeho silného v ruce. Mlčel. Bylo jedno, že se mu Wolfe před několika týdny na deset vteřin poklonil. Senátor Keaton byl ten, který vyhrál válku.

Otec prohrál, hra skončila.

Jakmile jsme dorazili domů, paní Sterlingová (trvala jsem na tom, že jí budu říkat Patricia, když jsem teď už věděla, že je moje tchyně) odvedla moji matku a Claru do východního křídla, aby se tam ubytovaly.

S Wolfem jsme jim byli v patách. Když jsme vystoupali do patra, otočila jsem se ke svému pokoji. „Je to všechno skutečné?“ zeptala jsem se.

„Je to skutečné.“

Poprvé v životě jsem to tak i cítila.

Ruku v ruce jsme došli do západního křídla. Minuli jsme jeho ložnici a vstoupili do sousedního pokoje pro hosty, kde jsem spala tu noc, kdy k nám přijeli Hatchovi. Dech se mi zatřepotal za žebry, když mi otevřel dveře a já si uvědomila, na co to hledím.

Dětský pokoj. V bílé, smetanové a jemně žluté barvě. Jasný a velký a plně zařízený. Přitiskla jsem si ruku na ústa, abych se nerozplakala. To, že naše dítě přijal, mě skoro ničilo. Nejenže to znamenalo, že přijal své dítě. Znamenalo to, že přijal i mě.

„Všechno se dá změnit,“ pověděl mi. „Tedy krom toho, že čekáme dítě.“

„Je dokonalý,“ vydechla jsem. „Děkuju.“

„Měla jsi pravdu. Jsi moje žena. Budeme spát společně. Budeme žít společně.“ Významně se odmlčel.

„Budeme mít i společný šatník. Využil jsem část volného místa, které jsi mi tak velkoryse udělala, a přestěhoval jsem tam tvoje oblečení.“

Rozesmála jsem se s očima plnými slz. Tohle. Přesně tohle. Tohle znamená všechno. Je to víc, než o čem se mi kdy zdálo i v těch nejdivočejších snech. Mám muže, který mě miluje, aniž by cokoli žádal na oplátku. Muže, který mlčky trpěl, zatímco jsem byla zamilovaná do jiného, a pomalu si ke mně nacházel cestu, jeden pocit po druhém, jednu vteřinu po druhé, jeden den po druhém. Byl trpělivý a odhodlaný. Bezcitný a panovačný. Díval se, jak s jeho prstenem na ruce líbám Angela. Padl na kolena a prosil o mě muže, který vyvraždil jeho rodinu, a to jen proto, aby mě získal zpět. Nevěřil, že by mohl být dobrým otcem, vím však – z celého srdce – že z něj bude ten nejlepší táta na světě.

Zvedla jsem se na špičky, abych svého manžela políbila na ta jeho lahodná ústa.

Zatahal mě za dlouhé vlasy.

„Jenom tebe,“ pověděl mi.

„Jenom tebe,“ odpověděla jsem.

Senátor Keaton přede mnou padl na kolena a ukázal mi zasnubní prsten, který jsem před mnoha týdny nechala na polštáři na své posteli.

„Staň se mojí ženou, Nemesis. Jedno ale musíš vědět – pokud budeš chtít někdy odejít, nepřistřihnu ti křídla.“

Položil mi tu nejtěžší otázku, jaké se mi kdy dostalo, přesto odpověď na ni byla nejsnazší ze všech. Popadla jsem svého manžela za límec a vytáhla ho na nohy. Moc dobře jsem věděla, jak se mu přičí klečet na zemi. „Křídla nemám k letu,“ zašeptala jsem. „Mám je proto, abych měla čím chránit naši rodinu.“

Epilog

Francesca

O čtyři roky později

„Křtím tě ve jménu Otce a Syna a Ducha svatého, žádám o odpuštění tvých hříchů a prosím o požehnání.“

Naše druhé dítě, Joshua Romeo Keaton, byl pokřtěn v kostele svatého Rafaela v Malé Itálii před zraky našich přátel a rodiny jen několik dní poté, co jsem na právnické fakultě získala bakalářský titul. Držela jsem Joshe, zatímco mu kněz poléval čelo svěcenou vodou, a zadívala se nalevo na svého manžela, který držel v náruči naši ospalou tříletou dceru Emmaline.

Rozhlédla jsem se po lidech na dlouhých dřevěných lavicích. Z pohledu na ně se mi pokaždé nadmulo srdce. Uvědomila jsem si, jaké mám neuvěřitelné štěstí. Spatřila jsem svoji matku a jejího nového nápadníka Charlese „Charlieho“ Stephense, s nímž chodila posledního půl roku. Držel ji za ruku a tiše jí něco šeptal do ucha. Ukázala na spícího Joshuu v mé náruči a společně se uchechtli. Vedle nich si Clara a Patricia (neboli Sterlingová, jak ji můj manžel nadále tvrdohlavě oslovoval) otíraly slzy a poklepávaly si obličej kapesníčky. Andrea seděla vedle svého nového přítele – mafiána jménem Mateo a vzhledem k tomu, jak se drželi za ruce, jsem věděla, že tohle je muž, kterému dovolí, aby ji políbil – a několika mých přátel z vysoké a také nového guvernéra Austina Bergera. Mezi přítomnými chyběli, a ne náhodou, lidé, kteří nám s Wolfem stavěli do cesty za naším štěstím jen samé překážky. Lidé, kteří nás dali dohromady, a přesto nám bránili být spolu.

Můj otec sedí ve vězení, kde má strávit dvacet pět let za pokus o vraždu. Krátce poté, co se k nám mamá nastěhovala, se jí pokusil vzít život. Naštval se, když si uvědomil, že si jeho manželka žádost o rozvod nerozmyslí. Samozřejmě její rozhodnutí vést lepší život a opustit násilnického manžela, který jí během let, kdy jsem studovala ve Švýcarsku, způsobil nespočet podlitin, dával za vinu mně a Wolfovi. Papá potají daroval Whiteovi opravdu působivý obnos, druhý zmiňovaný se tak moc nepřetrhl, aby proti němu sbíral důkazy. Když před mým a Wolfovým domem vyletělo auto mé matky do oblak, policie začala Whitea a Bishopa v tichosti vyšetřovat a policejní náčelník i bývalý guvernér skončili před soudem za přijetí úplatku a nelegálních finančních příspěvků od nechvalně proslulého Arthura Rossiho.

V reportážích o tomto ostře sledovaném případu pak jako příklad morálních hodnot vystupoval můj manžel, který se oženil s ženou z Organizace, avšak nechtěl mít s otcem ani jeho podnikáním nic společného.

Ucítila jsem, jak mě manžel palcem pohlídl po líci a setřel mi slzu radosti. Jemně mě dloubl do brady a zazubil se. Ani jsem si nevšimla, kdy ke mně přistoupil. Na to jsem byla příliš pohroužená do myšlenek na to, jaké mám štěstí. Joshua se mi v náruči zavrtěl a kněz odstoupil a uhladil mu tenké, jako samet černé vlásy.

„Byl stvořen s boží láskou,“ oznámil otec Spina.

Můj manžel si vedle mě odfrkl. Moc v Boha nevěří. Nevěří ani lidem. Věří však mně a naší rodině. Kněz odstoupil a můj manžel mi přitiskl rty na ucho.

„Sice jsi mi říkala bože, ale ten během početí přítomný nebyl.“

Uchechtla jsem se, přivinula si Joshuu k hrudi a nadechla se čisté vůně nového života. Zachvěla jsem se přívalem radosti, která mi proudila v žilách.

„Připravena odvézt prcky domů? Asi se potřebují vyspat.“ Manžel mi položil ruku na rameno. Naše dcera mu spala v ohbí druhé paže. Rozhodli jsme se, že se po křtinách nebude konat oslava, protože se naše rodina kvůli soudu až příliš často objevovala v novinách.

„Nejsou sami. Taky bych se potřebovala prospat,“ zašeptala jsem synovi do spánku.

„Sterlingová a Clara se můžou o Emmie a Joshe postarat, zatímco zničím i ty poslední zbytky tvéj nevinosti.“

„Myslím, že to jsi udělal hned ten první týden, kdy jsme se poznali.“ Zakmitala jsem na něj obočím a on se rozesmál, což se začal postupně učit, když jsme se k sobě vrátili. „Navíc nepotřebuješ v neděli odletět do D. C.?“

„Zrušil jsem to.“

„Proč?“

„Mám chuť strávit nějaký čas s rodinou.“

„Tvoje země tě potřebuje,“ dobírala jsem si ho.

„A já potřebuju *tebe*.“ Objal mě i s dětmi.

Paní Sterlingová s námi dál bydlí, přestože dostala přísný zákaz nás odposlouchávat – což se jí překvapivě dařilo dodržovat. Clara bydlí na opačném konci města v novém domě její matky, obě mi ale často pomáhají s hlídáním. Otec sice už nehraje v mém životě žádnou roli, přesto jsem se ještě nikdy necítila milovanější a chráněnější všemi, na kom mi záleží. Wolfe vstupoval do nového období svojí kariéry. Za necelé dva roky skončí jeho služba coby senátora.

„Chci tě ještě dneska někam vzít. Odsávačku už máš sbalenou a v autě.“ Dloubl mě do brady. Tohle je teď můj život. Nejdřív nevěra, boje a snaha zničit toho druhého, a pak jsme spolu vybudovali domov plný rodinné pohody, až jsem se občas sama děsila toho, jak jsem šťastná.

Jsem jako cukrová vata na pouti, šťastná, živá a sladká. Jako obláček.

„Nic není romantičtější, než když ti tvůj manžel sbalí odsávačku.“

„Jsou i jiné možnosti, stačí k nim přistupovat s otevřenou myslí.“ Odkazoval na to, jak jsme si naposledy zašli do restaurace. Prsa jsem měla nalitá tak, že jsem se musela zamknout v kabině a mléko ručně odsát. Velkoryse se nabídl, že mléko, které přišlo nazmar, vypije. Po pravdě jsem si nebyla jistá, jestli to měl být jenom vtip.

„Jsi nějaký tajuplný.“ Povytáhla jsem obočí.

„Možná, ale baví mě to.“ Vzal mi Joshuu a položil ho do dětské autosedačky, pak mi otevřel dveře. Krátce poté, co jsem se k Wolfovi vrátila, jsem získala řidičský průkaz. Wolfe nebyl zrovna nadšený, že sedám za volant nebo že vůbec sedám do auta, protože jsem byla těhotná a ve sporu s otcem. Příliš se bál o mě i o dítě. Také však věděl, že potřebuju svobodu.

Pořádně jsem se prospala a poté se převlékla do elegantních červených šatů. Wolfe nás odvezl do Malé Itálie, zatímco s dětmi zůstaly Clara a Sterlingová. Na rtech jsem měla matnou červenou rtěnku v odstínu šatů a úsměv, který ani na okamžik nezakolísal. Sice jsem svého muže v jeho ambicích zcela podporovala, přesto jsem nemohla popřít, že mi udělalo radost, když let do D. C. zrušil, aby mohl strávit víc času s námi.

Zastavili jsme se před naší italskou restaurací Pasta Bella. Rozepnula jsem si bezpečnostní pás a chystala se vystoupit. Nedlouho poté, co byl můj otec usvědčen z pokusu o vraždu, Wolfe koupil Mama's pizza. Celou ji zrekonstruoval a znovu zařídil a zničil tak všechny temné vzpomínky prosáknuté do zdí a prasklin. Teď z toho bylo jen další bistro. Příjemné a útulné. Místo, kde si můžete odpočinout a dát si sklenku vína. Wolfe mi položil ruku na stehno.

„Musím se k něčemu přiznat.“

„Právě jsme byli v kostele, mohl ses vyzpovídat tam, Wolfe.“

„Jediný, komu dlužím vysvětlení, jsi ty.“ „Tak povídej,“ vybídla jsem ho s úsměvem.

„Angelo brzy oznámí zasnoubení s ženou, kterou poznal v účetní firmě, kde pracuje.“ Wolfe mě pohladil po paži a kývl směrem k restauraci. „Nemá moc peněz, tak se mě zeptal, jestli by to mohli uspořádat tady. Souhlasil jsem. Mám k tomu vlastní důvody. Víím, že ti ho bylo trochu líto, tak jsem chtěl, aby ses mohla na vlastní oči přesvědčit, že se mu vede dobře.“ Zůstala jsem na něj v šoku zírat.

V měsících a letech poté, co jsem zjistila, že čekám Emmie, jsem se často trápila tím, že na mě Angelo nezapomněl. Nenašel si přítelkyni, ani nechodil na schůzky. Krátce předtím, než získal magisterský titul, účetní firma jeho otce skončila, protože finanční úřad zjistil, že prali pro Organizaci peníze po milionech. Mike Bandini teď sedí ve vězení, kde má strávit dvacet let. Co mi pověděla Angelova matka, tak Angelo na své rodiče nezanevřel – postaral se o svoji mámu i bratry – ale oficiálně zpřetrhal všechna pouta s Organizací. Mámy jsem se na něj neptala už celé měsíce, takže to vypadá, že si konečně někoho našel.

Wolfe na mě hleděl a snažil se odhadnout moji reakci. Bylo na něm poznat, že mě nechce rozrušit, také jsem však věděla, že by si nepřál, abych to nějak extra prožívala. Angelo je a vždycky bude citlivým místem našeho manželství. Tím, že jsem Angela políbila před celým světem, jsem svého muže hluboce ranila. Odpustil mi, avšak nepředpokládala jsem, že by zapomněl. Pousmála

jsem se a manžela objala.

„Děkuju. Moc mu to přeju. I sobě.“

„Bože, jsi dokonalá,“ zašeptal manžel a svoje slova stvrdil polibkem. „Ukradl jsem tě, protože jsem bažil po pomstě. Nikdy by mě nenapadlo, že s tebou získám něco mnohem mocnějšího. Lásku.“

Vystoupil, obešel auto a otevřel mi dveře. Společně jsme ruku v ruce vešli do Pasta Bella. Jediný člověk, na kterého jsem dnes nemyslela, zatímco mě zaplavovala nostalgie, byla Kristen Rhysová, žena, která mi připravila dva nejhorší dny v životě. Věděla jsem, že už na ni nikdy nenarazíme. Poté co si mě našla ve škole, jí Wolfe konečně zvedl telefon. Pomohl jí najít práci na Aljašce a donutil ji podepsat smlouvu přísnější než zákaz přiblížení. Rhysová se už do Illinois nevrátí a nenajde si nás. Dala mu slovo, že si s naší rodinou už přestane zahrávat.

„Na co myslíš?“ zeptal se můj manžel, když otevřel dveře restaurace. Okamžitě nás obklopilo teplé tekuté světlo a před námi se rozevřel výhled na svíčky, červené ubrusy a tmavé dřevo. Bylo tu našlapáno a mezi pokyvujícími se hlavami rozesmátých hostů jsem spatřila Angela, jak kolem ramene objímá krásnou ženu s dlouhými tmavými vlasy a šikmýma očima. Vykročili jsme k nim.

„Myslím na to, jak moc jsem s tebou šťastná,“ odpověděla jsem po pravdě.

Zastavili jsme se u Angela.

Otočil se a usmál se na mě, z jeho očí modrých jako oceán sálalo štěstí.

„Dokázali jsme to,“ zašeptala jsem. „Každý zvlášť.“

„Jsi překrásná, Francesko Rossiová.“ Angelo mě pevně objal a zašeptal mi do ucha: „Ale ne tak překrásná jako moje budoucí žena.“

Wolfe

O šest let později

Z okna pokoje, kde moje žena měla před mnoha a mnoha lety ložnici, s rukou na dřevěné truhličce, v níž Emmeline – teď to byl její pokojík – měla schované všechny své mušle, jsem hleděl na svou manželku.

Brzy po narození dcery jsme se s Franceskou shodli, že v tradici se vzkazy nechceme pokračovat. Působily jen stres a zmatek.

Nespouštěl jsem oči ze své ženy, která se právě loučila se zeleninovou zahradou, o níž přes deset let pečovala. Josh a Emmeline ji objímali kolem boků a v náruči jí spal malý Christian. Byla tam s ní Sterlingová a s úsměvem mnula mé ženě rameno.

Později téhož dne jsme nastoupili do letadla, které nás dopraví do Washingtonu, D. C. Chystal jsem se začít sloužit své zemi tak, jak jsem o tom snil od chvíle, kdy jsem osiřel – jako prezident Spojených států amerických.

Čekaly na nás sny, kterých jsme chtěli dosáhnout, země, jíž jsem chtěl sloužit, a život plný lásky divočejší a silnější než kdy dřív. Při pohledu na Francesku jsem si však bez špetky pochybností uvědomil, že když jsem se před deseti lety pod bezhvězdnou chicagskou oblohou rozhodl, že si ji ukradnu, bylo to to nejlepší rozhodnutí mého života.

Svou zemi jsem miloval z celého srdce.

Svou ženu jsem však miloval mnohem víc.

KONEC

Poděkování

Říká se, že k výchově dítěte a sepsání knihy je potřeba celá vesnice. V našem rychle plynoucím indie světě mi občas připadá, že je k tomu potřeba celé město. Možná i celá země. Je důležité najít svůj kmen, cesta je pak mnohem příjemnější a ne tak... nu, ne tak děsivá.

Ráda bych v první řadě poděkovala Becce Hensleyové Mysoorové a Avě Harrisonové za všechny ty každodenní telefonáty – vymluvila jsem vám díru do hlavy. Díky, že jste mě vyslechly a že jste mi pomohly, aby Wolfe a Francesca byli takoví, jaké jsem je potřebovala mít. A děkuju svým betačtenářkám Tijuaně Turnerové (dvoumilionkrát), Sarah Grimové Sentzové, Laně Kartové, Amy Halterové a Melisse PanioPetersenové. Vždycky necháte v mých rukopisech kus své duše.

Zatímco píšu toto poděkování, ještě mi zbývá poslat knihu svým nejlepším kamarádkám Heleně Huntingové a Charleigh Roseové. Existuje však hodně vysoká šance, že v době, kdy tahle kniha vyjde, ji už budou mít přečtenou tisíckrát a budou mít za sebou celé hodiny poslouchání mého vyšilování. Děkuju vám (a omlouvám se).

Elaine Yorkové a Jenny Simsové děkuju za skvělou redakci: Holky, vy jste vážně multifunkční. Děkuju, že se na vás můžu obrátit, kdykoli to potřebuju. A děkuju své báječné, nádherné BOHYNI (ano, velkými písmeny), designérce Letitii Hasserové z RBA Designs. Chtěla jsem něco jedinečného, nádherného a poutavého. A tys mi to dala. Bohatě.

Mé formátorce Stacey Blakeové z Champagne Formatting, která dokáže všechno TAK zkrásnit. A moc děkuju i své agentce Kimberly Browerové z Brower Literary.

Nakonec bych ráda poděkovala svému manželovi, rodičům a bratrovi (a své brzy už švagrově!) za to, že mě milují tak, jako miluju já je. A samozřejmě děkuju i svému pouličnímu týmu, své druhé rodině (hluboký nádech, abych nikoho nevynechala): Lin Tahel Cohenové, Avivit Egeové, Galit Shmaryahoové, Vanesse Villegasové, Nadine (Bookaddict), Sher Masonové, Kristině Lindseyové, Brittany Danielle Christinové, Summer Connellové, Nině Delfsové, Betty Lankovitsové, Vanesse Serranové, Yamině Kirkyové, Ratule Royové, Tricie Danielsové, Jacquie Czech Martinové, Lise Morganové, Sophii Broughtonové, Leeann Van Roseburgové, Lucianě Grisoliové, Chele Walkerové, Ariadně Basultové, Tanace Kangaraové, Vickie Leafové, Hayfaah Sumtallyové, Samanthě Blundellové, Auroře Haleové, Erice Budd Panfileové, Sheeně Taylorové, Keri Rothové, Amandě Suderlondové a určitě jsem ještě několik lidí vynechala, protože se mi to vždycky povede (nikdy ovšem schválně).

Jo, a taky děkuju své skvělé čtenářské skupině Sassy Sparrows. Miluju vás, vy moji chytří, podporující, dobrosrdeční spojenci.

A děkuju rovněž vám, svým čtenářům, za to, že dáváte mým knihám šanci. Moc by pro mě znamenalo, kdybyste věnovali několik chvil svého času, napsali upřímnou recenzi a pověděli mi, co si o *Ukradeném polibku* myslíte.

S láskou,

L. J. Shen

Obsah

copyright	4	titul	5	Citát	6	Věnování	7	Seznam písní	8	Prolog	9	1.
kapitola	11	2. kapitola	17	3. kapitola	23	4. kapitola	28	5.				
kapitola	36	6. kapitola	42	7. kapitola	49	8. kapitola	54	9.				
kapitola	57	10. kapitola	65	11. kapitola	84	12. kapitola	94	13.				
kapitola	99	14. kapitola	104	15. kapitola	111	16. kapitola	118	17.				
kapitola	124	18. kapitola	129	19. kapitola	133	Epilog	137	Poděkování				
	140											